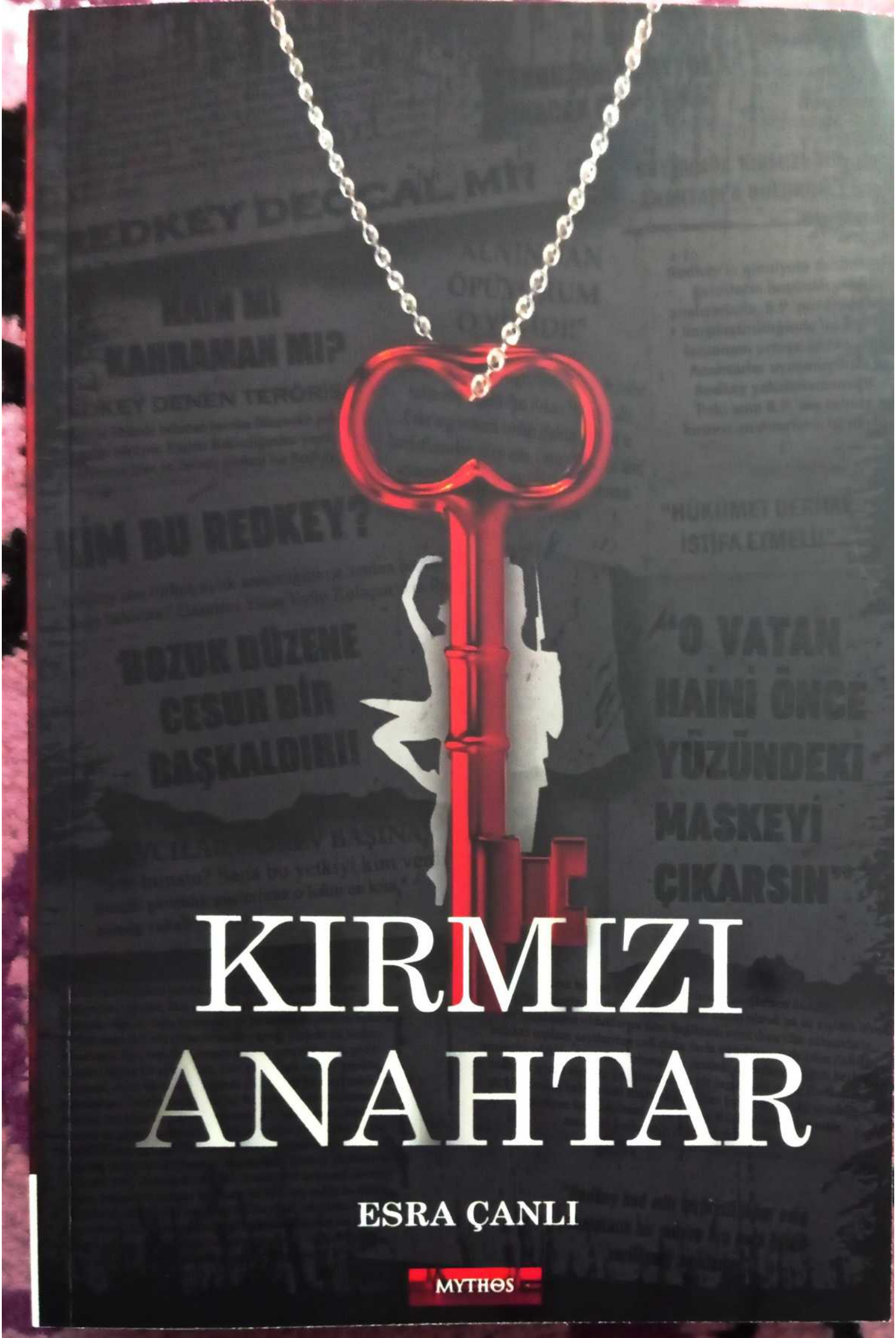

KIRMIZI
ANAHTAR
ESRA ÇANLI
MYTHOS

Bu güzel yolculukta bana desteğini bir an olsun esirgemeyen canım ailem başta olmak üzere, en zor zamanda elini taşın altına koyan sevgili yayıncımız Dr. Yusuf Acar'a, gecesini gündüzüne katarak ortaya harika bir iş çıkaran kapak grafikerlerimiz sevgili Aylin ve Aleyna'ya, Kırmızı Anahtar için çalmadık kapı bırakmayan sevgili Özlem Özkan'a, ilkokul sıralarından otuz yaş bunalımlarına dek, hayatımın her anında olduğu gibi bu serüvende de bana omuz olan can dostum Mukaddes Gezer'e, kendine has tarzı ve mizahı ile Kırmızı Anahtar'ı bambaşka bir evrene taşıyan, güzel insan sevgili Ayşe Nur Yalçın'a, kitabın yeniden yazım sürecini benimle birlikte adım adım takip eden, sevgili 'Küçük Anarşik'im Jale Altun'a, kaleminin gücü yetmezmiş gibi, kafası da on bin beyin gücüyle çalışan ve bu maceraya eşlik edenlerden biri olan, sevgili atom karınca Nilü'ye, kirmizianahtaredit hesabıyla hikayenin görsel çıtasını Everest'e çıkaran sevgili adminler Hazansu(hazansuonline), İlkem(deeniizyildizii) ve Sahra'ya(diaryofthes), dahası ve en önemlisi; bu süreçte beni her daim cesaretlendiren, şevkimin kırıldığı yerde tutkal, fikrimin köreldiği yerde kalemtıraşım olan, Kırmızı Anahtar'ın dijital platformlardan kitap sayfalarına kavuşmasının en büyük mimarı, değerli okurlarıma sonsuz teşekkürler!

Esra ÇANLI

9 Mart 1990'da Bandırma'da doğan Esra Çanlı, ilk ve ortaöğrenimini Çanakkale'nin Çan ilçesinde tamamlamıştır. 2009 yılında başladığı Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi – Gazetecilik bölümündeki lisans eğitimini 2014'te tamamlayan Çanlı, hem ulusal hem de yerel basının çeşitli kuruluşlarında muhabir/editör olarak çalışmış ve çalışmaktadır. Yazar Çanlı, 2015 yılında tasarladığı 'Kırmızı Anahtar' isimli kurguyu, 2016'da ise dijital bir platform üzerinden bölümler halinde yayınlamaya başlamıştır. Kısa süre içinde dikkat çeken ve çok sayıda okuyucunun beğenisini kazanan Kırmızı Anahtar, 2021 yılında tamamlanmıştır. Finalin ardından kurgusunu seriler halinde kitaplaştıracağını duyuran Esra Çanlı, 9 Mart 2022'de Kırmızı Anahtar'ın birinci kitabını Mythos yayınlarından çıkarmıştır.

KİTABA BAŞLAMADAN...

Sağ ayakla, evet... Merhaba!

Yormadan, incitmeden soralım, öğrenelim;

"Kırmızı Anahtar" nedir, ne yapmak, nereye varmak istemektedir?

Kırmızı Anahtar;

Yazılmış, yönetilmiş, ~~çekilmiş,~~ basılmış dizi senaryosundan hallice muzip bir dram.

Romantizm komediye, komedi aksiyona, aksiyon gerilime sonra hepsi birden romantizme-...! dönerken, yekpare bir halat şeklinde birbirine bağlı, iç içe, içten içe, içli dışlı olaylar zinciri...

Güldürürken kızdırması, ağlatırken sövdürmesi yetmezmiş gibi, bir de okuturken dinlettiren bir tuhaf kitap...

Eğer siz de uslanmaz bir romantikseniz, Deniz'in iç dünyasında 'nereye düştüm ben?' diye gezinirken, sayfa aralarındaki "♫" işaretli QR kodları telefonunuza okutabilir, sahnelerden alacağınız 'yükselme' verimini VİP seviyesine çıkarabilirsiniz.

Keyifli okumalar!

Not: Bu hikayede anlatılan tüm kişi, kurum ve olaylar **tamamen** hayal ürünüdür.

Dip not: Şey, yani-...?

İÇİNDEKİLER

KAPIMDAKİ YABANCI 9
REDKEY 35
TARHANA YA DA MENEMEN 43
ANLAŞMANIN 7 ŞARTI 50
HAYAT, PAYLAŞINCA... 60
FASULYE 71
ANLAŞILMAK MERTEBESİ 85
TEMELDEKİ SARSINTI 105
YALANCI YABANCI 123
"İNSANIN ACISINI İNSAN ALIR" 147
KORKUNUN İZİ 167
DAĞ EVİ 188
SIRADAN, KUSURSUZ GÜNLER 225
"ŞARABIN DEĞİL, KADEHİN" 262
FİRUZE 316
GÜNÜBİRLİK TATİL PAKETİ 356
EVVEL ZAMAN DIŞINDA 396
UYANMAK 449

Kapımdaki yabancı

Aşkın İcadı

"İnsanlık tarihinin dönüm noktalarını oluşturan birtakım keşifler, buluşlar ve icatlar vardır. Bunlardan en kritik olanları ise ateşin keşfi, tekerleğin bulunuşu ve şüphesiz 'aşkın icadı'dır.

Kronoloji aynen şöyle işledi: Çetin doğa koşullarıyla savaşan ilkel insanların ileri gelenleri, taşları birbirine sürterek önce ateşi keşfetti. Zafer sarhoşluğu içinde tarihin ilk keşfini kutlayan insanlık, o gün toplumsal anlamda da kademe atlamıştı. İşte, ne olduysa tam da o vakit oldu. Kendiyle böbürlenen ilkel insanlık, çok geçmeden rehavete kapılarak ateş üzerindeki denetimini kaybetti. Kontrolden çıkan alevlerin ilk işi ise bacalara sıçramak olmuştu. (Tarihi bulgulara göre, ateş bacayı ilk o zamanlar sarmıştır.)

Bacalar, alışılmadık bu alevler karşısında uzun süre direnemeyerek lava dönüşürken, eşikte bekleyen 'çağ'lar da bu erimeden nasibini aldı. (Eriyik halde ilerleyen lavların, bakırı, tuncu ve demiri de ele geçirdikten sonra milat öncesinde havlu attığı söylenir.)

Takribi aynı günlerde ise ilkel insanlık aleminde müthiş bir isyan baş gösterdi. Ateşin söylendiği kadar matah bir buluş olmadığını, bacası tutuşan vatandaşların mağduriyetini, ateşin mağaralar arası anlaşmazlığa yol açıp ikircik yarattığını öne süren bir grup, duvarlara kazıdığı birtakım şekillerle ateşin keşfine tepki gösterdi. (Bu olay, tarihin ilk protestosu olarak kayıtlara geçer.)

Ansızın gelişen bu başkaldırıyı, intihar teşebbüsleri takip etti. Ateşinin bir türlü sönmediğini iddia eden birkaç ilkel insan, kendini kayalıklardan aşağı bırakarak intihara yeltenmişti. Ama bu acı olay, insanlığın başını karanlık çağın uykusundan kaldırmasına sebep olacaktı. Zira kendini kayalıklardan aşağı bırakan kişilerin hem hızlı hem de ahenk içindeki bu yuvarlanışı sayesinde, 'bir yerden bir yere yuvarlanılarak daha kolay gidileceği' gözlemlenmiş ve ilkel insan, tekerleği icat etmede ilk domainini elde etmişti.

Sonrası ise çorap söküğü gibi geldi. Ateşi keşfedip bacasına sardıran insanlık, tekerleği de bulduktan sonra ateşini söndürecek diyarlara keşfe çıktı.

Ve işte aşk da böylelikle icat edilmiş oldu.

Çağlar öncesinden modern dünyaya uzanan bu fantastik serüven, çetrefilli yolların sonunda pusulasının yönünü nihayet doğrultmuştu. O günden sonra ise 'Aşkın İcadı' tarihteki gelişimiyle değil, kalpteki tesiriyle anılacaktı;

Alev topundan düşen kristal bir köz gibi yakıcı, ete değen bir kor gibi acılı ve insanlığın en ilkel rahminde asırlardır süren bir doğum gibi sancılı...

550781322
Deniz Doğanay

Yatağımın kenarında, elimde ismimin ve okul numaramın yazılı olduğu bir kağıt parçası, içimde ise tarif etmesi zahmetli bir tedirginlikle öylece oturuyordum. Kağıda baktıkça kalp atışlarım hızlanıyor, hafızamın derinlerine gömdüğüm geçmiş, küçük bir çatlaktan sızarak gözlerimin önünde kanlı, canlı diriliyordu.

Üniversite ikinci sınıfın güz dönemindeydim. O vakitler aklını duygular ve duyguların insan davranışları üzerindeki etkisiyle bozmuş Nagehan isimli hocamız, aşkın ortaya çıkışına yönelik bir deneme yazmamızı istemişti bizden. Bunun içinse hayal gücümüzün sınırlarını zorlamamızı, hatta mümkünse tamamen hayali, destansı bir teori bulmamız gerekiyordu. Çünkü Nagehan'a göre, *iyi bir gazeteci, en olmaz denenleri bile mantık düzleminde temellendirebilendi.* Bu nedenle denemeler, ikna kabiliyetimizin kalemtıraşıydı, bizlerse kanatlı atların, peri tozlarının, ok atan Eros'un olduğu bir ütopyayı içselleştirip edebiyatın sihirli dünyasıyla buluşturacak olan acar gazeteciler(!)

Üç gün süremiz vardı. Ağlak, dramatik fedakarlıklarla bezenmiş histerik hikayelerden bir data oluşturmak istediği son derece açık olan Nagehan Hoca, sırf geceleri yalnız uyuduğu yatağında hayal dünyasını renklendirebilsin diye tüm sınıf seferber olmuştuk.

Ortaya neler çıkmadı ki... Adem'le Havva'dan, Leyla ile Mecnun'a kadar bolca gözyaşı yüklü kavuşamamalar, sürgünler, çöle düşenler, zehir içenler... Dahası peri kızları, kurbağaya dönüşmüş asıl oğlanlar, vampirler, yarasalar derken 'aşkın icadı' Nagehan Hoca için yeterince tatminkar cevaplar bulmuştu.

Nagehan Hoca'nın tabiriyle, yüz beş kişilik sınıftan; şaheser niteliğinde üç-dört eser, yaratıcı on beş-yirmi çalışma, idare eder otuz-kırk yazı, vasatın üstü denilebilecek elliye yakın karalama ve bir tane de paçavra çıkmıştı. Malum paçavra, elimde tuttuğum 'Aşkın İcadı' başlıklı kağıt parçasıydı. *Nagehan Hoca'nın koca sınıfın önünde, iğneleyici bir ifade takınarak yüksek sesle okuduğu kağıt parçası...*

Hocayla dalga geçmekten, aşkı tekerlekle bağdaştırma hadsizliği göstermeme, duygusuzluğumdan terbiyesizliğime dek paçalarıma kadar kınanmıştım o gün. Türk ahlak sisteminin çöküşünü hızlandıran yeni bir popüler kültür akımıymışım gibi bakıyordu Nagehan

Hoca bana. O dönem beni dersinden büyük bir hoşnutlukla bıraktı. Ve kişisel bir takıntıdan çok, kamu yararı gözetir gibi yaptı bunu.

Tabii, yazdığım deneme de tüm İletişim Fakültesi'nde alay konusu olmuştu:

"Çağlar boyu yanan ateşmiş, bir sevişse geçer!"

"Bir de bizim eriyiklerimizin tadına bakmalı!"

"Tekerlek olup yuvarlansak altımızda kalır!"

"İlkelliği bir de yatakta göstermek lazım şuna!"

Erkekler cephesinde durum bel altı seviyesinde ilerliyordu. Kızlar ise daha Nagehanvari attılar eleştiri oklarını. Duygusuzlukla, sevgiyi tatmamakla ya da ihanete uğradığımdan hayattan vazgeçmiş olmakla itham edildim. Sanırım bel üstü söylentiler daha fazla acıtmıştı canımı. *Zira kalbim, beş santim kadar yukarısına denk geliyordu.*

O günlerde avazım çıktığı kadar bağırmak istemiştim. "Bütün çıkarımlarınız tam isabet. Hatta fazlası yok, eksiği var" demek istemiştim. İstemiştim. Ama '-miş' eki almış di'li geçmiş zamanlı kelimeleri sık telaffuz ettiğim dönemlerdi. *Yapamadım.*

Bir köşeye sinip söyleyeceklerim alnımda yazılıymışçasına anlaşılmayı bekledim. Anlamalıydılar. Benim gibi biri, aşk gibi karmaşık bir meseleyi nasıl tasvir edebilirdi? Filmlerdeki öpüşme sahnelerinde kafasını öte yana çeviren, insanlarla tokalaşmaktan dahi imtina eden hasta ruhlu birinden aşka dair duygu yüklü çıkarımlar beklenmemeliydi. *Bu büsbütün hata olurdu.* Bana aşktan bahsedemezlerdi. Yıldızları bilmeyen birine galaksiyi anlatamazsınız.

Şimdiyse bu kağıdı niye saklamış olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da 'Aşkın İcadı' başlığını gördükten sonra niye okumaya devam ettim, bilmiyordum. Tek bildiğim, taşınmak üzere olduğu için benden koli isteyen yan komşuma dair hiç iyi düşünceler beslemediğimdi. Kolileri aktarırken elime geçen ve beni ister istemez geçmişi düşünmeye sevk eden bu kağıdı yok edemiyor olmam ise şaşılacak şeydi.

Malum, anılarıyla barışık biri değildim. Aşağı yukarı sekiz yıldır hatırlamakla ilgili tüm eylemlerden, bulgu ve kalıntılardan itinayla

uzak duruyordum. Dünü unutur, bugünü yaşar, yarını programlardım. Çünkü bilmem gerekti. Yarın saat 14.30'da nerede ne yapıyor olacağımı bilmem gerekti.

Ve bir de kendime, bendenize dürüst olmam;

Çünkü dünü öylesine unuttun ki, bilmeye dair tüm hıncını yarından çıkartıyorsun, Deniz!

Çıkartıyordum.

Ta ki, araladığım bir kapının ardından tüm geçmişim ve geleceğimin tepetaklak olduğu o güne kadar...

Elimdeki kağıdı hızlıca katlayıp yatak odamdaki dolabın en alt rafına kaldırdım. Beni bir anda hiç hatırlamak istemediğim o eski zamanlara götüren kağıt parçasını daha fazla göz önünde tutamazdım.

Yüzüme bolca soğuk su çarpıp koliyle birlikte evden çıktığımda saat akşam 8'e geliyordu. Dışarısı son derece bunaltıcıydı. Kendini temmuz zanneden şizofren bir eylül akşamı ancak bu kadar sıcak olabilirdi. Tek bir dal bile kıpırdamıyordu. Gri tonda bir ağırlık, dar sokağımızın iki yakasına da hakim olmuştu.

Çok fazla oyalanmak istemiyordum. Sokağın sonuna kadar hızlı adımlarla yürüdükten sonra sağdaki ahşap apartmanın iki numaralı ziline bastım ve elimde tuttuğum dev koliyi yüzümde sahte bir gülümsemeyle yan komşuma teslim ettim.

"Teşekkür ederim Denizciğim" dedi, yaşı seksenlere dayanmış sevimsiz komşum Nazmiye. "Buralardan da gidiyorum, bir daha görüşmek kısmet olur mu, bilmem..."

"Yani" dedim, bozuntuya vermeden. "Hayat, ne getirir bilinmez tabii."

"Öyle öyle..." Nazmiye, lafını söylemeden önce hazırlık yapıyordu. "Yani... Bilinmez tabii de, yine de benim gönlümden geçen, sana inşallah bi' koca getirmesi kızım... Bak herkesler evlendi, barklandı. Kurudun kaldın yavrum, böyle yalnız olmaz." Yüzümün ekşidiğini görünce derin bir iç çekti. "Niye kızıyorsun yahu? Vallahi demeyecektim ama dayanamadım işte. Nasılsa mahalleden gidiyorum artık

diye söyleyeyim, dedim... Sen beni dinle. Şu *gastecilik* şeysini bir kenara bırak artık, Denizciğim. Dost acı söyler... Yakında otuzuna geleceksin ama koca peşinde koşacağına hala televizyonlarda haber peşindesin kızım... Yaşın da geldi malum. Sahiden... Yok mu bir isteyenin falan inşallah?"

"Valla senin de yaşın geldi Nazmiye Teyze inşallah..." dedim, iğneleyici bir sesle. "Ben de demeyeyim, demeyeyim diyordum da... Nasılsa mahalleden gidiyorsun ya artık, söyleyeyim... Bence sen de şu taşınma şeysini, bu fani işleri falan bir kenara bırak artık, Yani... Dost acı söyler. İki gün sonra ebedi istirahatgahına uğurlanacaksın ama hala dünyalığının peşindesin... Yaşın da geldi malum. Yok mu bi' hastalığın falan?"

"Terbiyesiz!"

Orada durun işte Nazmiye Hanım. Bende bir hissiyatın yoksunluğuna dair tespit yapmadan evvel, rica ediyorum önce siz onun varlığını kendinizde ispatlayınız.

"Bilmukabele teyzeciğim!"

Nazmiye'den aldığım hayır duanın ardından evimin bulunduğu apartmana doğru yürümeye başladım. O sıra etraftan polis sirenleri geliyordu. *Beyoğlu için sıradan şeyler dedim içimden, üzerinde durmadım.*

Hızlı adımlarla eve dönüp kendime bol salçalı bir tost yaptıktan sonra ise televizyonun başına oturmuştum. *Koca peşinde değil, haber peşinde* koştuğumdan olacak, evlilik programlarını zaplayarak haber bültenlerine göz atmaya başlamıştım.

Gündemde değişen hiçbir şey yoktu. *Kaygan zemin kazayı beraberinde getirmiş, işçiler greve çıkmış, cinnet getiren adam iki çocuğu ve karısını öldürüp intihar etmiş.*

Ama tabii hiçbirinin haber değeri onun kadar değil;

Redkey.

Yüzüne taktığı kar maskesiyle, suçlu olduğunu iddia ettiği birtakım kişileri kamera karşısında konuşturan, ardından da boyunlarına kırmızı bir anahtar takarak emniyete teslim eden bir tuhaf adam... *Kendisi gündemden düşecek gibi görünmüyor.*

Haber başlıkları ise hep aynı:

"Redkey kod adlı şahsın izine son olarak Bahçelievler'de rastlandı. Özel timin nefes kesen operasyonu birazdan Billur TV'de..."

"Redkey son birkaç aylık sessizliğini ne zaman bozacak? Neyi bekliyor? Gazeteci Yazar Eyüp Kulaçan canlı yayında açıklıyor!"

"TBMM önünde bulunan bomba düzenekli paketin yankıları sürüyor. İçişleri Bakanlığından yapılan açıklamaya göre en önemli şüpheli ise Redkey!"

"Redkey bir proje mi? Arkasında MOSSAD mı var? Birazdan ZAN TV'de..."

"MİM TV açıklıyor! Cinlerle bağlantı kuran Maşuki-i İdris Hoca Efendi'den Redkey'e dair tüyler ürperten sözler! Redkey sadece bir suçlu mu yoksa Deccal mi? Birazdan..."

Daha fazla dayanamayıp TV'yi kapattım. Aşırı uçlarda gezinen bu militarist insanlardan bunalmıştım. Ne Redkeymiş! Kimisi onu peygamber ilan ediyor kimisi ise şeytanın yeryüzündeki temsilcisi?

"Palavra!" dedim, o an kendi kendime hayıflanarak. "Bir insanın aynı anda birbirine böylesine zıt iki şey birden olduğu iddia ediliyorsa, bence o her ikisi de değildir."

Yine ne çok biliyorsun sen ya? Tostunu ye Deniz, tostunu.

"Buz gibi olmuş..." Tostumdan bir ısırık alıp memnuniyetsiz bir ifadeyle film zulama daldım. Pazar gününün Yeşilçam kuşağında bu akşam 'Yaban' filmi vardı.

Gülşen Bubikoğlu ve Kadir İnanır'ın başrollerini paylaştığı filmde, iki farklı hayat süren Alev ve Ali'nin öyküsü anlatılıyordu. Sosyetik Alev, yabani bir hayat süren Ali'ye gönlünü kaptırır ve sonra olaylar, olaylar...

Beş yıl öncesine ait bir kağıt parçasının ruhunda dağıttıklarını toparlamak adına yapabileceğin yegane eylem bu çünkü Deniz; film izlemek.

Aslında kimin değil ki? Bazı şeylerin yükü ağır geldiğinde, düşünmekten ve düşüncesizlikten yorulduğumuzda ya da hayatta anlam vermeye değer hiçbir yaşantı keşfedemediğimizde daha çok film izliyor, daha çok kitap okuyoruz. Bu sayede bir süreliğine de olsa kendi sorunlarımızı unutup hayallerimizi konuşturuyoruz sanırım. Romandaki seri katilin kim olduğuyla meşgul oluyoruz mesela. Ya

da filmdeki Alev olup ayrı dünyaların insanı olduğumuzu bile bile Ali'nin peşinden koşuyoruz.

Yok, bu bir şikayet değil. Biz-... Biz kıyıda köşede kalmış insanlar, böyle iyiyiz. Filmleri ve kitapları İnsan Hakları Ruhsal Seyahat Özgürlüğü Beyannamemiz olarak kabul ediyoruz. Çünkü kendimizi dış dünyadan soyutlamanın daha zahmetsiz bir yolunu henüz icat edemedik. *Ya daha çok film izleyip kitap okuyacağız ya da madde bağımlısı olacağız.*

O sıcak eylül akşamında da, bundan önceki diğer ayların, hatta mevsimlerin diğer akşamlarında da olduğu gibi, birinci seçeneği tercih ederek film izlemeye başlamıştım. Çayımla eşgüdümlü olarak azalan film, henüz ortalarına gelmemişti ki, sokağımdan birtakım sesler yükselmeye başladı.

Merakla kalkıp perdeyi ucundan araladım. Önlü arkalı üç kişinin sokağı koşarak geçtiğini görmüştüm. Birinin elinde silah olduğuna emindim. O an yarım saat kadar önceki polis sirenlerini ciddiye almam gerektiğini anlamıştım. Ya da tam anlıyor gibiydim ki, anlamam büyük bir gürültüyle yarıda kesildi. *Kaldı ki anlama dair bir şeylerin sonunu getirmem, ender rastlanan bir şeydi.*

Gürültü, şiddetli bir kapı kapanmasına benziyordu. Ve kapanan kapının da oturduğum apartmanın kapısı olduğu bir hayli açıktı. Hoş... Bu durum, dört katlı 'Görgülü' apartmanı için sıra dışı bir hadise sayılmazdı. Yaşadıkları apartmanın adına tepki olarak dünyaya getirdikleri dört oğullarıyla bir üst katımda yaşayan ailenin rutin vukuatlarıydı bunlar.

Saadet Hanım ve eşi Fahrettin Bey'in iri kıyım çocukları: Hamdullah, Hakkı, Hasan ve Bora. *Evet Bora!* Ama adı insanı yanıltmamalı. Dördüncü veledin yapım damgasında modernizme geçişler görülse de çiftin eserlerinde genel olarak nihilist bir çizgi var. Yok sayıyorlar; komşuları, uyuyanları, uyuyamayanları, hastayı, ölüyü, diriyi. *Özellikle de dış kapıyı!*

O gece ise bu umursamaz, kin dolu kapı çarpışı tamamdı da, zabıtadan kaçan işportacı misali merdivenleri tırmanan dört azmanın toynak sesleri eksikti. *Zira anneleri Saadet Hanım'ın iddiasına göre, asansörü, içine sığamadıkları için kullanamıyorlarmış.*

"Ay kim geldiyse geldi, bana ne!" diye homurdandım o sıra kendi kendime. Perdemi kapatıp gece gece yaşadığım gereksiz atraksiyonu boş vererek mutfağa çayımı tazelemeye gittim. Kulağımı, merdivenden gelecek velet seslerinden de büyük ölçüde uzaklaştırmıştım ki, elimde fincanımla holden salona geçerken az önce sırtımı döndüğüm merakıma ansızın tekrar yenik düştüm.

Kendimi birden evimin kapısında bulmuştum. Yüzümü kapının gözetleme deliğine yapıştırarak, içeriden apartman boşluğunu izlemeye başladım.

"İlginç..."

Sensörlü ışığın yanmasına rağmen ortada kimseler yoktu.

"Bozuldu mu acaba?"

O ara ışık birden söndü.

"Apartmana kedi mi girdi ki?"

Derken ışık tekrar yandı.

"Ne-... Ne oluyor ya?"

Yüzümü, kapımın gözetleme deliğinden yavaşça uzaklaştırdım. Durumdan işkillenmeye başlamıştım. Sensörlü ışık dediğin, bir hareketi algıladığında yanmalıydı. Ki çoğu zaman o durumda bile yanmaz, insanı türlü tuhaf hallere sokardı. Şimdi ise ortada kimseler yokken-... *Ya da var mıydı?*

O sıra elimdeki çay fincanını vestiyerin üzerine bırakıp kapımın gözetleme deliğine bir kez daha merakla yanaştım. Ve sensörün aynı şekilde yanıp sönüşünü tam yedi kez daha seyrettim. *Son üç, diye geçirdim içimden.* Üç kere daha yanıp sönerse, kapıyı açıp bakacaktım.

Önce polis sirenleri, derken gürültülü bir kovalamaca, sonra sokağımda koşturan silahlı adamlar, hızla çarpılan apartman kapısı ve şimdi de kendi kendine yanıp sönen apartman ışığı...

Hayatta mesleki refleksimi ayrı tutarsak çok az şeyi merak eden, dahası çok az durumdan heyecan duyan ben, o gece; o ışığın onuncu kez yanıp sönmesini beklerken, meraktan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığının ayrımını yapamadığım tuhaf bir duygunun içindeydim.

Işık, onuncu kez yandığında ise beklediğim an gelmişti. Derin bir nefes aldım ve kapımın kilidini yavaşça açtıktan sonra kulpu aşağı indirip kapıyı hafifçe araladım. Kendime doğru bir karışlık mesafede araladığım kapı, sadece saniyeler içinde içeriye doğru hızlı bir manevrayla açıldı. Ve hemen ardındansa kapımın dışına tüm ağırlığını vererek yaslanmış, üstü başı kan içinde bir adam, holümün girişine boylu boyunca serildi.

Birden yarı çığlık, yarı inlemeye benzer cılız bir ses çıktı ağzımdan. Sonrasındaysa sebebini o an anlayamadığım bir refleksle elim birden ağzıma gitmişti. Olası çığlığımı bastırmak istemiştim.

Ama belki de tam tersini yapmalıydın, Deniz. Çığlığınla tüm apartmanı ayağa kaldırmalı, polisi çağırmalı, karakolluk olmalıydın. Bu şekilde Görgülü Apartmanının değerli sakinlerinden, en çok da Saadet Hanım ve eşi Fahrettin Bey'in zürriyetinden intikam almış olurdun. Tutanaklar, ifadeler, yersiz bir tedirginlik, günlerce sürecek bir huzursuzluk... Etrafında kötü adamların cirit attığı tescillenmiş olan apartmanınız, böylelikle topyekun korkuya sürüklenirdi. Korkunun o erdemli sessizliği ise apartmanı, kısa bir süre için de olsa yaşanabilir bir yer yapardı belki...

Fakat o gece olaylar pek de öyle gelişmedi. Beynim bir an için tutukluk yapmış ve meselenin daha sakince çözülmesine hükmetmişti. Ağzımı elimle kapatıp iki üç adım geri çekildim. Gözlerim, kapımın eşiğinden içeri düşen yabancıyı şöyle bir süzdüğünde, adamın hem sağ omzunda hem de sağ ayak bileğine yakın bir noktada kanaması olduğunu fark ettim. Kan, kapım ve holün girişine de belirgin halde bulaşmıştı.

Yıllardır gördüğüm terapi balonu ise o an büyük bir gürültüyle patladı; Kan hala beni tutuyordu. Yakamdan, paçamdan tutuyordu... Bırakmaya da niyeti yok gibiydi. Başım dönmeye, midem yoğun şekilde bulanmaya başlamıştı. Gördüğüm o al kanlı manzara karşısında tansiyonum gitgide düştüğünden, kapının hemen yanındaki duvara yaslanarak hızla yere çöktüm.

Sağ elimin başparmağı, sol avcumun içindeki yara izini yoklamaya başlamıştı. *Bu sakinleşmemi mi yoksa daha da endişelenmemi mi*

sağlıyordu, asla emin olamıyordum. Bakışlarımsa holün girişine yığılmış yaralı yabancının üzerindeydi. Adam, baştan aşağı siyah giyinmişti. Ayağında toz içinde kalmış siyah bir pantolon, üzerinde kolları yarıya kadar sıvanmış siyah salaş bir gömlek, boynunda da çenesine kadar çektiği aynı renkte bir buff vardı. Kafasındaki şapkası ve elinde tuttuğu sırt çantası ise kapının açılmasıyla birlikte yere düşmüştü.

O an, kendimi güçlükle toparlayarak derin bir nefes aldım ve yerimden yavaşça doğrulmaya başladım. *İyisin Deniz, sorun yok. Bu defa kilitlenmeyecek ya da bayılmayacaksın. Yoksa adam kan kaybından ölecek!*

Kendime yaptığım türlü telkinlerle ayağa kalktığımda, ellerim zangır zangır titriyordu. Sendeleyerek adamın yanına yaklaşmıştım ki, birden durdum.

Yabancının bilinci açıktı. Gözlerini zar zor aralayarak yüzüme bakmaya çalışıyordu. İlk defa o an göz göze geldik. Yaralı bir hayvan gibi bakıyordu; yarı öfkeli, yarı endişeli. *Biri diğerinden daha fazla değildi.*

Bir şeyler sormam gerek diye düşündüm içimden. "Kimsin?" , "Neden bu haldesin?" , "Niye buradasın?", "Peşindeki adamlar kim?" benzeri sorular... Ama bana fırsat kalmadan o konuştu.

Kalan son takatiyle, "Sakın" dedi. "Polisi-... Arama!" Ardından güçlükle ekledi. "Ambulans falan-... Çağırama!" Yarı baygın haldeki adamın ağzından dökülen son cümle ise oldukça caydırıcıydı. "Yoksa-... Beni öldürürler!"

Artık, tam baygın haldeydi.

"Nesnenin kokusu ve rengi fiziki varlığından önce gelir. Çünkü insan zihni bir nesneyle karşılaştığında onu ilk olarak görme ve koklama duyularıyla tanımaya çalışır, tat alma ve dokunma evreleri ise bunlardan sonraki aşamalardır. Bu sebeple hatırlamakla ilgili içgüdüleri öncelikli olarak nesnenin görünen hali tetikler" demişti psikiyatristim Lali.

O gece, kapımda yaralı halde bayılan adama nasıl yardım edebileceğimi düşünürken Lali'nin terapi seanslarındaki bu telkinleri geldi aklıma. O yüzden ilk olarak 'nesnenin kokusu ve rengi'nden kurtulmaya odaklandım. *Kanın o ürpertici kırmızısını görmemem ve keskin kokusunu hissetmemem gerekiyordu. Tabii bir de bayılmamam...*

Bu sebeple önce evin tüm lambalarını kapatıp, abajurlarımı yaktım. Böylelikle ortam loşlaşmış, kanın rengine olan hassasiyetim kırılmıştı. Ardındansa kan kokusunu azaltmak için pencereleri açarak evi bir miktar havalandırıp parfümümün hepsini içeriye boşalttım. *Özellikle de hole...*

Sırada adamı içeriye taşıma işi vardı ki, sanırım en zorlu aşama buydu. Tahmini 1,90'a yakın, irice bir adamdı. Kendisini koltukaltlarından kavrayarak bin bir güçlükle evimin kullanmadığım küçük odasına kadar sürükledim.

Sonrasındaysa koştura koştura tuvaletin yolunu tutmuştum. On dakika arayla ettiğim iki ayrı istifradan sonra aynaya baktığımda gördüğüm manzara korkunçtu; Tepeden topuz yaptığım kahverengi saçlarım elektrik çarpmış gibi sağa sola dikilmiş, ter içinde kalan kaküllerim, alnıma talihsiz bir kader gibi yapışmıştı. İçine kan oturan gözlerimin rengi maviden kırmızıya dönerken, akan rimelimse gözaltlarımdan çeneme dek simsiyah bir şerit oluşturmuştu.

"En-... En azından bayılmadın, kızım!" dedim o an, aynada bakıştığım kendimi teselli ederken. "Bu önemli bir adım-..." *Adam hayatta kalırsa öyle olacak, Deniz! Biraz elini çabuk mu tutsan?*

Yüzüme defalarca soğuk su çarptıktan sonra çantamdan aldığım nefes spreyimi hızla ağzıma dayadım. Aldığım birkaç dozun ardından kendime gelmem çok sürmemişti.

Cesaretimi toplayıp batikon ve sargı bezleri eşliğinde küçük odaya döndüğümde ilk işim yaralı adamın nabzını kontrol etmek oldu.

"Yaşıyor."

Sen ölmesi için elinden geleni yapsan da, yaşıyor gerçekten Deniz!

"Ne yapacağım şimdi?"

Herhalde pansuman yapacaksın ama işine karışmak gibi olmasın.

"Allah'ım daha önce-... Daha önce hiç yapmadım ki-..." İşaret parmağımı tereddütle havaya kaldırıp adamı birkaç kez dürttüm o an. "Hey!" *Hiçbir tepki vermiyordu.* Son çare elime telefonumu aldım:

"Pansuman nasıl yapılır, enter."

Teknolojiden yararlanma seviyene tüküreyim, Deniz! 25 yaşındasın, gerizekalı.

Çıkan sonuçları okumaya başladım. *"...Yaralının durumu kritik ise öncelikle mutlaka bir ambulans çağırar-...* Olmaz-... Bu, olmaz. Çağırma, dedi. Devamı nasıl-... Heh! *Öncelikle bölgeyi sterilize etmeli, kanamayı durdurmalısınız.* Bu, olur."

Aldığım üst düzey sanal yardımla birlikte önce adamın üzerindeki gömleği çıkardım.

"Bu-... Ne? Eşek ölüsü gibi ağırsın!"

Sağ ayak bileği ve sağ omzunda bıçak kesiğine benzer yaralar vardı. Bunlara mutlaka dikiş gerekirdi ama şimdilik kanamayı durdurup enfeksiyonu önlemek yeterli olmalıydı. *Olmak zorundaydı.*

"Belki de sana çok bile!" dedim o sıra, öğüre öğüre adamın yaralarının üzerine sargı bezleri yığarken. "Acaba neye bulaştın? Kimsin?"

Evet, geldik sonunda asıl niyetine! Acaba sen bu yabancı adama niye yardım ettin, Deniz?

"Sırf iyi niyetimden, insanlık namın-..."

He, namına he... Adam canıyla uğraşıyor, sen haber derdindesin. Acaba bu adamdan sağlam bir haber çıkar mı sana? Kimden kaçıyor bu adam? Peşindekiler kim? Senin derdin bu.

"Biraz da-... Mesleki refleks-..."

Mesleki reflekslerine kramp girsin senin! İki bıçak kesiğiyle yere serilen herif, kesin muazzam kariyerli bir suçludur ve yarın hemen büyük bir mafya yapılanmasını çökertecek bilgiler verir sana. Ertesi gün de terfiinle birlikte plaket alırsın. Canım Deniz.

"Tamam! Bitti! Bu kadar!" Adamın bileği ve omzundaki kesileri temizledikten sonra üzerlerine kapattığım sargı bezlerinin üstünden de beşer kez bantla geçmiştim. Pansuman işleminin ardındansa ilk defa rahat bir nefes verip evime aldığım bu yaralı adamı incelemeye koyuldum.

Kemikli bir yüzü vardı. Siyaha yakın saçları oldukça gür ve dağınık görünüyordu. Göz rengini net seçememiş olsam da kahverengiye dönük olduğunu söyleyebilirdim. Burnu, bir erkeğe oranla oldukça biçimliydi. Hafif kirli sakalları ise aksesuar gibi duruyordu, olmasa da olurdu.

Ama dahası adamda tuhaf bir aura vardı. Sokağa çıkıp iki köşe döndüğünde insanın karşısına çıkacak öylesine bir adam gibi durmuyor, rastgele birine benzemiyordu. Bir hikayesi olduğu belliydi. Karnında ve sol omzunda kurşun yarasını andıran izler ve her iki kolunda da çeşitli yaralanmalardan kaldığı belli olan çizikler vardı. Yaralı ve baygın halde olmasına karşın yüzüne yansıyan ifade, onu her şeye rağmen güçlü gösteriyordu sanki. Üzerinde çalışılmış, eğitimli fiziği ise bu "gücün" kaynağını açıklıyordu. *Bir mücadele içinde var olmaya çalışmış gibi...* Omuzları, karnı, kolları alelade değildi. Hepsi orantılı bir uyum içinde dipdiri durmuş, tek bir amaca hizmet etmek için güç birliği yapmışa benziyordu.

Evet, Deniz... Tahminlerini alalım? Sıradan bir soyguncu, kiralık katil ya da basit bir kanun kaçağı gibi değil... I-ıh, çok daha fazlası. Daha üst sınıf, daha soylu. Belki suçlu ya da kaçak değil de, suyun karşı yakasından biri. İstihbarat? Yok, yok. Hiç devlet kokmuyor. Daha çok yaralı, yırtıcı bir hayvan gibi duruyor.

"Daha çok benim kariyer biletim gibi duruyor!" diye mırıldandım kendi kendime, oturduğum yerden yavaşça kalkarken. "Umarım biraz minnet duygusu vardır."

Üç yıldır çalıştığım haber ajansında işler bir türlü istediğim gibi gitmiyordu. İki yıl kadar ajansın gazete ayağında, hiç okunmayan haberlerin temsilcisi olarak yer aldıktan sonra son bir yıldır ise gazetenin haricinde ufaktan televizyon muhabirliğine de başlamıştım. Zira spikerlik için aldığım eğitimler, nedense hiç yeterli olmuyordu.

Genel Yayın Yönetmemiz Hikmet Tunaboyu bu durumu her defasında şöyle açıklardı:

"Böyle bu olmaz, Deniz! Bu şekilde şey yaparak olunmaz bu. Yok, yani. Bu şekilde şey olmaz."

Bu olmazlıkların meali ise şuydu:

"Biri arkandan ittirmedikçe olmaz."

Hoş, muhtemelen ittirseler de olmayacaktı. Bir kere alışık olmadıkları için hızı tutturamazlardı ya da ittirecekleri yeri bilemedikleri için muhtemelen sadece dürtüldüğümle kalırdım. Zaten her halükarda eğreti dururdu bu bende. *E malum, hayatın boyunca biri seni ancak düşmen için ittirmiştir, Deniz. İlerlemen için değil.*

Şimdiyse tüm kariyer ümidimi bu yaralı yabancıya bağlamıştım. İşin içine polisi ya da hastaneyi karıştırmadan onu evine alıp tedavi eden bu yüce gönüllü genç kıza, kuru bir teşekkür etmekle yetinmezdi herhalde. Belki de bana başına gelenleri anlatır, elime nur topu gibi bi' "mafya hesaplaşması" haberi bırakırdı?

Tabii, eğer sabaha çıkarsa...

Çıktı.

Evime gelişinden iki saat kadar sonra gözlerini yavaşça aralamaya başlamıştı. O sıra şüphe çekmemek adına, kapımdaki ve tırabzanlardaki kan izlerini yeni yeni temizlemiş, nefes nefese eve döndükten sonra ise şaşkın bakışlarının tam da odağına yerleştim.

Yabancı, bir süre kadar bana öylece baktı. Bakıyor ama sanki baktığı yerde hiçbir şey görmüyordu. Yaptığı tek şeyse, akli bir bulanıklık içinde birkaç defa eliyle boynunu yoklamak oldu. *O an adamın bayılma sebebinin aldığı bıçak yaraları değil, muhtemelen boynundan bir yere saplanan bir enjektör olduğunu anladım.*

Bu gelgitli halleri birkaç dakika daha sürdü. Nihayetinde sanki içinde bulunduğu durumu idrak etmiş gibi kaşlarının ortasını çattığında yüzümü seçebildiğini fark ettim. Ama bakışlarında minnettarlıktan çok sorgulayan, kuşkucu bir ifade vardı.

Bense adamın içinde yaşadığı gerilimi azaltmak için yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirmiştim. Ona kurduğum ilk cümle de bu tebessümün ardından geldi. *Soru, ne adı sanı ne de kim olduğu ve kimden kaçtığıyla ilgiliydi.*

"Tarhana çorbası sever misin?" dedim, suratıma yedi ceddini kazıktan geçirip üzerlerine kızgın yağ dökmüşüm gibi nefretle bakan adama.

O ise yerden doğrulmaya çalışırken cevapladı sorumu. "Haydar'ın adamı mısın sen?"

Pardon. Ne? Haydar'ın mı adamıyım? Adam mı? *Haydar'ın kadını mı deseydi Deniz? Evet, çünkü şu an seksist önyargılar panelindesin, evet.* Yine de başıma böylesi bir belayı şu soruyu duymak için almış olamazdım. "Hayır!" dedim, sahte tebessümümü sürdürerek. "Nurullah'ın adamıyım. Kendisinin tarhana çorbası içmeyenlere karşı ayrı bir kini vardır. Şimdi seni zehirli okla öldüreceğim."

Kan kaybı şuur kaybına da yol açmış gibi duruyordu. Yaralı adam, sırtını yanındaki eski koltuğa dayayarak güçlükle fısıldadı. "Nurullah kim? Sen-... Sen kimsin? Ben neden-... Buradayım?"

Bir doktorun ameliyat sonrası bilinci yerine gelen hastasına yaptığına benzer bir açıklama yapmam gerekiyordu ama içinde 'Haydar' geçen bir cümleyle aynı soru çatısı altında buluşmamın şokunu henüz atlatabilmiş değildim.

"Nurullah benim dedem" dedim, gözlerime düşen kaküllerimi elimin tersiyle sıyırarak. "Tarhana çorbasının zihni dinç tuttuğunu söyler. O sebeple sürekli içer, içirir. İçenlerin içmeyenlere içirmesini de öğütler ki, şu an tam da bunu yapmaya çalışıyorum. Ben kimim? Adım Deniz... Ve sana yemin ederim, tek suçum, yanıp sönen apartman sensörünü gereğinden fazla ciddiye almak! Sen neden buradasın?" Derince bir nefes alıp ekledim. "Aynı soruyu çorbanı içtikten sonra ben sana soracağım. Gecenin bir vakti üstü başı kan içinde apartmanımıza girip tam da benim kapımın önünde bayılmanın sebebini gerçekten çok merak ediyorum."

"Sen-..." dedi, bir kez daha eliyle ensesini yoklayarak. "Sen ne çok konuştun ya..." Ardından koltuğa tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. *Tabii ki kalkamadı.*

Yüzümü ekşittim. "Sen benim kelimelerimi sayacağına nefesini mi saysan acaba? Bu halde kalkmaya çalışırsan çok fazla bir şey kalmayacak da geriye."

"Böyle mi... Öldüreceksin beni?" dedi, başını koltuğa doğru bırakarak. "Hiç susmayarak mı?"

"Hı-hı... Öldüreceğim insanlara önce pansuman yapmak gibi tuhaf adetlerim var çünkü." Yanımdaki sehpanın üzerine uzanarak bir süredir orada beklettiğim çorba kasesini aldım elime. "İç şunu."

"İstemez."

"İster, ister." Kaşığı ağzına doğru uzatarak cümlemi tekrarladım. "İç şunu!"

Zayıf bir sesle beni yine reddetti. "Çek şunu."

"Vallahi polis çağırırım! Aç ağzını, iç şunu!"

Önce bir kaşık içti arkasından da hemen bir soru geldi. "Haydar-... O değilse kime çalışıyorsun?"

Altında pembe pötikareli beyaz bir şort, üstünde çiçekli bir askılı ve kafanda yaptığın Adile Naşit topuzuyla, tam bir casusu andırıyor olmalısın, Deniz!

"Kendime... Kendime çalışıyorum. Oldu mu?"

"Ah!" Eli bir kez daha ensesine gitti. "Sikeyim!" Ardındansa yeniden kalkmaya çalıştı ama yine başaramadı. "Ne yaptınız-... Ne yaptınız bana?"

Sorularının peşinden türlü çeşit iftiralar da geldi. Baygın haldeyken ona zararlı bir sıvı enjekte etmemden dedemin kutsal tarhanasına zehir karıştırmış olmama kadar akla hayale gelmeyecek teoriler dönüyordu kafasında... *Eski zamanların saray entrikaları ile günümüzün 'Ölümcül Deney' türevi filmlerini bir potada eriten yaralı adam, asıl film sen olmalısın!*

"Bana bi' bak!" dedim, elimdeki çorba kasesini işaret ederek. "Halime bi' bak... Üzerimde pijamalarla sana tarhana çorbası içirmeye çalışıyorum. Ben sana en fazla ne yapmış olabili-..."

Cümlemi henüz tamamlayamamıştım ki "Başım çatlıyor" diye inledi. "Lütfen sus, pijamalı kadın. Sus. Ah-..."

"Çok meraklıyım ya çünkü ben de saçma sorularını cevaplamaya..." Dişlerimin arasından mırıldanarak yavaşça ayağa kalktım. "Hey! Bana bak... Ben çıkıyorum odadan şimdi. Olduğun yerde kal. Anladın mı? Hiçbir yere de dokunma. Güzelce uyu... Sabah kendine geldiğinde konuşacağız."

Bana hiçbir cevap vermeden hafif aralık gözleriyle yüzüme baktı sadece. *Bu, çük kadar odada nereye gidebilirim, demekti muhtemelen.*

Bense o anlarda yabancı adamı, kafasındaki soru işaretleriyle geride bırakarak kendi kafamdaki sorulara odaklandım. Gerekli tembihlerimi yaptıktan sonra odadan çıkmış, kapıyı da yabancı adamın üzerinden kilitleyerek hızlı adımlarla hole yönelmiştim.

Şimdi hedefimde tek bir şey vardı;

Adamın siyah sırt çantası.

Sabahattin Ali, Kürk Mantolu Madonna isimli kitabında şöyle der: "Dibinde bir ejderhanın yaşadığı bilinen kuyuya inecek bir kahraman bulmak, muhakkak ki, dibinde ne olduğu hiç bilinmeyen bir kuyuya inmek cesaretini gösterecek bir insan bulmaktan daha kolaydır."

Zira biz insanlar için bilinen en kötü gerçek dahi, bir bilinmezlikten yeğdir. Tehlikeyi bilmek, alınacak önlemi de beraberinde getirirken bilinmeyen karşısında ise gardımızı nasıl alacağımızı asla kestiremiyoruz.

O gece, uykuya dalan yabancının sırt çantasını açmaya çalışırken sorguluyordum tüm bunları. Hayatımda ilk defa fermuar düzeneği şifre sistemi ile korunmuş bir sırt çantasıyla karşılaştığımdan, ister istemez kuyu/ejderha hikayesi gelmişti aklıma.

İçinde ne olduğuna dair bir tahmin dahi yürütemediğimden bu zırhlı siyah çantanın zihnimde yarattığı endişe her geçen dakika büyüyordu. İçinde bir roketatar olduğunu söyleselerdi; parça tesirli bir bomba, nükleer atık ya da kesik insan kafaları... Muhtemelen daha az endişe duyacaktım. Ama çantayı bir türlü açamıyor oluşum, katlanılabilir bir tedirginlik değildi.

Belki bi' yarım saat kadar denediğim çeşitli şifrelerin sonunda ise çantayı açmanın mümkün olmadığını anladığımdan el mecbur pes etmiştim. Ancak çantanın sadece varlığı dahi, gece boyu içimi huzursuz etmek için yeterliydi.

Yatağıma geçip uzandığımda gözümün önünde şifreler uçuşmaya başlamıştı. Uyuyamıyordum. Yan odamda hiç tanımadığım yaralı bir adam, salonumda içinde ne olduğunu bilmediğim bir çanta ve ka-

famda sürekli dönen düşünceler, saatlerce yakamı bırakmadı. Nihayetinde uykuya daldığımda ise tuhaf bir rüya gördüğümü anımsıyorum.

Uçurum gibi bir yerdeydim. Malum siyah sırt çantası da ayaklarımın dibinde duruyordu. O an birden hiç tereddüt etmeden çantayı elime aldım ve tek bir hamleyle şifreyi kırıp fermuarı açtım. Çantanın içinden ise küçük bir sandık çıkmıştı. *Bana hiç de yabancı olmayan bir sandık...*

Görür görmez tanıdım. Annemin günlükleri, Fransa'daki babama gönderdiğim mektuplar, Fransa'dan gelen mektuplar ve Fransa damgalı son mektup... Hafızamdan silmek istediğim ve bir zamanlar kısmen de olsa başardığım o korkunç günlere dair tüm anılarım... Hepsinin içinde olduğu o sandık elimdeydi.

Ama çantayı açan ben, içinden çıkan kilitli sandığı ise bir türlü açamıyordum. Ne yapacağımı bilemez halde düşünmeye başlamışken biri geldi yanıma. Yüzünü seçemiyordum. Eliyle işaret ederek gösterdiği sandığı kolayca aldı benden ve cebinden çıkardığı bir anahtarla kilidi hemen açtı. Ardındansa sandığın içerisinde ne varsa her şeyi tek tek çıkarmaya başladı. Onları bana vereceğini düşündüğümden elimi ileri doğru uzatmıştım. Ama onun planı başkaydı. Elinde tuttuğu her şeyi, bir kuşu kafesinden özgürlüğe bırakırcasına uçurumdan aşağı savurdu.

Ne demişler? *İyilik yap, denize at*. İşte onu, keşke demeseymişler... Çünkü böyle böyle deniz kirliliği aldı başını gitti. Etliye sütlüye karışmayan o küçük burjuvalar, ellerindeki tüm iyilik kırıntılarını denize attı. Sandılar ki, o iyilikleri balıklar, kuşlar yiyecek. Leylekler bebek getirmeye devam edecek, çiçekler dalında kalacak ve kimse çimlere basmayacak.

Halbuki olaylar hiç de böyle gelişmedi. Bu denli tozpembe yanılgılar içinde denize atılan o sahipsiz iyiliklerin yarattığı deniz kirliliği sonunda hat safhaya ulaştı. *Bu öngörüsüz atasözündeki yanılgı payını keşfetmen için ise kafana soğuk bir namlu dayanması gerekti, Deniz!*

Ertesi sabahtı. Tezgahta yumurta çırparken ensemde hissettiğim ağırlıkla birden havaya sıçradım. Ellerimi hızla yukarı kaldırmış olmama rağmen ağzımdan dökülense bir yardım çığlığı değil, tam olarak şöyle bir soru cümlesi olmuştu:

"Menemen yer misin?"

Bu adam sabahın bu saatinde ne ara uyanıp kendine geldi? Üzerinden kilitli kapıyı nasıl açabildi? Dahası o tüm bunları yaparken ben nasıl hiçbir şey anlamadım? Hiçbir ses duymadım? Anlayabilmiş değildim.

Yabancı adam "menemen" soruma cevap vermeden ani bir hareketle beni kolumdan çekerek mutfak kapısının arkasındaki fayans işlemeli soğuk duvara yaslamıştı. Sol elinde tuttuğu silah, hala kafamdaydı. Beni tepeden tırnağa mide bulandırıcı bir böcekmişim gibi küçümseyici bir ifadeyle süzdükten sonra "Kimsin sen?" dedi, bakışlarındaki kuşkuda hiçbir eksilme yoktu. "Neden aldın beni evine?"

Kalp çarpıntım yine başlamıştı. Tüm vücudum soğuk soğuk terliyor, nefesim kesiliyordu. Spreyimi sıkmazsam, tetiğe basılmasına bile gerek kalmadan oracıkta canımı teslim edebilirdim. Yabancı adam da o an durumumu sezinlemiş olacak ki silahı yavaşça aşağı indirdi. Bakışlarındaki şüphe sesine de sinmişti. "Hasta mısın?"

Kesik bir sesle cevap verebildim. "Spreyim-..."

Elini arkasına götürüp silahı beline taktı. Ardından ruhu çekilmiş bir ceset gibi bembeyaz kesilmiş gövdemi kollarımdan kavrayarak ayakta tuttu. "Nerede?" diye sordu, mutfak kapısından çıkarken.

Bense "Bırak" dedim kesik kesik. "Do-kunma-... Dokunma bana-..." *Mecalim olsa bağırırdım, yapamadım. İki eliyle kollarımdan tutarken sanki bedenime ayak diplerimden boğazıma kadar bir iğne batıyor gibiydi.*

"Bırakırsam düşeceksin" dedi, boğuk bir sesle. "Spreyin nerede?"

"Salon-..." Ellerini ittirmeye çalışırken cevapladım sorusunu.

Yabancı, sözlerime aldırış etmeden beni iki eliyle tutmaya devam ederek salona kadar yürüttü. Ardındansa odaya şöyle bir göz gezdirerek orta sehpanın üzerinde duran spreyi işaret etti. "Şu mu?"

Başımı salladığımda gayet serinkanlı tavırlarla beni koltuğa oturtup sprey şişesini de elime tutuşturdu. Ama parmaklarımdaki uyuşma yüzünden elimde tutamadığım sprey, avuçlarımdan kayıp koltuğun altına yuvarlanmıştı. Adamın gözlerindeki kuşku, bu olayın üzerine tekrardan parladı. *Acaba onunla oyun mu oynuyordum? Ne delilik!*

Yüzüne tekrar takındığı o küçümseyici ifadeyle yere düşen spreyi alıp sert bir hamleyle boğazıma dayadı. Dozu almamı sağladıktan sonra ise bir müddet dinlenmeme müsaade etmişti. Kendime gelmemi beklerken, bir gözü bende olmak üzere birkaç defa perdeyi aralayıp dışarısını kolaçan ettiğini anımsıyorum. Ben, nefesimi toparladıktan sonraki ilk cümlemi kurarken de, gözü hala yarı aralanmış perdeden dışarı bakıyordu.

"Sebebi cüzdanımda-..." dedim o an, ağzımdan güç bela çıkan kelimelerle. "Seni niye evime aldığımın sebebi-..." Sözlerimin ardından kafasını bana doğru çevirdi. Bense titreyen parmağımı ikinci kez kaldırıp duvar dibindeki koltuğun kenarına iliştirdiğim çantamı işaret ettim. "Onun içinde-..."

Adam, gayet rahat hareketlerle yerde duran çantamı kavrayıp hızla yere boşalttı. Ruj, allık, parfüm, birkaç not defteri, kayıt cihazı ve bir sürü ıvır zıvır büyük bir gürültüyle yere saçılıyordu. Yabancı adam, bir enkazı andıran malzemeleri alelacele ayrıştırarak bulduğu cüzdanı eline aldıktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Cüzdanın içinden çıkarttığı her karta, fotoğrafa, eline geçen her şeye şöyle bir göz gezdirip her birini yerdeki yığının içine gönderiyordu. *Ta ki çalıştığım haber ajansına ait kartviziti bulana dek...* Bakışları bir süre kadar kartvizitle suratım arasında gitti geldi. Durumu garipser bir hali vardı.

Utanmıştım. Onun bir şey sormasına fırsat vermeden kafamı önüme eğip mırıldanmaya başladım. "... Ben-... Ben belki seni evime alır, tedavi edersem-... Başına gelenlerle ilgili bir haber şey yaparız belki diye-... Yani, ben öyle düşündüm ama... Saçmalamışım tabi. Sorun değil, ne olacak! İyilik yap, denize at. Değil mi? Şeyi mi olur yani-... Lafı mı olur?"

Açıklamam bittiğinde kısa bir sessizlik yaşandı. Başım hala önümdeydi. Gözlerim, salondaki halının desenlerini ilk defa fark etmiş gibi yere takılı kalmıştı. Uzun uzun halı ve nasıl dokunduğuyla ilgili çıkarımlarda bulunmaya başladım. Her an kafama bir kurşun yiyebileceğim ihtimalini de hesaba katmadım değil... Muhtemelen yüzüstü olarak düşerdim halıya. *Yalnız yine halı.* Belki de cesedimi bu halıya saracaktı. Sonra içinde beni yuvarlayıp bir kamyonetin arkasına koyardı belki. *Halı önemliydi.*

Beynim, ölümüm ve sonrasıyla ilgili senaryolarla uğuldarken bir kahkaha sesi yükseldi adamdan. Ama bu bir şeyi komik bulmanın kahkahası değildi sanki. Daha çok içinde bulunduğu durumu kabullenemiyor gibiydi. Salonda birkaç kez ileri geri gittikten sonra pencerenin hemen yanına çöktü ve sırtını duvara yasladı. İşaret parmağını kaş bitimine götürmüş, iri gözlerini yerdeki çanta enkazına kenetlemişti.

Suratında ise hala o alaycı gülümsemesi vardı. Esir aldığı kurbanını öldürmeden önce onunla oyunlar oynayan psikopat seri katillere benziyordu. Bense korku ve biraz da merak dolu gözlerle izliyordum bu hallerini. O an fark ettim, omzundaki yarası kanamaya başlamıştı.

Bakışlarımı derhal kanlı bölgeden uzaklaştırırken "Yaran kanıyor" dedim adama. "Doktora görünmen gerek."

Onunsa gülmesi bu cümlemle birlikte bir anda kesildi. Hızlıca doğrulup belinden çıkardığı silahı eline aldı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Oturduğum koltukta giderek küçülüyordum. Biraz şanslı olsaydım mindere dönüşürdüm. *Dönüşemedim.*

Tam karşıma dikildikten sonra içine gömüldüğüm koltuğu kanatlarını açan bir kartal gibi iki koluyla sarmaladı. Gözlerini giderek solgunlaşan yüzüme kilitlemişti. "Avına karşı her zaman bu kadar merhametli mi davranırsın?" diye sordu. Sesinde apaçık bir alay vardı.

Hemen sonra ise silahını hızlı bir hareketle alnımın tam ortasına dayadı. Dut yemiş bülbül gibi susa kalmıştım. Ağzım bir titremeyle aralanıyor ama aklımdan geçen kelimeler dilime bir türlü ulaşamıyordu. Beş-on saniye kadar donuk bakışlarla adamın yüzüne baktım.

Sanırım şok geçiriyordum. Öldürülecektim. Gazetelerin üçüncü sayfalarını ayakta tutan cinayet emekçilerinden biri olacaktım. Ama bu hiç adil olmayacaktı ki... *İster katil, isterse cani olsun, kendisine tarhana çorbası pişirmiş, üzerine bir de elleriyle içirmiş birini kim gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi ki? Üstüne üstlük menemen de yoldaydı. Müthiş bir hayal kırıklığı yaşıyordum...*

Fakat yabancı adam, benim hayal kırıklıklarımı silahından ayırdığı şarjörün sesiyle yarıda kesti. Şarjörde bir tane bile mermi yoktu. Boş silahı elinde sallayarak "Bazen ben de..." dedi. Şarjörü tekrar yerleştirip silahı beline takarken ekledi. "...Merhametli davranıyorum."

Ben senin oynayacağın oyunu, merhametini, şarjörünü... *Sakin ol, Deniz. En azından hala hayattasın, ölü olarak sarılı bir halının içinde değil.*

Adam üzerimden çekilir çekilmez derin derin nefes alıp spreyimi birkaç kere daha ağzıma götürdüm. O ise bu aralıkta üzerindeki gömleğin düğmelerini ilikleyip tekrar yanıma gelmişti. Birden çenemden yakalayıp yüzümü kendisine doğru yaklaştırdığında içimden ruhum çekilir gibi oldu. Ben, ellerimi yumruk yapmış, tırnaklarıma avuçlarıma bastırarak sakinleşmeye çalışırken yabancı adam, bir hipnoz edasıyla konuşmaya başladı.

"Yüzüme iyi bak..." dedi, yumuşak bir tonla. "İyice yakından bak... Bak ve zihnine kazı. Bu yüzü bir daha görürsen, ilk defa görmüş olacaksın. Çünkü daha önce hiç görmedin." Ellerini çenemden ayırıp saçıma getirdiğinde uslu durması yoksa dayak yiyeceği tembihlenen bir çocukmuşum gibi başımı okşamaya başlamıştı. "Bu yüz bir yabancıya ait. Yabancılara nasıl davranman gerektiğini bilirsin... Sen bu yüzü tanımıyorsun. Ve hiç tanımadığın biriyle ilgili haber yapamazsın. Hiç tanımadığın birinden kimseye bahsedemeyeceğin gibi... Çünkü beni tanımıyorsun. Anlaştık mı Deniz Doğanay?" Bir süre yüzüme sözlerini anlayıp anlamadığımı teyit eder bir ifadeyle baktıktan sonra çarçabuk üzerimden çekildi ve sırt çantasını omzuna atıp şapkasını kafasına taktı.

Ben, o anlarda oturduğum koltukla özdeşleşmiş halde öylece boşluğa bakarken yabancı adam ise evimden ayrılmadan önce salon kapısının aralığından günün son cümlelerini kurdu:

"Hayatımı kurtardın" dedi, alaycı bir tavırla kaşlarını alnına çekerek. "Bir daha Tanrı'nın işine karışma."

İyilik yap, denize at. Öyle mi?

Hayatını kurtardığım adam, bana bir daha Tanrı'nın işine karışmamamı salık vermişken hiç sanmıyorum!

Hatta 'iyilik yapıp denize atanları', 'merhametten maraz doğacağını' özümseyen şuurlu azınlığa havale ediyorum! Ayrıca artık şu yetkili merciler ataların sözleri meselesine bir el atsın... Mesela bu konuda toplumsal bilinçlendirmeye yönelik kamu spotları oluşturulsun, hatta doğru özdeyiş tercihiyle ilgili rehberlik programları üniversitelerde bölüm olarak okutulsun. Gerekirse de halk eğitim kursları açılsın... Yoksa bireysel anlamda bu engel nasıl aşılacak? Şu hayat, özdeyişler arasında seçim yapabilmek için fazla kısa değil mi?

Hayatımda ne zaman iyi bir şey olsa, tedirgin olur, endişeye kapılırım. Bir yerde bir yanlışlık olmalı, diye düşünürüm muhakkak. Yersiz bir huzursuzluk çöker hemen üstüme. O "iyi" şeyin altında başka bir mana aramaktan, ya işler yolunda gitmezse diye evhamlanıp içimi kemirmekten alıkoyamam bir türlü kendimi.

Oysaki kötüyü ne de güzel sindiririm. Üstümde hiç sırıtmaz. İşlerin kötü gitmesi, iyi gitmesinin tersine, insanın sırtına öyle büyük sorumluluklar da yüklemez. Kimse, arkandan bakıp "Ne zaman düşecek?" diye soramaz o zaman. Çünkü zaten düşmüşsündür.

Ve işte benim hikayem tam da orada, düştüğüm yerde başladı. Zamansız bir "iyi haber" hayatımın ortasına çöreklenerek tüylerimi diken diken eden o iki kelimeyi fısıldadı:

"Terfii aldın."

Yabancının evimden gidişinin ertesi günüydü. Gece, olup bitenleri düşünmekten doğru düzgün uyuyamadığımdan gün boyu iş yerinde hayalet gibi gezmiştim. Gözlerim yarı açık, yarı kapalı şekilde eve gelip zil çalan karnımla birlikte buzdolabının başına dikildiğimde, aklımda sadece bir şeyler atıştırıp kendimi yatağa atmak vardı.

O sıra telefonum çalmaya başladı. Arayan Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet Tunaboyu'ydu. Bezgin bir ifadeyle telefonu açtığımda, Hikmet'in ses tonunda tuhaf bir samimiyet sezdim. Her zamankinden farklı bir üslupla konuşuyordu benimle. Dahası konuşmuyor, bana 'iyi bir haber' veriyordu.

"Terfi aldın Denizciğim" diyordu, Hikmet. "Özellikle son yaptığın haber, inanılmaz yaratıcı ve farklı bir bakış açısıyla kaleme alınmış... Maaşına iyi bir zam geldi. Hafta içi öğle bültenlerini de sen sunacaksın artık."

Son yaptığım haber mi? Çekirdek haberi... 100 gram çekirdekte 40 gram yağ bulunduğu ve bu oranın da istenmeyen kiloların habercisi olabildiği ile ilgili şişirme haber? Bu mudur yani? Çekirdek haberiyle mi terfii almıştım? Böyle söylemişti Hikmet. Hiçbir şeyi beğenmeyen, daima gazeteciliğin püf noktalarını anlatan İktisat Fakültesi mezunu Hikmet... Var bu işte bir hikmet?

Tam sevinecek gibi oluyor sonra vazgeçiyordum. Mantıklı mıydı bu? Yine de telefonu kapattığımda ağzım beş karış açıktı. "Nasıl oldu-... Bu?" dedim kendi kendime mırıldanarak. "Terfii hak edecek bir şey yapmad-... Tamam zaten hak etmiş olabilirim ama bu-... Allah'ım çıldıracağım!" Hızla banyoya koşarak yüzüme birkaç defa soğuk su çarptım:

"Sanki Redkey'in kimliğini deşifre ettim!"

Redkey'i geç, Deniz. Duvarlarında hamamböcekleri gezen bir imalathaneyi bile mühürletmedin. Plajda güneşlenen ünlü bir mankenin selülitlerini kırmızı halka içine almak desen, o da yok. Hepi topu uyduruk çekirdek haberiyle terfi mi alınır?

Alındı valla! Terfiim iki çıt uzağınızda... Lütfen tabağınızdaki tüm çekirdekleri çitleyip kabukları yavaşça elinizden bırakın! 40 gram yağ alsanız da olur, mühim değil. Sizin bu dedikodu aşkınıza meze ettiğiniz kutsal ayçiçekleri benim en onurlu davamdır bundan sonra. *Kötü alışkanlığınızdan rant elde ettiğim için de lütfen kusura bakın. Şu kusura artık biraz bakın!*

Aynanın karşısından çekildiğimde bir çekirdeğin çitinden kopup gelen terfiimi, mantığıma oturtmaya kararlıydım. Zihnimde, esasen

bu terfiiyi ne kadar hak ettiğime dair beni ikna edecek anılarımı toparlamaya çalışırken aklımın bir ucuna ise o malum "yabancı" kanca atmıştı yine. Ayağı uğurlu mu gelmişti ne? Ondan bir haber dosyası çıkmasa da peşinden gelen terfiim, "iyilik yapıp denize atma" meselesini bir kez daha düşünmemi sağlıyordu.

Tabii, gece aklımı kurcalayan bu düşüncelerle ilgili hüküm vermek için oldukça uzundu. Zira o vakitler, ilerleyen saatlerde çalacak ikinci bir zille tüm ihtimallerimin değişeceğini henüz bilmiyordum.

Terfiim bir çıt uzağımdaydı da, peki ya o "yabancı"?

Redkey

Bertolt Brecht, "Galilei'nin Yaşamı" isimli oyununda dünyaca ünlü İtalyan Astronom Galileo Galilei'nin, öğrencisi Andrea ile yaşadığı bir tartışmayı anlatır. Buna göre; Galileo, Dünya'nın güneş etrafında döndüğüne dair ortaya attığı fikirlerden, Engizisyon Mahkemesinin baskısıyla vazgeçince Andrea büyük bir hayal kırıklığı içinde sitem eder:

"Yazık bu ülkeye ki, kahramanlardan yoksundur!"

Galileo ise öğrencisinin sitemine şu cevabı verir:

"Yazık bu ülkeye ki, kahramanlara ihtiyacı vardır."

Aradan geçen yüzyılların ardından şimdi, sen bu hikayenin neresindesin;

Redkey?

Dünyanın güneş etrafında döndüğü noktasında anlaştık da, kahramanlık mavraları neden senin etrafında dönüyor?

Olduğun şey yüzünden mi, durduğun yer yüzünden mi?

Hiçbir fikrim yok.

Ama sokakta mikrofon uzatılan neredeyse herkesin bir fikri var:

"Aşığım ona ben! Hayallerimin erkeği resmen! Maskenin içinden bile çok yakışıklı duruyor. Yani bence o benim bitanem(!)" (Dişi kahkahalar.)

"Şeytan gibi bir şey." (Çitlenen çekirdekler yere atılır.)

"Gizemli kahramanım benim... Ben de istiyorum o kırmızı anahtarlardan." (İmali gülüşmeler.)

"Pek anlamam bu işlerden ama çok duyuyorum adını... Kaçak ya da suçlu gibi bir şey sanırım ya da katil?" (Kafalarda soru işareti.)

"Gurur duyuyorum kendisiyle! Ülkeyi, böyle mücadeleci gençler kurtaracak!" (Kuaförden çıkmış, sarı, fönlü saç.)

"Ülke için iyi yani. Bir şeyleri gösteriyor toplum olarak? Farkındalık şey oluyor(?) Ama suç işlemesin yani. Hepimiz vatansever bir insanlar olarak devletimizi sayarız o zaman yani." (Sinsice kameraya yaklaşıp konuşan adam.)

"İdolüm. İnanılmaz işler yapıyor. Ülke olarak, onun gibi korkusuz, cesur insanlara ihtiyacımız var. Bize gerçekleri gösteren, kör göze parmak sokan bir adam var artık." (Gözlüklü öğrenci itemi.)

"Devlet sırlarını ortalığa saçan terörist bir kişi! Hain! Allah'ın cezası-... Ne diyeyim ben? Hükumetimiz ne derse arkasındayız." (Dişler fırçalanmamış.)

"Adam çok iyi hacker abi ya..." (Az önce PES oynamış.)

"Ben bilmiyorum oğlum. Ne dedin adını? Yok, yok duymadım hiç. Ne kek? Yok, rekek mekek bilmem ben(?) Dizi falan mı ki? Valla bilemedim oğlum ben..." (Elinde pazar poşetleri olan teyze.)

Hepsinin bir fikri var.

Benim neden yok?

Terfiimin stresini üzerimden güçlükle atmış, yemek masama oturmuştum. Bir yandan hazırladığım salatayı yerken diğer yandan da son iki gündür zihnimi işgal eden yabancı adamdan biraz olsun uzaklaşmak için TV izliyordum. Rastgele açtığım bir kanalda ise Redkey'le ilgili yapılmış yüz bilmem kaçıncı sokak röportajı dönüyordu.

Mikrofon uzatılıyor, tek soru ve onlarca farklı cevap:

"Redkey hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ve sırasıyla Türkiye'nin tüm sosyokültürel sınıfları arzı endam etmeye başlıyor. Hepsi itinayla seçilmiş. Ön saflarda ergenler olmak kaydıyla, marjinal üniversiteliler, tepkili muhalifler, çekimser solcular, devletimiz çok yaşasıncılar, her daim piyasası olan elli yaş üstü

amcalar ve teyzeler. Teyzelerimiz. Beş-on saniyeliğine de olsa; sokağın sesi, Türkiye'nin nabzı olan güzel insanlar... *Bilinçli olarak seçilmiş sivri dilli bu kitlenin iflah olmaz mikrofon sevdası ve sarsılmaz medeni cesareti de olmasa şu haber bültenleri dolmayacak.*

"Ne Redkeymiş!" dedim o an, salata tabağımın içinde çatalımı iştahsızca gezdirirken. "Tüm haber bültenlerini parselleyip tapusunu üstüne aldı resmen..."

Kimdi bu Redkey sahiden?

Ne zaman onu düşünmeye başlasam, işe yarar bir savla çıkamıyordum bu meselenin içinden. Oysa çok değil, son birkaç yıldır söz ettiriyordu adından. *Ama ne söz ettirmek.*

Her şey Facebook, Twitter gibi popüler sosyal ağlarda bir anda yaşanan erişim sıkıntısıyla başlamıştı. Yarım saat kadar süren kesintinin ardından bağlantı tekrar sağlandığında ise yüz binlerce kullanıcı Redkey adında bir hesabın manifesto videosuyla karşılaştı. Red, ele geçirdiği hesapları bir kalemde sıfırlamış ve kişilerin profiline sızarak bir bildiri videosu yerleştirmişti:

"Şahbozanlar ayyuka çıkın. Ertelenmiş bir intikamın soğuk nefesini ensenizde hissedin. İşlediğiniz tüm günahlarınızın anahtarını boynunuza asacağım. Şahbozanlar ayyuka çıkın. Kirli geçmişinizin anahtarı gediğe girdi. Bir gece kilidi çevirip kapalı kapılarınızı ardına kadar açacağım. O gün gelene dek uyuyun. Bir millet gibi uyuyun. Hepinizi uyandıracağım. – Redkey."

Şahbozanlar ismi ilk defa o videodaki bildiride geçmişti. Tabii, yazının altında bulunan ve kırmızı anahtar anlamına gelen Redkey mahlası da ilk o gün duyulmuştu. Yaşanan bu dijital güvenlik skandalının ardından durumun vahametinin anlaşılması da uzun sürmedi. Türkiye'nin tarihteki en büyük siber saldırısı gerçekleşmişti. Yetkililer, panik halindeki kullanıcıları sükunete davet ederek olayla ilgili soruşturma başlatıldığını belirtip kişisel gizliliğin her koşulda korunacağına dikkat çektiler. Açıklama sosyal medyanın tanınan isimleri ve birtakım liberal topluluklar tarafından tatmin edici bulunmadı. Birkaç saat içinde atılan on binlerce tweet ve açılan yüzlerce tepki sayfası ile olay en ince ayrıntısına dek kınanmıştı.

İş, sanat ve siyaset dünyası da ayaktaydı. Yetkililer tarafından yapılan yatıştırıcı açıklamalar kimseyi sakinleştirmeye yetmiyordu. Akşam saatlerinde muhalefet partileri art arda düzenledikleri basın toplantılarıyla sorumlu bakanlığı istifaya davet etti. *Kimse istifa etmedi.*

Ertesi gün bütün gazeteler yaşanan skandala manşetleriyle adeta ateş püskürüyordu:

"Sosyal avcı ülkeyi karıştırdı!"

"Sosyal medya infilak etti!"

"Kim bu Redkey?"

"Dijital teröriste haddini bildirin!"

"Şahbozanlar ayyuka çıkacak mı?"

Ülke gündemi ilerleyen günlerde de benzer konu başlıklarıyla çalkalandı. Redkey kod adlı kullanıcı, neredeyse her gün Şahbozanlar diye ifade ettiği bir güruh hakkında yeni iddialar öne sürüyordu:

"Şahbozanlar, üst kademede on üç kişi. Himayelerinde çalışansa yüzlerce çete var. Bilinen adları; saygın siyasetçi, onurlu yargı mensubu, şerefli emniyet amiri. Bilinmeyen adları mı? Yakında öğreneceksiniz. Şahbozanlar ayyuka çıkacak."

"Türkiye'nin tüm suç ağını onlar kontrol ediyor. Uyuşturucu, tetikçilik, terör finansörlüğü, vurgun, rüşvet, para aklama, yolsuzluk... Hepsi onların tekelinde. Her birini tek tek adaletle yüzleştireceğim. Şahbozanlar ayyuka çıkacak."

Yeterli bir tanınırlığa ulaşması uzun sürmedi Redkey'in. Sosyal platformlarda kendisine yönelik sempati giderek artıyordu. Açtığı internet sayfasına her gün binlerce ziyaretçi sevgi ve destek mesajları iletmeye başlamıştı. Ancak suyun karşı yakası ise tedirgindi. Videolara olan rağbet, kamuoyunda oluşan algı ve Redkey'in IP adresinin bir türlü tespit edilemeyişi hükumet kanadını bir hayli yıpratıyordu. Bu dönemi başarısız operasyonlar takip etti. *Özel timin, kapı baca kırarak hücum ettiği harabe depolardan her defasında eli boş dönerek çıktığı operasyonlar...*

Ama ülke gündemini asıl sarsan olaylar zinciri, Redkey'in ortaya çıkışından takribi iki, üç ay kadar sonra yaşandı. Türkiye, o sabah gözünü televizyonların son dakika olarak geçtiği bir haberle açmıştı:

"İstanbul Eski Emniyet Müdür Yardımcısı Fevzi Dursun elleri, ağzı ve gözleri bağlı halde Şişli Emniyet Müdürlüğü önünde bulundu."

Ama asıl haber, Fevzi Dursun'un paket yapılıp emniyete teslim edilişi değildi. Haber, Dursun'un boynunda asılı duran kırmızı bir anahtardı. Redkey ilk gerçek eylemini gerçekleştirmişti.

Olayın basına düşmesiyle eş zamanlı olarak Redkey'in internet sitesinde de bir hareketlenme yaşandı. Red, bir günde bir buçuk milyon kişinin seyredeceği ilk itiraf videosunu yayınlamıştı. Bu, aynı zamanda kendisinin kar maskesiyle de olsa ilk defa kamera karşısına geçişiydi.

Video, hücreyi andıran bir odada çekilmişti. Etraf oldukça karanlıktı. Görüntülerde, bir sandalyenin üzerinde oturan Fevzi Dursun, bugüne dek işlediği sayısız suçu nefes dahi almadan itiraf ederken Redkey ise adamın arkasında dikiliyordu. Yüzünde siyah kar maskesi ve üzerinde hatları odanın ışıksızlığına karışmış koyu renk bir mont vardı. Işık seviyesi ve kameranın odağı tam olarak kendisinin fiziki hiçbir ayrıntısını belli etmeyecek şekilde profesyonelce ayarlanmıştı. Toplamda üç buçuk dakikalık video boyunca tek kelime dahi etmeden ayakta duran Redkey, itirafı sonra erdiğinde adama arkadan yaklaşıyor, ucunda kırmızı bir anahtarın bulunduğu zinciri adamın boynuna hızlıca geçiriyordu. Videonun sonlarına doğru ise Redkey kadrajdan çıkıyor ve ışığın seviyesi giderek artmaya başlarken kamera Fevzi Dursun'un boynuna yaklaşıyordu. Adamın boynunda asılı duran kırmızı anahtar da videonun son görüntüsüydü.

Videoyla gelen paketleme vakası tüm ülkede büyük bir infial yarattı. Redkey'e yönelik operasyonlar, yetkililerce yapılan açıklamalar ve telkin çağrıları kademeli olarak artmıştı. Televizyonlar Redkey haberlerini ilk haber olarak veriyordu. Üniversite kampüslerinden internet kafelere, kahvehanelerden altın günlerine dek her yaştan her kesimin dilinde Redkey vardı.

Red, 'paketleme' vukuatlarıyla adından söz ettirmeye bu olayı takip eden otuz üç ayrı vukuatında da devam edecekti. Sistemi ise adeta kusursuz işliyordu; Avını yakaladıktan sonra önce ona suçunu itiraf ettirerek video kaydı oluşturuyor ardından da şahsı emniyet güçlerine teslim ederek görevini tamamlıyordu. Suçluların polise

verdiği ifadeler, Redkey'in sosyal paylaşım sitelerinde yayınladığı itiraf kayıtlarıyla da örtüştüğü için gayri resmi yollarla da olsa kamu yararı sağlanmış oluyordu.

Devlet kanadında ise tam anlamıyla bir çöküntü yaşanıyordu. Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyulan günler resmen başlamıştı. Redkey'in ilk eylemini takiben tüm hükumet yetkilileri; meclis oturumlarından, parti grup toplantılarına, basın bilgilendirmelerinden toplu açılış törenlerine dek, kamuya seslenebilecekleri irili ufaklı bütün fırsatları layıkıyla değerlendiriyorlardı. Birçok siyasetçi ağız birliği yapmış ve Redkey'i 'vatan haini' ilan etmede düpedüz bir yarışa girmişti.

Redkey'le mücadelede en etkin tavır ise Red'in paketleme vukuatlarının altıncı ayında geldi:

"Kendine Redkey diyen ahlak yoksunu bir zat varmış. Neymiş? Suçluları yakalayıp polise teslim ediyormuş. Sen önce kendini teslim et polise, kendini!" (Alkışlarla bölünür.) "Bu ülkenin polisi var, jandarması var. Sen kimsin yahu? Sana mı kalmış suçluların peşine düşmek? Sana bu yetkiyi kim verdi?" (Alkışlarla bölünür.) "Açıkça belirtiyorum; o vatan millet düşmanı, ülkemizi dünya kamuoyun önünde düşürdüğü bu yakışıksız durum için elbet hesap verecektir. Sevgili vatandaşlarım, görüyorsunuz ki bu şahıs çok fazla film izlemiş. Kendisini özel güçleri olan bir süper kahraman zannediyor, belli. Yüzünü örtüyor ki tanınmasın ama yoo... Hiç kuşkunuz olmasın ki güvenlik güçlerimiz, kar maskesini indirip o hainin yüzünü tüm Türkiye'ye gösterecektir!" (Ayakta alkışlama, ıslık, 'helal olsun' sesleri.)

12. Geleneksel Niğdeliler Buluşma Gecesi'ndeki yöresel dans gösterilerinden sonra söz olan Kuzguncuk Köyü Muhtarı Mülayim Tatlı'nın, köylerindeki kanalizasyon problemini dile getirdiği esnada programa iştirak ederek kürsüye çıkan hükümet yetkilisinin yaptığı bu sert konuşmanın üzerinden kırk sekiz saat geçmeden düğmeye basılmıştı. *Redkey ölü ya da diri yakalanmalıydı.*

Fakat konuşmanın üzerinden ikinci bir kırk sekiz saat geçtiğinde, sanki hiç ikinci bir kırk sekiz saat geçmemiş gibi olmuştu. *Redkey yakalanamamıştı.* Durumu analiz etmek için oluşturulan kriz masalarından net bir sonuç alınamıyordu. Hem istihbarat hem de özel tim

işbirliği ile gerçekleştirilen baskınların da başarısızlıkla neticelenmesi muhalefetin iktidara yönelik tepkisini giderek arttırmıştı.

Ülke genelinde yaşanan bu huzursuzluk, haliyle, kutuplaşmaları da beraberinde getirdi. Birtakım muhalif siyasetçi ve gazeteciler katıldıkları Gündem Özel programlarında Redkey'le ilgili ateşli tartışmalara girdiler. Birçokları Redkey'in Türkiye'nin güvenlik zafiyetine kontrgerilla bir çözüm ürettiğini öne sürerek iktidara yüklendi. İçlerinden en marjinal çıkışı ise gazeteci Kutalmış Belen gösterdi. Belen, katıldığı Odak Noktası isimli bir tartışma programında Redkey'in illegal bir yöntemle de olsa suçu ve suçluyu deşifre ettiğini ve bunun ülke için hayırlı bir gelişme olduğunu belirterek "O yiğit kimse alnından öpmek istiyorum onu. Helal olsun ona" ifadelerini kullanmıştı. *Yetmiş iki yaşındaki Kutalmış Belen o an, bu sözlerinden dolayı TCK'nın suçu ve suçluyu övmeyle ilgili 215'inci maddesinden yargılanacağını hiç mi hiç kestirememişti.*

Belen'e açılan dava ise ülkeyi keskin hatlarla ikiye bölecekti:

Redkey bir vatan haini miydi yoksa Türkiye'nin yıllardır yolunu gözlediği bir kurtarıcı, bir kahraman mıydı?

Bu soru, aradan geçen onca zamana rağmen, tam olarak bir cevap bulabilmiş değildi. Yaklaşık bir, bir buçuk yıla yaydığı otuz dört ayrı paketleme vukuatından sonra birkaç aydır sesi soluğu çıkmayan Redkey'in "Şahbozanlar" dediği o on üç kişinin kim olduğu da öyle...

Tek bilinen, Redkey'in polise teslim ettiği şahısların tamamının zamanında Şahbozanlar adına çalışmış fakat piramidin üst katmanında yer alan, o on üç kişilik lider kadroyu bilmeyen, sıradan suçlular olduğuydu.

Redkey ise paylaştığı videolarda bu duruma kendince açıklık getirmişti. Kırmızı anahtarlı adam, piramide en alt basamağından başladığını ve büyük balıkların oltaya düşmesinin yakın olduğunu söylüyordu. Ama kamuoyundaki sabırsız bekleyiş Redkey'in bu 'zamana yayma' tavrından etkilenmiş değildi. *Zira böyle bir vakurluğa insanlık henüz hazır değil.*

"Sence de öyle değil mi sevgili Redkey?"

TV'deki Redkey haberlerine dalmış, önümdeki salata tabağını tırtıklarken kendi kendime hayıflanıyordum.

"Kimsin sen?"

Her şeyi çözdün, bi' Redkey'in kim olduğunu bulmak kaldı geriye Deniz, evet.

O an bir kez daha aklıma, dün evimden kaçar gibi çıkan yabancı adam geldi.

"Kimden kaçıyordu acaba?"

Kendi kendine konuşurken konudan konuya atlamamın önüne geçemiyorsun, Deniz.

"Ne tuhaf bir adamdı... Acaba şimdi ne-..."

Sana ne, Deniz? O kimdi, bu kimdi! Sana ne? Haber peşinde koşacağına, koca peşinde koşsana, sen?

"Niye illa peşinde koşuyoruz?" diye çıkıştım birden kendime. Salata tabağımı elime almış, mutfağa doğru giderken ise ekledim. "Eve sipariş veremiyor muyuz acaba?"

O an birden kapı zilim çaldı. Benimse istemsiz küçük bir kahkaha sıkıştı ağzıma. Elimdeki tabağı tezgaha bırakırken alaylı bir sesle söylendim. "Haber mi geldi acaba yoksa koca mı?"

Belki ikisi birden gelmiştir?

Ya da belki de gelen, sadece belandır.

Tarhana ya da menemen

"Hazır mıyım?"

Hayatım boyunca ne zaman yeni bir durumla karşılaşsam, kendime ilk bu soruyu sormuşumdur. Acaba yaşanacaklar karşısında gardımı yeterince aldım mı? Buna hazır mıyım?

Değilmişim. O gün anladım.

Hazır olunduğunda gelen tek şey, misafirdir. Kaldı ki onun bile davetsizi varmış.

Zil çalıyor.

Bense kapıya doğru yürüyorum.

Herhalde açacağım?

Oysa hafif yağmurlu bir eylül akşamında, özellikle günlerden salıysa ve saatler de 9 sularını gösteriyorsa çalan kapı zilini ciddiye almamanız gerekir. Üstüne üstlük kapınızın gözetleme deliğinden baktığınızda hiç kimseyi göremiyor ve 'kim o?' sorunuza yanıt da alamıyorsanız, tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi sakince salonunuza geri dönüp rutininize devam etmelisiniz. Zaten 'çalar çalar gider nasılsa' diye yarım ağızla hayıflanırken de diziniz başlar, çayınızdan aldığınız üçüncü yudumda her şeyi unutursunuz.

Benim de o gün televizyonda takip ettiğim bir dizim ya da ocakta demlenen bir çayım olsaydı, belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Bense o anlarda önümde duran portakallı kerevizden ilk lokmamı almaya hazırlanırken masadan homurdanarak kalkıp kapıya yönelmiştim. İki gün önce yanıp sönen apartman sensörüyle başlayan gerilim yüklü maceramdan hiç ders almamış olacağım ki, kapı deliğinden kimseyi görmemiş ve 'kim o?' sorusuna da bir yanıt almamış olmama rağmen kapıyı aralama gafletine düştüm.

Kapının aralanmasıyla birlikte araya bir ayakkabının girmesi bir oldu. Hemen sonra ise aynı aralıktan içeriye doğru bir kafa uzanmıştı.

O an gözlerim yuvalarından çıkacak gibi irileşti. Zira karşımda duran adam-... *Hayır, Deniz! Sen bu adamı kesinlikle tanımıyorsun. Onu daha önce asla görmedin. Bu yüz bir yabancıya ait. Ne derler? "Yabancılara nasıl davranman gerektiğini bilirsin." Tanımadığın biri kapına dayanırsa o kapıyı açtığın gibi geri kapatman gerekir.*

Fakat ben henüz bir hamlede bulunamadan ilk konuşan o olmuştu. "Tarhana çorban var mı? Ya da menemen de olur."

Sorusuna hiçbir cevap vermeden kapıyı hızla üzerine ittim. *Arasında bir adet kafa ve bir adet de ayak bulunan bir kapının kapanmayacağını olay esnasında idrak edemiyor insan.* Sırtımı kapıya yaslayıp var gücümle bastırırken bir yandan da yalvarırcasına kesik kesik mırıldanıyordum. "Yabancısın sen! Seni-... Tanımıyorum ki seni! Ben bu yüzü daha önce görmedim. Yok-... Görmedim! Kesinlikle görmedim!"

Onunsa geri çekilmeye niyeti yok gibiydi. Ama yine de kapıyı açmak için zorlamıyor sadece kapanmasını engellemek için pasif bir direniş gösteriyordu. Canının yandığı ise çatallaşan sesinden belliydi.

"Lütfen" dedi, ben olanca kuvvetimle kapıyı suratına doğru bastırmaya devam ederken. "Dünden beri hiçbir şey yemedim-... Gidecek hiçbir yerim de yok. Beni evine alman lazım." *Ses tonunda emirden ya da ricadan çok bir zaruret vardı. Üstün astına yapılacakların talimatını vermesi gibi bir şeydi bu. Onu evime almam lazımdı ve bu bir gereklilikti.*

Adamın ağzından çıkan cümlenin manasını ve başıma açacağı işleri düşünürken yaşadığım bir anlık duraksamadan istifade eden yabancı, hafif bir hamleyle kapıyı açıp içeri girdi o an. Bense kazık yutmuş gibi öylece kalakalmıştım. Yine aynı şey oluyordu. Nefesim boğazımda düğümlenmiş, tüm vücudum bir titreme nöbeti eşliğinde kaskatı kesilmişti.

Yabancı tedirginliğimi fark edip duraksadı. "İlacını getirmemi ister misin?" dedi, sakin bir tonla. *Bu kez yüzüme bir böcekmişim gibi değil de ölmek üzere olan bir hastaymışım gibi bakıyordu.*

Başımı iki yana sallayarak istemediğimi belirttim. İlaca ihtiyacı olan benden ziyade kendisi gibiydi. Son derece bitkin bir halde olduğu anlaşılıyordu, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da ayakta zor durduğu da açıktı.

Ellerini yavaşça yukarı kaldırarak yanıma doğru bir adım attığında "Korkma..." dedi, gözlerini yüzüme dikerek. "Sana zarar vermeyeceğim. Silah yok, sorgu yok, tehdit yok... Anladın mı? Anlaştık mı?"

Tam şu an çığlık atman gereken yerdeyiz, Deniz! Sense-... Yavaşça başımı sallayarak sözlerini onayladım. *Salak.*

Yabancı, eliyle salonu işaret ederek biraz önceki sorusunu yineledi. "İlacını istemediğine-... Emin misin?"

Elin yabancı adamı bile şu salaklığın karşısında ilaç kullanman gerektiğini düşünüyor, Deniz. Sense... Başımı bir kez daha 'hayır' anlamında salladım.

"Güzel" dedi, verdiği derin bir nefesle birlikte. Ardındansa sırtındaki çantayı hızla yere fırlatarak zoraki gülümsedi. "Eee... Ne yiyoruz?"

"Hı?"

Bu kez eliyle mutfağı işaret etti. "Menemen? Tarhana?"

"Ha, evet... Evet..." dedim, güçlükle çözülen dilimle. "Ben-... Şimdi ikisini de yaparım. Hem menemeni hem tarhanayı... Yaparım ben! Canımdan kıymetli mi? Yani-..." *Bunu sahiden dedin mi, Deniz?*

"Yok-..." dedi, bakışlarını kısarak. Yüzüme halimi garipser gibi bakıyordu. "Bunu, canın pahasına yapmanı istemedim senden... Ne tür bir insanın hayatının karşılığı menemen olabilir ki?"

Valla benim olur. Öyle çok da önemli biri değilim ben. İki yumurta niyetine tüm kemiklerim kırılır da kendimin altında kalıp oracıkta ölürüm.

Yüzüme bir süre daha beni garipseyen gözlerle baktıktan sonra "Bir de..." dedi, başıyla koridorun ucunu göstererek. "Banyonu kullanmam lazım."

"Ne?" Kaşlarım birden çatıldı. Üzerimdeki ölü toprağı gitmiş, sersemlik halim jet hızıyla sonlanmıştı. Başıma silah dayasa beni böyle diriltemezdi. *Lavabomu mu kullanması lazı-...* Cürete bak! İnsanlarla aynı banyoyu paylaşmak isteseydim pansiyonda yaşardım, seni at hırsızı kılıklı adam! Bu ne hadsizlik, ruhuma salınan ne çeşit bir ıstırap bu? Şu hayatta tahammülümün olmadığı çok az şey-... Çok fazla şey vardır. Ama banyomu bir başkasıyla paylaşmak düşüncesi, şu hastalıklı zihnimi, kafama dayanmış bir namludan daha fazla tedirgin ediyor.

Yabancı adam, yersiz düştüğüm dehşet karşısında ellerini iki yana açarak "Ne, ne?" dedi o sıra, halimi yadırgayan gözlerle. "Avcuna 1 TL falan mı bırakayım?" Ardından yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. "Borcum olsun..."

Sonrasındaysa benden onay almayı dahi beklemeden lavaboya doğru yürümeye başladı. O anlarda, üzerindeki toz içinde kalmış siyah gömlekten de çarçabuk kurtulmuştu. *Kurtulmuş muydu? Yere attı, Deniz. Yere. Gömleğini yere attı.*

"Ben-..." Adımlarımı büyük bir şok içinde mutfağa yöneltirken elimle duvardan destek almaya çalışıyordum. "Ben-... Bayılacağım sanırım."

Kişiye özel cehennem simülasyonu mu bu? Adam, kahveden eve gelen on beş yıllık hayırsız kocammış gibi gömleğini yere atıp banyoya girdi. *Sabır, biraz daha sabır, az daha sabır.*

Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra ise, banyoya girdi diye sinirlendiğim yabancıya, bu kez banyodan erken çıktığı için kurulmaya başladım. Zira üzerine geçirdiği siyah bir tişörtle ve ıslak saçlarından süzülen suları mutfağıma şıp şıp damlatmak suretiyle tezgahıma dayanmış, yaptığım her hareketi yan hakem gibi izliyordu.

Bense sadece sabır çekiyordum. Yoksa stresten ve öfkeden olduğum yere yığılmama ramak kalmıştı. Yani, şimdi beni bilen bilir... *Cevap veriyorum Deniz, E: Hiç kimse.* Biri beni izlerken hiçbir şey yapamam ben. Ya-pa-mam! Konsantre olamam bir kere? Aklım karışır, paniğe düşerim. Yemek yapmak şöyle dursun, bir şey düşünüyorsam o bile yarım kalır. Sonra ucundan tutup devam da edemem düşünmeye, nerede kaldığımı unutur, tertemiz bir sayfa açarım. *Bu huyum da bir türlü kurumadı.*

O gün de tüm obsesif yanlarımı ballı çöreklerle besleyen bu adam, gözlerini üzerime dikmiş beni seyrederken telaştan aklımı yitirmek üzereydim. Sanırım beş-altı kez buzdolabının kapağını nedensiz yere açıp kapattım. Üç yumurtalık menemen için altı yumurta harcadım. Yerlerdeki yumurta kabuklarını toplamaya çalışırken kafamı tezgaha çarpmam şöyle dursun, biberleri doğramakla uğraşırken de tarhananın dibini tutturdum.

Bakalım Deniz Hanım, bu performansıyla Yabancı Bey'den kaç puan alacak? Az sonra...

İşim nihayetinde bittiğinde, elimde tepsiyle arkamı dönmüştüm ki karşılaştığım manzara, umduğumdan farklıydı. Yabancı adam, performans değerlendirmesi yapmak şöyle dursun, tam manasıyla ayakta uyuyordu. Göğsünde bağladığı kolları kımıldamaz halde dururken, başı sağ omzuna doğru düşmüş, dikildiği yerde öylece uykuya dalmıştı. *Beni izlemeyi ne zaman bırakıp uykuya teslim olmuştu bilmiyordum ama bu hali epey ilginçti.*

O an tepsiyi sessizce tezgahın üzerine bırakıp elimi adamın yüzüne yaklaştırdım. Parmaklarımı, uykusunun derinliğini anlamak için gözlerinin önünde kımıldatmaya başladığımdaysa yabancı adamın eli hızla yukarı kalktı ve henüz gözlerini dahi açmadan bileğimden sertçe yakaladı.

"Ah!" Ağzımdan minik bir inilti yükselmişti. "Bırak-... Bırak bileğimi!"

Göz kapaklarını hafifçe aralayarak "Sakın" dedi, uyarıcı bir tonla. "Sakın bir daha bana gözlerim kapalıyken yaklaşma..." Ardındansa parmaklarını yavaşça gevşetti.

İçime oturan sinirle bir adım geri çekildim. "Gözlerin açıkken de yaklaşmaya niyetim yok!" Tezgahtaki tepsiyi işaret ederek ekledim. "Ben sadece yemekler hazır diye-... Uyandırmak için-..."

"Uyumuyordum" dedi, sözümü bölerek.

"Anladım onu!"

Bakışlarıyla beni tedavisi mümkün olmayan bir hastalığım varmış gibi süzdükten sonra başını iki yana sallayıp tezgahın üzerindeki tepsiyi aldı ve hızlı adımlarla salona yöneldi.

Ne bir teşekkür ne bir özür, hiçbir şey yok Deniz... Bu yabancı bey, biraz kaba sanırım? Bir şeyler söyle de medeniyet görsün.

'Zehir zıkkım olsun' tonlaması eklediğim imalı bir sesle bağırdım arkasından. "Afiyet olsun!"

Fakat o hiç oralı değildi. "Göreceğiz" dedi, yemek masasına oturup tepsinin içindekilere göz gezdirerek.

Yine de açık konuşmak gerekirse o kibirli bakışlarına kıyasla iştahı oldukça yerindeydi. Karşısına oturup yemek yiyişini, sırf biraz utansın diye alenen ve kasti olarak izlememe rağmen, bu durumdan hiç de rahatsız olmadı. Beğenmediği her halinden belli olmasına karşın hem dibi tutmuş tarhanayı hem de bulamaca dönen menemeni beş dakikada tüketti.

Yemeği bittikten sonra üzerine üç bardak da su içti. *Bu adam hakikaten uzun süre aç ve susuz kalmıştı.* Ama hani kimisi vardır, iflah olmaz ya... Bu da tam olarak onlardan biriydi. Zira masadan kalkarken "Deniz'di, değil mi adın?" dedi eline aldığı peçeteyle dudaklarının kenarını hafifçe silerek. Ardından alaycı bir tonla devam etti. "Biliyor musun Deniz, panik ve baskı altında da yaptığın işi düzgün yapabiliyorsan yeteneklisindir. Yoksa böyle tatlı su gazetecisi, tatlı su aşçısı olursun. Yani... Üzgünüm ama strese direncin, sıfır. Bu yemekler olmamış."

Sinirle güldüm. "İnsanlara genelde böyle mi teşekkür edersin?"

"Yok" dedi, omuzlarını yukarı çekerek. "Etmem... Yani teşekkür etmem."

"Ya..." Yavaşça ayağa kalkıp tam karşısına dikildim. "O niye?"

Başını sallayarak "O... Şöyle..." dedi. "Önüme konan *lezzetsiz bir yemek* dahil, karşılığını ödeyemeyeceğim hiçbir şeyi kabul etmem.

Bu yüzden 'teşekkür' benim için biraz zayıf bir kelime sanırım. Çünkü bu nezaketle değil, ticaretle ilgili bir mesele..."

Gözlerimi kocaman açarak "Benim bildiğim..." dedim. "Bir şey eğer nezaketle ilgili değilse, küstahlıkla, kabalıkla ilgili olduğu içindir; Ticaretle ya da finansla(?) değil!"

Yüzüme bir süre aramızdaki gerilimden keyif alır gibi baktıktan sonra "Sanırım şu an asıl merak ettiğim..." dedi, tek kaşını yukarı çekerek. "Senin bu yanılgının neyle ilgili olduğu?"

"Bilmem?" dedim, kollarımı bağlayarak. "Tarım ve hayvancılık?"

Yarım ağız gülerek "Fena bir tahmin değil" dedi. "Ama ben yine de... *Gurur ve önyargı* demeyi tercih ederim."

Ah, öyle mi dersiniz Mr. Darcy?

Kaşlarımı çatarak elimle koridoru işaret ettim. "Karnın doyduğuna göre... Ben de bir an önce evimden gitmeni tercih ederim."

"Hıh!" dedi, gözlerinde oluşan bir parıltıyla. Sanki uzun süredir bu anı bekliyormuş gibiydi. "Tam da seninle o konuyu konuşacaktım... Şimdi-... Ih, şöyle yapalım. Bi' kahve içelim..." İşaret parmağı ikimiz arasında gidip geldi. "Seninle karşılıklı... Hem de biraz konuşuruz, olmaz mı?"

"Ben?" dedim, elimi göğsüme bastırarak. "Yemeği geçtik, bi' de üzerine sana kahve yapacağım?"

Başını yavaşça salladı.

"Neden?" dedim, sinirli bir tonda. "*Panik ve baskı* altında da olsa, iyi kahve yapabilecek bir barista mı arıyorsun?"

Dudaklarını hafifçe dişleyerek "Yok" dedi. Ardındansa işaret parmağı kaş bitiminde gezinmeye başlarken gözlerini tedirgin bir ifadeyle yüzüme doğrulttu:

"*Panik ve baskı* altında da olsa, evinde kalmama izin verecek birini arıyorum."

Anlaşmanın 7 şartı

İnsan, hayatını derinden etkileyecek büyük meselelerin gelişini iskalayabiliyor. Bu, tıpkı bir yılanın sazlıkların arasından sinsice sıyrılıp deliğine girmesi gibi...

Yukarıdan baktığında kımıldayan sazlıkları, rüzgarın esintisine yorarsın. Oysa bazen otların yüzeyinde oluşan küçük titreşimler, derinlerde süzülen büyük bir yılandandır.

O gün, yabancının ağzından dökülen bir cümlenin oluşturduğu küçük titreşimleri, pusuda bekleyen bir yılandan değil, hayatımın yönünü tayin edecek rüzgardan bildim. Zira uzun süredir kendisine direndiğim, akışına kapılmadan bir köşesinden izlediğim dünya hali, son birkaç gündür beni içine içine çekiyordu. Sanki rutinimin altüst edilerek sabrımın ölçüldüğü bir çeşit sınava tabii tutulmuştum. Yoksa hiç tanımadığım bir adam, salonumun tam ortasında gözlerini üzerime dikerek bana böylesine cüretkar bir teklif yöneltme haddini nereden bulabilirdi?

"Pardon?" dedim o an, karşımdaki bu yabancı adamın haddinin kaynağını sorgularken. "Anlamadım?"

"Normal" dedi, ukala bir tavırla. "Sohbetimiz haliyle zaman aşımına uğradı. En iyisi sen, dünkü soruna biraz geç cevap vermişim gibi düşün..."

"Hangi soruma?"

Ona önceki gün yarım ağızla korka korka sunduğum teklifi hatırlattı o an. "*...Ben de belki seni evime alır, tedavi edersem başına gelenlerle ilgili bir haber dosyası yaparız diye düşündüm?* Böyle bir şeydi sanırım..." Ardındansa ellerini iki yana açarak gülümsedi. "Ve cevabım; Evet! Seninle güzel bir haber yapabiliriz!" Ağzımı açmama dahi vermeme fırsat tanımadan ekledi. "Ama tabii... Benim başıma gelenlerle ilgili değil, bir başkasının başına gelenlerle, dahası onun başkalarının başına getirdikleriyle ilgili, ki bence bu çok daha ilgini çekecek."

Yüzümü ekşiterek "Ne yani?" dedim. "Sırf evimde kalabilmek için bana o 'bir başkası'nın sırlarını gammazlamayı mı teklif ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "*Deşifre etmek*, daha doğru bir tabir olurdu ama neyse ki seninle uzlaşmamız gereken mesele, kelimeler ve anlamları üzerine değil."

"Ah, öyle mi?" dedim, kollarımı bağlayarak. "Az önce bana açık açık bu gece evimde kalmak karşılığınd-..."

"Ona *bu gece* dememek daha doğru bir tabir olurdu" dedi, sözümü bölerek. "Ki, seninle üzerinde uzlaşmamız gereken mesele tam da bu..."

"Ne-... Ne diyorsun sen be?" *Tısss, diyor Deniz. Yılan, süzülüyor.*

Yabancı, derin bir nefes alarak ağzındaki baklayı çıkardı o an. "Bir süre kadar evinde kalmam lazım."

"Ne?" Panikle birkaç adım geri çekildim.

"Bak-..."

Üzerime doğru yaklaşarak omuzlarımı yakalamak istemişti ki ellerimi havaya kaldırıp yabancıyı durdurdum. "Dokunma!" dedim, dişlerimin arasından. "Sakın! Sakın-... Çığlık atarım! Geri git!"

"Tamam... Tamam..." Ellerini iki yana açarak birkaç adım geri çekildi. "Sakin ol... Sadece konuşuyoruz."

"Neden?" dedim, öfkeli bir tonla. Kollarımı sanki benden çalınmak isteniyormuş gibi bedenime kilitlemiştim. "Neden-... Benim evimde kalmak istiyorsun?"

Sıkıntılı bir nefes vererek yüzünü sıvazladı. Adımları önce pencerenin önüne ardındansa tam karşımdaki koltuğa yönelmişti. "Ben... Çünkü sanırım buraya, bu saçma apartmana sıkıştım. Dün çıkmaya

çalıştım ama-... Olmadı. Tüm sokağı tutmuşlar. Plan yapabilmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Kim-... Kim nereyi tutmuş? Neden bahsediyorsun sen?"

Yüzüme hayret eden bir bakış attı. "Sen sanırım gerçekten de tatlı su gazetecisisin... İki gündür sokağında dönen kargaşadan haberin yok mu sahiden? Çatılardaki keskin nişancıları geç, köşe başlarını tutan onca herifi de mi fark etmedin?"

"Beyoğlu'nun göbeğinde yaşıyorum, İskandinav kasabasında değil!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Her kargaşanın çetelesini tutmaya kalksam uyku uyumaya vakit bulamam!"

Güldü. "Seni temin ederim bu her zaman şahit olabileceğin bir kargaşa değil."

Yüzüne bir müddet sanki yabancıyı bir yerlerden çıkaracak gibi baktıktan sonra, uzun zaman önce sormam gereken soruyu sordum. "Kimsin sen?"

Gözlerini yüzümden ayırmadan cevap verdi. "O kargaşanın mimarlarından biri..."

"Başka?"

Yüzüme bakmayı sürdürerek devam etti. "Apartmandan dışarı adımını attığı an öldürülecek biri..."

"Başka?"

Kısa bir an düşünüp "Evinde kalmasına izin verirsen" dedi. "Evin tüm giderlerini fazlasıyla karşılayacak, sana sağlam bir haber dosyası verecek ve bu işin sonunda ise banka hesabına yüklü bir ödeme yapacak bonkör biri..."

"Geç bunları..." dedim, kelimelerimi bastırarak "Başka kimsin?"

O an kısa bir sessizlik oluşmuştu ki önce verdiği sıkıntılı bir nefes, ardındansa adını söyleyen sesi duyuldu. "Yağız."

"Hı?" dedim, belli belirsiz.

"Yağız" diye yineledi yabancı. "Adım Yağız... Ve gördüğün üzere pek de iyi bir işin içinde değilim. Dışarıda bekleyen o heriflerin hepsi uzun zamandır beni öldürmek için peşimdeler. İki gün önce de bunu neredeyse başarıyorlardı. En son üzerime doğru gelen bir bıçak ve enseme saplanan bir iğne hatırlıyorum. Gerisi biraz bulanık... Yine de ellerinden kurtuldum, sanırım birkaç yüz metre koştum ve-... Ve

bilmiyorum. Karşıma çıkan ilk apartmana girdim. Kapına geldiğimde bilincim kapanmak üzereydi. Sonrasını biliyorsun zaten..."

Kısa bir an duraksamıştı. "Bilmediğin kısma gelince..." dedi. "Dün sabah evinden öyle çıktım ama-... Apartmandan çıkamadım. Her yeri çevrelemişlerdi... Bu sokaktaki apartmanlardan birine saklandığımı, burada sıkışıp kaldığımı biliyorlar. O yüzden-... Hiçbir yere gidemedim. Dünden beri çatıdaydım. Saatlerce bekledim ama... Hiçbiri yerinden kımıldamadı. Senin anlayacağın... Ben-... Ben burada sıkıştım. O yüzden, kapını çalmaktan başka şansım yoktu."

Gözlerim hayretle açılmıştı. "Sen..." dedim, korku ve öfkenin iç içe geçtiği hararetli bir sesle. "Sen beni nasıl bir pisliğin içine çektin? Bir de karşıma geçmiş, başıma ördüğün çorabı kronolojik sırayla anlatıyorsun! Ya ben-... Ben sadece yaralı bir adama, bir insana yardım etmek istedim! Evet, belki biraz da haber peşine düştüysem de, ne olmuş yani? Bu-... Bu, peşine bi' ordu adam takmış eli silahlı bir manyağın beni hedef tahtası yapmasını mı gerektiriyor?"

Hızlıca ayağa kalkarak ellerini iki yana açtı. "Hey, hey, hey-... Dur, bi' dur. Birincisi, bu sokaktaki hangi apartmanın kaçıncı katındaki kaçıncı dairenin önünde bilincimi kaybettiğimi bilen tek kişi sensin. Dolayısıyla o *bi' ordu adam*, seni ya da burada yaşayan herhangi birini hedef tahtasına koyabilecek bir bilgiye sahip değil. İkincisi ve daha da önemlisi... Eli silahlı bir manyak mı?" Eliyle kendini işaret etti. "Ben mi oluyorum o?"

"Ya nesin?" dedim çıkışarak. "Darülaceze Etik Komisyonu üyesi mi?"

Yüzüme teessüf eder bakışlar atıyordu. "Yani, hepi topu üç-beş gün, evinde varlığını bile hissettirmeden, öyle bir köşede efendi efendi oturacak bir adam için *eli silahlı bir manyak* demek, çok talihsiz bir benzetme... Ki üstelik o adam, sana hayatının kariyer fırsatını altın tepside sunuyorsa..."

Ağzından çıkan son cümle, zihnimde anlık bir duraksama yaratmıştı. "Ne kariyer fırsatından bahsediyorsun sen?" dedim, bakışlarımı yüzünden alarak. Sesim bir sorudan çok sitem eder gibi çıkmıştı.

Adının Yağız olduğunu söyleyen adamsa, uzun zamandır bu an bekliyor gibi girdi söze. "İbrahim Karaatay'ı alaşağı etmekten bahsediyorum."

İbrahim Karaatay... Karaatay Medya Grubu'nun Yönetim Kurulu Başkanlığı koltuğunda oturan aşağılık bir soytarı. Sefil ve yanlı haberciliğin kaynayan kazanının başında bekleyen bir zebani. Toplumun ahlak bekçiliğine soyunan, hatta o kadar soyunan ki tanımladığı o 'ahlakı' önce kendisi bitiren bir parazit. Ve en önemlisiyse çalıştığım haber kanalının Genel Yayın Yönetmeni Hikmet Tunaboyu'nun biricik hasmı... Şimdiyse karşımda duran bu yabancı adam, bana o kalpazan herifi alaşağı etmekten bahsediyordu.

İlgisiz bir tonla "Ne olmuş İbrahim Karaatay'a?" dedim, içimde kendimle yaptığım çıkarımları tamamlar tamamlamaz. Heyecanımı ve dahası gözlerimde beliren şevki belli etmek istemiyordum.

Yabancı ise başını iki yana sallayarak "Hiçbir şey" dedi. "Ona olan hiçbir şey yok. Her zamanki gibi, onla bir şey olmuyor, etrafındakilere oluyor. Şimdiyse bunu tersine çevireceğiz."

"Nasıl?"

Yüzünde tatsız bir ifade belirdi o an. "Gayrimeşru bir çocuğu var. Bir kızı... Hem de bir dönemlerin meşhur bir spikerinden... Açelya Ketenci'den... Ama tabii, sözde 'mutaassıp' yaşantısına gölge düşürmeyecek ya, yıllardır ikisini yurt dışında saklıyor bu yüzden... Kadını da öyle bir sindirmiş ki, yaşadığı onca zorbalığa rağmen o heriften izin almadan sokak kapısının önüne bile çıkamıyor." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ve bu durum benim canımı sıkıyor. Ki muhtemelen daha pek çok kişinin de sıkacak... Bu yüzden bana kalırsa, o adamın toplumun gözünde çizdiği o kusursuz profil, bir an önce alaşağı edilmeli. Yani, düşün... Bunu yapan neden sen olmayasın?"

Eminim ki böyle bir haber dosyası, terfiimin üzerine cila, pastanın üzerine çilek olurdu. Dahası Hikmet Bey bunu duymaya görsün, en büyük rakibini toplumun gözünde ipe götürecek bir haber dosyasını ağzının suyu aka aka yayınlardı. Ama...

Ama ne, Deniz? Senin hem iştahın kabardı hem de biraz korktun sanki? Ülkenin tüm medya kuruluşlarının neredeyse yarısını elinde tutan bir adamın böylesine büyük bir sırrını ifşa etmek... Bilemedim.

Sonra mahkemelerde sürünürsen başını duvarlara vura vura ağlama hiç bana.

"Ben sana neden güveneyim ki?" dedim, neden sonra ürkek bir tavırla. "Seni tanımıyorum bile..."

"Tanıdıklarına güvenir misin?"

"Aynı şey değil!" dedim, kelimelerimi bastırarak. "Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Çıktın geldin birden öyle... Sırtında tuhaf bir çanta, belinde silah, peşinde seni öldürmek isteyen adamlar... Sen-... Hırsız mısın katil misin terörist misin? Ben, böyle tehlikeli birini-..."

"Evet, öyleyim" dedi, sözümü pat diye bölerek. "Ben, tehlikeli birileri için tehlikeli biriyim... Eğer kabarık bir suç kaydın yoksa endişe etmene gerek yok gazeteci kız." Kısa bir an düşünür gibi yapıp ekledi. "Ha bir de unutmadan... Az önce saydığın o üç türden de insan tanıdım. Ama bilgin olsun, içlerinde soyacağı eve kapıyı çalarak giren hırsız, öldüreceği kişinin kafasına boş şarjörlü silah dayayan katil ya da patlatacağı apartmandaki bir evi kendine sığınak yapan bir terörist yoktu." Dudağını büzerek ellerini iki yana açtı. "Yani tabii belki de ben rast gelmedim..."

Deniz bu adam, sağlam laf ebesi... Gardını iyi al, yoksa sen o suçlu türlerinden birine mutlaka rasgeleceksin. Ya da belki bambaşka bir tür bile çıkartırsın ortaya?

"Tamam..." dedim, sözlerine yalandan ikna olmuş gibi yapmacık bir tavırla. "Diyelim ki o üç türden biri değilsin. O halde muhtemelen dördüncü türsün? Ya da beşinci, yedinci? Ben-... Bak, bilmiyorum, tamam mı? Bu olanlar bana fazla geldi. Gördüklerim, duyduklarım, Karaatay'la ilgili o anlattığın şeyler... Belki de zayıf noktamı çözdün, yem atıyorsun? Olamaz mı? Ben... Ben neye inanıp neye inanmayacağımı gerçekten bilmiyorum!"

"O zaman önce, 'inanmak' ve 'bilmek' kelimelerini aynı cümle içinde kullanmamakla başla işe..." dedi. Yüzüme, üzerimde hakimiyet kurmak ister gibi bakıyordu. "İkisi çok ayrı şeyler... Bu yüzden, söylediklerimin doğru olduğuna inanman değil, doğru olduğunu bilmen gerekiyor."

"Nasıl bileceğim?" dedim, çekingen bir tonla. "Büyük dosya diyorsun, haber diyorsun ama... Herkes herkes hakkında pek çok şey söyleyebilir. Doğru olup olmadığını nereden bileceğim?" Heyecandan dilim damağım kurumuş, sesim çatallaşmıştı. Yine de karşımdaki bu tuhaf adamın teklifine balıklama atlamayacak kadar kendimdeydim.

Başıyla yerde duran gizemli sırt çantasını işaret etti. "Haberi yapmaya karar verirsen, sana bir dosya vereceğim, oradan bileceksin. İçinde kadının iletişim bilgileri var. Teyit etmen çok zamanını almaz."

"Hadi diyelim dediklerin doğru..." Şüpheli bakışlarımı adamın yüzüne diktim. "Kadın konuşacak mı bakalım, anlatacak mı?"

Ellerini iki yana açarak "O da senin gazetecilik becerine kalmış" dedi. "Bunun cevabını da sen bulacaksın."

Derin bir nefes alıp sesli şekilde verdim o an. Artık salonun ortasında volta atan yabancı adam değil, bendim. Kafam allak bullak olmuştu. Ki daha asıl soruyu sormamıştım bile. *Durduğun kabahat, Deniz.*

"Peki..." dedim, birden yabancının karşısına dikilerek. "Adamın yıllardır sakladığı böylesi büyük bir sırra sen nasıl ulaştın? Tüm bunları nasıl, nereden öğrendin?

Ellerini arkasında bağlayarak yüzünde oluşan imalı bir ifadeyle soruma tek kelimelik bir cevap verdi. "Öğrenmedim."

"Ne?" dedim, yüzümü ekşiterek. "Ne demek öğrenmedim?"

"Ben bir şeyleri öğrenmem, gazeteci kız" dedi, beni baştan ayağa süzerek. "Sadece bilirim."

Breh breh breh... Senin bu ukala herifle işin var, Deniz. Soruna cevap mı veriyor, dinine mürit mi topluyor belli değil. Bilgeliğe bakınız, yeri göğü titretti.

"Öyle mi?" dedim, sahte bir tebessümle. "Vahiy indi o zaman sana?"

Dudağının kenarında alaycı bir ifade belirdi. "Yani..." dedi ardından, gözlerini yukarı dikerek. "Ara sıra tatsız sohbetlerimiz oluyor kendisiyle-... Ah, bak yine başladı..." Kısa bir süre sanki ciddi ciddi

yukarıdan Tanrı'yı dinlermiş gibi başını salladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Beni evine almanı söylüyor..."

Sinirle yüzümü sıvazladım. "Allah'ım sabır-..."

"Onu da verecek, tamam..." dedi, teessüf eder bir tonla. "Onlar hallolur. Biz aramızda anlaşırsak, gerisi prosedür..." Ardından elini yavaşça ileri doğru uzatarak ekledi. "Elim, senettir."

"Ne-... Neyin senedi?"

Tek kaşını kaldırarak "Anlaştığımızın" dedi. Eli hala havadaydı.

"Ben öyle bir şey demedim."

Üzerime doğru bir adım atarak "Deme zaten" dedi. "Konuşurken kelimeler ve anlamları konusunda fikir birliğine varamıyoruz. O yüzden en iyisi, bence sen... Yaz."

Afallayarak bir adım geri çekildim. "Neyi yazacağım?"

Sorumu, sehpanın üzerinde duran not defterimi işaret ederek cevapladı. "Anlaşmamızı."

Adının Yağız olduğunu söyleyen bu adam, tam anlamıyla bir manipülatördü. Zira o akşam, ben henüz kendi içimde sağlıklı bir karara dahi varamadan beni bir anda anlaşmamızın şartlarını belirleme noktasına getirmişti.

"Düşüneceğim" demiştim, halbuki sehpanın yanındaki koltuğa çekimserce otururken. *Fakat pek düşünemedim.* Taş çatlasın beş dakika kadar sonra kendimi yedi maddeli anlaşmamızı yazılı hale getirirken bulmuştum.

"O zaman, yaz" dedi o an, ellerini arkasında bağlayarak evimde volta atan yabancı. **"Madde 1: Yağız, ortalık yatışana kadar, giderlerini karşılamak kaydıyla Deniz'in evinde kalacak."** Düşünür gibi yapıp devam etti. **"Madde 2: Deniz, bu süre zarfında hiç kimseye Yağız'ın varlığından bahsetmeyecek."** Volta atmayı sürdürerek ekledi: **"Madde 3:-..."**

Sözünü bölerek araya girdim. **"...Yağız, evinde kaldığı süre boyunca Deniz'e iki metreden fazla yaklaşmayacak!"**

Sözlerimin ardından yabancının önce kaşının ortası kırıştı ardından omuzlarını silkerek yüzüne irite edici bir tebessüm kondurdu.

"Ah, çirkin ördek yavrusu..." dedi, alayla. "Merak etme, hiç tipim değilsin. Keşke evinin metre karesi izin verseydi de iki değil, on iki metre uzağında dursaydım." Parmağıyla önümdeki defteri işaret ederek "O yüzden, arttırıyorum" dedi. "Yaz, **Madde 4: Eğer Yağız, Madde 3'ü ihlal ederse Deniz derhal polisi arayıp Yağız'ı ihbar edebilecek!**"

Ayağa kalkarak hırslı gözlerimi yüzüne diktim. "Aynı duyguları paylaşıyoruz!" dedim, dişlerimin arasından. **"Madde 5: Deniz evde olduğu müddetçe Yağız, Deniz'in göz zevkini bozmamak için ortalarda dolaşmayacak! Mümkünse odasından dışarı bile çıkmayacak!"**

"Hay hay!" dedi, kinayeli bir ifadeyle. "Madem bana Nazi kampı koşulları sunacak kadar bu durumdan rahatsızsın, o halde elini taşın altına koy ki *tahliyem* bir an önce gerçekleşsin! Yani, yaz... **Madde 6: Deniz, Yağız'ın apartmandan çıkmasına yardım edecek!"**

"Ne?" dedim, sinirle. "Manyak mısın sen? Nasıl yapacağım ben bunu?"

Omuzlarını silkerek "Bilmem" dedi. "Varsa biraz, yaratıcılığını konuştur ucundan... Tatlı sularda yüzen gazeteci kız..."

Yüzüne bir müddet öfkeyle baktıktan sonra dişlerimin arasından bağırarak anlaşmamızın maddelerini tamamladım. **"Madde 7: Hepsinden de önce Yağız, Deniz'e İbrahim Karaatay'la ilgili dosyayı verecek. Eğer dosyanın içindeki tek bir bilgi dahi hatalı olursa anlaşma da koşulsuz şartsız iptal olmuş sayılacak!"**

Adı Yağız olacak lanet yabancı, öfkeme aldırış etmeden "Anlaştık" dedi o an, alayla gülümseyerek. Ardındansa elini bir kez daha ileri doğru uzattı.

"Gerek yok!" dedim bense, kollarımı bağlamış, yüzüme soğuk bir ifade yerleştirmiştim. "İnsanlarla temas etmeyi sevmem."

"Farkındayım" dedi. Sesinde apaçık bir alay vardı yine. "Ama unutma" diye ekledi. "Elim senettir. Ve o ikinci kez havada kalırsa, anlaşmamız da öyle olur."

Adam hastalıklı hallerini daha ilk günden keşfe mi çıksın Deniz? Sık şu elini işte, ucundan tut silkele, çekiştir, bir şey yap.

"Peki..." dedim, içimden geçen türlü telkinlere kulak vererek. "Elini indirelim o zaman..." Çekimser hareketlerle kolumu ileri doğru uzattım ve yabancının uzattığı eli parmak uçlarımla tutarak birkaç kez salladım. "Anlaştık."

Ve yabancıyla, 'Yağız yabancısı'yla olan anlaşmamız o andan itibaren başlamış oldu.

Sazlıkların arasında süzülen yılan, yuvasına girmişti.

Hayat, paylaşınca...

Sosyal bir canlı olduğu ileri sürülen insan, modernleşme akımına kapılır kapılmaz korkunç bir yanılgıya düştü. Sözüm ona modern insanlardan biri, nice kalabalıkların arasından sıyrılarak kendini bir adım öne attı ve tüm inancıyla şöyle haykırdı:

"Hayat paylaşınca güzel!"

Sonra ne mi oldu? Göndere kızıl bir bayrak çekildi, dünyanın tüm halkları birleşti, silah seslerinin yerini gökyüzünde süzülen güvercinlerin kanat çırpışları aldı. O günden sonra ne komşusu aç olan yatağa tok girebildi ne de hakkı yenecek bir yetimin tüyü bitebildi... Toprağa düşene sadece cemre dendi, kan değil. Toprağa verilense yalnız tohum oldu, bayrağa sarılı tabutlar değil. Artık kutsal olan uzun uzun yaşamaktı. Doğumlar refahtan, ölümler yaşlılıktan arttı. İnsanlık, iyiliğe nihayet bağışıklık kazanmıştı. Ağlamak, tedavülden kalkarken gülmekse resmi marş ilan edildi. O gün bugündür hayatını, el ele tutuşup her şeyi paylaşarak sürdüren insanlık, sonsuza dek mutlu yaşadı(!)

Geriye bir tek ben kaldım.

Ben, hiçbir şeyi paylaşamadım. Ne bir tabak yemeği ne bir fincan kahveyi ne de bir yatağın diğer ucunu... İçime basan sıkıntıyı da sustum, ansızın kalbimin ortasına düşen sevinci de. Ben kimsenin kapısını çalmayınca, zamanla benim kapım da hiç çalınmaz oldu. Huyum

kurusun dedim, kurumadı. Ne kendimi anlattım ne de başkasını dinledim, ne aldım ne de verdim. Hayatın gündelik akışından böyle böyle çektim elimi ayağımı. Yirmi beş yıllık ömrümü, ait olduğum türden olabildiğince uzak ve yalnız geçirdim. Çünkü biliyordum, en küçük bir alan ihlali benim sonum demekti. Belki bir kapı zili, iki dilim havuçlu kek, küçük bir kafede plansız bir sohbet ya da belki sadece basit birkaç soru, kaçındığım ne varsa su üzerine çıkarmak için yeterliydi.

Kan görünce neden bayılıyorsun Deniz? İnsanlarla tokalaşmayacak kadar medeniyetten uzak mısın Deniz? Karanlıktan neden bu kadar korkuyorsun, Deniz? Neden bizimle yemek yemiyorsun Deniz?

"Çünkü hayat benim için paylaşınca güzel değil!" demek istiyordum bense her birinin yüzüne yüzüne. "Hayat benim için paylaşınca tam bir eziyet!"

Tanıştırayım, gerçekten mutsuz insanlar böyledir. Onların varlığından haberdar bile olmazsınız. Onlar kimseye sızlanıp kimseden dert yanmazlar çünkü. Önlerinde dondurma kabı, ellerinde mendil, sırtlarında hırka olmaz. Onlara salaş bir barda, iki kadeh şarap kafasıyla dans ederken rastlayamazsınız.

Zira kalabalıklar arzulayanlar kavalyeleriyle davetlere katılıp bayram ziyaretlerine giderler.

Mutsuzluk, tekildir.

O güne dek kendimi ve insanlara karşı kayıtsızlığımı, aşağı yukarı bu iki kelimeyle tanımlardım;

Mutsuzluk, tekildir!

Öyledir. *Ben de öyleydim*. Hiç kimsenin kişisel meselesine dahil olmayan, kendi kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibiydim.

Şimdiyse o kaplumbağa, yıllar sonra ilk kez başını kabuğundan çıkarmıştı. Ve sonunda, bir ihtimal ben de anlardım belki;

Hayat paylaşınca, sahiden nasıldı?

Yağız yabancısının evime gelişinin ilk günü, yedi maddeli anlaşmamızı yazılı hale getirerek başlamıştık işe. İmzaları atmamızın ardından yabancının eli, rüyalarıma dek giren gizemli, siyah sırt çantasına gitmişti. Şifre düzenekli çantayı açar açmazsa karşıma, elinde dolar desteleriyle dikildi.

Hayatım boyunca böyle bir film karesinin içinde olmayı beklemiştim. Bu görüntünün hemen sonrasında da *'Yarısı şimdi, kalan yarısı da iş bitince'* gibi bir şeyler söylemesi gerekirdi ama Yağız yabancısı, kötü adamlara yakışmayacak bir davranış göstererek binlerce liralık dolar destesinin tamamını avcuma dizdi. Yanına da küçük bir açıklama ekledi:

"Hazırlıksız çıktığım için yanımda çok fazla nakit yok. Başımı şu beladan kurtarabilirsem sana gerçek anlamda iyi bir ödeme yapacağım. Tabii bu süreçte uslu durmayı ve çok fazla soru sormamayı başarabilirsen, gazeteci kız..."

'Hazırlıksız çıktığı için yanında fazla para olmayan' adamın hazırlıklı çıkma halini bir müddet hayal ettim o an. *Sanırım günlük hayatında boynuna Osmanlı altınları takarak zümrüt işlemeli paçalarına altın varaklar kaplatıyor.*

"Bu ne şimdi?" dedim, göz ucumla elimdeki para destesini işaret ederek. "Kiraya ortak olmandan bahsettik, apartmanı satın almandan değil?

Yağız yabancısı ise arka cebinden bir kağıt çıkarıp diğer elime tutuştururken yanıtladı sorumu. "Yarın kovulursan, kirasına ortak olmam gereken bir evin olmayacak."

Bakışlarımı elimdeki kağıda diktiğimde panikle dudaklarımı ısırdım. Ev sahibim ibreti alem için olacak, kapıma, üzerinde *"Deniz Hanım, telefonlarımı açmıyor, mesajlarıma dönmüyorsunuz. Bana başka yol bırakmadınız. Üç aylık kira borcunuzu bu hafta da ödemezsiniz, sizi evden çıkartmak mecburiyetinde kalacağım. Bilginiz olsun"* yazılı bir kağıt yapıştırmış. Evime girme mücadelesi veren yabancının da dikkatinden kaçmamış tabii bu ibretlik uyarı.

Kağıdı okumayı bitirdiğimde göz göze geldik. Yağız yabancısı ise benden önce davrandı. "Madde 1'e ek olarak, üç aylık kira borcunu da ben kapatacağım. Buradan çıkabildiğim zamansa benden sana

ucu açık çek... İstediğin miktarda, yüklü bir ödeme yapabilirim sana." Elini gözlerimin önünden şerit gibi geçirerek ekledi. "Limit yok!"

"İstemez!" dedim, elimdeki dolar destelerini karıştırarak. "Kirli paranda gözüm yok."

Ben, deste içinde kira tutarını ayarlamaya çalışırken Yağız yabancısı kendi kendine hayıflanır gibi mırıldandı. "Aptal kız... Maaşını neyle ödediklerini zannediyor..."

Sözlerini duymazdan gelerek dolar destesinin içinden sadece üç aylık kira borcumu ve bu aylık kiranın ise sadece yarısına denk gelen tutarı aldım. *Daha fazlasına gerek yoktu. Çünkü daha fazla para daha fazla sorumluluk getirecekti. Her geçen gün yeni taleplerle karşıma gelecek ve böylece kendi bataklığına beni de çekmiş olacaktı. Kaldı ki sicilim, mafya hesaplaşmalarına kurban gitmek için fazla temizdi. Komşusunun erik ağacına bir kere olsun tırmanmadan büyüyen, sinek öldürürken bile vicdanı parçalanan ben, kötü adamları çileden çıkarırdım. Çok geçmeden de mafyalık aleminden aforoz edileceğime emindim.*

Üzerinde güçlükle mutabık olduğumuz tuhaf anlaşmamızın ardından holün ucundaki küçük odayı Yağız yabancısına verdim. Kullanmadığım eşyaların olduğu üç beş koliyi ve ütü masasını, kapının arkasına yasladığım birkaç eski halının yanına yığdık. Yere paspas atıp duvara dayalı emektar sehpanın da şöyle bir tozunu aldıktan sonra oda kullanıma hazır hale gelmişti. Yabancı, sığdığı kadarıyla pencere kenarına dayalı eski kanepede yatacaktı. *En azından dizlerine kadarki kısmı sığar gibi, Deniz? Ama kalanı dışarı taşar. Bu kanepe böylesi bir adamın yatması için dahi olsa fazla rahatsız gibi?*

"Bana ne be ondan?" Yatak odama girip kapıyı kilitledikten sonra içeride dört dönmeye, kendi iç sesime muhalif olmaya başlamıştım. O bir şekilde uyurdu da, ben ne şekilde uyuyacaktım asıl? *Öyle deme Deniz, adam yaralı üstelik. Belki pansuman yapılması gerekiyordu? Mikrop kapması halinde hastaneye de gidemezsiniz. Sonra olan yine sana olur. Zaten bu kafayla sana daha neler neler olur...*

"Çirkin ördek yavrusuymuş!" Yorgun bedenimi yatağa atarken bir yandan da kendi kendime fısıldamanın önüne geçemiyordum. "Tipi

değilmişim... Ukala! Hadsiz! Sen benim tipim değilsin asıl! Bir şeye de-... Bir şeye de benzese bari?! Kapıma gelip yalvaran kendisi, evimde kalmak için dil döken kendisi ama hala üstten üstten konuşan da kendisi!" *Sakin ol Deniz... Sakin ol... Derin derin nefes al. İçinden ona kadar say...*

"Sanki ne yani?" dedim o an, kafama yorganı çekerken. "Atla deve mi? Ben neler neler atlattım, bununla mı başa çıkamayacağım?" *Çıkacaktım elbet.* Üç beş gün boyunca hepi topu masaya bir tabak fazla koyacaktım. Dahası değil. O ise elinin kiri gibi önüme attığı bir miktar para sayesinde hayatta kalmış olacaktı. Sanırım bu, her ikimiz adına da son derece karlı, adil ve makul bir anlaşmaydı.

Ya da en azından o gün, kendimi, direndiğim uykunun kollarına güç bela teslim ederken, öyle görünmüştü bana. Biriyle bir şeyleri, mesela bir evi, paylaşma düşüncesi artıları ve eksilerini hesaplayınca 'katlanılabilir' gözükmüştü. *'Üç beş gün' diye tahmin ettiğim ortalığın yatışma süresinin, bu kadar uzun süreceğini bilmezden evvel...*

Ertesi sabah uyandığımda, nasıl bir kabusun içine çekildiğimi anlamam çok sürmedi. Yabancıyı, ona verdiğim odada değil, salondaki kanepede uyur halde bulmuştum. *Ne cüret!* Kafasına göre bir yere kıvrılıp uyuma lüksünü insan ancak kendi evinde kullanabilir. Başı da kanepemin yastığında üstelik! *Hadsizliğin bu kadarı olacak iş değil.*

Bakışlarım, kanepenin karşısındaki masaya yöneldiğinde, tek hadsizliğinin bu olmadığını düşünmeye başladım. Zira beyefendi bir de kendine kahvaltı hazırlamış! Utanmamış, mutfağa, benim mutfağıma girmiş, buzdolabını, benim buzdolabımı açm-... *Deniz, tüm bunlara nasıl dayanacaksın?*

"Öldüreceğim ben bu adamı!" *Yalnız masa da masaymış, Deniz... Ortada omlet, peynirler, marmelatlar, reçeller, kızartılmış ekmek... Krep bile var? Adam mutfağını bildiğin kendi evinde misafir sofrası hazırlar gibi kullanmış.*

Biraz reçel ve birkaç lokma peynirle kahvaltımı geçiştirip koştura koştura işe gitmeyi alışkanlık haline getirdiğimden, evimde gördüğüm bu manzara beni bir hayli şaşırtmıştı o an. Ama şaşkınlığım kısa süre içinde yerini huzursuzluğa bıraktı. *Mutfağımın karıştırılmasından hoşlanmadığımı bu adamın öğrenmesi gerek!*

Elimi, Yağız yabancısının hazırladığı hiçbir şeye sürmeden koşar adımlarla evden çıktım. Kapıyı da, arkamdan oldukça sesli çarptım ki, güzellik(!) uykusuna daha fazla devam edemesin.

Apartmandan kimseyle rastlaşmadan çıkmaya çalışırken, dışarıda bekleyen tuhaf tipli adamların arasından başımı eğip geçerken ve otobüs durağına doğru kafamda dev bir düşünce bulutuyla ilerlerken de oldukça asabi ve aceleciydim. Sanki güne ne kadar hızlı başlarsam, o kadar çabuk bitirecektim. Bir an önce işe gidip akşamı etmek ve çarçabuk eve dönerek değerli yuvamı, bu arsız yabancıdan geri almak istiyordum.

Ancak günüm, aklımda kurguladığım kadar hızlı ve sorunsuz geçecek gibi değildi. Beşiktaş'ta otobüsten inip çalıştığım kanal binasından içeri ilk adımımı atar atmaz herkesin bana tuhaf tuhaf baktığını hissetmeye başlamıştım. Kapıdaki güvenlik görevlisinin "Hoş geldiniz"i, birlikte asansöre bindiğim alt kattaki muhasebecinin "Kapıyı tutar mısın"ı, koridorda beni selamlayan stajyerin "Günaydın"ı, kulağıma oldukça imalı, kinayeli ve tehditkar anlam taşıyan sözcükler gibi geliyordu.

E anlamlarını biraz açalım o zaman, Deniz? "Hoş geldin, *gel sen gel... Gel de gör bak, içeride neler diyecekler sana...*" , "Kapıyı tutar mısın? *Tutarsın, tutarsın, sana hemen özel bir haber dosyasından bahsedeyim de, daha kim bilir neler tutarsın...*" , "Günaydın! *Kanepende hiç tanımadığın bir adam boylu boyunca yatıyorken gün aydı mı sahiden sana?*"

"Nerede kaldın yahu?" Ofisin girişinde önümü kesen Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet Bey oldu. Sesinde panikle karışık bir heyecan vardı.

"Hayırdır Hikmet Bey?" dedim, ona tezat sakin bir tavırla. "Bir şey mi vardı?"

"Sen söyle, Deniz?" dedi, Hikmet. "Geçen akşam senin sokağın oralarda silahlı çatışma olmuş, haberin var mı?"

"Aaa..." *Evet, buraya bir şaşırma efekti alıyoruz Deniz.*

"Yaaaa!" dedi, Hikmet. Beni tiye alır bir hali vardı. "Nasıl gazetecisin sen böyle yahu? Ruhun duymamış resmen! Hoş, duyanlar da haber yapamamış gerçi. İşin içinde bir milletvekilinin adı geçiyor. Vekilin adamları biriyle çatışmış, üçü haşat olmuş; kol bacak sargıda yatıyorlarmış hastanede. Araştır bakalım şu meseleyi bi', biraz deşelim bunu. O İbrahim Karaatay pezevenginden önce biz öğreneceğiz işin aslını. Anladın mı?"

"Tabii ki Hikmet Bey." *Akşam eve gidince çayını çorbanı içerken oturur konuşursunuz, Deniz. Nasılsa o 'üç adamı haşat eden biri' evinin hanımı gibi işten dönüşünü bekliyor!*

O gün evden çıkmamla başlayan huzursuzluğum, iş yerinde de tüm gün devam etti. Aklım, eve döneceğim ana kilitlenmişti. Döndüğümde evimde hiç tanımadığım bir adamı bulacaktım. Sanki tüm mahremiyetimi pazara çıkarmış, tezgahlar boyu meraklı bakışların önüne sermiştim. Evime girerek tüm dünyama girmiş, özelimi ihlal etmişti. *Ben bununla sahiden nasıl başa çıkacaktım?*

Öğleden sonra saat 2 sularında, önü alınamaz bir tedirginliğin kıskacında haber şefimiz Seyhan Abi'ye 'biraz halsizliğim' olduğunu söyleyerek işten erken ayrıldım. Gün boyu süren düşünceli tavırlarım herkese tuhaf gelmiş olacak, ardı arkasına sorulan 'hasta mısın?' sorularını başımla onaylayarak durumu lehime çevirmiştim.

İş yerimden apar topar ayrılarak Beyoğlu'na giden ilk otobüse atladım. Yol boyunca düşünceliydim. Aklımda, 'eve döndüğümde' ile başlayan bir sürü senaryo vardı. Beni bekleyen şey neydi? Gözlerimin önüne görüntüler geliyordu:

Görgülü Apartmanının sokağında mavi kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Hemen ileride birkaç polis arabası, yanında bir ambulans ve apartmanın kapısından sedye üzerinde çıkan üzeri örtülmüş bir ceset... Saadet Hanım'ın eli ağzında, telaşlı bakışlarla olup biteni anlamaya çalışıyor. Şark kurnazı Fahrettin Bey ise zürriyetlerine sesleniyor. "Polisler sizi almak için geldi, ona göre yaramazlık yapın." Ne

ölüden korkarlar, ne diriden. Küçük olanı en fenaları. Bora. Cesedin üstüne örtülen çarşafı çekiştiriyor. Bunu gören Saadet de durur mu, yapıştırıyor terliği. Terlik Bora'yı teğet geçerek cesedin suratına isabet ediyor. Olay, meraklı kalabalığı neşelendirirken, doktor, polis gibi devlet erkanında sinirleri geriyor. "Haydi kardeşim, çabuk ol, getir getir getir" gibi sabit memur replikleri işitiliyor. Hemen sonra ise alt katın penceresinden bir cık cıklama sesi geliyor. Komşum Recai Bey, tüm olan biteni her zaman olduğu gibi yine kendini hiç yormadan, olağanca sakinliğiyle kınıyor. Karısı Yekpare'nin vefatının ardından gelen taziye ziyaretlerini kabul ederken de sadece cık cıklamıştı Recai Bey. "Elden ayaktan düştüm artık, tam bana bakacağı sırada göçtü gitti benim karı" demezden hemen evvel söylemişti yine. "Cık cık cık cık." Tabii, yine en çok cık cık bana geliyor. Yabancının dairemde saklandığını öğrenen kötü adamların baskını ile kan gölüne dönmüş evim, tüm apartmanın cık cıklaması için gerekli ortamı yaratıyor. İğrenen gözlerle bakıyorlar bana. Koyunlarında yılan beslemişler. Kendi halinde yaşayan sessiz sakin bir kız gibi görünüp herkesi kandırmışım. Bir alt katımda oturan şen dul Ümmühan kendisine uzatılan mikrofona böyle söylüyor. Evimin önünde yığınla haberci, 'Arkamda görmüş olduğunuz apartman bugün korkunç bir infaza ev sahipliği yaptı' diye başlayan anonslar çekiyor. Bense yavaş adımlarla olay mahalline giriyorum. Beni gören mahallelinin öfkesi artıyor, linçten zor alıkonuluyorum. Polis bileklerime kelepçeyi takıp aracına bindirirken de içimde o bilindik sahnenin hınzır bekleyişi var. "Kafamı bastırsınlar" diyorum, araca binerken başınızı tutup bastıran polisler olmadan suç işlemiş olmanın hazzını hissedemezsiniz(!)

Yol boyu kafamda kurguladığım trajik senaryo eve geldiğimde karşılaştığımdan daha insaflıydı. Kapıyı açmamla gözümün, üzerinde bornozla mutfak tezgahına yaslanmış halde elma yiyen Yağız yabancısına takılması bir oldu. *Manzarada tek eksik, adamın arkasından bornozunun iplerini çekiştiren yarı çıplak kadınlardı.*

Kafamı derhal öbür tarafa çevirip bağırmaya başladım o an. "Sen-! Üzerinde benim bornozum-... Orada ne-! Pislik, sapık herif!" Bornozumun üzerinde ne işi vardı, neden beni görmesine, hatta ona

alenen bağırmama rağmen toparlanıp odasına dönmüyordu, ne yaptığını sanıyordu, benim evimde bu ne cüretti, polisi mi aramalıydım benzeri cümleler ardı arkasına çıkıyordu ağzımdan.

O ise söylediklerimin hiçbirini duymamış gibi ve istifini bile bozmadan "Erken geldin" dedi, elmasından aldığı ısırıktan sonra. Ve muzip bir tavırla ekledi. "Elmanı yiyorum sadece merak etme, evini değil." Ardından bakışlarını kısarak iç geçirdi. "Gerçi, her şeyin bu meyveden alınan küçük bir ısırıkla başladığı söylenir..."

"Boğazında kalsın!" dedim, gözlerimi patlatarak.

Boynunu yukarı kaldırıp ademelmasını işaret etti o an. "...Ki kaldığı söylenir."

"Allah'ım sabır ver!"

"Verir verir..." Yağız yabancısı, çileden çıkmama aldırış etmeden elmanın çöpünü tezgaha bırakarak ellerini birbirine vurdu. "Neyse, din ve mutfak işlerini birbirinden ayırdığımızı varsayarsak evdeki görev dağılımını netleştirelim bence, ne dersin?" Cevap vermeme fırsat tanımadan bilmiş bir tavırla konuşmaya devam etti. "Şimdi, şöyle... Şahsen kahvaltı hazırlamada iyiyimdir ama diğer öğünler hakkında çok fazla pratik yapmadım. O yüzden kahvaltılar benden, akşam yemekleri senden diyelim mi? Bence diyelim. Peki... Aklından geçen rutin menüler var mı? Ya da şöyle söyleyeyim, çorba aramam, tavuk sevmem ama diğer etlerle aram iyidir. İtalyan soslarında becerikliysen makarnanın hiçbir çeşidine hayır demem. Uzakdoğu ve daha ziyade Meksika mutfaklarından tavuğu çıkarırsan yemek ayırt etmişliğim yoktur. Sonra... Hmmm, zeytinyağlı olmak kaydıyla sebze yemeklerini severim. Yalnız vitamin kaybı olmaması açısından sebzeleri iri parçalar halinde doğrayıp en fazla on beş dakika pişirmen lazım, he tabii kendi buharıyla. Bir de sebze yemeği, adı üstünde sadece sebze yemeği olmalı. İçine et girmiş sebzeyi-... I-ıh, ağzıma sürmem. Pilavı şehriyesiz, sade olarak yerim. Ama buram buram tereyağı da kokmayacak. Kızartmalarsa fazla tercihim değildir, çok yağlı ve doğal olarak sağlıksız oluyorlar. Ek olarak hamur işlerini de pek sevmem, ağır geliyor biraz da... Ve tatlılardan da sadece sütlü olanları yerim, yapış yapış şerbetli hamurlara çatalımla dahi dokunmam.

Kısaca durum bu... Sanırım damak zevkim için bir yol haritası oluşmuştur kafanda."

Oysaki kafamda hiçbir şey oluşmamıştı. Aylardan eylüldü ve ben her şeyi biraz geç algılıyordum.

"Yol haritası?" dedim o an, hayret dolu gözlerimi yabancının pişkin yüzüne dikerek. "Damak zevkin için?" Sinirden gülmeye başlamıştım. "Harita ha, harita... Sen o rotayı bi' yeniden hesapla istersen, hayal dünyasında kaybolmuşsun çünkü."

Pişkin pişkin güldü. "E sen bi' konum at o zaman bana."

"Atacağım ben şimdi sana konumu, monumu!"

"Vay" dedi, dudağını büzerek. "Hemen de çirkinleşiyoruz."

"Bana bak!" dedim, sözlerini doğrular bir cazgırlıkla. Sonrasında parmağımla üzerini işaret ederek bağırdım. "Çıkar şu bornozumu üstünden!"

Yağız yabancısı, kaşlarını çatar gibi yapıp yüzüme kısa bir an tereddütlü gözlerle baktıktan sonra "E iyi" dedi. "Çoktan kurumuştum zaten." Ardındansa gayet sıradan tavırlarla üzerindeki bornozu bir hışımla çıkararak ileri doğru uzattığım kolumun üstüne koydu.

Bense attığım küçük bir çığlıkla birlikte hızla yüzümü kapattım o an. "Alla-h belanı ver-...sin!"

"Çok ayıp..." diye mırıldandı holden kaldığı odaya doğru yürürken. "Böyle bir şeyi sen yapsaydın ben sana öyle davranmazdım."

"Ne? Sen-..." Sinirden kelimelerim güçlükle çıkıyordu. "Sanki iyi bir şey demiş gibi örnek veriyor bir de, hayret bir şey!"

O sıra istemsiz arkamı dönmüştüm ki Yağız yabancısının odanın kapısından girmekte olduğunu fark ettim. Altında neyse ki boxer vardı. Eliyle işaret ettiği boxer'ının arkasında ise "I have underwear" yazıyordu. *Aman ne hoş.*

"He tamam, o zaman ya! Altında yazılı beyanınla birlikte giydiğin boxer'ın varsa sorun yok, gönlünce git çarşı pazar falan dolaş hatta!" *Kapının önünde bekleyen mafya kılıklı adamlar olmasa, inan onu da yapar Deniz. Ne sandın? Bu adam pişkinliğin kitabını yazıp bininci baskıya çıkarmış, heyhat.*

"Aklıma edeyim!" dedim o sıra elimdeki bornozu derhal makineye atarken. "İki haber yapacağım diye kendimi düşürdüğüm duruma bak! Sapık, sapkın, ruh hastası bir adamın iç çamaşırının üstündeki yazıları okuyorum ya. Ben kendime bunu hangi kafayla yaptım?"

Yazın, not alın; Mesleki hırslarının kurbanı olan genç kız, külot arkası yazılarıyla cezalandırıldı, detaylar az sonra...

Yatak odama geçip kapıyı hızla kapattığımda başımı duvarlara vurmaya başladım. *Vur vur, belki kırılır da içinden zehri akar rahatlarsın.*

"Sakinim, iyiyim, sorun yok..." Derin derin nefes al, derin derin. "Bu bir daha yaşanmayacak, bir daha olmayacak, geçti gitti..." Zira mutfağımda bornozumla elma yemesi beni baş koyduğum yoldan geri döndüremeyecekti. Sakin olmalıydım.

Hem bu hayatta hangimiz mutfağında bornozla elma yiyen gangsterler olmadığını söyleyebilir ki?

"Büyütülecek bir şey yok."

O gece mutfakta söylene söylene yemek hazırlayıp tabakları hışımla masaya dizerken de aynı şeyi tekrar ettim içimden. *O gece ve sonraki geceler...*

"Büyütülecek bir şey yok."

Böyle diye diye yaşadığım her olağandışı durumu fark etmeden sıradanlaştıracaktım. Büyütmem, dağ haline getirmem gereken meseleleri azımsaya azımsaya un ufak edecektim.

Keza Yağız yabancısını evimden kaçırma operasyonlarının fitilini de bu dürtüyle ateşleyecektim.

"Büyütülecek bir şey yok."

Alt tarafı üç beş mafya kılıklı adamın peşinde olduğu azılı bir gangsterin kaçmasına yardım edeceksin, Deniz? En fazla öldürüp cesedimi ormana gömerlerdi. Şu hayatta hangimiz kirli bir hesaplaşmanın kurbanı olarak öldürülüp ormana gömülmeyeceğimizin garantisini verebilir ki?

Lafı olmaz.

Fasulye

"Ben de oynamak istiyorum..."

Henüz 5-6 yaşlarında olmalıyım. Dolu dolu olmuş gözlerle kollarımı birbirine kavuşturmuş, büzdüğüm dudağımın arasından kırık dökük bir sesle içime içime ağlamıştım o gün.

"Ben de oynamak istiyorum, ben de..."

Dedemin gözü gibi baktığı yemyeşil bahçesindeki o devasa ceviz ağacının altına mahallenin tüm çocukları toplanır saklambaç oynarlardı. Bense çekingen bir çocuk olduğum için onları sadece izlemekle yetinir, yanlarına gidip oynamak istediğimi söyleyemezdim.

Sonra o gün, o gelmişti yanıma; Nihat.

Sırtımı çitlere yaslamış ağlıyordum. Ne diye ağladığımı sormadı, tek bir söz etmedi. Gözümdeki yaşları sildi sadece, sonra da elimden tutup beni ceviz ağacının oraya götürdü. Ve ağacın altında oyun kurma hazırlığı yapan çocuklara beni göstererek şöyle dedi:

"Deniz de bizimle oynayacak."

Birkaç kişi hemen itiraz etmişti o an. "Olmaz, o küçük. Anlamaz o, oynayamaz" diye çıkışmışlardı.

Nihat ise bu itirazlara karşılık sadece o ceviz ağacının altındaki oyunlara değil, tüm çocukluk anılarıma sirayet edecek olan o cümleyi kurdu:

"O zaman fasulyeden oynar."

O günden itibaren, anlamını uzun yıllar sonra öğrendiğim 'fasulyeden oynama' taktiği sayesinde her oyunun bir şekilde içinde olmayı başardım. Bu 'fasulyeden oynamak' öyle bir şeydi ki, mesela saklambaçta istediğim yere saklanıyor, istediğim zaman çıkıp sobe yapıyor ama asla ebe olmuyordum. Körebede gözlerim bağlanmıyordu ya da 'ortada sıçan'da top bana değse bile kimse kenara geçmemi istemezdi.

Yani ortaya koyduğum eylemin neticesi kimse tarafından hiçbir suretle umursanmıyor, hiçbir sonuç doğurmuyordu. Sadece benim gönlüm oluyordu işte. *Ya da 'çocuk kandırma'nın daha masum söylenişiydi bu.* Oysa ben o vakitler, çocuk kalbimle fasulye olmanın ayrıcalıklı olmak manasına geldiğini düşünürdüm. Asla oyun dışı kalmıyor, cezalı olmuyor, yakalanmıyordum. Bir çocuk için bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Olabilirmiş. *Yıllar sonra farkına varacaktım.* Zira insan hangi yaşta olursa olsun, gözünü gerçeklere bir kere kapadı mı, bir daha kolay kolay açamıyormuş. *Yıllar sonra öğrenecektim.* Bir ceviz ağacının altında oyun içinde oyuna getirilen çocuk, büyüdüğünde ise gerçekliğin dehşetini yalanların tatlı zehrinden arıtamıyormuş. *Yıllar sonra arıtacaktım.*

Tam da o paradoksun en orta yerinde "Anlamıyorum" diyordu ya Oğuz Atay, "Oyun nerede bitiyor, gerçek nerede başlıyor? Hiç anlamıyorum."

Yakında anlayacaktım.

Kendini Yağız olarak tanıtan yabancının evime gelişinin üçüncü günüydü. Ve imzaladığımız yedi maddeli anlaşmamız gereği Yağız'ın apartmandan dışarı sağ salim çıkıp kaçabilmesine yardım etmem gerekiyordu. *Ki o gün kaçış planını devreye sokmak için tüm şartlar müsaitti.*

İki üç gündür sokağımızda cirit atan tuhaf kılıklı adamların çoğu, akşamüzeri işten döndüğümde ortalarda görünmüyordu. Eve girip mutfağımda bornozla elma yiyen bir sapık görmemiş olmamın da

verdiği rahatlıkla 'dahiyane kaçış planı'mı Yağız yabancısına oldukça detaylı şekilde anlattım o akşam.

"Anladın, değil mi?" dedim ardından belki de beşinci kez, salon kanepemde bacak bacak üstüne atarak TV kanallarını değiştiren pişkin herife.

"Hı, hı..."

"Güzel!" dedim, derin bir nefes alarak. "Ama anlamadığın bir şey varsa şimdiden sor ki, sonra şey olmayalım?"

"Cıks..." Kumandayla zap yapmayı sürdürürken yüzüme dahi bakmadan her sözümü onaylıyordu.

"İyi!" dedim, başımı sallayarak. "Git çıkar o zaman üstünü başını hemen."

"Ne-? Nasıl?" Konu o dakikada ilgisini çekmişti. Elindeki kumandayı bırakıp sözlerimde anlam arayan gözlerle bana bakmaya başladı. *Zira beni hiçbir suretle dinlememişti.*

"Planın bir parçası ya, hani?" dedim, sinirle.

Yavaşça ayağa kalkarak tam karşıma dikildi. Ve sitemli bir ses tonuyla atıldı. "Dün *bornozu çıkar*, bugün *üstünü çıkar*... Senin 'plan'larının o parçaları neden eninde sonunda benim soyunmamla sonuçlanıyor?" dedi. Ardındansa alaycı bir tavırla ekledi. "Diye... Sormayacağım. Yani çünkü benim için sorun yok."

Yüzüne bir müddet çatık kaşlarımın arasından bakarak yerdeki çantamın içinden çıkardığım kıyafet kombinini üzerine fırlattım. "Plan soyunman değil, giyinmen üzerine seni ileri zekalı!"

"Bu-... Bunlar ne?" Elindeki kıyafetlere lağıma bakar gibi bakıyordu.

"Gördüğün üzere..." dedim, suratımda onun hoşnutsuzluğuna tezat bir memnuniyet oluşmuştu. "Tebdili kıyafet."

Gülmeyecektim. *Yok, sanırım biraz güldüm.* Keza birkaç dakika içinde Yağız yabancısının değişimi inanılmazdı. Üzerinde bir palmiye ağacı, tepede güneş, fonda okyanus ve göğsünde 'I love summer' yazan masaüstü ekranı misali bir tişört, altında bol cepli, salaş, sarı pötikareli keten bir kapri, ayağında parmak arası terlikleri ve kafasında da Pikaçu'lu şapkası ile bir kanun kaçağından çok tatil kaçamağındakilere benziyordu. Tek eksiği koltukaltına sıkıştırılmış bir

deniz yatağı. *Gerçi kol kaslarını biraz daha geliştirirse onu bedavaya bile getirebilir.*

Kaçış planımıza değinmek gerekirse, mimarı olduğum plan gayet basitti. Yaptığım tek şey, Yeşilçam izlemenin faydalarına yoğunlaşmak oldu. Şöyle ki, sokağımızda bekleyen adamları görev bölgelerinden ayıracak yegane unsur, en acilinden bastıran tuvalet ihtiyacı olacaktı. Bunun içinse midelerinin kötü şekilde bozulması gerekiyordu. *Deniz, gerçekten muazzam yaratıcı bir plan olmuş. Bu, yeryüzünde daha önce asla düşünülmemiştir.*

Hepsinin aynı anda tuvalete gitmeleriyle ortaya çıkacak boşluk ise Yağız yabancısının kaçabilmesi için gerekli ortamı sağlayacaktı. Çünkü düşmanı yenmenin yolu onu zayıflatmaktan geçerdi. *Yine stratejik dehanı konuşturdun be kızım.*

O akşam tarihte eşine benzerine rastlanmamış bu harika planıma uygun olarak, bir koca tepsi müshilli poğaça yapıp genişçe, mavi bir kapa aktardım. Yaptığım normal poğaçalarıysa pembe kaba aldım. İkramlarımı sokaktaki herkese teklif etmem gerekiyordu ki şüphe çekmeyeyim. *Zekan karşısında titriyorum... Detaycılığa bakınız, senden korkulur Deniz!*

Peki, ne diye poğaça dağıtıyordum? *Hikayede hiç açık da bırakmıyorsun, aferin.* Aklıma ilk olarak ölülerin ardından yapılan hayırlar geldi o an. *Allah'ım muazzam fikir, muazzam.* Evet, hayır yapıyordum çünkü! Beş dakika içinde tüm makyajımı silip baştan aşağı siyahlar giyindim. Malum cenazesinin yasını tutan kişiler siyah giyinirler. *Eğer siyah giyinmezseniz kimseyi yasta olduğunuza ikna edemezsiniz.*

Her iki kabı da alıp sokağa çıktığımda, apartmanın önünde top oynayan Fahrettin Bey'in zürriyetleriyle karşılaşmam uzun sürmedi. Ancak akabinde başlayan hengame beni bir hayli zorladı. Hamdullah, Hakkı ve Hasan, pembe kaba aktardığım müshilsiz poğaçaları ikram etmeme rağmen, 'erkek adam olduklarından' ısrarla mavi kaptaki müshilli poğaçalara saldırdılar. Pembe kaptaki poğaçadan alan en küçükleri Bora'ya ise 'kız gibi pembeden yedi' diyerek bir müddet güldüler. Yaşına göre iri kıyım olan Bora, kıza benzetilmenin

dayanılmaz aşağılanmasıyla(!) daha fazla baş edemeyip üçüne birden saldırdığında da aralarında kaldım.

Bir müddet elimde zor zar tuttuğum kaplarla dört azman arasında dengemi sağlamakta zorlansam da neyse ki olay, olan bitenden habersiz balkona sigara içmeye çıkan Fahrettin Bey'in kavgayı görüp yukarıdan Bora'ya çakmak fırlatmasıyla tatlıya bağlandı.

Evet. *Türk tipi kavga bitirme ekolü olarak; çakmak fırlatmak.*

Kocasının ardından balkona gelen Saadet Hanım'ın, "Hayırdır Denizciğim, cenazen mi var yoksa canım benim?" sualine kadar her şey iyi gidiyordu aslında.

Bense dört kat yukarı kafamı kaldırarak giderdim Saadet'in merakını. "Eve, Saadet Hanım" dedim. "Amcam öldü."

Plansız, hesapsız söyleyivermiştim öyle. 'Amcam öldü.'

O kelime ağzımdan çıkar çıkmaz vücudum kasılmaya başlamıştı. Bunu, kalp atışlarımın hızlanması ve nefes alamama gibi sendromlar takip ederdi genelde. O günse kendimi çabuk toparladım. O adamdan bahsetmeyeli, hele ki 'amca' diye bahsetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama "Cenazen mi var?" sorusuna da ondan başka ismi yakıştıramamıştım. *Bir kere ölmüş olması yetmiyordu çünkü. Daha fazla ölmeliydi. Çok daha fazla ölmeliydi.*

Kısa süre içinde kendimi toparlayıp, Saadet Hanım'ın başsağlığı dilekleri ve muhabbeti penceresinden işiten Recai Bey'in cık cıklamaları eşliğinde sokağın iki ucunda nöbet tutan hedeflerime yönelmeye başladım. Onlara ulaşana dek de yoldan geçen birkaç kişiye ve evlerinin önünde çekirdek çıtlatan mahalle emekçisi kadınlara pembe kaptaki poğaçalardan ikram etmiştim. Her birine aynı cümleyi söylemeyi de ihmal etmedim tabii. "Amcam vefat etti, hayrını yapıyoruz."

Acıyan gözlerle "Başın sağ olsun" diyordu hepsi. Bazıları ise "Allah rahmet eylesin" demişti. *Eylemesin. Eylemesin be. Bir kere de Allah şu rahmeti eylemesin. Öyle bir amcanın hayrı için poğaça yerine bok ikram etmek yakışırdı. Onun hayrının karşılığı ancak budur.*

İçimden yükselen bedduaları derince bir nefesle savuşturup sessiz sedasız mırıldandım o an. "Amin, dostlar sağ olsun."

Mahallelinin sorgusundan geçtikten sonra sokağın sağ başına yöneldim. Tahmin ettiğimden fazla adam vardı. Üç kişi sokağın sağında, dört kişi de sol tarafta olmak üzere yedi kişiydiler. Sağ taraftaki üç adamın yanına doğru yürümeye başladığımda ise aralarında geçen bir konuşmaya şahit oldum.

Kel ve irice olanı, "Kevın'la kaç yıldır çalışıyoruz. İlk defa böyle bir görev aldık. Hiçbir şey anlamadım anasını satayım, dikil dikil dizlerimin bağı çözüldü" dedi, yanındakine bakarak. *Kevın dedikleri, Yağız yabancısının peşinde olan adamdı sanırım. Haydar'dan sonra bir de bu çıktı başımıza.*

Konuşmalarını biraz daha duyabilmek için yavaş adımlarla ilerliyordum. Kısa boylu ve bıyıklı olan girdi söze o sıra. "Haydar'ın adamları iki gün tuvalet molası bile vermeden beklemişler. Senin kadar sızlanmamışlardır anasını satayım."

Heh, bingo! Haydar! Yağız yabancısının bahsettiği Haydar da bu Haydar'dı demek, Deniz. Nöbet işini dönüşümlü yapıyor olmalılar. Önce Haydar'ın adamları bekledi, şimdiyse Kevin'ınkiler demek ki...

O sıralarda benim geldiğimi fark ettiler. Başım önde ağır adımlarla yaklaştım yanlarına. Yüzüme o hüzün yüklü ifadeyi tekrar takınarak, meraklı gözlerle bana bakan adamlara kafamı hafifçe yukarı kaldırıp selam verdim önce. Her biri ellerini göğsüne koyarak selamımı kabul etti. Selamlaşma seremonisinin ardından ise aynı açıklamayı onlara da yaptım. "Amcam öldü de, hayrını yapıyoruz..."

Sözüm biter bitmez kel adamın yüzü düştü. Diğer ikisi de kelin omzuna ellerini atıp aynı üzgün ifadeye büründüler. Kısa ve bıyıklı olan konuştu. "Arkadaşımız da geçen hafta kaybetmişti amcasını. Babası gibi severdi. Siz öyle deyince bir anda kötü oldu bacım. Allah rahmet eylesin. Nesi vardı rahmetlinin?"

"Kafasına taş düştü" dedim, onun için içimden geçen ölüm şekli buydu. "Taş ocağında çalışırdı rahmetli amcam. Bir gece mesaiye diye gitti, gidiş o gidiş. Kocaman bir taş yuvarlanmış üstüne. Parçalarını kazıdılar yerden. Kafa, kol, bacak dümdüz olmuş. Yüce Allah ölümün bile hayırlısını nasip etsin kardeş."

Metanetli duruşum karşısında üçü birden iç çekerken kel olansa lafa girdi. "Benim dağ gibi amcamı da mahpusta şişlediler."

Bıyıklı, keli kolundan çekeleyerek durumu toparladı. "Kaza olmuş bacım, görünmez kaza..."

Baş sağlığı dileğinde bulunma sırası bana geçmişti. "Sizin de başınız sağ olsun." Ardından da mavi kaptaki müshilli poğaçalardan uzattım her birine. "Buyurun, lütfen istediğiniz kadar alın."

Kel olanı üç tane, diğerleri de birer tane aldı. "Allah kabul etsin." *Sandığımdan kolay olmuştu.*

Başımla sözlerini onaylayarak çok geçmeden sokağın sol tarafına yöneldim. Burada konuşlanmış olan dört kişi ise diğer üçüne oranla daha genç duruyordu. Birbiriyle konuşmadan ayrı köşelerde son derece profesyonel bir bekleyiş içinde olan bu adamların diğer üç kişinin emrinde olan ayakçılar olduğu açıktı. Ama onlara oranla daha da zekiydiler. Adamların dördü de, vefat ve hayır açıklamamı aynı ifadesiz suratla dinleyip poğaça teklifimi kafalarını iki yana sallayarak reddetmişti. *Ve Deniz cephesinde hüzün hakim.*

Eve döndüğümde Yağız yabancısına olanı biteni kısaca özet geçtim. Anlattıklarımı ifadesiz bir yüzle ve elinde tuttuğu TV kumandasıyla zap yapmayı sürdürerek dinledi. Ağzından çıkan tek kelime ise şu oldu:

"Güzel."

"Pardon?" dedim, kollarımı bağlayarak. "Güzel, derken?"

"Yani, şey..." Yüzünü bana çevirerek gözlerini kıstı. "En azından diğer taraftakiler yemişler o şeylerden-... Kurabiyelerden?"

Sesli bir nefes vererek başımı iki yana salladım. "Bence biz en iyisi bu süreci sessizlik içinde geçirelim, olur mu? Nasıl olsa konuşsam da dinlemiyorsun çünkü."

O sıra üst kattan Saadet Hanım'ın bağrışları duyuldu. "Hiç poğaça görmediniz sanki hayatınızda! Sizi doyurayım derken ömrüm mutfakta geçiyor. Ama yok, evde yapsam yemezsiniz, el alemde görünce de aç köpekler gibi saldırırsınız. Gören diyecek, anası bunları doyurmuyor-... Ah sizi, ah-... Çıkın şu tuvaletten artık! Ömür törpüleri, ömür! Fahrettin bir şey yap!"

Kendimi tutamadan küçük bir kahkaha attım o an. Yabancının da kahkahama ufaktan eşlik etmesiyle ortamdaki gergin bekleyiş bir

anlığına bozulmuştu ki durumu fark edince kendimi toparlayıp gülücüklerimi derhal yuttum. *Onunla aynı anda herhangi bir duygunun içinde olmak rahatsız etmişti beni.*

Yüzümdeki neşeli ifadeyi bıçak gibi keserek pencereye yöneldim. Fahrettin Bey'in zürriyetlerinin tuvalet mesaisi başladığına göre aşağıda bekleyen adamların da müshile yenik düşmeleri yakındı. Fakat sokağın sağ köşesi penceremden net seçilemediğinden beş dakika kadar sonra durumu anlamak için elime aldığım çöp poşetiyle apartmandan dışarı çıktım.

Konteynerin yanına geldiğimde ise ilk operasyonun başarısızlıkla sonuçlandığının nişanesi olan iki mafya tipli herifin sokağın sağ köşesinde öylece dikildiğini gördüm. *Diğerlerinin poğaçalarını da kel olan yemiş olsa gerek, sadece o ortalarda gözükmüyordu.* Çöpleri bir hışımla konteynere fırlatıp büyük bir hayal kırıklığı içinde döndüm eve o gece. Yağız yabancısı, yüzümün halinden planın başarısızlıkla sonuçlandığını anlamış olacak ki hiçbir soru sormadı bana.

Sözün kısası, olmamıştı. Başaramamıştım. Ama günün mağduru yine de benden hatta Yağız'dan da çok sabaha kadar tuvalet temizleyecek olan Saadet Hanımdı. Ve tabii esas kurbanlar annelerinin 'ömür törpüleri' adını verdiği üç azmandı. Zira olan, mavi kaptaki müshilli poğaçaları midelerine indiren Hamdullah, Hakkı ve Hasan'a olmuştu.

Bora ise günün kazananıydı. Erkekliğin keskin hatlarla çizili kurallarını ilk o gün kazımıştı hafızasına. "Kız gibi" benzetmesinin erkekler için bir aşağılanma olduğunu o gün idrak etmişti. Haa, tabii *erkek gibi* davranıp mavi kaptaki poğaçaları yiyen ağabeylerinin tuvalet çilesini izlerken de arkalarından seslenmiştir umarım:

"Adamlık yaramadı galiba, midenizi bozmuşsunuz."

Düşmanı yenmenin yolunun onu zayıflatmaktan geçeceği falan yoktu. Çünkü bizim düşmanlar apaçık pisboğazdı!

Bu durumdan hareketle, Yağız yabancısının evime gelişinin altıncı günü, onu apartmandan çıkarabilmek için taktik değiştirmeye karar verdim.

Düşmanı yenmenin yolu onu zayıflatmaktan değil, kargaşa ortamı yaratarak dikkatini dağıtmaktan geçecekti. Plan aynen şöyle işleyecekti: Öncelikle Yağız yabancısı, kaçışı için gerekli kamuflajı sağlamak adına, geçen gün ona almış olduğum absürt kıyafetleri giyip hazırda bekleyecekti. Ardından ise ben apartmanın yangın alarmını devreye sokacak ve apartman sakinlerinin panik içinde kendini dışarı atmasını bekleyecektim. Tam o anda benden işareti alan Yağız yabancısı ise sessizce apartmandan çıkacak ve o hengamede kendini fark ettirmeden kapının önünde hazır bekleyen taksiye binecekti.

"Diyorsun?" dedi, Yağız yeni planım karşısında. Bu kez eline aldığı gazetenin sayfaları arasında göz gezdiriyordu.

"Ne?" dedim, tahammülsüz bir sesle. "Beğenemedin mi?"

"Yok, yok..." Gazeteyi masanın üzerine bırakarak bacak bacak üstüne attı. "Gayet güzel, bu sefer kesin şey olur, hallolur yani. Yangın? Alevler falan... O panik anı... Bayağı iyi plan, üzerinde düşünülmüş, edilmiş. Yani..."

"İroni seziyorum. Ve bak bu sefer gerçekten-..."

"Yoo..." Ayağa kalkarak tam karşıma dikildi. "Hayır-... Hiç olur mu öyle şey? Sağlam plan gayet. Yani... Benim aklıma gelmezdi mesela. Böyle şeylere çok kafam da basmaz zaten. O yüzden, sen-... Sen halledersin, sana güveniyorum."

"Onu anladım" dedim, kibirli bir tavırla. "Kafan bassa zaten burada sıkışıp kalmazdın böyle."

"Doğru söylüyorsun." Omuzlarını silkerek işaret parmağıyla şakağının üzerini işaret etti. "Geçen IQ'mu ölçtürmek istedim... Cıks, bulamadılar." Elini havaya kaldırarak 'tüh tüh' dermiş gibi salladı. "Meğerse yokmuş. Hiç hem de..."

Bense yalandan güldüm. "Şaşırmadım." Halbuki biraz şaşırıyordum. Yağız olacak herif şevk içinde kendisine anlattığım her planıma karşı gayet kayıtsızdı. Oysaki ilk gün benden yardım talep ederken tavırları hiç de böyle değildi. Herhalde evde ekmek elden su gölden bir hayat sürmek hoşuna gitmiş olacak, ben ona kaçış planından bahsederken o ise bana hala ukalalık taslıyor, laubali isteklerde bulunuyordu. Sert bir filtre kahve olsa akşam akşam ne iyi gidermiş,

öyle diyor. *İyi gidecek olanın kendisi olması gerekirdi oysa. Bir gitse ne iyi olacak!*

O gün, akşam karanlığı çöktükten sonra Yağız yabancısının 'iyi gitme' planını büyük bir şevkle devreye soktum. İlk olarak Yağız'ın malum tahliyesi için adresime bir taksi çağırdım. Taksi yoldayken ise apartmanda yangın alarmının bulunduğu noktaya gelerek hemen eyleme koyuldum. Elimde bulundurduğum peçeteyi çakmakla tutuşturduktan sonra çıkan dumanın alarm sistemini harekete geçirmesi uzun sürmedi. Ardından tüm apartman kulakları sağır eden bir sesle çınlamaya başlamıştı. Durumu ilk fark eden tabii ki Saadet Hanım ve beraberinde bulunan dört azmanı oldu. Üstlerinde pijamalarla merdivenleri üçer beşer iniyor, bir yandan da feryat figan bağrışıyorlardı.

Arkalarından uykulu gözlerle gelen Fahrettin Bey'in bakışlarından ise ateş çıkıyordu. Çünkü asıl yangın oradaydı, Fahrettin'in içinde. Hane halkından bir kimse bile Fahrettin'i uyuyakaldığı koltuğundan dürtüklemek suretiyle uyandırma zahmetinde bulunmamıştı. Fahrettin adeta unutulmuş, örselenmişti.

Ben de öfkeli adımlarla ilerleyen Fahrettin'in hemen arkasındaydım. Basamaklardan hızlıca inerken bir yandan da avazım çıktığı kadar bağırıyordum. "Yangın var, dışarı çıkın! Yangın var!"

İkinci katta oturan Ümmühan Hanım'ın kapısının önüne geldiğimde ses seviyemi daha da arttırmıştım. Ümmühan, kırk yaş üzeri arkadaş gruplarını evinde sıkça misafir ettiğinden en yoğun katılımı ondan bekliyordum. Ancak ellerinde kek, kısır, sigara böreği üçlemesinden oluşan tabaklarıyla dışarı fırlayan kadınlardan daha iyi kargaşa zemini düşünülemez, diye içimden geçirirken gecenin ilk hayal kırıklığını o an yaşadım. Zira dedikodu kazanını bugün başka bir evde kaynatmış olacaklar ki, Ümmühan'ın evi derin bir sessizliğe bürünmüş, kapısından kimseler çıkmamıştı. *Belli ki ikinci kattan yana yüzüm gülmeyecekti.*

Bir alt kata indiğimde ise son umudumun Recai Bey olduğu gerçeğiyle yüzleştim. *Ya da sarsıldım diyelim.* Geçtiğimiz yaz meydana gelen ve birçok İstanbulluyu günlerce çadırlarda yaşamaya mahkum

edecek kadar büyük bir korku yaratan depremde bile kılı kıpırdamamış insandır Recai Bey. Tüm apartman panik içinde dışarı fırladığımızda penceresinden bizlere bakarak, "Allah'ın takdirinden ne kadar uzağa kaçacaksınız?" deyip cık cıklamıştı üstelik. *Ya da önce cık cıklayıp ardından böyle söylemişti.*

O akşam kapısının önünden geçerken bir cık cık da benden çıktı o an. "Cık cık cık cık cık cık..." *Bu adamı evinden dışarı çıkarmak imkansızdı. Recai Bey, hayata penceresinden katılıyordu.*

Ümmühan'dan sonra Recai'nin de elenmesinin ardından apartman kapısının önüne vardığımızda hepi topu altı kişi olduğumuzu fark ettim. Ama tabii, arkamı dönüp sokağa göz attığımda ise bir anda altı kişiden on üç kişiye dönüştük. Sokağımızda nöbet tutan tüm kötü adamlar apartmanın etrafını çevrelemişti. *Dikkat dağıtayım derken daha çok dikkat çekmiş olabilir misin acaba, Deniz? Plan yine sarpa sardı sanırım?*

O sıralar kapının önünde bekleyen taksici ise ha bire korna çalıyordu. "Kim taksi çağırdı bu amına kodumun apartmanından hanım ablalar? Aloooo!" *Ne tatava yaptın şoför bey. Çıkamıyor işte dışarı. Balkondan mı atlatayım herifi, ne yapayım? Bu amına kodumun apartmanından her gün gangster mi tahliye ediyorum ben?*

Bir gün etsem o 'tahliye'yi yetecekti oysa ama... Gece, pek de tahmin ettiğim gibi ilerlemedi. Birkaç dakika içinde taksici hariç herkes yatışmıştı. Zira ortada ne duman ne de pencerelerden fışkıran alevler vardı.

Pencereden fışkıran tek şey Recai Bey'in öfkesiydi. Ev sahibinden, alarm sisteminin kurucularına, alarm sisteminin kendinden, çıkardığı sese, merdivenden panik halinde dışarı koşturan evhamlı apartman sakinlerinden, taksi çağırıp taksiye binmeyen zata ve bunun için yaygara koparan taksiciye dek hepimiz Recai Bey tarafından tek tek kınandık o akşam. Tabii yine bol cık cıklı ve kısa cümleler kullandı Recai Bey. "Böyle alarmı yaptıran-... Zaten şu ses de-... Hepiniz inmişsiniz... Şu taksi de burada böyle-..."

Tam penceresini kapatıyordu ki duraksadı Recai Bey ve sokağımızda nöbet tutan kötü adamları da kınamalarından nasiplendirme-

den edemedi. "Siz de kimseniz orada öyle-..." *Ben o adamların yerinde olsam şu sözlerin ardından bu sokakta bir dakika barınamaz, silahımı mermimi toplar çeker giderdim. Böyle ağır hakikatli sözleri sineye çekmek zordur.*

"Yani siz de hiç orada öyle, burada şöyle ne iseniz, cık cık cık." *Mafyalığa yergi, Recaitos Pencereiyes'ten sürrealist bir başyapıt!*

O gün, gecenin geri kalanı, keşke hiç kalmasaydı denecek şekilde geçti. Ortamda her açıdan buruk bir hava vardı. Apartmanda yangın çıkmadığının anlaşılması, apartmanda yangın çıktığı düşüncesine oranla daha büyük bir hoşnutsuzluk yaratmıştı. Saadet Hanım, dizisini boş yere yarıda bıraktığı için, ömür törpüleri dediği dört veledi ise bilgisayarlarının başından durduk yere kaldırıldıkları için öfkeliydi. *Fahrettin Bey'in kızgınlık ve kırgınlık arası gidip gelen bakışları aile fertleri tarafından henüz fark edilemediği için geniş çaplı bir etki yaratamıyordu.*

Bense ikinci kez başarısızlığa uğramanın vermiş olduğu hüsran duygusuyla girdim eve. Yağız olacak heriften, planıma dair 'zaten' ile başlayan küçümseyici eleştiriler bekliyordum. Zira her olumsuz neticenin ardından 'zaten' yüklü öngörüler işitmeye alışık bir bünyem var; 'Zaten ben anlamıştım' , 'zaten ben demiştim' , zaten, zaten, zaten...

Yazın, not alın: 'Zaten', hayatta hiçbir eyleme fiilen dahil olmayıp kenardan fikir yürütmekle yetinen asalakların kendini aklama yöntemidir.

"Zaten en başından belliydi böyle olacağı..."

Eve adımımı atar atmaz Yağız'dan duyduğum ilk cümle de bu olmuştu.

"Ne-?" dedim, öfkeli bir tavırla salona doğru ilerlerken.

Koltuğa arkasına yaslamış halde televizyon izliyor, diğer yandan da kahvesini yudumluyordu. Elindeki kumandayla ekranda oynayan diziyi işaret ederek "Şu herifin ya..." dedi. "En başından belliydi kadını aldatacağı..." Diğer eliyle oturduğu koltuğa pat pat vurarak gözlerini ekrandan ayırmadan heyecanla ekledi. "Gel, gel... Bak bu

sahne önemli. Kıza *'Ben seni üzerim'* dedi, az önce adam. Ya... Bu Cenk Bartu Tulhanoğlu tam bir şerefsiz... Çisem bunu hak etmedi."

Ne? Nasıl? Yabancı, bana dair 'zaten'li öngörülerde bulunmak yerine pembe dizi kritiği mi yapacaktı sahiden? Hüsranla biten iki planım için de ağzından tek bir cümle çıkmamıştı. Bir eleştiri, yararlı bir öneri, küçük bir fikir, hiçbiri yoktu. Kendisi için hayat memat meselesi olan böylesine önemli bir durum hakkında nasıl bu kadar duyarsız olabilirdi?

"Çisem'in annesinde de hata var ama..."

Yağız yabancısı, şaşkın bakışlarım eşliğinde dizi kritiğini sürdürüyordu. Bu... Nasıl denir? Öyle bir tavrı vardı ki, sanki planlarımdan aldığım netice her ne olursa olsun sonuç itibariyle hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sanki o an TV'de dönen entrikalı bir diziyi değil de, sonunu bildiği bir filmi izler gibi kaygısızdı.

Bense bir süre kadar ona öylece bakakaldım. Sanırım yüzünde aradığım sadece bir 'anlam'dı. Yarattığı bu suni hallerin dışında bir şey, herhangi bir gerçeklik, bir cevap. O an birden bakışlarımız saniyenin belki de onda biri kadarlık bir zaman diliminde kesişti. Tuhaf bir histi bu. Bir perdenin aralığından bakmak gibi, ya da bir kapının anahtar deliğini gözlemek belki. Daha fazlası değil. Yine de bu kısıtlı erişim dahi, zihnime anlam kırıntıları yerleştirmeye yetmişti.

Sahiden de, Yağız denen bu adam tam olarak neyin peşindeydi? Kafamda uçuşan sorular, makul cevaplar bulamasa da onu evimden göndermek için günlerdir sarf ettiğim çaba, gözüme birden korkunç derecede boş görünmeye başladı.

İşte tam da o sıra aklıma düştü birden; Küçüklüğümde 'fasulye'den oynadığım oyunlar... Bir yabancının gözlerinde kısa bir an için yakaladığım o tuhaf ifade, yıllar sonra beni o ceviz ağacının altına götürmüştü. Orada toplanan çocukların bana bakışları da aynen böyleydi çünkü. Ortaya koyduğum eyleme, sarf ettiğim çabaya böyle umursamaz gözlerle bakarlardı. Çünkü nereden bakılırsa bakılsın ben fasulyeden bir çocuktum. Fasulyeden oynuyor, fasulyeden yaşıyordum.

Bir zamanlar çocuk aklımla ayrımına varamadığım bu his, o akşam o yabancı adamın bakışlarıyla yeniden ortaya çıkmıştı. Ben buradayım diyordu bana, geri döndüm.

Çünkü sen yine fasulye oldun.

Anlaşılmak mertebesi

"Sayın seyirciler, Türkiye güne bomba etkisi yaratacak bir haberle uyandı. Redkey kod adlı şahıs bir süredir devam eden sessizliğini bozdu ve 'Şahbozanlar' olarak ifade ettiği illegal yapılanmanın ilk ismini bu sabah emniyet güçlerine teslim etti.

Elleri, ağzı ve gözleri bağlı halde Bakırköy Emniyet Müdürlüğü önüne getirilen isim eski milletvekillerinden Memduh Zaloğlu oldu. Zaloğlu'nun polise teslim edilişine eş zamanlı olarak Redkey kod adlı şahıs da sosyal medya üzerinden itiraf videosunu yayınladı. Video kaydının içeriği ise adeta kan donduruyor. Memduh Zaloğlu, yaklaşık beş dakika süren itiraf kaydında Türkiye'nin yakın geçmişine ışık tutacak çarpıcı açıklamalar yapıyor. Faili meçhul cinayetler, patlayan bombalar, sırrı çözülemeyen silah yüklü tırlar, ele geçirilen tonlarca uyuşturucu, aklanan paralar ve sayısız yolsuzluk dosyası... Hepsi Zaloğlu'nun kendi ağzından bir bir dökülüyor. Ve bugüne dek cevaplanamayan pek çok soru, bu korkunç iddialarla bir kez daha gündeme geliyor.

Adeta bir suç makinasını andıran Zaloğlu'nun itirafları, Redkey'in iddialarıyla da örtüşüyor. Lider kadro olarak on üç kişiden oluşan bir yapılanma olduklarını ama bağlantılı veya dışarıdan çalışanlarla birlikte toplam sayılarının çok daha fazla olduğunu ifade eden Zaloğlu, mensubu olduğu örgütün herhangi bir isminin de bulunmadığını belirtiyor. Bu noktada genel algı ise Şahbozanlar'ın bir örgüt ismi değil,

Redkey'in savaş açtığı kesimi belirtmede kullandığı kişisel bir tabir olduğu yönünde... Şimdiyse kamuoyunun gözü kulağı Redkey'in Şahbozanlar tanımını kullandığı diğer on iki isimde..."

"Eh, fena değil..." diye mırıldandım o an kendi kendime, sunduğum ilk haber bülteninin bant kaydını bilmem kaçıncı kez başa sarıp izledikten sonra. Ulusal bir kanaldaki ilk canlı yayın tecrübem, tahminimden daha iyi geçmişti. Şansıma ise ne tuhaf, Redkey'in suskunluğunu bozduğu gün denk geldi.

Tepkili kalabalıkların sitemini duymuş olacak, yaklaşık iki sessizliğini bozarak sahalara fırtına gibi dönmüş, Şahbozanlar'ı deşifre etmeye nihayet başlamıştı. Bu sefer oltasında öyle küçük çaplı suçlular, köprü altı mafyaları falan da yoktu. Büyük balıklar takmış ağına. Meğerse onca zamandır avı için pusudaymış. Meğerse suskunluğu ciddi ciddi asaletinden geliyormuş. *Breh breh.*

Şimdi ise sessizliğini bir bozdu, pir bozdu. Öyle ki öğle bültenin açılış haberi de kapanış haberi de Redkey'den oluşuyordu. Olayın emniyetteki soruşturması, siyasetteki etkisiyle ilgili röportajlar, Zaloğlu'yla ilgili birtakım gazeteci görüşleri derken kısaca neredeyse öğle bülteninin tamamını Redkey işgal etmişti. İlk spikerlik günümde gündemin böylesine dolu olması mesleki anlamda iştahımı daha da arttırdığından birçok kez aynı görüntüleri başa sarıp sarıp izledim o gün. Kaydı bir kez daha başa sarmaya niyetlenmiştim ki aniden salon kapısında beliren Yağız yabancısının sesiyle irkildim:

"Koskoca haber bülteninde başka bir şey yok mu yani?"

Koltuğumdan hafifçe sıçrayarak kaşlarımı çattım. "Sen-... Sen ne zamandır oradasın?"

"Bence asıl soru şu..." dedi, bilmiş bir tavırla. "Siz, ne zamandır bir haber bültenini sadece tek bir kişinin eylemleriyle dolduruyorsunuz? Yani... Haber dediğin şeyde biraz çeşitlilik olmalı, değil mi? Ne bileyim, hani Eylül ayındayız sonuçta. Aşırı yağıştan kayganlaşan yollar kazaları beraberinde falan getirmemiş mi? Getirmiş olması lazım... Ya da her şeyi geç, zam bile yola çıkmamış baksana... Böyle haber bülteni mi olur?"

"Tuhaf değil mi?" dedim, yüzümü onunkiyle benzer bir alaycılığa bürüyerek. "Son bir haftadır Türkiye genelinde yaşanan bu tip can sıkıcı olaylarda bir azalma var. Acaba, ülkemizde faaliyet gösteren kötülük timinin komuta kademesinde sen mi oturuyordun? Merkezi sistemli bir uygulamanız varsa çöktü tabi. Liderleri kapana kısılınca kötüler organize olmakta zorluk çekmiş gibi. Haliyle Türkiye de derin bir nefes aldı muhtemelen. Yani anlayacağın sen yoksun, Redkey var."

Sorum karşısında birden ciddileşmişti. Yavaş adımlarla yanıma doğru gelerek pencere pervazına yaslandı. "Onu bu kötülük timine dahil etmediğini mi söylüyorsun?" dedi, kollarını bağlayarak.

O güne dek, Redkey'le ilgili tutumumu hiçbir ortamda dile getirmemiştim. Ama kafasını kapının önüne bile çıkartamayan bu biçare gangsterin aklımdan geçenleri öğrenmesinde bir mahsur görmedim nedense.

"Hayır" dedim, kendimden emin bir tonla. "Tam aksine, belki o kötülük timinden daha tehlikeli bir birliğin içinde, hatta belki de komuta kademesinde... Düşünsene, istediği anda ülkedeki tüm sosyal hesaplara erişebiliyor, ülkenin tüm güvenlik ağlarında babasının çiftliği gibi at koşturuyor. Her sisteme sızıyor, her şifreyi kırıyor falan... Neredeyse tüm hayatını dijital ortamlarda yaşayan modern insanlığa bundan daha büyük bir suistimal ve tehdit unsuru olabilir mi? Böyle bir adamın toplumdan tecrit edilmesi lazım. Çünkü yapabileceklerinin bir sınırı yok. Hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Koca bir hiç, bir boşluk... Resmen hayalet sanki. Radikal sağcı teröristler gibi itiraf videoları çekmesine ne demeli peki? Korkutucu değil mi?"

Sanki dilimin mührü çözülmüştü. Sanki onunla konuşmuyor, kendimle hesaplaşıyordum. Lastiğin gerilip taşı öyle fırlatması gibi önce söylenecek tüm laflarımı içime atıp biriktiriyor sonra hepsini birleştirip kalabalık oluyordum. İçimdeki laf kalabalığından aldığım güçle de gerilerek konuşuyor, taşlarımı fırlatıyordum. Sanırım o da bunu hissetmişti. *Zira soru sorar gibi değil bir soruyu cevaplar gibi konuşuyordum.*

Çünkü bazı sorular kendi kendini cevaplar. "Bu nasıl olabilir?" sorusunun yanıt gerektirmediği bilinir. "Bu nasıl olabilir?" demenin

"Bu olamaz, olmamalıydı" manasına geldiğini herkes bilir. "Korkutucu değil mi?" demiştim ben de, sorumun kendi kendini yanıtlamasını bekleyerek. Çünkü öyleydi. Bu bilinmezlik, müthiş derecede korkutucuydu. Korkutucu ama... *Ama ne Deniz?*

Durumu biraz daha somutlaştırmak adına olsa gerek örneklere bile başvurdum o an. "Aslında 'korkutucu' demek tek başına yeterli değil sanki" dedim, bir kez daha heyecanla atılarak. "Adam o kadar kusursuz ki bir yandan kendine hayran da bırakıyor aslında..." Sözlerimi bölmeden dinlemesi konuşma isteğimi arttırıyordu. "Hani, derin vadilerin eteklerinde küçük köyler olur ya... İlkokulda resmini çizerdik. Üçgen çatılı, bacasından duman tüten minik evler vardır etrafta. O evlerin arasından muhakkak bir dere geçer, arkadan sisli dağlar yükselir, tepede sapsarı bir güneş... İlk bakışta hayranlık uyandırıcı gelir insana. O uzaktaki köyü, uzun uzun seyredersin... Baktıkça, sanki önünde kanlı canlı bir manzaraya dönüşür. Ama sonra-... Sonra gece olur, evlerin ışıkları söner, herkes uyur, ay ışığı dereye vurur... Hayranlık duymamak elde değildir o manzaraya ama her şey öylesine kusursuz görünür ki, bir yandan da istemsiz bir ürperti hissedersin içinde. Tuhaf bir korku... Sanırım o bana tam olarak böyle düşündürüyor."

Bir an duraksadım. Bu kendimi anlatma ihtiyacım da neyin nesiydi? Hem de böylesine dramatik betimlemelerle kime neyi ispat etmeye çalışıyordum? O da pürdikkat kesilmiş saçmalıklarımı dinliyordu. İnsan laubali bir espri yapar, ikide bir araya girer, en olmadı kafasını başka yöne çevirerek dikkatimi falan dağıtırdı. Laflarımı ciddiye alarak suratıma kenetleneceği tuttu. *Ama şimdi gözlerini birden kaçırırsan bu yersiz samimiyetinden utandığın çok belli olacak, Deniz.*

Hay aksi! Avuçlarım terliyor, şekilden şekle giriyordum. Durumu toparlamam lazımdı. Bir yerden başladım. "İşte-... Öyle yani" dedim, yapmacık bir gülüşle. "Çocuğa anlatır gibi anlattırdın bana resmen. Umarım idrak etmene yardımcı olabilmişimdir." *Bir yerden başladım, bu kadar devam ettirebildim. Dediklerimi toparlamaya çalışmak, laflarımı hiç kast etmediğim manalara çekeleyip cümlelerimin altını doldurmak, pek alışık olduğum durumlar değildir zira.*

"Bu benzetmeni severdi" dedi, o an birden yabancı. "Yani, bence tabi..." Yüzünde bıyık altı bir tebessüm vardı. "Eğer bu sözlerini duysaydı, bence etkilenirdi de. Hatta belki de kendisi gibi hem korku hem de hayranlık uyandıran o köye yerleşmeye bile karar verebilirdi. Sen de peşinden röportaj yapmaya giderdin. Tabii, manşet belli; *'Birilerinin boynuna kırmızı anahtar takarak aradığı huzuru bulamayacağını anlayan Redkey, her şeyi bırakıp köye yerleşti.'* Şok görüntüler, az sonra!"

Ne komik, ne komik. Neyse ki bu tip iğnelemelere sinirlenmeyecek kadar olgun biriydim. *Ya da en azından öyle görünmelisin, Deniz.* "Öncelikle, bilmem farkında mısın ama her ne olursa olsun, sen o eylemleriyle dalga geçtiğin Redkey'in tırnağı bile olamazsın, bunda bi' anlaşalım" dedim yüzümde sahte bir tebessümle. "Adamın tüm Türkiye peşinde ama yakalayamıyor, seni ise kapının önüne adım attığın anda enseleyecekler. İkinci olarak, oradan baktığında mesleki açıdan zafiyeti olan ve hatta sırf bu yüzden bir gangstere bile evini açmış saplantılı bir gazeteci gibi görünebilirim. Ama ne teoride ne de pratikte, peşindeki üç beş mafya kılıklı herifften korktuğu için bir haftadır sıkıştığı delikten başını bile çıkaramayan bir adamdan daha maskara olamam." Aynı onunkine benzer bıyık altı bir tebessümle devam ettim sözlerime. "Ha bir de, ayrıca bil diye söylüyorum; Redkey'le iletişim kurma fırsatım olsaydı, ilk işim onunla röportaj yapmak değil, aynı o 'birileri'ne yaptığı gibi seni de, boynunda kırmızı bir anahtarla en yakın polis karakoluna teslim etmesini istemek olurdu."

Redkey'le kıyaslanıp küçümsenmekten rahatsızlık duymadığı açıktı. Konuşmam bittikten sonra bir süre daha yüzüme anlamsız bir ifadeyle bakıp "Paralel evrenlere karşı inancını koru" dedi, alaycı bir sesle. "Yoksa bu dediğin gerçekten imkansız olurdu."

Ardındansa aramızdaki konuşmadan tatmin olmuş bir tavırla bana üstten üstten bakarak salondan ayrıldı. Benim kafamda dönen soru işaretleri ise gökte asılı ay kadar sabitti. *Bu da ne demek şimdi, Deniz? Sen biraz açsana bana şu konuyu.* Kendime sebebini tam olarak açıklayamıyordum ama bu adamda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Ne gibi?

Aslında yüzlerce şey vardı ama bazen hepsi gözüme tek bir kelimeyle ifade edilebilecek kadar derli toplu görünüyordu. Sadece doğru kelimeyi bulamıyordum. O gece, bu manasız muhabbeti de bu yüzden inatla sürdürdüm sanırım. Onu konuşturdukça beni rahatsız eden yönleri su üzerine çıkıyordu sanki... Oysa normalde insanları sınava tabii tutar gibi çözümlemeye çalışmak gibi huylarım yoktur. Mesafeli yapımdan olacak, genelde insanların benimle konuşma şekli belirli bir ölçünün dışına çıkmaz. *Fakat bu adam evine adım attığı günden beri sana karşı gayet teklifsiz bir üslup kullanıyor, Deniz? Onunla her ne kadar muhatap olmamaya çalışsan da aynı evin içinde bulunduğunuzdan sanırım her yere yetiyor, her yerde bitiyor. Bu konuda şahsın ne düşünüyor?*

"İyi halt ettin" diye düşünüyor. Kulağıma kulağıma böyle fısıldıyor sürekli. Bu iç çatışma hali de önceliklerimi sorgulatıyor bana. Mesleki tutkularımdan önce ruh sağlığım gelmeliydi diyorum. Böyle bir adamı ne gerekçeyle olursa olsun, nasıl evime almıştım? *Nasıl?*

Üstten bakan, üzerimde hakimiyet kurmaya kalkan halleri yenilir yutulur değil. Benimle, okuduğu bir kitapta önemli gördüğü kısımların altını çizer gibi konuşuyor. Her sözü, benim dimağımı geliştirmeli sanki, daha önceden sezinleyemediğim birtakım hissiyatları keşfe çıkarmalı, bana yeni ufuklar kazandırmalı, eksiğim tamamlanmalı, azken çoğalmalıyım... Ya da tası tarağı toplayıp tımarhaneye mi yatmalıyım? *Peki, bu adam sana hiç mi iyi bir şey demedi o gece, Deniz?* Demedi. Ya da bir ara der gibi oldu. Bir ara da demese miydim, der gibiydi.

"Makyajsız daha g-... Az çirkinsin."

Bu cümlenin içinden nasıl çıkacaksın, Deniz?

Haber anonslarımın olduğu bant kaydını izlerken, yüzüme tabaka halinde sürülen ekran makyajım için söylemişti böyle. Söyler söylemez de kelimelerini görev bölgelerine geri çekti; yuttu. O gün pek bir anlam verememiştim bu hareketine ama... *Ama zamanla anlayacaktım.* Yağız denen bu adamın dili sadece kötüyü söylemeye alışmıştı. *Acaba bu sana birini hatırlatıyor mu, Deniz?* Aksi bir durumla

karşılaştığında ise sözlerini doğrudan ifade etmiyor, sadece kötünün ucunu törpülüyordu. Çünkü elinde sadece o vardı; kötü. Ve bu adamın kötüyü yontarak, ona başka şekiller verip yeni anlamlar kazandırmaktan başka şansı yoktu.

Belki de henüz o şansı yaratmak için doğru zamanda değildi.

Ya da belki...

"Orada, uzakta duran köye" artık biraz daha yakından bakmam gerekiyordu.

Başkalarının hayatına duyulan merakı gidermenin, dünyadaki insan popülasyonu arasında kalıcı barışı sağlamaktan daha meşakkatli olduğu su götürmez bir gerçek. Birileri, genel geçerin dışında bir tutumunuz, bir davranışınız olduğunu fark etmeye görsün... Artık mercek altındasınız demektir. Ardına kadar açılmış perdeleri umursamayıp başlarını o yöne dahi çevirmeyenler, perdesinde küçük bir delik olan birini ise asla affetmezler. Zira onlar görmekten değil, gözetlemekten haz alırlar. Ve perdedeki delik, şüphesiz ki tam da bu amaca hizmet eder.

Tıpkı benim hayatım gibi... Delik deşik, yamalı bir perdeyle örtmeye çalıştığım pencerem, her daim birilerinin dikkatini çekti. Neler görmüyorlardı ki içeri bakanlar... "Bugün dışarıda yiyelim mi?" diyen birileri, mutlaka çıkıyordu karşıma. Ya da "Annem gönderdi, ısıtıp yersin" diyerek elime saklama kabı tutuşturan düşünceli arkadaşlar, "Poğaça yaptım, kokmuştur, sana da getirdim"ci iyi niyetli komşular, "Bu akşam yemeği bizde yiyelim mi?" diye ikide bir ortaya atlayan sosyal canlılar... Her biri hayatımın farklı dönemlerinde farklı tekliflerle karşıma çıkmıştır. Ancak ne zaman bir başkasının yaptığı yemekten tek bir lokma dahi olsa alayım desem, sonuç her defasında uzun metrajlı istifra nöbetleriyle son bulur.

Bu "genel geçerin dışındaki tutumum" gün yüzüne çıktıkça perdemde oluşan deliğe ilgi daha da arttı. Penceremin altında toplanan meraklı kalabalık kendi arasında fısıldamaya başlamıştı; Hastalığım mı vardı? Aklımı mı oynatmıştım? İnsanları küçük mü görüyordum? Bu kadar mı kibirliydim?

Ama bu soruların hiçbiri onları doğru cevaba götürmedi. Zira perdedeki delikten görebildikleri, pencerenin önüne örülmüş kalın bir duvardan başka bir şey değildi.

Şimdi ise o duvarın tuğlalarından biri, gözlerimin önünde yerinden çıkarak ayaklarımın dibine yuvarlanıyor. Çünkü bu kez biri o delikten sadece bakmıyor, içeri çomağını sokuyor!

Kahvaltı masası ile göz gözeyim.

İlk hangimiz hamle yapacak? *Karnının gurultusu kulaklarına gelirken bunu tahmin etmek zor değil, Deniz!*

Yağız yabancısının evime gelişinin onuncu günü, kendimi onun hazırladığı mükellef kahvaltı sofrasıyla bakışırken buldum. Neredeyse iki gündür geceli gündüzlü çalışıyor, vaktimin büyük bir bölümünü iş yerinde geçiriyordum. Dur durak bilmez Redkey haberleri, televizyonlarda dönen tartışmalar, oturumlar, kurumlardan gelen basın bültenleri, siyasetçilerin çekişmeleri derken ortaya çıkan gündem yoğunluğu hat safhaya ulaşmıştı. Bir gece önce de bu sebepten mesaiye kalmış ve eve oldukça geç gelip ağzıma tek lokma koyamadan öylece sızmıştım. Ondan olacak, günler sonra ilk defa izinli olduğum günde, sabah inanılmaz bir açlık hissiyle uyandım. Üzerimi giyinip salona gittiğimde ise defalarca uyarmama rağmen onu yine salonumda uyur halde buldum.

Hemen sonrasındaysa gözüm az ötedeki kahvaltı masasına takıldı. Dokuz gündür hazırladığı hiçbir kahvaltıya el sürmememe rağmen ikinci çay bardağını yine masaya koymuştu. Besbelli benimle inatlaşıyordu. *Sen de aptal gibi istediğini ona veriyorsun, Deniz? Ona 'yabancı' diyorsun ama asıl kendi evinde yabancıya dönüşen sensin. Sabahları kahvaltı etmiyor, akşamları o, yemek masasında rahat rahat yemeğini yerken sense onunla aynı masaya oturmamak için tabağını alıp daracık mutfak masasına geçiyorsun. O, yemeğinin ardından televizyonunu izlerken, sense yine onunla aynı ortamı paylaşmamak için odana kapanıyor, kendi evinde sığıntı hayatı yaşıyorsun. Yalan, de?*

Bu duruma derhal son vermek için ani bir kararla oturdum o an kahvaltı masasına. Amacım, açlıktan guruldayan karnımı doyurmak

değildi. *Asla.* Amacım, evin gerçek sahibini ona göstermekti. Yiyecektim elbet. *Tabii.* Yumurtaları da iyi pişirmiş yalnız, birazcık çiğlik kalsa ağzıma süremezdim. Zeytinlerin üstü açık kaldığından kurumuştu; tekrardan limonlamış olacak, ekşiliğini iyi tutturmuş. Ya domatese ne demeli, zeytinyağlı ve baharatlı bir karışım dökmüş üzerine. *Ben tuz eklemeye bile üşenirim.* Adam krep bile yapmış, breh breh. "Kahvaltı hazırlamada iyiyimdir" demesi boşuna değilmiş demek ki. Bu işi gerçekten iyi kıvırıyor.

Kahvaltı kültürü zayıf biri olarak şapka çıkarıyorum doğrusu. *Ama-... Ama, şey...* Yediklerimi çıkarmıyorum? Çok kez başıma gelen bir şeydir bu oysa. Bir başkasının hazırladığı yemeği yeme çabamın en standart sonucudur. Genellikle ikinci yudumdan sonra öğürmeye başlarım. Başıma geleceği bildiğim için de yıllardır bu eylemden uzak durmaya çalışıyordum.

Böyle durumlar için ne derler, bilirsin Deniz; Allah açlıkla terbiye etmesin... Ne? Nasıl yani? Terbiye mi olmuştum ben şimdi? Evime cebren ve hile ile yerleşen eli silahlı bu gangster mi terbiye etmişti beni? Yahu hadi oradan! Tesadüf bu, tesadüf. Te-sa-düf!

Sen kimlerin kimlerin yaptığı yemekleri yiyemedin Deniz, sen kimlerin kimlerin kurduğu sofralara oturamadın... Yüz beş yıldızlı restoranlar, Oscar'lı aşçılar... Abart abart. *Daha iki, üç ay önce İpek'in anneannesinin yaprak sarmasını yemeye çalışırken istifra eden insansın sen. Geçen sene Hikmet Bey'in yemek davetinde sadece su içip 'diyetteyim' diyen, üç günlüğüne habere gittiğin Erzurum'da ikinci gün anons çekerken açlıktan bayılan insansın. Sonra geçen yaz-...*

"Kes sesini!" Kendi kendime yükselttiğim iç sesimle, elimdeki çatalı, bıçağı masaya bırakarak hızla ayağa kalktım ve bir hışımla evden fırladım. Utanç sertifikalarımı daha fazla düşünmek istemiyordum. Düşünsem muhakkak ki örnekleri çoğaltacağım. Ama delirmemek adına yapmıyorum bunu. Kendimi gerçek manada tanımak, korkutucu yanlarımı ete kemiğe bürümek istemiyorum. Sorgulamak, beraberinde çözümler getirmiyorsa mevcut problemi irdelememe gerek yoktu. Ben kötü halimle iyiydim. *Başka türlüsü samimiyetsizlik olurdu.*

"Şeker kullanmıyorum" dedim, gözlerimle çay bardağını işaret ederek. "Kaşığı boş yere ümitlendirme."

Kahvaltı masasını didikleyip yasak bir şeye el sürmüş gibi evden kaçışımın ertesi sabahı, bu kez istikametim belliydi; Yağız yabancısının tam karşısındaki sandalye.

Elindeki porselen demliği, yüzünde hoşnut bir ifadeyle benim bardağıma yöneltti o an. "Şeker kullanmadığının farkındayım" dedi, bana doğru kaçamak bir bakış atarak. "Ama yine de bir ihtimal başlarsın diye düşündüm." İşaret parmağıyla ağzını işaret ederek ekledi. "Dilinin acısını alır belki..."

Derince bir nefes aldığımda yüzümde yapmacık bir tebessüm belirmişti. "Evde boş boş oturmak zor zanaat tabii" dedim, sabah sabah sinirlerimi hoplatan yabancıya. "Tuhaf uğraşlar içine girmişsin. Yakında sıkıntıdan kadın programlarını da takip etmeye başlarsın sen. Ama tabii daha yararlı işler yapayım dersen, turşu kur mesela. Kış geliyor. Kendine kalın, yün kazaklar ör ya da ne bileyim... Bu gidişle ev gangsteri olacaksın çünkü."

Birden gülmeye başladı o an. *Aaa, 'Ev gangsteri' benzetmeni sevdi bu, Deniz? Halbuki onu kızdıracağını düşünmüştün. Kötü adamların bu tip iğneleyici sözleri hoş karşılaması da ne tuhaf şeydi.*

"O nasıl olacak acaba?" dedi, yüzündeki tebessümü alelacele toparlarken. "Mutfak robotundan haraç falan mı keseceğim?"

Suratımı ekşittim. "Balkonda *cebren* halıları da dövebilirsin, ne bileyim... Ya da *hileyle* elma soyarsın?"

Çayından aldığı bir yudumun ardından "Bilmem" dedi pişkin bir tavırla, "Bornozunu verirsen düşünürüz."

Hayır Deniz, hayır. Mutfağında bornozunla elma yemiş olmasına göndermede bulunmadı. Yok, selam falan da çakmadı ona, hayır. Yüzümde sürdürdüğüm yapmacık tebessümle cevapladım teklifini. "Havlu neyine yetmiyor acaba?"

Kahverengi gözlerini kısıp tek şeride düşürdü o an. "Bana-... Bana el havlusu verdiniz hanımefendi" dedi ellerini iki yana açarak. "Acaba neyime yetmiyor olabilir?"

"Çok bile sana!"

Dudaklarını dişleyerek sinirle güldü. "Güzel..." dedi, ardından sandalyeden doğrulurken. "Ama bence sen yine de bir üzerimde gör." Adımlarını banyoya doğru hızlandırmaya başladı. "Dur, iki dakikaya geliyor-..."

"Tamam!" Arkasından ayağa kalkarak yenilmiş olmanın verdiği öfkeyle bağırdım. "İyi, tamam-... Bornoz-... Bornozum senin olsun. Anlaştık? Ben kendime başka alırım."

"Harika." Tam karşıma dikildiğinde istediğini elde etmiş olmanın verdiği keyif yüzünün her zerresinden okunuyordu. "Ama onu şöyle yapalım..." diye devam etti ardından. Zira istekleri henüz bitmemişti. "Şimdi... Sen o yeni bornozu, bence bana al çünkü neden? Çünkü esasen seninki bana... Nasıl denir? Biraz, ee... Biraz dar. Ve bir de çiçekli falan-... Bu hoş değil... Hiç değil. Ha bir de, ne bileyim... Hani deodorant, tıraş bıçağı, tıraş köpüğü, üzerinde 'for women' yazmayan bir şampuan falan... Böyle şeyler de eklesen sepete hiç fena olmaz."

Yüzüne bir müddet kadar hayret eden gözlerle baktım. Adam karşıma geçmiş ciddi ciddi bakkala gönderdiği kapıcısıymışım gibi isteklerini deklare ediyordu. "Ya, pardon ama..." dedim, içimde yaşadığım sinir harbinde cebelleşirken. "Yarın öbür gün gideceğin bir eve fazla mı yerleşiyorsun sanki sen? Yok yani, sonra toparlanmak falan zor olur, o açıdan söylüyorum."

Başını sözlerimi tasdikler gibi salladı. "Ya, aslında bana sorarsan benim evine yerleşmem değil de, günlerdir dışarıda nöbet tutan adamların sokağına yerleşmesi üzerine düşünmen gerekiyor. Yok, yani benim evinde ne kadar kalacağım, onları buradan ne zaman uzaklaştırabileceğine bağlı ya, o açıdan söylüyorum."

Sözlerinin ardından yüzünde hain bir gülümsemeyle yanımdan uzaklaştı. Yalnız bu kadarı da çoktu. Bu adam... Bu-... Bu lanet adam, ne zaman kalesine bir gol attığımı düşünsem üzerime sallanan ofsayt bayrağını işaret ediyordu.

Arkasından istemsiz söylendim o an. "Inlırı bırıdın nı zımın ızıklıştırıcığını bığlı!"

Önce içindeki öfkeden uzaklaşman gerekiyor, Deniz.

Inci içindıkı ıfkıdın-... Pes!

Öğleden sonra eve döndüğümde poşetlerimin içinde ağırlıklı olarak ona ait siparişler vardı. Elimden poşetleri alırken de yine her zamanki kibarlığı üstünde olduğundan olacak, teşekkür dahi etmedi. Hızlı adımlarla kendini banyoya atmış, evde oluşuma aldırış etmeden uzunca bir süre de orada kalmıştı. *Rahatlığa bakın rahatlığa! Yakında diğer gangster arkadaşlarını eve oturmaya da çağırır bu, Deniz. Bak demedi, deme.* Oyuncak tabancayla evcilik mi oynayacaklar? *Sen de televizyonculuk oynarsın, Deniz. Pratik olur hem?*

Kafamda dönen distopyayı bölen, banyo kapısının açılma sesi oldu. Yağız yabancısı üzerinde bornozla kaldığı odaya doğru yürüyordu. Bense o an adımlarımı hızla mutfağa yöneltsem de burnum iz takibini sürdürmekte kararlı gibiydi. Zira evim buram buram erkek kokmaya başlamıştı. *Neler diyorsun sen, Deniz?* İnsan banyo kapısını kapatırdı da, bu koku dışarı şey olmazdı böyle. *En iyisi sen kapat o zaman, Deniz?*

İç sesimden aldığım güçle hole doğru birkaç adım geri çıkmıştım ki gözlerim, Yağız yabancısının girdiği odanın kapısındaki aralıktan içeri takıldı. Yabancı, altına geçirdiği spor, siyah bir şortla, kanepenin üzerine oturmuş, sırt çantasını açmaya çalışıyordu. Fakat o da neydi? Bu yüz-... Bu-... Kimdi? Nasıl olur? *Abart, abart. Adam sadece tıraş olmuş, Deniz?* Olamazdı. Zira yabancı bu haliyle bana, eskisinden daha da yabancıydı! *E Allah yabancının bile yabancısını yaratmış da yabana atma kulum demiş, Deniz. Sonra daha neler demiş?*

Hiç de bile... Şaşırıp duraksamakta haksız da sayılmazdım. Evime geldiğinden beri ilk defa tıraş olmuştu. Sakallarının gitmesiyle elmacık kemikleri belirmiş, yüzünün hatları daha da belirginleşmişti. İri kahverengi gözleri, sinekkaydı yüzünde büsbütün ortaya çıkarken ıslanmış kirpikleri oldukça gür görünüyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim yabancı, sakalsız haliyle oldukça çocuksu bir görünüm almıştı. Ama yine de yüzünde beliren düşünceli ifade, saklanacak türden değildi. Sanki içinden çıkamadığı bir mevzu hakkında kafasından milyonlarca düşünceyi aynı anda geçiriyor, gözleri ise bu düşünce bombardımanı altında siper kazıyor gibiydi. *Tuhaf... İçinde yaşadığı panikten kurtulmak için güvenilir bir*

liman arıyor olmalı. Benim karasularıma girmesinin en akla yatkın açıklaması bu olsa gerek.

O an, omzundaki ve ayak bileğindeki yaranın hala iyileşmemiş olduğunu fark ettim. *Bütün gün evde uzun mesafe atlayışı yapmıyorsa bu yaraların az da olsa kabuk bağlaması gerekmez miydi?* Sırt çantasından çıkardığı sargı bezi ve tentürdiyotla kendine pansuman yapıyordu. Benimse birden içeriye doğru hamle yapmamla kendimi durdurmam bir oldu. *Ne yapıyorsun sen, Deniz? Merhamet mi bu?*

Ah, bu duygudan bende biraz bile kalmışsa her bir zerresini içimden ameliyatla aldırmam gerekli. Bıçakla kazıyıp dümdüz etsinler orayı. Bu merhamet denen meret, kibirden besleniyor çünkü. 'Ben öylesine ulu, öylesine yüce, öylesine ahlaki değerlerine kimsenin erişemeyeceği bir kişiyim ki sonsuz merhametimden sana da bahşediyorum' dürtüsü tetiği çekince 'merhamet' adlı samimiyetsizlik peyda oluyor. Sevgiden kaynaklanan şefkat duygusundaki incelik yok burada. Bayağı bir kabalık, bir dikta var. Ayağımı kapı aralığından bir adım içeri ve hemen ardından da bir adım geri çektiren, çekimser bir dürtü bu. *E merhamet dediğin böyle olunca maraza da gün doğuyordur, Deniz?*

Şafak kaç maraz bey, ne zamandır böyle aralık kapılar ardından baş göstermeye başladınız?

Akşam yemeği faslı sancılı geçti. Oysaki menü kulağa gayet hoş geliyordu. Bolonez soslu makarna ve yanında haber şefimiz Seyhan Abi'nin geçen yılbaşı eşiyle gitmiş olduğu Bordeaux tatilinden dönerken hediye olarak getirdiği lüks marka bir kırmızı şarap; Yağız denen sinekkaydı suratlı ev gangsterinin, ben masaya tabakları dizerken kaşla göz arasında açtığı talihsiz şarap... Her ne kadar kendime itiraf etmekte zorluk çeksem de, özel bir güne sakladığım şarap... Gayet sıradan bir eylemde bulunuyormuşçasına açmış onu. Sinek yüzünden kaysa da, pişkinlik baki kalmış olmalı. Zira marifet yapmış gibi, bir elinde ağzı açılmış şarap bir elinde de salladığı iki kadehle salon kapısında belirdiğinde yüzündeki o alaycı ifade tekrardan ortaya çıktı.

Hayatımda, bir halt yiyen birinin "Ya boşver, bir şey olmaz" , "Ne var bunda, sen de..." , "Aman, abartma ya..." gibi lakayt laflar etmesini çokça kez duymuştum da, bu ifadeleri hiç kullanmadan tam da bunları der gibi bakan birine ilk defa rastlıyordum. Öyle ki, yaptığı herhangi bir yanlış için onu azarlamaya kalktığımda sadece bakışlarıyla bu cümleleri kurabiliyordu. Önce gözlerini yukarı, sonra aşağı, ardından da bana doğrultuluyordu. Ve tek bir cümle kurmadan yaptığı atışsa; tam isabet! Manası da gayet açık: "Abartma. Bir şey yok bunda. Rahat ol. Büyütme."

Bu sıralama evime gelişinden beri her vukuatında böyle gelişti. Onlarca kere tekrar etmeme rağmen; gece uykusuna kendi odasında başlayıp salondaki kanepemde devam etmesi, kahvaltı hazırlayıp yanına her defasında ikinci bir çay bardağı eklemesi, evimde kafasına göre duşa girmesi, kitaplığımı kurcalaması, ne zaman mutfakta yemek yapsam sözde 'tatlı su aşçılığımı' aşmam için tezgaha yaslanıp beni seyretmesi en başı çeken umursamazlıkları... Karakterime, görüşüme ve dahası alışkanlıklarıma ve prensiplerime ters olarak yaptığı her eylemi sıradanlaştırmak gibi bir huyu vardı. Bunda öylesine bir beis görmüyordu ki neredeyse ben hatalı davrandığımı düşünüp ona karşı bir mahcubiyet içine girecektim.

Ama o gün bu döngüyü kırmak istedim. Ve alacağım o 'ne var bunda' bazlı telepatik tepkiyi önceden kestirdiğimden ve artık kopartılacak bağırtının pratikte hiçbir anlam ifade etmeyeceğini bildiğimden sustum. Cılız bir inleme çıktı sadece ağzımdan ve delirmelerimi öteledim. Yüzümün rengi gitti, geldi ama ben ona istediğini vermedim. Bağırıp çağırmak yerine, Allah'ın her günü Fransız marka kırmızı şarabım bir gangster tarafından açılıyormuşçasına rahat davranıp kadehleri masaya dizmesine yardım ederken buldum kendimi.

Düşünüp tartınca, ne de iyi ettim. Beni ben yapan çizgilerimin, kurallarımın üzerine tam tekmil yürüyen bu adamın her defasında zafer kazanması yeterince can sıkıcıydı zaten. Hiç değilse yara aldığımı görmemeliydi. Sen beni yenemezsin diyordum çünkü ben seninle savaşmıyorum bile. O kadar rahat, öylesine dünya ve kendiyle

barışık biriyim ki... *Bir de çok meşgulüm ben. Seninle mücadele etmeye vaktim yok, üşenirim.*

Bu barış elçiliğim sayesinde, sade ama soylu bir akşam yemeği yedik. Masa da yine masaydı yalnız. Fransa'nın şarabı, İtalya'nın makarnası, Türkiye'nin ise gangsteri ile donatılmış... *E tabii, ilerleyen saatlerde bu Akdeniz üçlemesine çakırkeyif bir gazeteci de eklendi.*

Açtığım ikinci şişeyle bakışırken beşinci kadehi içmemeliydim, diyorum. *Hem içimden hem dışımdan.* İkisinin ortaklaşa hareket ettiği zamanlar enderdir. Saçmalıyorum. Delirmiş gibi konudan konuya atlıyorum. Delirmiş gibi. *Gibi.* Yağız yabancısı ise sarhoş gibi davrandığımı söylüyor bana. Yine geldi bi' *gibi.*

"Gibi, ne kadar ikiyüzlü bir kelime ya" dedim o an yabancıya. "Yaz, not al. Gibi, ima ettiğimiz tatsız sözcüklerin sertliğini kırmak için kullanılır. Şimdi de cümle içinde kullanalım; 'Aptal gibi davranma' , 'kendini kaybetmiş gibiydi' , 'hasta gibisin.' Direkt söyleseler olmuyor, değil mi? Hıh, gibiymiş... Sensin o gibi!"

Gülüyor. Benimse, gülünecek bir şey varsa beraber gülelim deyip kafasına tebeşir fırlatmak geliyor içimden. Sınıfları doldurmak, örnekleri çoğaltmak istiyorum. İnsanların basit bir kelime oyunuyla, birbirine yönelik hakaret ve aşağılamalarını gizliden gizliye nasıl ima ettiğini, tüm dünyaya ilan etmek istiyorum. *Herkesin bunu bilmeye hakkı var Yağızcığım, senin bile.*

O ise yine gülüyor bana, çenemin düştüğünü söylüyor. *Çünkü yakandan o düşmedikçe, sana ait her şey düşüyor işte, Deniz. Elinde kalan üç beş parçanı birleştirsen bile insanlığını sürdürmen için gerekli bir bütün çıkmıyor ortaya.*

Altıncı kadehi içmemeliydim, dediğim ana tekabül ediyordu sanırım. Oturduğu sandalyede arkasına yaslanmış, kollarını bağlayarak içlerinden imalar fışkıran gözlerini bir kez daha üzerime dikmişti. "Karanlıktan korkuyorsun" dedi o an birden pat diye. "Işığın açık uyuyorsun. Uyumadan önce bütün kapıları tek tek kilitliyorsun. Kan görmeye dayanamıyorsun, sanırım Hematofobin[i] var. Korktuğunda

---

[i] Hematofobi: Kana karşı duyulan aşırı hassasiyet ve önlenemez korku durumu.

ya da heyecanlandığında da vücudun normalin üstünde tepkiler veriyor. Hatta bunun yer yer bayılmaya kadar vardığını tahmin ediyorum. Bu korkularının bir kaynağı olmalı. Sense-... Sense o kaynağı kurutmak yerine oradan besleniyor gibisin. Dahası sosyal yönün de zayıf. Anladığım kadarıyla, ki anlarım, arkadaşın ya da sevgilin yok. Telefonunla sadece iş görüşmeleri yapıyorsun. İş çıkışları ise doğrudan eve geliyorsun. İzin günlerini bile evinde geçirecek kadar yalnızsın. Masanda ikinci bir çay bardağı gördüğünde, onu uzun uzadıya seyredecek kadar yalnızsın. Söylesene bana... Böyle bir hayat sürerken bir kanun kaçağından ne gibi bir farkın olabilir?" Kadehinden bir yudum alıp devam etti. "Ben hayatımı suç işleyerek yaşadığım için kaçıyorum. Sense hayatını suç işler gibi yaşadığın için kaçıyorsun. Ben yakalanırsam sıkıntı... Eh, en iyi ihtimal müebbet yerim. Ama sen yakalanırsan, bu müebbetten kurtulursun. Bence tavsiyeme kulak ver gazeteci kız; Senin kendine yakalanman lazım. Bir an önce yakalanman lazım."

"Bana dair yaptığın saptamalar umurumda değil" diyerek atıldım o an, söyleyeceklerimi tek sefer olsun ölçüp tartmadan. "Bence sen beni değil, dışarısını gözlemle de bir an önce evimden defol git. İkimizin arasında bir fark olup olmadığına da gelince, istersen polis çağırayım da buna onlar karar versin. Bir kanun kaçağıyla aramdaki farkı en iyi o zaman anlarız. Sen bileğinde kelepçeyle evimden uzaklaşırken aramızdaki fark da kendini ortaya çıkarmış olur hem..."

Yüzüme kondurduğum tebessümle ve son derece sakin bir ses tonuyla söyledim bunları. Dedem, "Lafın kötüsü yavaştan söylenir" der. İçimdeki öfkeyi dışarı yansıtsam, elimdeki kadehi yüzüne çarpar, şişeyi kırıp yaralı omzundan içeri gönderebilirdim. Şüphesiz böyle davransam onun sözlerini fazla önemsemiş bir izlenim oluştururdum. Halbuki sözleri bir kulağımdan giriyor öbür kulağımdan çıkıyordu. *Fakat kahretsin ki insan kendine girip çıkan bir şeyleri nasıl unutabilirdi?*

Sözlerimin ardından ona cevap vermesi için fırsat tanımadan masadan kalktım. Ateşli bir tartışmadan sonra son sözünü söyleyip arkasını dönüp giden film yıldızları gibi olmak istemiştim. Oysa tek

benzediğim, trafikteki alkol kontrolü esnasında balon üflemeyi reddederek polise zorluk çıkaran ayyaşlardı. Ayağa kalkar kalkmaz sendelemeye başlamıştım ve kolumdan tutmaya çalışan Yağız yabancısını aynı o sarhoşların yaptığı gibi itekliyordum. "Şişt... Şişt... Temas yok! Dokunmak yok! Bırak kolumu. Önce bi' bırak kolumu!"

Yağız yabancısı, uyarımın akabinde elini geri çekse de yeni yeni adımlayan çocuklara yapılan o 'el kalkanını' omuzlarımın etrafında hazır bekletmeye devam ediyordu. Sendeleye sendeleye yatak odama geldiğimde ise yatağa geçmemi, kapının eşiğinden izlemekle yetindi.

"Kapat-..." dedim, yatağıma doğru uzanırken. "Kapıyı kapat-... Ben arkandan kilidi ederim-... Yani kilitlerim."

Önce beni onaylar gibi başını salladı. Ardındansa tam arkasını dönmüş kapıyı çekiyordu ki, birden duraksadı. "Bu arada..." dedi, gayet rahat bir ifadeyle. "Hani, bil diye söylüyorum; Ben bileğimde kelepçelerle evinden uzaklaşırken beni pencerenden kahveni yudumlayarak seyredeceğini sanıyorsan, yanılıyorsun sevgili tatlı su gazetecisi... Bu durumda sen de, suçluyu saklamaktan, onunla işbirliği yapıp onun kaçmasına yardım etmekten, kısaca 'suçluya yardım ve yataklıktan' sevimli bir ceza alırsın..." İşaret parmağını yukarı kaldırarak ekledi. "Ama tabii, beni şu son birkaç gündür olduğu gibi hoş tutarsan, belki olayı biraz daha farklı çözebiliriz. Ne bileyim, belki de o zaman onlara seni tehdit ederek evinde kaldığımı söylerim. Bu durumda, paçayı da gayet kolay sıyırırsın... Yani anlayacağın, içindeki öfkeyi bastırıp beni hoş tutmaya devam etmen, kulağa çok daha iyi bir fikir gibi geliyor."

"Sen-..." Uzandığım yataktan güçlükle doğrularak oturdum. İşaret parmağımla kapının eşiğinde umursamazca dikilen Yağız yabancısını hedef alıyordum. "Sen-... Yalancının tekisin. Sen beni kandırdın." Küçük bir hıçkırığın ardından zor toparladığım kelimelerimle ağır aksak konuşmamı sürdürdüm. "Evet, kandırdın! Az önce koluma dokunarak, yaptığımız anlaşmanın, bana iki metreden fazla yaklaşmayacağını belirten üçüncü maddesini ihlal ettin! Şimdi de dördüncü maddesini ihlal ediyorsun. Sana-... Sana hatırlatırım; Madde dörde göre, bana iki metreden fazla yaklaşırsan polisi arama

hakkına sahip olacaktım. Ki bunu sen söyledin-... Ama şimdi ne diyorsun? Seni polise ihbar edersem-... Evet, öyle yaparsam, benim de başımı yakacağını söylüyorsun! Gangster herif! Kandırdın beni!"

Yağız yabancısı, çemkirmelerimi aldırış etmeden her şeyi sıradanlaştıran o lakayt ifadeyi tekrar takındı yüzüne ve gecenin kapanış konuşmasını da o ifadeyi hiç bozmadan yaptı. "Asıl sen beni kandırdın" dedi, kendinden emin bir sesle. "Anlaşmayı da ben değil sen bozdun. Masadan kalktıktan birkaç adım sonra sendeledin ve o esnada güç aldığın şeyin sandalye değil de o sandalyede oturan 'bu ev gangsteri'nin yaralı haldeki sağ omzu olduğunu fark etmedin bile... Yani, ilk sen bana dokundun, çizgiyi de ilk sen geçtin. Ve maalesef ki şu koskoca anlaşmada benim iffetimle ilgili hiçbir madde yok." Geriye doğru birkaç adım atıp elini kapının kulpuna uzatarak ekledi. "Yarın şu anlaşmada revizyona gidelim, olur mu?"

Sorduğu sorunun cevabını bile beklemeden kapıyı çekip çıktı. Film yıldızlarının o meşhur 'son sözü söyleyip gitme' sahnesini benden önce o icra etmişti. Bense onun gidişinin ardından, abajurumun aydınlattığı odamda boş gözlerle tavanı izlerken göğsümün hızla inip kalktığını hissettim. Çok geçmeden de içimi tuhaf bir korku kapladı. Şimdi, sadece göğsümün değil, baştan ayağa tüm yüz ölçümümün bu korku istilası altında cebelleştiğini fark edebiliyordum. *Zira bir şeyler oluyordu.* Zihnimden içeri yavaş yavaş giriyordu bütünü oluşturan parçalar. Ama yine de içimdeki bu telaş, bu korku büyük resmin ortaya çıkmaya başladığının en aleni göstergesiydi.

Bir şeyler ete kemiğe bürünüyordu, hissediyordum. Yabancıyı evime aldığımdan beri geçen son on bir günün faturası en nihayetinde kesilmişti. Başımı yastığa geri koyduğumda gözlerim tavanda dönen devasa gösteriye kenetlendi. Zihnimde tamamlanan büyük resim, ucuna eklenen kabarık faturasıyla birlikte adeta bir sinevizyon gösterisi gibi geçiyordu gözlerimin önünden... İçimden yükselen sonsuz tebrikler, kravatlı beylere edilmek üzere hazırda bekliyordu ve ben hızımı alamıyordum. Kurdele kesip bir yerlere çelenk bırakmak istiyordum. Hatta yakama zahmet olmayacaksa bir nazar boncuğu talep etmem isabetli olurdu. Altına da istirham ediyorum, şöyle yazılsın:

"Ben Deniz Doğanay, farkına sonradan varmak suretiyle ve yalnız hiçbir zorlama ve baskı altında da kalmadan birinin beni tanımasına müsaade ettim."

Sahiden de ettin, Deniz. Hem de sadece on bir günde! On bir gün... '11 günün gangsteri' diye, cami mahyalarına yazdırsan, dinen caiz olur muydu acaba?

Ben kendimi nasıl böylesine açık etmiş, iki kalemde nasıl böylesine çözümlenebilmiştim? Yakayı ele vermiş, hatta paçayı da kaptırmak üzereydim. Halbuki bir seri katilin titizliği ile muhafaza ediyordum ölü yanlarımı. Dibi tutmuş yerlerimi bir aşçının marifetiyle kazıyordum. Nasıl anlaşılmıştım? Birinin gözünde anlaşılmak mertebesine nasıl yükselebilmiştim? Ben anlaşılmazlığımla bir bütündüm. Birinin beni anlaması beni eksiltirdi. Bir parçam anlaşıldıkça devamım çorap söküğü gibi gelirdi. O beni anladıkça azalacak, eksik ve kusurlu yönlerimi keşfettikçe ise kendime fazla gelecektim. Keşfedilen her bok rağbet görür. *Belki imara bile açılırdım.*

Oysaki ben hayatım boyunca hiç kimsenin kahkahasının ardında bir hüzün aramadım, söylenen hiçbir sözün perde arkasını aralamadım. Çevremdekilere öylesine düz bir mantıkla, o kadar kayıtsız ve meraksız yaklaştım ki onlardan da aynen bunu bekledim. Çünkü ben etrafımda dönüp biten hiçbir meseleye karşı en küçük bir ilgi beslemiyor, hiç kimsenin yaşantısını kurcalayıp kişisel saptamalarda bulunmuyordum. Peki, aynı saygı bana neden gösterilmiyordu? *Şimdi, orada biraz dur, Deniz. Sanki bu defa işler biraz farklı çünkü. Bu defa her zamanki tutumunun aksine ona karşı apaçık bir merak içindesin sanki? Bu defa, genel geçer bir insan hastalığı olan 'gözlemleme' ve dahası 'gözetleme' sendromu sana da bulaşmış gibi?*

"Kahretsin!" *Etse iyiydi de, etmedi işte.* Sorular sorup saptama yapması gereken kişi benken beni köşeye sıkıştırıp tepeden tırnağa sorguya çeken o olmuştu. Bir de hemen yaftalamıştı. Kim bilir ne kadar zavallı görünüyordum? Resmen bir çırpıda başıma kakılmıştım. Kendim, hemencecik iki paralık edilmişti. Gözlemlenmiş, özetlenmiştim. Ne yapmalıydı şimdi? Paragraftan çıkardığım anlama göre şıkları mı işaretlemeliydim? Yazar burada ne anlatmaya çalışıyordu?

Otur, Deniz. Sıfır!

O gece, hava ağarana kadar gözüme uyku girmedi. Girdiğinde ise uykudan çok her şeye benziyordu. Ter içinde birkaç kabus gördüğümü anımsıyorum. Babamın, annemle beni ardında bırakarak Fransa'ya gittiği gün gibi... Sanırım, anlaşılmak korkumun fitili ilk o zaman ateşlenmişti.

Adını haksız çıkarmak için dünyaya gelmiş amcam olacak Şeref, oğlu bildiği Nihat, gözü yaşlı annem ve ben, babamın ardından el sallıyorduk o gün. O ara, Nihat eğilip söylemişti kulağıma, "Ağlama artık" diye. "Annen ağladığını anlamasın" demişti. "Yoksa daha fazla üzülecek."

Oysa annem hep daha fazla üzülecekti. Her geçen gün daha fazla üzülüp daha fazla köşesine çekilecekti. Benim anlaşılmamak üzerine programlanmış çocukluğumu da aynı köşeden sadece izlemekle yetinecekti. *Ben?* Ben sadece anlaşılamadığımla kalacaktım.

Şimdiyse aradan geçen yılların ardından 'anlaşılmak korkum, kanlı canlı yeniden karşımdaydı. Ve ben 'anlaşılma'nın doğuracağı sonuçları omuzlamak yerine bir kez daha kaçmak istiyordum. Anlamsızca kaçmak...

Anlamlardan arındırılmış bir kara parçası dileyerek...

Temeldeki sarsıntı

Gözlerim kapalı. Titrediğimi hissediyorum. Ateşler içinde yanan alnımda bir ağırlık var. Ne olduğunu anlamak için elimi alnıma götürmek istiyorum. Ama vücudumun hiçbir uzvu yerinden oynamıyor. Gözkapağıma düşen gölgelerden ışığın yansımasını sezinliyorum sadece. Gölgeler hareketlendikçe bir insan silueti oluşuyor. Ardından kesik kesik birtakım sesler işitmeye başlıyorum. Alnımda hissettiğim ağırlığın şiddeti giderek artıyor. Gözlerimi güç bela araladığımda ise alnımdaki ağırlığın bir el olduğu ortaya çıkıyor. Mana veremiyorum. Eli takip ediyorum, kolu takip ediyorum, baş veren omza ulaşıyorum. Temiz, aydınlık yüzlü bir adam karşımda, ateşimi ölçüyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Endişe içinde etrafa göz atmaya başlıyorum. Aklıma ise Yağız'ın düşmesi uzun sürmüyor. İlk cümlem, mırıldanmaya yakın bir sesle çıkıyor ağzımdan:

"Sen kimsin? Yağız yabancısı nerede?"

Cevap gecikmiyor:

"Yağız yabancısı tıraş köpüğüne dönüştü." *Bu sesi tanıyorum.* "Artık sizinle ben ilgileniyorum."

Son takatimle gözlerimi açtığımda, temiz ve aydınlık yüzlü adama daha dikkatli bakıyorum. Ve adamın kirli ve karanlık geçmişini de yüz hatlarına boca edip güzelce yedirdikten sonra ortaya çıkan tablo beni kendime getiriyor.

Yağız'ın sakalsız haline alışman zaman alacak gibi, Deniz.

Yağız yabancısının evimdeki on ikinci günüydü. Ve bir gece önce içime düşen korku, sabahınaysa dışıma sirayet etmiş olacak ki beni yatağa düşürmüştü. Alkolün etkisi azaldıkça yaşadığım stresin şiddeti arttığından, tüm geceyi kabuslarıma eşlik eden titreme nöbetleriyle geçirdim. Sabaha dair hatırladığım ilk anı ise ateşimi ölçen bir el ve sahibi arasında uzunca bir müddet gidip gelen endişe dolu bakışlarım olmuştu. *Yağız'ın varlığına alışma çabalarının yanına, varlığında değişime uğrayan yönlerini de eklemen gerekiyor, Deniz. Ya da günün birinde sahiden tıraş köpüğüne dönüşmesini mi bekleyeceksin?* Sanırım şu günler için en kuvvetli ihtimal ise bu ev gangsterinin birkaç günlüğüne de olsa yatılı hasta bakıcıya dönüşeceği...

Zira şu son birkaç günün daha makul bir açıklaması yok!

"Sen-..." Güçlükle kımıldattığım dudaklarıma doğru kelimeleri seçmem de bir o kadar zordu. "Sen burada-... Ne yapı-..."

"Hatırlamıyor musun?" dedi, sözümü bölerek. Ayağa kalkmış, kollarını birbirine bağlayarak gözlerini yüzüme odaklamıştı. "Bütün gece kabuslar gördün. Çığlık seslerine uyandım. Çok ateşin vardı, terlemiştin. Bu yüzd-..."

O an ellerimle üzerimi yoklamaya başlamıştım ki, dilimden küçük bir inilti koptu. Ardındansa "Sen!" dedim, birden boğazımdan yükselen titreşimlerle. "Sen gece benim üstümü mü değiştir-... Sen bana-..."

"Ben sana, ne?" dedi, alaycı bir ifadeyle. "Bıraksaydım da havale mi geçirseydin?" Ne halinde ne de tavrında duyduğum rahatsızlığa anlam verecek tek bir kırıntı dahi yoktu.

Tonlarca ağırlıktaki başımı yastıktan ayırmaya çalışırken verdim cevabımı. "Evet, bıraksaydın!" Kollarım, istemsizce üzerimdeki tişörtü kapatıyordu. Dişlerim üşümekten birbirine vururken hem ağlamaklı hem de öfkeli bir tonda ekledim. "Senin-... Hiçbir koşulda bunu, bunu yapmaya-... Hakkın yoktu!"

O sıra küçük bir kahkaha attı ve teklifsiz bir tavırla yatağımın ucuna oturarak arsız bakışlarını yeniden bana çevirdi. "*Bunu yapmaya...* Derken?" dedi, imalı bir sesle. "Sen-... Vaov, gerçekten bravo! Terden sırılsıklam olmuş kedili pijamalarıyla, bilinci kapalı

halde sayıklayan hasta bir kadına erotik anlamlar yüklemediğime dair seni ikna etmemi mi istiyorsun?" Elini birden alnıma koyarak bakışlarını kıstı. "Ateşin de bayağı düşmüştü halbuki ama... İlginç."

Bileğini hızlıca ittiğimde cık cıklayarak yataktan kalktı. Benimse öfkem geçmemişti. Bakışlarımı, sağ yanımdaki komodine çevirdiğimde ise öfkem hayrete dönüştü. "Bu nereden çıktı?" dedim, parmağımı ateş düşürücü şuruba doğru uzatarak.

Yağız, şurubu hızla eline aldı. "Buzdolabındaydı."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, buzdolabında şurup falan yoktu."

"Altlarda kalmış" dedi, yüzüne kondurduğu sahte bir tebessümle. "Fark etmemişsin demek ki..."

"Hayır, öyle bir-..." O sıra bakışlarım sol tarafımdaki komodinin üzerinde duran çorba kasesine ilişti. "Bu-..." *Yok artık, Deniz. Bu gangster kılıklı Yağız yabancısı sana çorba mı yapmış? Gözlerinle görsen inanmazsın. Zaten gözlerinle görsen, en başta buna izin vermezsin.*

"İçersin diye-..." Yağız'ın malum çorbayla ilgili ağzından çıkan tek cümle bu oldu o an. Sözlerinin devamını bile getirmemişti. Bir elinde kaseyle yatağımın ucuna oturup içmemek için büzdüğüm dudağımın arasından zorlamadı da kaşığı... Ya da tarhana çorbasının hastalığa ne kadar iyi geldiğine dair güzellemelere da başvurmadı üstelik. Sadece göz ucuyla kaseyi işaret etmişti. 'İçersin diye...' ha? *Bu mudur?*

Budur. Zira içermişim! *Oysa belki cümlenin devamı farklı olacaktı, Deniz? "İçersin diye yapmadım, biraz bak sonra götüreceğim" diyecekti belki de? Nereden bilebilirsin bunu?*

Bilememiştim işte. Bilmeden etmeden, onun kurduğu cümleyi kendim tamamlamış ve dahası bunu "İçersin diye pişirdim. Umarım beğenirsin. Haydi, hemen başla da soğumasın. Rica ediyorum, içmezsen çok darılacağım. Yalvarırım iç" olarak da algılamış olacağım ki lafını ikiletmeden başucumda duran kaseyi elime aldım ve Yağız odamdan çıkar çıkmaz da çorbayı yavaş yavaş kaşıklamaya başladım.

Keşke en azından biraz ısrar etseydi, Deniz? Haydi, hazırladığı iki peynir zeytini, kendi evine yabancılaşmana bir başkaldırı olarak yedin. Sonuçta, peynir ve zeytinin hikayesi dolaptan alınıp masaya koyulma suretiyle son bulur. Ek eylem gerektirmez. Peki ya yapım aşamasına fiilen iştirak edilmesi gereken, pişirilme serüvenindense bihaber olduğun bu çorbayı nasıl içebildin?

"Hipnotize edildim!" Elimde tuttuğum kaseyle karşımdaki boş duvarı izlerken kendi kendime hayıflanmaya başladım. "Evet-... Evet, evet! Kesinlikle bir hipnozun etkisindeyim. Başka açıklaması yok!"

Haklısın, Deniz. Yaptığı çorbayı içirmek için seni hipnoz etmiş bu adam. Zaten kötü adamlık kariyeri de böyle başlamış Yağız yabancısının. Pişirdiği çorbaları kimsecikler içmeyince cinnet getirip kan dökmüş, sonra ver elini karanlık dünya. Elini verdiğinden de kolunu kurtaramamış işte, omzu sıyrılmış hafiften. Sen mi? Sense temelden sıyrılmışsın!

Zihnimin kumpasından kurtulur kurtulmaz elimdeki boş kaseyi komodinin üzerine bırakarak yatağımın içine geri yattım o sabah. Ateşten mi yoksa korkudan mı olduğunu bilmediğim bir titreme içinde uyuyakalana dek ise içimden hep aynı cümleyi tekrarladım:

"En azından biraz ısrar etseydi..."

Öğleden sonra büyük bir can sıkıntısı içinde yataktan kalktığımda gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı. Eylül'ün serinliği penceremden içeri dolarken sırtıma aldığım bir şalla salona geçtim ve raftan seçtiğim rastgele bir kitabın ilk sayfasını açtığımda, bol tarçınlı salebimden de ilk yudumu alacaktım ki kitap, birden ellerimin arasından çekiliverdi.

"Milan Kundera, ha?" dedi, Yağız yabancısına ait ses. Arkamdan sinsice salona gelmiş, varlığını dahi hissettirmemişti. *"Bilmemek...* Vurucu bir isim. Ama insan bilmediği bir şeyi öğrenmeye daha sağlıklı bir zihinle başlamalı. Sense berbat görünüyorsun... Şu an sadece yarım kalmış bir kitaba devam edebilirsin."

"Bana bak Yağız yabancısı!" dedim, kitabı elinden hızlıca geri alırken. "Sen mi karar vereceksin buna-..." Ancak kelimelerim, birden

duyulan şiddetli bir gök gürültüsüyle yarıda kesildi. Dahası boş bulunmuş olacağım ki, Yağız'dan geri aldığım kitap da yaşadığım ürküntü sebebiyle elimden kayıp yere düşmüştü.

Bu halim, Yağız yabancısını eğlendirmişe benziyordu. Kitabı yerden alırken "Ben değil" dedi, imalı bir sesle. "Sanırım yukarıdaki karar verdi." *Gerçek İslam, bu değil.*

O sıra gözüm sehpanın altına iliştirilmiş ince, eski bir kitaba takıldı. *Kurşun Asker* yazıyordu üzerinde. Benim kitaplığıma ait olmadığına emindim. Şaşkın bakışlarla elimi kitaba doğru uzatmamla birlikte ise Yağız'ın tek bir hamleyle kitabı elimden kavrayıp sırt çantasına yerleştirmesi bir oldu. Hikayesini hatırlayamıyor olsam da alt tarafı bir çocuk kitabıydı bu. Koskoca bir adamın çantasında işi neydi? Dahası dokunmama dahi müsaade etmemişti. *Muhtemelen kitabın arasında görmemem gereken bir kağıt, bir not bulunuyordu.*

"İlaç vaktin geldi" dedi, o an gözlerini kaçırarak. Kitap meselesini daha fazla uzatmak istemiyor gibiydi. Hemen ardından odamdan getirdiği birkaç kutu ilacı salondaki orta sehpanın üzerine koyarak yanıma geldi ve tam karşıma dikildi. Ben yüzüne anlamsız gözlerle bakarken sağ elini yavaşça yukarı kaldırıp teklifsiz tavırlarla alnıma uzanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedim, başımı hızla geri çekerek. "İki metre!" Fakat Yağız sözlerime aldırış etmeden bir eliyle başımı kendisine doğru çekerken diğer elinin avcunu ise çoktan alnıma dayamıştı. *Kafan, gangsterin iki elinin arasında tost oldu, Deniz!*

Bir süre eli alnımda uzaklara baktıktan sonra "İyi" dedi. "Ateşin düşmüş."

"Çek elini üstümden!" Başımdaki ellerini, boğulmakta olan birinin deniz dalgalarıyla cebelleşmesi gibi üzerimden hızlıca savuşturdum. *Nefes nefesesin, sakin ol Deniz. En son bunu geçen sene apandisini kontrol eden doktora demiştin sanırım?*

"Doğru" dedi, Yağız beni tasdikler gibi başını sallayarak. "Ateş elle ölçülmez aslında." Ardından hızla bana doğru uzandı. *Çünkü elle ölçülmeyen ateş, dudakla ölçülür Deniz! Bi' tutamadın çeneni yine!*

Olduğum yerde, kımıldamaz halde, kaskatı kesilmiştim. Gözlerim yuvalarından fırlarcasına açılmış, bir adet kafanın üzerime doğru

yaklaşma anını büyük bir korku içinde izliyordu. Nefesini alnımda hissettiğim an ise ellerimi yumruk yaparak gözlerimi birbirine kenetledim. *Kaza yapacağı anlaşılan bir arabanın içindeki yolcunun, malum felaketten kaçamasa da en azından tanık olmanın önüne geçmek istemesi gibi bir refleksti bu.*

Fakat o an hissettiğim, alnıma değen bir sıcaklık değil, kulağımda yankılanan küçük bir kahkaha oldu. Gözlerimi açtığımda, Yağız denen gangsterin yüzüme yüzüme güldüğünü gördüm.

"Korkma" dedi, pişkin bir tavırla. Ardından işaret parmağıyla alnını işaret ederek ekledi. "Üç sivilceden oluşan şeytan üçgeni, tam bir alan savunması yapmış. Alnında ateş ölçülecek yer kalmamış zaten."

"Hadsiz!" dedim, sıktığım dişlerimin arasından. Bir yandan da boncuk boncuk terliyordum. "Ne alnımda ne de evimde sana ayıracak yer yok zaten! İsabet olmuş!"

Başını hızlı hızlı sallayarak kaşlarını çattı o ara. "Güzel" dedi, memnuniyetsiz bir ifadeyle. "Beni bi' sivilceyle kıyaslanmadığın kalmıştı..."

"Az bile sana."

O anlarda aramızdaki sürtüşmeye hava muhalefeti de eklendi. Tam bir, hasta olunduğu için işe gidilemeyen eylül öğlesi grisine bürünen gökyüzünden şakır şakır yağmur boşanmaya başlamıştı.

Bu sıradan doğa olayını, küçüklüğümden beri türlü fantastik hikayelerle bağdaştırdığımdan, yağmurlu günleri bir başka severdim. O sebepten olsa gerek, cama pıt pıt düşen damlaları görür görmez yüzümde yersiz bir tebessüm oluşmuştu yine. Oturduğum yerden yavaşça kalkarak pencerenin önüne geldim ve yüzüme giderek yayılan tebessümün eşliğinde dışarısını izlemeye başladım.

"Platonik bir aşk hikayesi gibi..." diye kendi kendime istemsiz mırıldandım o an.

"Aşk hikayesi mi?" Yağız yabancısı, mırıldanmamı duymuştu.

"Platonik aşk hikayesi" dedim, onu düzelterek. "Yağmur da hikayenin semptomlarından biri... Yani, küçükken hep böyle düşünürdüm. Gökyüzü, yeryüzüne aşıkmış ama hiç kavuşamıyormuş gibi...

Dört mevsim boyunca çabalıyor oysa. Geceleri saçlarına parlak yıldızlar takıyor, gündüzleri masmavi gözleriyle bulutların arasından bakıyor. Güneşiyle ısıtıyor, yağmuruyla besliyor, lapa lapa karıyla gelinlik kız gibi bembeyaz bir örtü seriyor yeryüzünün üzerine. Ama nafile..." O sıra gök, şiddetli bir gürültüyle ikiye bölündü. Art arda şimşekler çakıyordu. *Bir yerlere yıldırım düşmüş olmalıydı.* Bense sözlerim tasdiklenmiş gibi işaret parmağımı havaya kaldırarak tık tık cama vurdum. "İşte bak! Şimdi de sinirlendi mesela. Gürledi, şimşekler çaktırdı aşağı."

"Kırbaç gibi yani?"

"Kırbaç mı?" dedim, yüzümü ansızın teorilerime dahil olan Yağız'a çevirerek.

"Yani, evet. Şimşeğe metafor yapacaksan... Bence Kırbaç." Gözlerine ciddi bir ifade yerleşmişti. "İşte, kızınca yukarıdan salıyor. Böyle hızlı, parlak, ışıklı falan..."

Elimde olmadan küçük bir kahkaha attım. "Yok artık, bu-..." Dudağımın kenarında peyda olan yersiz gülümseme, Yağız'la birden göz göze gelmemizle sekteye uğramıştı. Önce gülücüklerimi toparladım, ardından bakışlarımı Yağız'ın yüzünden çekip yeniden pencereden dışarıya odakladım. *Odaklamışmış! Ne yapıyorsun, Deniz sen? Bu gereksiz iç dökmelerini ne yapacağız biz senin?*

Neyse ki Yağız yabancısı da rahatsızlığımı paylaşıyor olmalıydı. Çok geçmeden "Ben odaya şey yapayım" gibi bir şeyler diyerek salondan ayrıldı. *Şey yap tabii, çoktan yapman gerekirdi.*

Yıryızı vı gıkyızı ırısındıkı pılıtınık ışk hıkıyısıymış!

Yahu, sen daha Redkey'i iki dağ arasına kurulmuş uzak bir köye benzettiğini yabancıya anlattığın gün başladın bu 'yersiz samimiyet' işine, Deniz. Sen bi' soluklansan mı acaba?

Ya da geliyor bak yukarıdan kırbaç?

Hem de parlak ve ışıklı!

Yağmur gün boyu sürdü. Bizse gün boyu süremedik. Kesik kesik anlaşıyorduk. Tam bağlantı sağlanamıyordu aramızda. Bazen biraz sohbet etmeye yeltenir gibi oluyor sonra hemen bunun lüzumsuzluğunu sezinleyip duraksıyorduk. Aylardan eylül olmasaydı, dışarıda

yağmur yağmasaydı ve bana o gün çorba pişirmiş olmasaydı belki tüm her şeyi daha kolay izah edebilirdim.

Fakat ilerleyen vakitlerde bir şeyleri kendime izah etme çabamı, hastalığım münasebetiyle askıya aldım. İyileştiğimde oturur, her şeyi bir bir düşünür, gerekli çıkarımı yapardım. *Acelesi mi vardı?*

Bu dürtüden hareketle, tüm günümü ortak kullanım alanlarımızın en önde geleni olan salonda geçirdim. Hastalığımın beraberinde teşrif eden özel muamele de gün boyu sürdü. Kalktı, menemen pişirdi mesela. Üçümüz yedik; Yağız, ben ve yumurta kabukları. *Düzelir düzelmez ilk işin, bir başkasının yaptığı yemeği yemeğe çalışmak olmalı, Deniz. Yağız yabancısının elinden çıkanı bile yemeye başlamışsan, tavuk döner+ayran kuyruklarına kaynaman yakındır.*

Kaldı ki olay, menemenle de kalmadı. Akşamüstü öksürük nöbetlerim sıklaşmıştı ki elime "Limon nane" diyerek koca bir kupa tutuşturdu.

"Nane limon?" dedim, bense garipseyen gözlerimi yüzüne dikerek. *Sabahki çorba ve şimdiyse önüme gelen 'limon nane'ye bakarsak, bu adam ömründe hiç hasta bakmamıştı.*

"Potato Patato..." dedi, kollarını birbirine bağlayarak. "Limonu kaynatıp içine nane atıyorsun işte."

"Ne?"

Şaşkın yüzüme gururlu bir ifadeyle bakıp "Önemli değil" dedi. "Bir an önce iyileşip gücünü topla ki işinin başına geri dön, gazeteci kız. Yoksa ülkede olup bitenleri kimden öğreneceğiz, değil mi?"

"Ya... Çok incesin." *Basbayağı kalın, besbelli ortada halbuki Deniz? Adam seni kendi evinde istemiyor. İyileş de siktir ol git evden hani, babında.*

Ben ona evin efendisini gösterirdim ama dua etsindi ki hastaydım ve dahası yağmur yağıyordu. *Yağmurla pek ilgisi yok ama...* Bir de o sıra üzerime battaniye örtmüştü. İnsan, üzerine battaniye örten birinin yüzüne çatık kaşlarla bakamıyor. Ve bir de dışarıda yağmur yağdığından... *Yağmurla ilgisi yok diyorum, yok.* Bir ara salonda çapraz koltuklarda oturarak kitap okumaya daldık. Fakat Yağız Bertolt Brecht okuyordu. *Sanırım buna bir miktar şaşırdım.* Gangster dedi-

ğim adamı, anti militarist edebiyatı yaparken düşünemiyordum. Üstelik yağmur da yağdığından... *Yağmurla hiç ama hiç ilgisi yok. Geçiniz.* Yok, yok durunuz. Aslında en çok da yağmurla ilgisi var.

İnsan yağmur yağarken gerekçesiz, salt bir iyiliğin, hoşluğun esiri oluyor çünkü. Yollar, sokaklar, kaldırımlar, evlerin çatıları yağmur damlalarıyla yıkanıp arındıkça bir an için tüm insanlık arınmış gibi oluyor.

O gün, elinde kahve fincanıyla gözlerini kitap satırları arasında kaybeden yabancıyı bana uzun uzun izlettiren de bu düşünce olmalıydı. Ne kadar uzun bakarsam, hanesinden bir günahı silecek gibiydim. Zira dışarıda şakır şakır yağmur yağarken, yaprak suya, toprak çamura karışmışken ben onun kötü yanını iyi yanından nasıl ayırt edecektim?

Ya da en azından bugün için bir şeylerin ayrımına varmayı başka bir zamana erteleyecektim; Yağmurun aklımı bulandırmadığı güneşli bir gün umarak...

Gece karanlığı çöktüğünde gün içinde tabi olduğum sınavlara bir yenisi daha eklendi. Oysa tek yaptığım salonda oturmuş, eline aldığı kumandayla kanalları zaplayan Yağız yabancısına "Bi' dursana" demekti. Vizyona girdiği günden beri izlemek istediğim ama bir türlü vakit ayıramadığım film, TV'ye düşmüştü.

Ve böylece iki ayrı koltukta, tek eksiğimiz buymuş gibi, film izlemeye başladık. İlk yarım saat, Yağız'ın filmle ilgili iğneleyici çıkışlarına rağmen oldukça keyifli geçti aslında. O anlarda sık sık "beklediğime değermiş" diye düşünüyor, yer yer de bunu dillendiriyordum. Fakat sonra bir şey oldu. Kat'i suretle kurguda sırıtmasına, senaryoyla asla ve asla bağdaşmamasına karşın, estetikten yoksun, bayağı ve büsbütün lüzumsuz bir sahne dönmeye başladı ekranda. Hem de ne sahne! Skandal anlar... *Önce öpüştüler sonra...*

Sahne bir türlü bitmek bilmiyordu, bense oturduğum koltukta giderek azalıp küçülüyor, minyatüre dönüyordum. Vücudumdan soğuk soğuk terler boşalıyor, karnıma kramplar giriyordu. Filmi biraz ileriye almasını mı rica etsem yoksa telefonumu elime alıp onunla

mı ilgilensem derken öğürmeye başladım. Elimi kusmamak için ağzıma götürdüğümde, dudaklarımdan dökülen tek cümle ise "Kapat şu seksi!" oldu. *Evet, Deniz maalesef aynen öyle oldu.*

Elim ağzımda koşar adım lavaboya gittiğimde, hastalığım sebebiyle halihazırda bulanmakta olan midem, oyunun son perdesinde arzı endam etmişti. Hem de ne coşkulu bir dışavurumdu bu! Keza sadece yiyip içtiklerim değil, içimde, dilimin ardında tuttuklarım da kendilerini bir o kadar dışarı çıkarmışlardı. *Bunu anlaman için sifonu çekip lavabodan dışarı çıkmam gerek, Deniz.*

Yağız, salon kapısına yaslanmış, yüzünde tuhaf bir ifadeyle karşılamıştı beni. Bana sanki şaşırmış gibi değil de, uzun zamandır kuşkulandığı bir mesele, tahmin ettiği yönde sonuçlanmışçasına bilge bir tutum içinde bakıyordu. Ben yanından hiçbir şey söylemeden geçip yatak odama doğru ilerlerken ise arkamdan seslendi. "Neden bir sevgilinin olmadığı anlaşıldı" dedi, alaycı bir tonla. Sözleri beni duraksatmıştı ki attığı birkaç adımla yanıma gelip tam karşıma dikildi. "Kan, karanlık korkusu falan derken üzerine bir de se-... Vay canına... Sen haber yapan değil, düpedüz haber olan taraftaymışsın, gazeteci kız." Cümlelerinin ardından eliyle saçlarımı karıştırıp yanımdan geçip gitti.

Bense ellerimi yumruk yapıp sıktığım dişlerimin arasından bağırdım tekrar o malum iki kelimeyi:

"İki metre!"

Gecenin son cümlesi de bu olmuştu. Bu tuhaf ve densiz adam her geçen gün hakkımda yeni şeyler keşfederken, dahası ben de bu 'şeyler'i, daha sanki dünden razıymışım gibi, böylesine açık ederken, tutunacak bir dal olsun istemiştim sanırım. Ruhi mesafemi çoktan kaybetsem de hiç değilse fiziki olanı korumalıydım.

En azından iki metre!

"Zaman" benim için keskin ve sert bir kavram.

Kırılabilir ancak esnemez.

Bundan olsa gerek, hayatım boyunca birdenbire gerçekleşmeyen hiçbir şeyi fark edemedim. Soğuk duş gibi, surata inen okkalı bir tokat gibi, kurşunun eti delip geçmesi gibi olmalıydı bir şeyler. Keskin hatları olmayan, ince hastalık gibi ağır ağır sirayet eden felaketleri hiçbir zaman göremedim ben.

Bu yüzden ki kısık ateşte yavaş yavaş kaynıyorum. Halbuki ateşi birden harlasalar, acımı hissedebilirdim. Çünkü ben ancak temelimden sarsıldığımda kendime kulak veren biriydim.

Ve o 'sarsıntı' şimdi dibime yerleştirilen bir dinamit gibi tetikteydi.

Hastalığımın ertesi günü, öğlene doğru uyandım. Kendimi, düne oranla daha iyi hissediyordum. Ağır adımlarla pencereye yaklaşıp camı açtığımda karşıma çıkan manzara dünden pek de farklı değildi. *Gökyüzü alabildiğince bulutlu, inceden yağmur çiseliyor.* Hafif bir rüzgar, serin nefesini uyku mahmuru suratıma değdirdikçe ürperiyordum. Birkaç hafta önce yaşanan kavurucu sıcaklar yerini düpedüz güze bırakmıştı. *Güze... Şükrü Erbaş'ın Ömür Hanım'ıyla üzerine konuşmalar yaptığı hüznün mevsimine... Hoş gelmişti.* Yağmuru, her ne kadar acıklı ve fantastik hikayelerle bağdaştırsam da güzün edebi havasını her zaman sevmişimdir. Bundandır, haftalar sonra ilk defa penceremden dışarıya bakıp gülümserken yakaladım kendimi.

Kapalı, kasvetli bir havanın verdiği yaşama sevinciyle üzerimi değiştirip salona geçtiğimde ise yüzümdeki gülümseme, yerini çatık kaşlarıma bıraktı. Mükellef kahvaltı masası olduğu gibi duruyor fakat Yağız yabancısı ortalarda gözükmüyordu. *Hazırladığı hiçbir şeye dokunmamış, Deniz? Kanepenin yastıkları dahi bozulmamış. Sence de bir tuhaflık yok mu bu işte?*

Bir tuhaflık vardı. Olmalıydı. Hızlı adımlarla salondan ayrılıp odasına yöneldim. Kapının önünde yaşadığım kısa bir tereddüttün ardından kapıyı çalma cesareti göstermeme karşın içerden hiç ses gelmiyordu. Dahası kulpu çevirdiğimde kapının tamamen kilitli olduğunu fark ettim. *Tamamen kilitliyse sorun büyük, Deniz. Yarım kilitli olsaydı, neyse...* Bu da ne demek oluyordu şimdi? Beni mi taklit ediyordu yoksa bana bir mesaj vermeye mi çalışıyordu? Bir an için adını

seslenmeyi düşündüm fakat sonrasında bunun abartılı bir tepki olacağına karar vererek vazgeçtim. Zira kendisi muhtemelen uyuyordu. *Bir de beyefendiyi kalkıp kahvaltı etmesi için uyandıracak değildim.*

O sıra birden hazır Yağız yabancısı hala uyuyorken sıcak bir banyo yapma fikri düştü aklıma. Ne zamandır kendi evimde kaçak göçek yaşadığımdan, rahatça duşa girip küvetime şöyle bi' uzanamamıştım. Adam kilitli kapıları bile kolaylıkla açarken kendimi güvende hissetmemem normaldi, elbet. *Evet Deniz, dünyanın tüm gangsterleri senin ırzına karşı ortak teyakkuza geçmiş durumda çünkü.*

Bu dürtüden hareketle yabancının uykusunu fırsata çevirip koşar adım banyoya gittim. Ve suyu ayarlayıp küvete doldurduktan sonra sıcak sudan etrafa yayılan buharın eşliğinde hastalıktan yeni çıkmış, bitkin vücudumu köpüklerin arasına bıraktım. Tenim, kabarcıkların içinde yumuşarken zihnimi gölgeleyen düşünceler de gün yüzüne çıkıyordu.

"Bu saate kadar uyuması da enteresan..." diye mırıldandım o an kendi kendime. Sonra bu çıkarımın gereksiz ve dahası utanç verici olduğunu fark ederek kendi kendime bir miktar itiraz ettim. "Aman canım, elinin adamının uyuyup uyandığı saatlerin çetelesini tutacak değilim!" *Hiç.*

Saçımı şampuanlarken ise teori üretmeye devam ediyordum. "Hasta mı ki acaba? Ay! Benden mi bulaştı yoksa?" *Saçmalama Deniz, 'iki metre' diye bağıra bağıra geziyordun ortalarda. Nasıl bulaşacak?* "Ama dün ateşimi ölçmek için üzerime eğildi ya... O ara biraz yakın gibi olduk sanki..." Sonrasında bir kez daha kendimi düzelttim. "Yani şey! O oldu. O yakın oldu, ben olmadım. Ben değildim-... Değildim, değil mi?" *Gözünün önüne getireyim deme, Deniz. Böyle şeyler senin mideni bulandırır, panik atağın azar, sakın diyeyim.*

Ben, bir yandan kremlediğim saçımı bekletip diğer yandansa kendi içimde kendimi ölçüp tartarken salondan kapı sesine benzer bir ses geldiğini fark ettim. Hızlı hızlı adımlar, kapı sesleri, açılan kilit sesi hepsi birbirine girmişti. *Ne oluyor, Deniz? Uyandı galiba bu.*

Elimi çabuk tutup hızlıca durulanmaya başladım o an. Küvetten alelacele çıkıp üzerimi giyindikten sonra ise saçıma sardığım havluyla dışarı çıktım.

Yağız'ın odasının kapısı hafiften aralıktı. *Uyanmış beyzade.* Yüzüme bilmiş bir ifade takınarak geldiğimi belli eder şekilde kapının hizasına dikildim. Kollarımı birbirine bağladıktan sonraysa "İyi sabahlar beyefendi" dedim, samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Fakat bilginiz olsun, bu evde kapıları ancak ben kilitleyebiliri-..." Oldukça yüksekten başladığım cümlemi tamamlayamadım. Zira Yağız, üzeri çıplak şekilde koltukta oturmuş, iki hafta önce ellerimle sardığım sağ omzundaki yaraya pansuman yapmaya çalışıyordu.

Yarasından sızan kan şerit olup göğsüne doğru inerken gülümsedi. "İçeriden kilitleyeceksen neden olmasın?" dedi, muzip bir tavırla.

Bense nasıl olduğunu bile anlayamadan kendimi odada bulmuştum. "Ne oldu sana?" dedim, yanına doğru temkinli adımlarla yürürken.

Üzerindeki tişörtü yere rastgele fırlatmış, başı sağ omzuna dönük halde yarasına ilaç sürerken "Uykumda ters bir hareket yaptım sanırım, açılmış tekrar..." dedi. "Ama sorun yok, hallederim şimdi." Kelimeleri ağzından nefes nefese çıkıyordu. Sanki kilometrelerce koşmuş da yeni yeni soluklanmış gibi. Bu hali, oldukça enteresandı. O sıra birden bakışlarını bana çevirdi. "Sen gidip kahvaltı falan etsene..." dedi, imalı bir ifadeyle. "Üstüm başım kan içinde. Bayılacaksın şimdi, bir de bu halle kendinle uğraştıracaksın beni."

"Bu kadar kana dayanabilirim." Derin derin nefes alarak kendi kendimi onayladım. "Hayır, kesinlikle dayanacağım."

"Ne?" Yağız şaşırmış görünüyordu.

"Duydun işte" dedim, yutkunarak. Kapının arkasında dayalı halde duran katlanır sandalyeyi çekip tam karşısına oturdum. "Denemek istiyorum."

"Ne-... Neyi?"

Elinden sargı bezlerini alırken cevapladım sorusunu. "Kana olan hassasiyetimi yenmeyi..." *Asıl içindeki merhamet kırıntılarını yenmelisin, Deniz. Dahası, bu duygunun şu adama karşı işlemesiyle de*

baş etmelisin. Ve ona yardım etmek istediğini apaçık söyleyemediğinden, mazeretine kılıflar diktiren içindeki şu gururu da bir ara söküp atman lazım. Benden söylemesi.

"Şey-... Tamam ama..." Yağız yabancısı yüzüme tuhaf bakışlar atmayı sürdürüyordu. "Yalnız sonra yine iki metreden fazla yakınındayım diye kıyameti koparma, sandalyeyi kendi ellerinle karşıma çektin."

Bu haliyle bile sulu şakalar yapabilme potansiyeli vardı. Gerçi bunu söylemekte haksız da sayılmazdı. İlk günler oldukça sık söylerdim bunu. Bazen lavabo girişinde karşılaşırdık, birimiz girmeye, diğerimiz çıkmaya çalışırken bağırırdım. "İki metre!" Bazen çaydanlığın sapını aynı anda kavrar gibi olurduk. "İki metre!" Bazen aynı kumandaya el atar, aynı sandalyeye uzanır, aynı kapının farklı kulplarından aynı anda asılır, farklı yönlere çekerdik. "İki metre!" Yağız'ın ev içerisindeki neredeyse her eyleminin başına ve sonuna istisnasız eklediğim uyarı cümlesi olmuştu bu. Yani, sanırım böyle düşünmesi oldukça normaldi o gün. *Eh ama tabii ki bunu ona söylemedin, Deniz.*

Gözlerimi kısarak yüzümü buruşturdum. "Anlaşmada, senin bana iki metreden fazla yaklaşmayacağın yazıyor" dedim. "Benim sana değil."

Yağız küçük bir kahkaha attı o an. "Anlaşmadaki boşlukları iyi değerlendiriyorsun" dedi. "Gerçi pek haksız da sayılmazsın." Yarasını işaret edip devam etti. "Küçük bir defosu da olsa böylesine sıkı bir vücutla arasına hangi kadın mesafe koymak ister ki?"

Sargı bezini doladığım elimi, o 'mükemmel' vücudunun defolu yerine götürüp parmağımla yaranın üzerine bastırdım. "Fakat ben defolu ürünlerle ilgilenmiyorum." Ancak defolu ürün benimle ilgileniyordu. *Zira üzerine bastırdığım yaradan oluk oluk kan sızmaya başlamıştı.*

"Sendeki defo nasıl oluştu?"

"Hı?" dedim, belli belirsiz. Hızlanan kalp atışlarım eşliğinde yavaş yavaş gerçeklikten kopuyordum.

Yağız, sol elimi tutarak avcumun içindeki minik yara izini işaret etti. "Bunu diyorum."

"Se-... Seni ilgilendirmez." Elimi Yağız'dan hızla geri çektiğimde tüm vücudum kaskatı olmuştu. Diğer elim ise hala Yağız'ın köprücük kemiğinin üzerinde duruyordu. Kendimi ne kadar geri çekmek istesem de mümkün değildi. Omzundan ılık ılık akan kan, soğuk teninde küçük patikalar çizerek göğsüne doğru ilerlerken bunu başaramazdım.

Kafam önce arkaya sonra öne doğru birkaç kez gidip gelirken başımdaki havlu da yere düşmüştü. Hafiften kulaklarım çınlamaya başladığında ise çenemde hissettiğim bir ağırlık tarafından sarsıldığımı fark ettim. Yağız, bir eliyle yüzümü kendine doğru sabitliyor, diğer eliyle de başımın arkasından tutuyordu.

"Beni duyuyor musun?" dedi o an, gözlerini gözlerime sabitleyerek. Hafifçe başımı salladığımda devam etti. "Güzel... Şimdi ne yapacağız biliyor musun? Önce üç kere burnundan nefes alıp üç saniye bekletip yavaşça ağzından vereceksin. Anlaştık mı? Haydi, benimle birlikte... Evet, işte böyle..." Nefes egzersizi bittikten sonra gülümsedi. "İyi misin?" Bir kez daha başımı salladım. "Harika... Şimdi devam edeceğiz. Ama bunun için ellerinin ne yaptığını unutman gerekiyor. Onlar yarayı sarıyor ama sen şu an bununla ilgilenmiyorsun. Anlaştık mı? Eğer bunu aşmak istiyorsan aklını başka bir şeyle meşgul etmelisin." Bir eliyle avcumdan kavrayıp göğsünün az yukarısındaki yaranın üzerine getirdi. "Yüzüme bak, tamam mı? Sen bana bakacaksın, beni göreceksin. Yarayı ise sadece ellerin görecek, gözlerin değil. Ellerin ne yapması gerektiğini biliyor. Biliyor, değil mi?"

"Sanırım" dedim, kesik bir sesle.

"Tamam" diye devam etti Yağız. "O halde onlar yarayı sarsın. Sense bu olurken aklını herhangi bir şeyle meşgul et. Ne bileyim... Bildiğin, sevdiğin bir şarkıyı, bir şiiri düşün. Onu hatırlamaya, hatta söylemeye çalış."

"Ama-... Ben..." Çok açık şekilde böylesi bir şefkate hazırlıksız yakalanmıştım. *Hem de ondan, gangster dediğim bu yabancı adamdan.*

"Ama sen..." dedi, Yağız. "Yapacaksın." Yüzüme daha önce bana hiç göstermediği bambaşka bir ifadeyle bakıyordu. *Ve o ifade beni kesinlikle tedirgin ediyordu.*

Bir süre kadar hiçbir şey diyemeden öylece yüzüne baktım. Yağız'ın gözlerinde, benim dudaklarım arasından mırıldanılacak iki satır dizenin ya da bir nakaratın bekleyişi vardı. Ve o sıra, kendim bile fark etmeden döküldü ağzımdan, kısa zaman önce belki yüzüncü kez okumuş olduğum Edip Cansever'in İçerikler II şiiri:

"Konuşuyoruz desem, konuşmuyoruz da
Ayrı ayrı şeyler düşünüyoruz üstelik, birbirimize bakarak
Ne seviyoruz ne de sevmiyoruz birbirimizi
Ne varız ne de yokuz gerçekte
İki lamba gibiyiz, iki ayrı yerinden aydınlatan odayı."

O an birden duraksadım. Dizelerin kalanını kafamda toparlayamıyor, bir türlü doğru şekilde bir araya getiremiyordum. Şiire ara vermemle, yaranın üzerinde sargıyla gidip gelen ellerim de durmuştu. Fakat Yağız durmadı:

"Değilsek de yakın birbirimize
Uzak da sayılmayız büsbütün
Gökyüzünde iki uçurtma başıboş
Yan yanayızdır sadece
Her çiçek bir çoğulluktur gününe göre
Yalnızlık çoğulluktur
Sanırım bir giz de yok bu beraberlikte."

Şiir bitti. Bense elimi halen Yağız'ın soğuk göğsünden çekebilmiş değildim. Sanırım unutmuştum. Elimi de, yarasını da, içerinden akan kanı da... Sanırım haklı çıkmıştı. *Ama fazla haklı çıkmıştı.* Kafamı dağıtmak istemişti. *Ama fazla dağıtmıştı.* Nefesim de dağılıp

gitmişti. Hızlı solumaktan onu da tüketmiştim. Üstelik konuşamıyordum, bunu da unutmuş olacağım. Sanki boğazımdan yukarı doğru uzanan koskoca bir yumru, ağzıma yakın bir noktada sıkışıp kalmıştı da kelimelerim kıpırdayamıyordu. *Fakat bu sefer vücut dengeni sarsan bu şey, kan tutması değildi, Deniz; kanı akanın tutmasıydı.*

"İyi o zaman." Hızlıca sandalyeden kalkarak aramızdaki bu tuhaf havaya son verdim. "Ben-... Ben gideyim."

Yağız da ayağa kalkmış, kahverengi gözlerini üzerime dikmişti. "Hiç fena değildin" dedi, göz ucuyla omzundaki sargıyı işaret ederek. "İstersen ara sıra pratik yapabiliriz."

"Pratik?"

"Pratik, evet" dedi, başını sallayarak.

"Ne-...Nasıl olacak o pratik mesela?" Kelimelerimi güçlükle toparlıyordum. "Uykunda şey, ters bir hareket falan mı yapacaksın yoksa yine?"

Gülümsedi. "Yani, görünmez kaza... Belki de bakarsın kapıya çarparım."

Derince bir nefes vererek "Yok" dedim. "Sen bence hemen iyileşmeye bak. Bu iş-... Bu iş çok uzadı çünkü. Bir an önce-... Gitsen iyi olacak."

Sözlerimin ardından Yağız'a cevap verme fırsatı tanımadan hızlı adımlarla odadan çıktım. Bu kadar stres, düşünce, kan ve dahası bu adam, bünyeme fazla gelmişti. *Bak yine çarpıntın tuttu, Deniz.* Bir titreme nöbeti eşliğinde kendimi lavaboya attığımda kan izi içindeki ellerimi yıkarken bembeyaz kesilmiş yüzümü de bu farkındalık duygusuyla seyrettim. Belimi hafiften kırıp eğilsem, kalbim ağzımdan çıkıp aşağı yuvarlanıverecek gibiydi. Ölümün içinden gelen bu adam benim yaşantıma tam olarak nasıl tesir ediyor, anlamak güçtü.

Yarısında unuttuğum bir şiirin devamını getirdi. Ama sanki sadece yarısında unuttuğum bir şiirin devamını getirmek gibi de değildi bu; Sanki takılıp düştüğüm yerden tutup kaldırdı beni, ya da şemsiyemin koruyamadığı omzumdaki yağmur birikintilerini sildi, eğilip ayakkabımın çözülmüş bağcığını bağlamış gibi... *Bir şeyleri nizama sokmuş, tamama erdirmişti.*

Teşhis ve tasviri giderek imkansız bir hal alan sayısız düşünce, o gün şiirle beraber beslendiği kaynağından çoğalarak birer birer zihnime dolanmıştı. Ve bense içerimdeki karmaşanın tam ortasında başı kesilmiş tavuk gibi dolaşıyordum.

Keza bu, hayatın bana *'temelimden sarsıldığımı'* söyleme şekliydi. *'Kendime kulak verme'* zamanım, sanırım çoktan gelmişti.

Yalancı yabancı

"Farkındasızlıktan farkındalığa geçiş, en büyük kuantum sıçramasıdır" der, guruların gurusu Osho.

Zira insanın kendini bir bilmesi, başkasını bin bilmesinden yeğdir. Bunu, son iki haftadır aynı evi paylaştığım yabancı bir adam sayesinde gizli kapaklı yanlarımla hesaplaşırken çok daha iyi anladım. Hem duygu durumumda hem de tutumlarımda böylesine belirgin değişimler yaratan bu tuhaf adam, beni alışkanlıklarımın öylesine dışına itti ki... Büsbütün bir bilinç bulanıklığına sürüklendim. Bu yüzden ki, usul usul yanaşıp dibime bıraktığı dinamitin varlığını ancak patladığında *fark etmiştim.* Keza bu farkındalık olgun, sağlıklı bir karar alabilmek ve bir şeylerle yüzleşme cesareti gösterebilmek için atmam gereken ilk ve en önemli adımdı.

Bense adımlamayı es geçip doğrudan sıçramayı tercih ettim; Osho'nun kuantumuna da değil üstelik, tüm o varoluş sancılarının beşiği, tumturaklı felsefelerin ana vatanına...

Yunanistan'a.

Her şey, bir anda gelişen ve beni adeta bir çözümsüzlüğün içine iten tuhaflıklar sebebiyle başladı. Son iki haftadır kendimi tanıyamıyor, uzaktan bakıp anca olsa olsa bir benzetir gibi oluyordum. İş yerindeki dalgınlıklarımın da önü arkası gelmiyordu. Kimi zaman boş

gözlerle dakikalarca monitörü seyrediyordum, kimi zaman sadece bir kalemi, bir ayracı... Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de kendi hal ve gidişatıma içerleyip üzüntüden hastalanmıştım. Evimi mesken tutan bir gangstere karşı içimde kumbara gibi biriken düşünceler ve dahası onunla içten içe kurmuş olduğum garip bir bağ, ayaklarıma dolanmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kendimi hizaya çekme dürtümü de, içinde bulunduğum bu duruma dair olan memnuniyetsizliğim tetikledi. Ve hastalığımın ardından mesai başı yaptığım ilk gün radikal bir tutumla, kendimi Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet Tunaboyu'nun odasında buldum. Yağız'ın, evimde kalmanın karşılığı olarak verdiği ve iki haftadır çekmecemde duran Karaatay dosyasını da Hikmet Bey'e bu radikal tutumdan aldığım şevkle sundum. *Bunu şimdiye kadar çoktan yapman gerekirdi, Deniz. Böylesi büyük bir haberi patlatmayı nasıl bu kadar erteledin? Kaldı ki sen kurduğu alarmı bile ertelemeyen biriydin.*

Ne olmuştu sahiden bana? Üzerime hiç yakıştırmadığım bir kıyafeti giyip boy aynasına bakmış ve kendimle göz göze gelip sarsılmıştım sanki. Hayretler içinde de değildim üstelik, hayretlerin büsbütün dışındaydım. İnsan içinde olduğu bir durumu tahlil etmede güçlük çeker. Bu yüzden ki içimden çekilip dışarıdan etraflıca bakınca kendime, vahametimin farkına varmam da bir o kadar kolay ve fakat bir o kadar da acılı oldu. *Dahası, ortada tüm bunlardan daha acı bir şey varsa Deniz; o da Karaatay dosyasını Hikmet Bey'e teslim edişinin mesleki anlamdaki kariyer beklentinle hiçbir ilgisinin bulunmaması!*

Şehrin karmaşasından kaçıp köye yerleşen küçük bir burjuva gibi, zihnimdeki karmaşadan uzaklaşmak için beyin göçü yapıyordum çünkü. Beynimi yemliyor ve onu adım adım olay mahallinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Al beynim; bak bu dosya, bu Hikmet, bu da Hikmet'in ağzından akan salya! Şimdi içinin derinliklerinde dönüp duran Edip'in malum şiirini serbest bırak. Zaten sen bırakmasan bile mısralar, dizeler kendileri ayaklanıp kaçacaklar. *Hikmet'in salya akımı karşısında hangi şiir akımı ayak diretebilir?*

Elimdeki dosyayı gören Hikmet'in salyaları bir süre daha aktı o gün. Dile kolay, en büyük rakibi İbrahim Karaatay'ın bir zamanların ünlü bir haber spikerinden olan gayrimeşru çocuğu, her açıdan büyük bir haber, hatta büyük bir intikam anlamı taşıyordu Hikmet için. Gözbebekleri büyüdükçe büyüyor ve benim böylesine bir bilgiye nasıl ulaştığımı anlamaya çalışıyordu. *Asıl soru şu ki Deniz; Yağız yabancısı böyle bir bilgiye nasıl ulaşmıştı?*

Hikmet Bey, gerekli incelemeyi tamamladıktan sonra bakışlarına manalı bir şüphe yerleştirdi. Bilgimin kaynağını gizli bir izleyici e-maili olarak belirtmeme pek ikna olamamıştı. "Olacak iş değil yahu!" dedi, bir ara. "Sen daha dünkü çocuksun, Deniz. Nasıl şey oluyor sana böyle şeyler? Hayır yani, burada yılların tecrübesiyle ben durur-... Neyse. Ben şey yapmayayım şimdi... Sen zaten arkanı sağlam yere dayamışsın da-... Yine de teessüf ediyorum yahu!"

"Ne demek istiyorsunuz Hikmet Bey?" dedim, şaşkın bakışlarla. Tam bir şeyler daha söyleyecektim ki, bizim ben dahil beş kişiden oluşan haber masası ekibinden, Bahadır içeri girdi.

"Gel Bahadır, gel" dedi Hikmet, eliyle Bahadır'a koltuğu işaret ediyordu. "Otur... Bak, Deniz ne öğrenmiş, haberin var mı?" diye ekledi. "Şu İbrahim pezevengi var ya... Gayrimeşru çocuğu varmış herifin. Hem de kimden biliyor musun? Açelya Ketenci'den... Ya... Peki, Deniz bunu nasıl öğrenmiş sence Bahadır?"

"İbrahim pezevengi, boynuna takılmış kırmızı bir anahtarla polis karakoluna mı teslim edilmiş yoksa Hikmet Bey?" dedi, Bahadır sakin bir tavırla. "Hani... Başka türlü öğrenemez de ondan diyorum."

Hikmet başını iki yana salladı. "Yok yahu, adını gizleyen bir izleyicisi mail atmış. Öyle diyor. Olacak iş mi?"

"Değil, Hikmet Bey."

"Değil tabii" dedi, Hikmet kendini onaylatmaktan duyduğu hazla. "Biz de alıyoruz o maillerden ama bize hiç öyle şeyler denmiyor. Eleştiri, şikayet hatta hakaret dahi alıyoruz ama böyle bilgiler gelmiyor bize hiç. Geçen de hatta biri-... Kimdi o Bahadır? Yayını falan şey etti hatta. Neydi adamın adı? Ne demişti bana?"

Bahadır, Hikmet'in sorusunu tekletmeden cevapladı. "Yozgat'tan Niyazi Bey, 'senin çenenin yayını sikeyim' demişti, Hikmet Bey."

"Ne diyorsun sen Bahadır!" Hikmet hızla ayağa kalktı. "Ahlaksız herif! Be-... Ben onu mu sordum sana, hayvan herif! Yayını derken-... Bizim yayını, programla ilgili olanı demişt-... Çık dışarı! Yürü git, çık!" Bahadır mahcup bir ifadeyle dışarı çıkarken Hikmet Bey masasından aldığı peçeteyle alnındaki teri silmeye başladı. "İnsana sevincini bile rahatça yaşatmıyor bu it oğlu, it!" Biraz soluklandıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Deniz-... Yürü git sen de hazırlan! Tekin'e söyle o da ekipmanları hazırlasın. En geç yarın bitirelim şu işi. Bulalım Açelya'yı, konuşturalım. Anladın mı? Bunun geri dönüşü yok. O şerefsiz İbrahim'i bitireceğiz. Sonra kim kimin çenesinin yayını şey yapıyor, belli olacak!"

"Tamamdır Hikmet Bey!" dedim, oturduğum koltuktan doğrulurken. "Ben hemen-..."

"Bana bak!" Hikmet bir kez daha araya girdi. "Ben senin bu edindiğin bilginin kaynağını boş vereyim, sen de-... Sen de Bahadır'ın o dediği maili unut, Deniz. He? Anlaştık mı? Deme kimseye sakın yahu! Sakın deme!"

Gülmemek için dudaklarımı içinden ısırarak cevap verdim Hikmet'e. "Yok, Hikmet Bey. Olur mu öyle şey? Kime diyeceğim zaten..." *Kime diyeceksin sahiden Deniz? Zira bu maili bilmeyen birini bulman neredeyse imkansız.*

*'Yozgat'tan Niyazi Bey'*in bizatihi Bahadır olduğu ise şimdilik sadece sır. *Yirmi yedi kişi arasında.*

Hikmet Bey'in odasından ayrılır ayrılmaz ilk işim, Yağız'ın bana vermiş olduğu dosyanın içindeki iletişim numaralarından Açelya Ketenci'ye ulaşmak oldu.

Kızı Azra'yla birlikte Yunanistan'ın başkenti Atina'da yaşayan Açelya, ilk önce on bir yıllık sırrının basına düşmesinin verdiği şokla her şeyi katiyetle inkar etti. Ardından ağlamaya başladı. Derken tehditler savurdu. En son ise İbrahim Karaatay'a belalar okuyarak her şeyi bir nevi kabullenmişti. "İbrahim bizi öldürür" demişti hatta bir ara. "Bir daha beni aramayın."

"Ölmekten korkuyorsunuz ama ölü gibi yaşamaktan yana bir şikayetiniz yok sanırım?" dedim, bense Açelya'ya. Oldukça da gaddar

şekilde söylemiştim bunu. *Sanırım tahrik etmeye çalışıyordum.* "Ya kızınız?" diye devam ettim ardından. "Ondan babasıyla ilgili gerçeği daha ne kadar saklayacaksınız? Bir gün büyüdüğünde karşınıza dikilip böylesine bir zulme boyun eğdiğiniz için sizden hesap sormayacağını mı zannediyorsunuz? Adınızı değiştirdiniz, ülkenizi değiştirdiniz. Yıllardır kendi ailenizle bile görüşmüyorsunuz. Çünkü o pislik adam, sizi resmen açık cezaevine hapsetti. Hem kendinize hem de kızınıza böyle bir zulmü nasıl reva görebilirsiniz?"

"Peşimde 7/24 silahlı adamları var!" Açelya'nın sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Belki şu an telefonlarımı dahi dinliyorlardır. Ve eğer konuşursam işimizi bitiri-..."

"Eğer konuşursanız size hiçbir halt yapamaz!" diye böldüm sözünü. "Eğer konuşursanız, eğer olay basına yansırsa ve sizi on bir yıldır o ülkede bir nevi esir tuttuğunu kamuoyu öğrenirse... İşte asıl o zaman size hiçbir halt yapamaz. Bütün gözler İbrahim Karaatay'ın üstündeyken, sizin kılınıza dahi zarar veremez."

O anlarda Açelya hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. "Korkuyorum" diyebildi sadece. "Çok korkuyorum."

Bense aramızdaki telefon konuşmasını bitirecek son cümleyi kurdum ona. "Artık korkması gereken kişi siz değilsiniz" dedim, boğazımda oluşan yumruyla. "Bundan sonra asıl korkması gereken kişi, tüm kariyerini başkalarının 'ahlakına' bekçi olmak üzerine kuran, *mutaassıp ve saygın iş adamı* İbrahim Karaatay!"

Telefonu kapatır kapatmaz ilk işimiz, bizim ekipten kameraman Tekin'le birlikte Atina'ya giden uçak seferlerine bakmak oldu. Soran olursa haber için Atina'ya gidiyorduk. *O gün yaşananların, çoğumuz için anlamı budur.*

Benim için manası ise sadece gitmekti. Gitmek, her neresi olursa. *Gitmek, evden uzak herhangi bir yere...*

Uçak, Atina havalimanına indiğinde bizi Hikmet Bey'in bir arkadaşı karşıladı. Açelya Ketenci'nin adresini bulmamız için bize o yardımcı olacaktı. Fazla zamanımız yoktu, Ketenci'yi röportaj yapmaya ikna edip gün içinde Türkiye'ye dönmemiz gerekiyordu. Kanaldan

bir başka ekip ise İbrahim Karaatay'ın evinin önüne adeta kamp kurmuştu. Bizim çekimlerimizin tamamlanmasının ardından soluğu Karaatay'ın evinde alacak olan ekip, skandalı bir de Karaatay'ın eşi Fahriye Hanım'a sorup bir bilgisinin olup olmadığını öğrenecekti.

Ve akşam olduğunda ana haber bültenleri, yarın olduğunda ise pek çok gazete manşeti bizim, dahası benim imza attığım bu bomba haberle çalkalanacaktı:

"İbrahim Karaatay'ın kirli geçmişi!"

"Karaatay'ın on bir yıllık sırrı!"

"Karaatay'ın gayrimeşru çocuğu ortaya çıktı!"

"Açelya Ketenci'den şok sözler: 'Ölüm tehdidi ald-...'"

"Minik Azra babasını anlatıyor: 'Hiç sevmiy...'"

Öyle de oldu. Fakat iki günlük bir zaman kaymasıyla oldu. Çünkü Redkey, Türkiye gündemini bir kez daha sarsarak, yine kendi dışındaki tüm haber değerlerini sıfırla çarpmıştı.

İkinci şahbozumu vakası, Atina'ya ayak basmamızın üstünden iki saat gibi bir zaman geçtikten sonra patlak verdi. Bu da demek oluyordu ki; Depremler, seller, trafik kazaları, soygunlar, cinayetler gibi teferruat sayılacak birtakım can sıkıcı hadiseler birkaç günlüğüne hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Çünkü birinci gündem maddesi, Tanrı eli değmişçesine belirlenmişti. Şahbozumu devam ediyor, Şahbozanlar tasfiye ediliyordu. Paketleme ritüelinin son kurbanı Adalet Eski Bakanı Haydar Rıfat Çakır olmuştu.

Haberin duyulmasının ardından Hikmet Bey tarafından alelacele arandık. "Şimdilik röportajı bekletin" dedi, Hikmet. "Ortalık biraz şey olsun, yatışsın. Şimdi patlatırsak arada güme gidecek yoksa! Yarın duruma göre şey yapıp şey yapmayacağımıza bakarız. Ben bir şey demeden de, sakın şey yapmayın!"

Ve Atina'da geçecek olan iki günüm böylelikle şey olmuş, yani başlamış oldu. Tekin'le birlikte rastgele bulduğumuz küçük bir otele yerleşip haber dosyamızı, Hikmet'ten alacağımız icazete dek bekletmek durumunda kaldık. Benim akıl bulanıklığım ise bu 'bekleme süresi'nden pek de olumlu etkilenmedi. Bir yandan Redkey olacak münasebetsize sinirleniyordum; *İkinci Şahbozanı deşifre etmişmiş! İki-*

üç gün daha bekleyemez miydi? Beni neden manipüle ediyordu? Diğer yandansa evime kök salan Yağız yabancısına kuruluyordum; *Evimde babasının çiftliği gibi takılacaktı yani. Bornozuyla mutfağımda elma yiyecek, kanepemde yatacak, belki kilitli kapımı açıp yatak odama dahi girecekti!*

Bu düşüncelerin çıkmazında gece boyu ev telefonumu defalarca aradım. Hiçbirini açan olmadı. *Normal, Deniz? Adam senin ev telefonunu niye cevaplasın?* Bir kere de Saadet Hanım'ı arayıp kapı zilimin çalışıp çalışmadığını kontrol etmesini rica ettim ancak kapıyı açan olmamış. *Bu da normal, Deniz? Adam senin üst kattaki deli komşuna niye kapıyı açsın?*

Yok, kesinlikle çıldırıyordum. Evime dinamit döşeyip patlatacak hali yoktu ya, bu telaşım neydi? *E zaten Saadet'i de bunu teyit etmek için aramadın mı, Deniz?* Yine de ne yapsam içimdeki tedirginlikten kurtulamıyordum. Bu adamın varlığı beni başka bir ülkede dahi, sanki iki metreden daha yakınımdaymış gibi rahatsız ediyordu çünkü. Resmen zihnimin ortasına çöreklendiğini hissediyordum. İçeride bağdaş kurmuş oturuyordu. *Yoksa onu tanıdığım günden beri yaşadığım bu beyin yorgunluğu, bu baş ağrıları ve kafamda durmadan çalkalanan düşünceler fizik kuralları içinde nasıl açıklanabilirdi?*

Atina'ya beraberimde gelmiş kadar irkiliyordum ondan. Dahası sanırım ülkeye de benimle birlikte dönecekti! Ah... Hiç değilse burada bırakamaz mıydım onu? Kafasına yapraklarla örülü bir taç geçirip beline beyaz çarşaf dolasam, eline de bir mızrak verip bir surun üzerine dikiltsem dimdik, bu antik kentin mimarisine karışmaz mıydı? *Aaa Yunan heykeli gibi adam mı diyorsun, Deniz?*

Pes! Artık-... Gerçekten, pes! İç sesim tarafından dahi manipüle ediliyorsam, yeryüzünde gidecek hiçbir yerim yok demektir. *Ya da belki de gidecek değil, kaçacak hiçbir yerin yoktur Deniz?*

Kapa çenemi!

Ertesi gün, ne Açelya Ketenci'yi bulmamız ne de kendisini konuşması için ikna etmemiz kafamızdaki kadar zor olmadı. Zira Açelya

her ne kadar korksa da herkesten gizli olarak sürdürdüğü bu kaçak hayatından büsbütün bıkmıştı.

Anlattığına göre; İbrahim Karaatay'la ilişkileri günümüzden on beş yıl kadar önce başlamış. Karaatay, önceleri sık sık eşi Fahriye Hanım'la ayrılacağını söylese de zamanla Fahriye'nin köklü aile geçmişi ve dudak uçuklatıcı servetinden vazgeçemeyeceğini anlamış. Üç yıl kadar devam eden ilişkileri ise Açelya'nın hamileliği ile sekteye uğramış. O zamanlar ünlü bir haber spikeri olan Açelya, "Bebeği aldırmamı isteyeceğini biliyordum. Bu sebeple hamileliğimi gizleyebildiğim kadar gizledim" sözleriyle anlatıyordu o günleri. Ve ekliyordu:

"İbrahim durumu öğrendiğinde kızım kürtaj yapılamayacak kadar büyümüştü. Zaten o günden sonra da benimle tüm bağını kesti İbrahim. Doğumun gerçekleşmesinin ardından Yunanistan'a gönderdi bizi. Tam on bir yıldır suçlu gibi gizleniyoruz."

Azra ise küçük yaşına rağmen her şeyin bilincindeydi. İlk önce onu bu olanların dışında tutmak istemiştim fakat bizi görür görmez "Televizyoncular gelmiş anne!" diye atladı önümüze. "Onlara her şeyi anlatalım" dedi. "Babamın sana neler yaptığını haberlerde göstersinler. Seni hep ağlatıyor, hiç sevmiyorum onu!"

O gün, o küçük kız çocuğunun ağzından çıkan her kelime boğazıma bir düğüm atmıştı. Kırık dökük sesiyle kurduğu her cümle beni öylesine eskilere götürdü ki... Etrafımda yaşanan tüm acıları çocukluğumun süzgecinden geçirdiğim günleri hatırladım birden. Bir çocuğun gözünden tüm hüzünlerin, tüm çirkinliklerin neden sonuç ilişkisi içinde tasviri, bu kadar basitti işte;

Biz, annelerimizi ağlatan adamları hiç mi hiç sevmiyorduk.

Yalanlar, uykuda bekleyen karmaşa tohumları. Yalanlar, toprağını suladığımız, bir aldanmışlık içinde yeşerttiğimiz yalanlar. Yalanlar çiçek verip açtığında, tohumunu unuttuğumuz. Taptaze, dipdiri kök saldılar içime.

Yalanlar, benden uzun yaşayacaklar.

Bir oyunun içindeyim. Kaç perde süreceğini bilmediğim, elimde hiçbir metni bulunmayan isimsiz bir oyun bu... Bense anlamsız dekorların arasında koşturup duruyorum. *Dekorlar* diyorum. Öylesine kaptırmışım ki kendimi rolüme, o hızla içlerinden birine çarpıp düşürmesem, sahte olduklarını fark etmeyeceğim. *Neyse ki çarpıyorsun, Deniz. Ama yıkılan sadece dekorlar mı?*

Atina'dan döndüğüm gün, akşamüzeri apartmanın kapısında karşılaştığım üst komşum Saadet Hanım'la konuşurken düşünüyordum bunları. Nasıl bir oyunun içine çekildiğimi, Saadet'in imalı gözleri tokat gibi çarpıyordu yüzüme. Bir garipti Saadet. Bakışlarında, o güne dek mevcudiyet göstermemiş bir anlam vardı. Ağzının içinden konuşuyor, bir şeyleri ölçüp tartar gibi sinek vızıltısına benzer sesler çıkartıyordu.

Saadet'in konuşmasına "Laf, söz olacak canım"a benzer bir cümle duyduktan sonra kulak verebildim. Keza Saadet ilk zamanlar, pek üzerinde durmamış. Dahası, kimin dairesine girip çıktığını da anlamamış adamın. Sonra geçenlerde denk gelmiş. Bir bakmış, ne görmüş? Benim evimden çıkıyormuş adam. Recai Bey de fark etmiş durumu, cık cık cık cık demiş. Zaten gençler, bu devirde pek bir rahat yaşıyormuş. Ama burası bir aile apartmanıymış, yakışık almazmış böyle şeyler. He... Saadet için sorun yokmuş aslında, o modern düşünceli bir kadınmış. Ama eşi Fahrettin, çocukların ahlakının kötü etkileneceğini söylüyormuş. O demiş, git konuş Deniz'le diye. Ne iyi olmuş, denk gelmişiz de konuşabilmişiz. Bir de af edersin, adam biraz garipmiş. Sürekli siyah giyiniyormuş, kafasında da siyah bir şapka varmış, yüzü gözü seçilmiyormuş. Allah korusunmuş, adamı ilk gördüğünde apartmanı teröristler bastı zannetmiş Saadet. Görüştüğüm erkeklere dikkat etmem benim hayrıma olurmuş, gencecik kızmışım, ziyan olurmuşum.

"Polis!" dedim, ilk şoku atlatır atlatmaz. "Kendisi, sivil polis." Saadet'in gözlerindeki iğneleyici bakışlar, bir anda panik ve korkuya evrilirken bense ona aldırmadan devam ettim. "Saadet Hanım, sizden sır çıkmayacağını bildiğim için söylüyorum, o yüzden aramızda kalsın ama... Beyoğlu civarında çok büyük bir çeteyi çökertmek

üzere emniyet. O da bir nevi gizli görevde şu an. Mecburen öyle giyiniyor, tanınmamak için... Biz de bu dosyada emniyetle ortak çalışıyoruz. Bir süre, kamufle olmak için benim evimde kalması gerekiyor o yüzden. Ama bakın, sakın diyeyim. Aramızda kalacak bunlar."

Saadet Hanım, adeta bir aydınlanma yaşıyor gibi uzaklara dalıp çıktı o an. "Kusura bakma Denizciğim" dedi. "Bilemedik biz. Bak sen şu işe... Demek ki geçen haftadan beri sokağımızda dolanan o tuhaf adamlar da polis! Hay Allah! Biz de neler düşündük apartmancak. Kusura bakmıyorsun, değil mi?" Yüzünün rengi değişmiş bana karşı apaçık bir mahcubiyet içine girmişti Saadet. Bir süre kadar, adamla ve anlattıklarımla ilgili sorular sorup sormama arasında gidip geldi. Ama her sıradan Türk vatandaşı gibi o da polisten korkuyor, kaçınıyor, salt üniformaya karşı bile derin bir saygı besliyordu. Bu sebepten merakını gideremedi ve lafı fazla uzatmadan düzeltme ve özrünü tamamlayıp panik içinde apartmandan çıktı.

Bense olduğum yere çöktüm. Yağız yabancısının bana gelişinin on yedinci günüydü. Ve on yedi gündür kandırılıyor muydum yani? Adı Yağız olacak o adam sokakta bekleyen haydutları bir şekilde atlatıp dışarı çıkabiliyordu çünkü evde kapana kısıldığı bir düzmeceden mi ibaretti? Saadet'in tarifine uyan tek kişi Yağız'dı. Günlerdir evimde duran adam, pencereden dahi bakamayan adam, ben olmadığım zamanlarda rahatça dışarı çıkabiliyordu yani, öyle mi? *Öyleymiş, Deniz. Bilim yanılır, Saadet'in apartman içi gözlemleri yanılmaz.*

Yerimden zar zor doğrulup dairemin bulunduğu kata çıktığımda ellerimdeki titreme yüzünden çantamdaki anahtarı çıkarmam oldukça uzun sürdü. Omzumu kapıya yaslamış halde kilidi tutturmaya çalışıyorken ise kapı bir anda hızla içeriye doğru açıldı. Ve ben tüm ağırlığımla Yağız'ın üzerine savruldum. Bir süre kadar hacıyatmaz gibi ileri geri gittiysek de bir şekilde bizi ayakta tutmayı başardı. *Manevra kabiliyeti, yalancılığı ile eşdeğer olsa gerek, Deniz!*

"Vaouv!" dedi, kollarıyla kavradığı gövdemi sabitlemeye çalışırken. "Boynuma sarılacak kadar beni özlediğini bilseydim, evde güzel bir ortam falan hazırlardım. Olmadı böyle şimdi..."

Ellerini üzerimden hızla ittirerek "Niye evde hazırlıyorsun ki ortamı?" dedim, imalı bir tonla. "Belki de dışarı çıkardık!"

Attığım oltaya pek aldırış etmemişti. "Ama ben ev gangsteriyim, unuttun mu?" dedi, dudağının kenarında oluşan alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı hızlı hızlı sallayarak "Birimizin bunu unuttuğu ortada" dedim. "Ama acaba hangimizin?" *Ne yapıyorsun sen Deniz? Adama söylediği yalanı böyle mi itiraf edeceksin? Liseli gibi laf sokarak mı?*

Beynim soru işaretlerinden oluşan bir yığının orantısız ağırlığı altında ezilirken Yağız'ın karşısından bir hışımla çekildim o an ve içi boş bir çuvalı andıran vücudumu yatak odama kadar sürükledim. Aklımı yitirecek gibi hissediyordum. Anlayamıyordum. Az önce olanlar neydi ve ben tam olarak neyin içindeydim? Hayır, hayır. Nelerin dışındaydım asıl? Yeni yeni yalanlar duyacak olmak, mevcut bir yalanı yaşamaya devam etmekten daha korkutucu geliyordu şimdi. Doğru cevabı alamayacaksam soru sormamın ne manası vardı ki?

"Ne oluyor ya?" Tonlarca ağırlığa tekabül eden yorgun bedenimle, yatağa boylu boyunca uzanmıştım ki hızla ayağa doğrulmam bir oldu. Ellerim, hayretle açılan ağzımı kapatıyor ama sesim giderek daha da gür çıkıyordu. "Ne olmuş burada?" Yastıklarım, yorganım... Nasıl? *Sakin ol, Deniz.* Olamıyordum. Yastıklarım, yorganım... Pardon? *Derin derin nefes al Deniz.* Alamıyordum. Zira tüm yatağım o yalancı yabancıyla aynı kokuyordu! *Yastıklarım ve yorganım hariç değil.* Bu adam... Bu yalancı, düzenbaz adam, yokluğumda benim yatağımda mı uyumuştu yani? *Bu, bendeniz açıklarında meydana gelen bir taciz uçuşudur, Deniz. Misliyle karşılık vermezsen neyle karşılık vereceksin?*

Hızla doğrulup yatağa ait tüm çarşafları, yorgan ve yastık kılıflarını bir nefret patlaması içinde çıkarttım o an. Her birini kucağıma alıp adımlarımı hızla salona yönlendirdim. Beyefendi, elinde kumandayla çoktan TV karşısına geçmişti bile. Kucağımda bir tomar çarşaf topuyla üzerine doğru koşan beni gördüğünde ise artık çok geçti.

Elimdeki yığını hızla Yağız'ın üzerine fırlatarak bağırdım:

"Allah senin belanı versin!"

O ise oturduğu yerden dahi kımıldamadı ve üzerindeki yatak odası setinden tek bir hamlede kurtulup yarım ağızla gülmeye baş-

ladı. Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken elini çenesine götürüp kemikli parmaklarını kirli sakallarının üzerinde bir süre kadar gezdirdi. Ardından başını eğerek muzip tavırlarla kendini koklamaya başladı:

"Hafızana kazıyacağın kadar eşsiz bir kokum mu var?"

Evime taşındığı günden bu yana gözüm hiç bu kadar dönmemişti. Cephanesinde bombalar patlayan bir savaş kumandanının ordusunu siperlere atlatması gibi lirik bir edayla Yağız'ın üstüne abandım. Elimi, kolumu Yağız yalancısının üzerine rastgele savurmaya başlamıştım. "Pislik herif! Adi! Aşağlık! Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Mahvedeceğim seni!"

"Şişt! Sakin-... Sakin ol!" Yağız, kendini şerrimden korumak için kollarını yüzüne germişti. Bir yandan da işi hala alaya vuruyordu. "İki metre, iki metre! Anlaşmamız vardı-... Ah!"

Başımı iki yana sallayarak saldırımı sürdürdüm. "Anlaşmayı bozdun!" *Sen asıl kafayı 'bozdın' Deniz-... Pardon; Eşkıya.*

İşte tam da o an aramızdaki savaş, sıcak çatışmaya dönüştü. Bir anda düşman menzilinden karşı saldırı başlamıştı. Zira Yağız, ani bir hareketle savunmadan hücuma geçmiş ve beni bileklerimden yakalayarak kontrolümü kazanmıştı. Ben henüz ne olduğunu dahi anlayamadan kendimi kanepeye saçılmış yorgan yığının üzerinde buldum. Yağız, sudan çıkmış balık gibi çırpınan bedenimi, iri cüssesiyle altına alarak dizginlemişti. Dizlerinin aralığına hapsettiği cılız bacaklarımı bastırarak kaçmamı engellerken iki yana açılan kollarımı ise bileklerimden kavramış ve bana hareket etme olanağı tanımamıştı.

O, üzerime çöreklenmiş halde keskin bakışlarını yüzüme odaklamışken hızla yükselip alçalan göğsümde her an bir gel-git oluşabilirdi. Felç geçirmiş hasta gibi kalakalmıştım. Üstelik gözlerimi dahi kırpamıyordum. Göz kapaklarımı açıp kaparsam, onun benden sadece beş santimetre mesafede tuttuğu yüzünün fotoğrafını çekip zihnime kaydedecekmişim gibi geliyordu. *Zaten insanın başına ne geliyorsa göz açıp kapayıncaya kadar geliyordu.*

Aramızda kalan bir solukluk mesafede çok solukluk laflar edilebilirdi. Ama Yağız'ın az önceki alaycılığı ve suratındaki lakayt ifade aniden kaybolmuştu. Birden ciddi, dahası yumuşak başlı bir tutumla,

savaşın sıcak temasını diplomasinin serin kollarına bırakıverdi. "Sakin ol" dedi. Gözlerini yüzümün bütününe gezdirerek bakıyordu. "Yatağında falan yatmadım. Sadece-... Dün gece omzumdaki yara çok fazla kanama yaptığı için yastığım berbat oldu. O yüzden seninkini almak zorunda kaldım. Yani, sadece bu kadar. Sadece-... Yastığını aldım. Anladın mı?"

O sıra beynim apaçık bir hata vermiş ve hareket kabiliyetimi sıfırlamış olmalıydı. Zira başımı sallayarak sakin bir tonda fısıldadığımda, ağzımdan hiç de benimle örtüşmeyecek uysal bir tınıda tek kelimelik bir cümle döküldü:

"Anladım."

Ben, neyi anlamıştım? Yaratılıştan bu yana söylenmiş ve söylenecek dünyanın tüm 'anladım'ları birleşip benden davacı olsalar, hiç kuşkusuz kazanırlardı. Nabzım avucunun içinde atarken damarlarımda anlamlar geziniyor, ciğerlerime anlamlar doluyordu. Bu anlamak, bin anlamamayı ipten alırdı. Bu öyle bir anlamaktı ki, hayatımın geri kalanında bir daha herhangi bir şeyi anlamama gerek kalmamıştı. Fakat yine de... *Ben sahiden neyi anlamıştım?*

Cümlelerini tamamlayan Yağız yalancısı aynı hızla üzerimden kalktı. Bense bir titreme nöbeti içinde yastık ve yorganlarımı da beraberimde götürerek hızla yatak odama çekildim. Kendimi boş yatağın üzerine bıraktığımda az önce beni çılgına çeviren şeyin, onun yatağımda yatmış olma ihtimali olmadığını çoktan fark etmiştim.

Ona böylesine öfke kusmamın sebebi aldatılmış olmamdı. Günlerdir zihnimin en ince kıvrımlarına sirayet ederek kanıma karışan bu adamın bana yalanlar söylemesiydi asıl sebep. Ve daha da korkutucusu, daha fazla yalan duymayı göze almış olmamdı. Yalanların işleyiş mekanizması hata verir de gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalırım diye korkuyordum.

Çünkü yalanlar onları fark ettiğinizde değil, fark ettiğiniz anlaşıldığında sona erer. Ve bazen yalanların sona ermesi size gerçeği vermez. Verse bile gramajından çalınmıştır bir kere o gerçeğin. *Hiçbir işe yaramaz.*

Ertesi gün şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığımda saat henüz sabahın 7'siydi. Yatak odamdan sessiz adımlarla çıkıp salona gelirken Yağız'ın hala uyuyor olmasını temenni ediyordum.

Zira bu iş böyle olmayacaktı. Bir şeyler yapmalıydım. Bir kere, ne olursa olsun Saadet'in sözlerine bütünüyle itibar etmemeliydim. Bu adamın ben evde olmadığım zamanlar dışarı çıktığından kesin kez emin olmam gerekiyordu.

O düşüncelerle salon kapısında dikilirken, uyku mahmuru gözlerim bir anda kendilerinden beklenmeyecek büyüklükte açılıverdi. Hızlı adımlarla yatak odama geri döndüm ve makyaj çantamın içinden pek kullanmadığım eski, kırmızı bir ruju elime geçirip aynı hızla hole çıktım. Ayakkabılığa sessizce göz gezdirip Yağız'ın ayakkabılarını çıkartırken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordum.

O sıra, bir gözüm holde diğeri ise elimdeki ayakkabıdayken 'dahiyane' fikrimi hayata geçirdim ve Yağız'ın ayakkabılarının altına rujla iki büyük nokta işareti yaptım. Akşam eve döndüğümde ayakkabılarına çizdiğim işaretlerin kaybolması, Saadet'i haklı gösterecekti. Bir gün önce sorgusuz sualsiz inandığım ihtimalden şüphe etmemi gerektirecek bir durum da yoktu oysa ortada. Yine de yalanlarının sağlamasını almak istemiştim sanırım.

Hafiyeliğimi bitirir bitirmez çarçabuk yatak odama geri döndüm. Saçımı rastgele toplayıp alelacele giyinmiştim. Yağız uyanmadan evden çıkmak istiyordum ki, buna pek fırsat olmadığını ayakucumda holde yürürken arkamdan gelen sesle anladım:

"Küs müyüz?"

"Ne-... Ne küseceğim ben sana be?" dedim, yüzüme yapmacık bir tebessüm kondurarak. "Ancak aralarında bir münasebet olan insanlar birbirine küsebilir hem. Senle ben-... Ne mana?"

"Bizim aramızda hiçbir münasebet yok mu?" dedi, yüzünü kırıştırarak. "Kalbimi kırıyorsun, tatlı su gazetecisi."

Parmağımı yüzüne doğrultup dişlerimin arasından fısıldadım. "Ben tatlı su gazetecisi değilim!"

Birden küçük bir kahkaha attı. Gözlerini yüzümde gezdirdikçe suratındaki sırıtan ifade çoğalıyordu. "Kesinlikle öylesin" dedi, alt dudağını hafifçe dişleyerek. "Hele şu an... Aşırı tatlıs-...su gazetecisisin." Cevap vermeme fırsat tanımadan ekledi. "Yine de... Münasebette bulunmak gibi olmasın ama en azından bi' kahvaltı etseydin? Atina'da böylesi yoktur. Ellerimle hazırladım."

"Eline sağlık, demek isterdim ama hiç zannetmiyorum!"

Yağız'sa cevabım karşısında iki elini yüzüme doğru uzatarak parmaklarını hızlı hızlı kımıldattı. "Ama benim ellerim sihirlidir."

"Ya... Bir sihir de dışarıda bekleyen adamlara yap o zaman!" dedim birden, gözlerimde imalar uçuşuyordu. "Hepsini yok et mesela, nasıl fikir? Hani sen iki haftadır hiçbir yere kımıldayamıyorsun ya, ondan dedim. O sihirli ellerinle onları yok et ki, evimden de bir an önce defolup gidebil!"

Yağız, sözlerimin ardından yüzüne takındığı o bilindik dalgacı ifadeyle üzerime doğru birkaç adım atıp durdu. Ağzını buruşturarak "Yo..." dedi. "Aslına bakarsan ben, sihir kabiliyetimi daha çok senin üzerinde denemek istiyorum."

"Ne-..." gibi birkaç anlamsız soru cümlesi çıkmıştı ağzımdan.

Yağız'sa o anlarda elini yavaşça yüzüme yaklaştırdı ve parmaklarını sırayla gözlerimin önünden geçirmeye başladı. "Abra kadabra... Bu tatlı su gazetecisi, ruju yanağına değil dudağına sürsün bir daha..." Sözlerini bitirince parmağını şıklatıp kendince sihrine son verdi.

Ben anlamsız bakışlarla yüzüne bakıyordum hala. "Ne ruju?" gibi yarım ağızla bir şeyler dememe kalmadan Yağız, elini yüzüme getirerek parmaklarını yanağımda ileri geri gezdirdi.

Elini yüzümden çektiğinde parmak uçları kırmızıya boyanmıştı. "Bu ruju!"

Bir anda kıpkırmızı kesildim. Böyle bir adamın karşısında dahi mahcup olabilmeyi başarmıştım ya, helal olsundu bana. Ağzımdan tek bir kelime dahi çıkmadan başımı öne eğerek evden kendimi dışarı attığımda arkamdan hala güldüğünü fark edebiliyordum. *Çünkü işareti Yağız'ın ayakkabısının altından çok bizzat kendi yüzüne koymuşsun, Deniz. Sen gizli işler çevirmekten men edilmelisin kızım. Git*

da çevir, dilim gelişsin kitap çevir, dinlerini soşyolog çevir, üstüne ırkçı tıraşçı çevir, bir duruma tersine çevir, hatta kazı da çevir yarımcım, kimse gizli şeyler çevirme. Elime, yüzüme bulaştırıyorsun. Hem de meczup tavrın değil, bazen gerçek olmamak.

Sevgime geldiğimde Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet Bey'i koridorda sağa sola çağrı cırtlakım eminler yağdırırken buldum. Yine de telaşlarına dibe vurmuş moralimi daha fazla aşağı çekeceklerini zannetmiyordum. İbrahim Koridor'un kasık ilişkisini ve gevrekliğini çocuğumu ortaya çıkarmağımdan beri güler Hikmet Bey'in yüzü, ne olmuş da solmuştu?

"Bize dava açmaya hazırlanıyormuş İbrahim pezevenk!" Hikmet'in koridoru çınlatan sesinde ilk seçtiğim cümle buydu. İbrahim koridordu düşerm göstermeye başlamıştı demek ki. "Özel hayatının gizliliğini ihlal etmişiz. Bitireceğim seni" diye telefon etti bu sabah. Şu işe bak Deniz! Şu işe bak! Sen musallat ettin bu herifi başıma!" Bir kasık ve su suyu arasında beni boğuverecek gibi bakıyordu Hikmet.

"Ne?" dedim, fal taşı gibi açılan gözlerimle. "Dosyayı onaylayan da sonuna kadar gideceğiz diyen de sizdiniz! Şimdi ilk pürüzde ben rami-..."

"Ben ne zaman öyle demişim?" Hikmet bakışlarını ofiste, masalarında oturan bizim ekibe yöneltti. "Seyhan? Bahadır? Tekin? İpek?"

"Hikmet Bey, biz odada değildik ki..." dedi, İpek ezile büzüle. "Bahadır'ın anlattığı kadarıyla biliyoruz olayı... Çaycı Mustafa Abi dahil. Reşimiz Bahadır'dan öğrendik olanları."

"Doğru..." Hikmet, Bahadır'a döndü. "Ben Deniz'e o şey gününde ne dedim Bahadır? Biraz temkinli gidelim, bu İbrahim'in tersi pistir dedim mi demedim mi?"

Tam Bahadır bir şeyler geveleyecekti ki, çaycı Mustafa Abi içeri girdi. Ve tabii ki Hikmet Bey'in da kodrajına... "Mustafa!" Eliyle işaret ederek çaycıyı yanına çağırdı. "Bu Bahadır geçen sana ne dedi? Söyle bakalım. Ama dosdoğru söyle."

Mustafa Abi'den terler boşalmaya başladı. "Vallahi benim bir suçum yok Hikmet Bey..."

"Ne suçu yahu?" Hikmet, Mustafa Abi'yi telkin ediyordu. "Bahadır ne dediyse söyle işte, bunda suç olacak ne var?"

Ve Mustafa Abi, tartışmayı çok daha başka boyuta taşıyacak cümleyi kurdu o an. "Allah belamı versin ben çayınıza ilaç katacağını bilmiyordum!"

"Ne demek bu Mustafa? Ne çayı-... O gün ondan mı?" Hikmet düş kırıklığı içinde aydınlanıyordu. "...Altmış üç saat yataktan çıkamadım. Ödül törenine gidemed-... Bahadır-... Seni amına kodumun kovalağı... Senin ta soyunu sopunu, cinsini, cibilliyetini-..."

"Sadece biraz uyuyun, dinlenin diye-..." Bahadır, bir yandan ofisten kıyın kıyın kaçıyor bir yandan da kendini hala açıklamaya çalışıyordu.

Seyhan Abi, Tekin ve İpek, önlerinde tek perdelik oynayan ve artık bir klasik halini alan 'Bahadır'ın büyük patlaması'nı biraz korku biraz keyif içinde izlerken bense bu absürt duruma daha fazla tahammül edemeyerek koşar adım ofisten çıkıp stüdyoya geçtim. Kendisine, ancak çayına sakinleştirici katıldığında katlanabildiğimiz Hikmet Bey'e daha fazla kendimi açıklayacak durumda değildim. Oysa bu tam olarak beklediğim bir durumdu. *Neden böyle hazırlıksız yakalanmıştım ki?* Karaatay dosyasıyla ilgili yaşanacak en ufak bir pürüzde Hikmet'in içindeki tüm nefret ve kinini bana yönlendireceğini biliyordum.

Yine de esasen bugüne kadar işler yolunda gitmişti. İki gündür gündem özel programlarında süren tartışmalar, kadın hakları örgütlerinden yapılan açıklamalar, siyasetçilerin kınamaları, sosyal medyada çığ gibi büyüyen tepkiler derken mutlak bir çıkmaza sürüklenmişti İbrahim Karaatay. Bense söz konusu haber dosyası sebebiyle birçok saygın gazeteciden tebrik telefonları alıyor, pek çok haber programına davet ediliyordum. Hal böyle olunca Hikmet Bey de çocuğunun elde ettiği sınav derecesiyle göğsü kabaran bir veli gibi her ortamda beni nasıl keşfedip cesaretlendirdiğini anlatmaktan geri kalmıyordu. Ona göre ben artık meyve veren bir ağaçtım. Birileri taşlayacak birileri ise gölgemde kalacaktı. Ama Hikmet kurnazdı, gölgemde kalacağına gövdeme yaslanıyordu. "Ağaç da meyvesi de benim eserim" diyordu bir nevi. *Şimdiyse o ağaca balta vuruyorlar,*

Deniz. Hikmet gövdenden kalkar da kırılan yine senin kolun kanadın olacak gibi...

İş yerinde tüm günümü tebrik ve tehdit telefonları arasında kimlik bunalımı yaşayarak geçirdikten sonra eve dönüş yolumdaysa bambaşka bir ikilemin içindeydim; Yağız'ın ayakkabılarının altında göreceğim ya da göremeyeceğim kırmızı lekeler... *Benim esas gündemim buydu.*

Otobüs Beşiktaş'tan Taksim'e varır varmaz kendimi apar topar dışarı attım. Bol rüzgarlı bir eylül akşamı, kafamdaki düşünceleri dağıtmak için yeterli değildi. *Senin kafanı komple hortuma falan sokman lazım, Deniz.* Peşimden atlı koşturur gibi attığım adımlar, mahalleye yaklaştığımda ise bir nebze yavaşladı. Kuvvetli rüzgarın beraberinde yağmur çiseliyor ancak köşe başı muhafızları hava muhalefetine rağmen her zamanki görev bölgelerinden santim kıpırdamıyordu.

Apartmanın önüne vardığımda ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Kalbimin sesinden kulaklarım uğuldarken kafamı kaldırıp bina boyunca yukarı doğru baktım. Dört katlı apartmanımıza akşam döndüğüm zamanlar ışığı yanmayan sadece benim evimin bulunduğu kat olurdu. Şimdiyse pencerelerimden sızan ışık huzmesi, içimdeki endişeye tezat ılık bir kıpırtı hissi veriyordu.

Ne tuhaf, dedim içimden. Çünkü öyleydi. Başka bir şeydi bu. Uzak evlerin yanan lambalarına bakarak o evlerde yaşayanlar için hikayeler kurgulamak mesele değildi sanki. Mesele, insanın kendi evinin penceresinden sızan ışığa bir yabancı gibi bakarak bir hikayenin içine kendisini yerleştirmesiydi.

Bense bu hikayede tek bir cevap arıyordum; Penceremdeki ışık daha ne kadar yanacaktı? Yalancının mumunun yatsıya kadar yandığı biliniyorken lambası için neden bir öngörü bulunmuyordu?

Elim kalbimde apartmandan içeri girdiğimde hızla merdivenlere koştum. Yağız'ın ayakkabılarının altında aradığım iki ruj lekesinden çok daha fazlasıymış gibi hissediyordum. Dairemin kapısının kilidini açarken karnıma saplanan ağrılar, salondan Yağız'ın sesinin gelmesiyle daha da arttı.

"...Ve blok! Vauv! Attırmazlar sana o basketi oradan!"

"Rahatlığa bak!" dedim kendi kendime sıktığım dişlerimin arasından. "Oturmuş evde basketbol maçı izliyor." *Sense birazdan adamın ayakkabılarının altını izleyeceksin, Deniz. Vizyon diye buna derim.*

Derince bir nefes alıp üzerimdeki ceketi ve çantamı vestiyere bıraktıktan sonra nihayet ana hedefime yönelmiştim. Şimdi Yağız'ın ayakkabıları tam karşımda duruyordu. Elimi yukarı kaldırıp ayakkabılardan birine uzanıyordum ki, arkadan Yağız'ın sesi duyuldu. "Ooo... Meşhur gazeteci ve televizyoncu Deniz Doğanay'ı bu kadar erken saatte evde görmenin şerefini neye borçluyuz?" dedi, gövdesini kapı eşiğine yaslayarak. "O Hikmet olacak dallama, bi' kutlama yemeği olsun düzenlemedi mi sana?"

"Ne-... Ne kutlaması?" dedim, gözlerimi Yağız'dan kaçırarak. Az daha yakalanmak üzere olduğum gerçeği beni afallatmıştı. "İbrahim Karaatay bize dava açacağını söyledi. Tebrikten çok azar işitiyorum bu yüzden. Sayende..."

Yağız kısa bir an düşünür gibi olmuştu. "Merak etme tatlı su gazetecisi" dedi, ardından. "Onun ne sana ne de başka birine bulaşacak kadar vakti kalmadı. Uzatmaları oynuyor. Topun elinde olmasına güveniyor ama... Üzerine inecek bloğun ona kötü bir haberi var."

Başımı iki yana sallayarak sesli bir nefes verdim. "Bence sen salona git de, maçını izlemeye devam et ya, valla... Senin aklın orada kalmış çünkü." *Senin aklın nerede kalmış, Deniz? Bi' bakamadın şu ayakkabıların altına!*

Yağız burnunu kırıştırarak "Cıks" dedi. "Ben burada rahatım. Ve... Ayrıca da sanırım acıktım. Bu akşam menüde ne var?"

"Zıkkım!" dedim, gözlerimi kocaman açarak.

"Az pişmiş mi çok pişmiş mi?"

Sinirle güldüm. "Kökü çıkana kadar pişirilmiş. Sever misin?"

İç çekerek cevap verdi. "Bayılırım."

"Ama rica ederim" dedim, imayla. "Bu kez kapımın önünde olmasın!" *Birazdan sen de bayılacaksın, Deniz. Ama sinirden ve dahası meraktan! Zira zihnini bulandıran o sorunun cevabını bir ayakkabı*

tabanını tersyüz ederek bulabilecekken uğraştığın şeye bak... Zıkkım tarifi?

Gecenin ilerleyen dakikalarının, sanki hiç ilerlemeyen dakikaları gibi devam edeceğini mutfağa girmemin üzerinden geçen ilk beş dakikada anlamıştım. Kendimle yalnız kalıp ayakkabıların altına bakabileceğim bir boşluk, kati suretle oluşmuyordu. Çünkü Yağız olacak yalancı yabancı, nereye adım atsam yabani ot gibi çevremde bitiyordu. O ara önce salata yapmaya, bir ara makarna suyu koymaya yeltendikten sonra ellerimi tezgaha vurarak durdum. İlkin stresten zannettiğim karın ağrımı nihayet regl döngümle ilişkilendirmeyi akıl edebilmiştim.

"Sen bu akşam kendin idare et, olur mu?" dedim Yağız'a, elimdeki her şeyi tezgaha geri koyarak. "Ben pek iyi hissetmiyorum. Dinleneceğim." *Sanırım arkamdan "Tamam da-..." gibi bir şeyler demişti ama ağrım şiddetlendiğinden hızla mutfaktan uzaklaştığım için pek kulak vermedim.*

Yatak odasına gidip pijamalarımı giydiğimde sancım daha da arttı. Yorganı başıma çekip yatağımın içine kıvrılmışken ise kapımın çalındığını duydum.

"Hey" diyordu Yağız'ın uzaktan gelen sesi. "Kendini kötü hissediyorsan hastaneye gidersin, böyle-... Böyle başına yorganı çekip inlediğinde başkalarının da kötü hissetmesine sebep olmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Senin yüzünden maça konsantre olamıyorum."

"Ne-... Sesli inlemedim ki hiç-..."

"Bilmem, duvarların çok ince demek ki!" O sıra ayak seslerinden yanıma geldiğini anlamamla üzerimdeki yorganı hızla yukarı çekmesi bir oldu. "Hastane için... Taksi mi çağırmalıyım yoksa ambulans mı?"

Elim karnımda kıvranırken silik bir sesle cevapladım Yağız'ı. "Peki ya ben? Polis mi çağırmalıyım yoksa itfaiye mi?"

"İtfaiye nerden çı-..." Sorusunu tamamlayamadan aydınlandı. Zira mutfakta kesinlikle bir şeyler yanıyordu. "Siktir!"

Yatak odamdan koşarak çıktı. Birkaç dakika kadar türlü sesler, küfürler ve bir miktar daha küfürlerden sonra öksüre öksüre yeniden yatak odama döndüğünde ise yüzünde kaygısız bir ifade vardı. "Şey..." dedi, öksürmekten çatallaşan sesiyle. "Salatalık yanmış da..." *Asıl haber salatalığın yanması değil Yağız, asıl haber salatalığın yanma ihtimalinin olduğu bir lokasyona ki, bu ocak oluyor, nasıl gelebildiği?*

"Umarım mutfağımı tek parça bulur-..." cümlemi tamamlayamadan karnıma saplanan krampla yeniden inlemeye başladım. "Odamdan-... Odamdan çıkar mısın artık? Sana diyorum, Yağız yabancısı!"

Sıkıntılı bir nefes vererek ellerini iki yana açtı. "Ben odandan çıkayım, tamam, güzel! Ama..." dedi. "Arkamdan senin sesin de odandan çıkıyor! Beni rahatsız etmek yerine-... Neden hastaneye gidip tedavi olmuyorsun?"

"Rahatsız değilim!" dedim, bu halimle bir de bu adama laf anlatmaya çalışıyordum.

"Ya... Tabii değilsin."

"Değilim!" dedim, bu kez daha yüksek sesle.

"Hı hı."

Yatağımdan fırlayarak sinirle bağırdım o an. "Özel günümdeyim, aptal herif!"

Onunsa bu 'beklenmedik' cevap karşısında önce kaşları çatıldı ardındansa gözlerinde hınzır bir ifade belirdi. Ve pis pis sırıtarak tam olarak şöyle dedi:

"Doğum günün falan mı?"

Kısa bir süre anlamsız gözlerle birbirimizin yüzüne baktık o an. "Ne?" diyebildim, sadece. Böyle bir soruyu sahiden sormuş muydu? *Sormuştu valla, Deniz.*

Buyurgan bir sesle parmağını yüzüme doğru uzatıp "Kal orada" dedi, şaşkınlığıma aldırış etmeden. *Sanki yerimden kımıldayabiliyormuşum gibi...*

Odadan çıkıp yine birkaç dakika sonra geri geldiğinde elinde bir tepsi tutuyordu. Yatağa oturup avcumun içine bir hap bırakırken

"Ne tür bir kadın, evinde regl dönemi için dahi olsun, ağrı kesici bulundurmaz ki?" dedi. Karnımın üzerinde bir sıcaklık hissettiğimdeyse sorusunu tamamladı. "Ya da basit bir sıcak su torbası?"

"Hapı anladım da..." dedim, şaşkın bakışlarımı gözlerinden alıp karnımın üzerindeki su torbasına dikerek. "Çantanda sıcak su torbasının işi ne?"

Muzip bir tavırla gülümsedi. "Benim de *dönemlerim* oluyor. Ara sıra bıçaklanıyorum falan işte..."

Dudağımın kenarında yarım yamalak peydahlanan tebessüm, karnıma bir kez daha saplanan sert bir ağrıyla yarıda kesildi o an. Ağzımdan kopan inlemeyle avcumu, karnımın üzerinde duran sıcak su torbasının üstüne bastırmıştım ki Yağız'ın torbaya uzanmak isteyen eli de birden elimin üzerinde belirmiş oldu.

"Bunu-... Bunu tutman gerekiyor" dedi, elini aynı hızla geri çekerken.

"Ta-tamam. Tutuyorum zaten." *Deniz, hayır. Hayır, hayır. Bu hallerine aldanma, ayakkabıların tabanını görmeden bu iyi niyet gösterilerinin hiçbir anlamı yok.*

"Sen dinlen o zaman."

"Tamam..."

Yatağımdan doğrularak kapıya yöneldi. "Ben salondayım."

"Tamam, çok güzel." *Çok mu güzel? Ne gerek vardı şimdi bunu demene? Baştan sona skandal diyaloglar içindesin. Bendeniz ve tüm regl sancısı çeken kadınlar adına seni kınıyorum, Deniz! Bi' de ne? Özel gününmüş! Femen yasta.*

Yağız'ın odamdan ayrılmasının ardından, 'özel günüm'ün kalanı da oldukça gözlem altında geçti. Ben yatağımda, bir gangsterden 'toplumsal cinsiyet eşitsizliği'ne dair, ironik bir örnekle aldığım ibretlik dersi düşünürken Yağız, aralıklarla tam üç kez yatak odamın kapısından başını göstermek suretiyle *nasıl olduğumu* sormuştu. Ya da ben; birincisinde kumandayı bulamadığını, ikincisinde kumandayı bulduğunu, üçüncüsünde ise kumandanın çalışmadığını haber vermek suretiyle kapımı çalmasını böyle yorumladım. *Peki ya sıcak su torbasını yenileme talebini iletirken ki hallerine ne demeli, Deniz?*

Üçüncü gelişiydi. "Şu sıcak su torbasını da ver..." demişti, gözlerini tavanda gezdirerek. "Soğumuştur o. Sıcağıyla değiştirmek lazım. Bozulacak yoksa... Çalışmayacak. Adı üstünde yani... 'Sıcak' olması gereken suyun torbası!"

Hah! Peki, ya sen Yağız? Sen de adı üstünde, yalancı olması gereken yabancı mısın?

Birazdan öğreneceksin, Deniz.

O 'birazdan' pek de 'biraz' olmasa da öğrendim. Nihayetinde ağrım geçip yataktan kalktığımda saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu. Yağız, odasına geçmiş olduğundan salonun ışıkları kapalıydı. Temkinli adımlarla holden sessizce geçip vestiyerin önüne geldim. Ve gecenin başından beri aklımı kurcalayan sorunun yanıtını, bu kez hiçbir kesinti ve şüpheye yer bırakmadan aldım.

Bir anda her şey netliğe kavuştu.

Kısa ve acısız?

Yağız'ın ayakkabılarını çevirip tabanlarına baktığımda sabah rujumla işaretlediğim kırmızı noktaların esamesi bile okunmuyordu. Tüm izler silinmişti. *Zaten ne bekliyordun ki, Deniz? Sen buna şaşırdın mı?*

Ayakkabıları yerine bıraktığımda ellerim tam göğsümde birleşti. İçime düşen sıkıntıyı ve boğazımda oluşan yumruyu orada baskılıyor gibiydim. Tedirgindim. *Kahretsin.* Lanet aklım hala makul cevaplar arıyordu çünkü. Bu adam, dışarı çıkabiliyor olmasına rağmen tamı tamına on sekiz gündür neden benim evimde kalıyordu? Burada kalmasının sebebi onu öldürmek için dışarıda nöbet tutan adamlar değilse, neydi? *Al işte sana koca bir boşluk!* Ona sormam gereken soruları kendi kendime yönelttiğimden ortaya çıkan cevapların doğruluk muhakemesi olanaksızdı. Fakat tüm bu soruları ona sormaksa her şeyi daha da karmaşık hale getirecek gibi hissediyordum.

Hilesi öğrenilen bir sihirbaz gösterisine devam edebilir miydi? Yalanını öğrendiğimden haberi olursa çekip gitmesinden korkuyordum. Ben onu ortaya çıkarmadan o ortadan kaybolamazdı. *Hayır, kaybolmayacaktı.* Çünkü ben tam olarak nasıl bir çıkmazın içine sürüklendiğimi bizatihi olarak öğrenecektim. Ve bunu kuşkusuz onu

gözlemleyerek yapacaktım. Ki bu defa aynı çatı altındayken değil, o çatının bizzat dışındayken düşecektim peşine;

Dışarıda, sokakta, belki de döndüğü ilk köşe başında.

"İnsanın acısını insan alır"

"Dostunu tanı, düşmanını daha iyi tanı, derler. Ama yabancıları fazla kurcalama, anlaştık mı?"

Bir keresinde ona İbrahim Karaatay'la ilgili bunca şeyi nasıl bilebildiğini sorduğumda bana tam olarak böyle demişti.

Çünkü onu didiklememi, sorularla sıkıştırmamı istemiyordu. Fakat zaten düşününce... İnsan şu hayatta kaç kere doğru cevaba sorular sorarak ulaşabilirdi ki? En azından ben, bunu pek becerememedim. Bu yüzden de benim için doğru, sorular sorarak değil, iz sürerek ulaşabileceğim bir gerçeklik oldu.

Ve şimdiyse burnum kesinlikle kötü kokular alıyordu!

Silinen iki ruj lekesiyle hafızama attığım kanca, evime geldiği ilk günden bu yana Yağız'a dair tüm hatırladıklarımı hizaya sokmaya başlamıştı. Böylece aramızdaki her bir söz, düşünce ve eylem, gözlerimin önünde asıl anlamlarını bularak yerli yerine yerleşti.

Onu apartmandan sözüm ona 'gizlice' çıkarma denemelerim ve o esnadaki rahatlığı canlandı ilk olarak gözümde. Kim bilir, ben yine *fasulye* olurken ne kadar da eğlenmişti! Evimden çıkamıyor-muş gibi yapmak, tüm gün evde oturuyor-muş gibi davranmak, kapana kısıl-mış rolü kesmek... Öyle mi? Nasıl da oyuna getirmişti beni! Bir

türlü kapanmak bilmeyen yaralarına ne demeli? Tüm gün evde oturan bir adamın yaraları nasıl olur da iyileşmez, derdim. *E çünkü evde oturmuyormuş, Deniz!*

Derken aklıma hasta olup yatağa düştüğüm gün geldi birden. Başucumda gördüğüm o şuruplar, ilaçlar... Benim için eczaneye mi gitmişti yani? *Yufka yüreğinden peynirli börek yapmak lazım bunun.*

Son olaraksa hastalığımın ertesi gününü düşünmeye başladım. Demek ki o gün, kapısının kilitli olmasının sebebi içeride uyuyor olması değil, dışarıda geziyor olmasıydı. Yarasını sararken dokunduğum teni o yüzden o kadar soğuktu demek ki... Ve saçlarının ıslaklığı da terden değil, dışarıdaki yağmurdan kaynaklanıyordu. *Ah, aptal Deniz! Saadet'in dedikodu kazanı kaynamasa, evindeki yangından haberin dahi olmayacakmış. Adam geçen gün Kundera'nın malum kitabını boşuna almamış elinden; 'Bilmemek.'* Zira benim tüm meselem, bu!

Ertesi güne gözlerimi, bu meselesinin idrakı ve bir şeyleri artık 'biliyor' olmanın verdiği katlanılmaz bir ağırlıkla açtım. Dahası, başıma gelenlere şaşırmaya hakkım varmış gibi büsbütün dumura uğramış hissediyordum. Tek tesellim ise bu kez Yağız'a yakalanmadan evden çıkabilmeyi başarmak oldu. *Bu durumu 'teselli' olarak görmek ayrıca deli ediyordu beni.*

Bundan olacak, apartmandan dışarı adımımı attığımda sinirden ayaklarımı yere vurup birkaç kez tepindim.

"Cıks cıks cıks cıks cıks cıks cıks..."

Alt komşum Recai Bey, ayağımdaki topuklularla kaldırımda bir miktar tepinmiş olmamı yine penceresinden yadırgamıştı. *Acaba şu Recai, Yağız denen alçak herifi de apartman giriş çıkışlarında yakalayıp böyle kınamış mıdır, Deniz?*

Gözlerimi Recai'nin penceresinden alıp sokağa çevirdiğimde, yolun iki ucunda nöbet tutan haydutları fark ettim. Hepsi görev yerlerinde ulvi bir bekleyiş içindeydiler. *Yağız olacak yalancı yabancı bu herifleri atlatıp dışarı çıkmayı nasıl başarıyordu acaba?*

Aklımdaki soru baloncukları üstüne kafa patlatmayı ileri bir tarihe erteleyerek Eylül'ün serin havasını derince bir nefesle içime çektim.

Üzerimdeki gerilimi topuklularımın ucundan kaldırıma bırakmış olmanın hafifliği ile köşe başı muhafızlarının yanına doğru yürümeye başlamıştım. *Bu, her zamanki sabah rutinimdi sonuçta...* Gayet sakin adımlarla önlerinden geçip kavşaktan sola döndüm. *Evet, buraya kadar her şey rutin, Deniz.* Sonra adımlarım bir anda durdu. *Ama rutinlik?* Ve kendimi apar topar kavşağın hemen bitimindeki sarı eternitli garajın arkasına attım. *Rutinlerin gözü yaşlı.* Dizlerimin üzerine çöküp gövdemi garajın tahtadan yapılma duvarına iyice yasladığımda, sağ taraftan apartmanın ana kapısı gayet net görünüyordu. Şimdiyse sıra, kapıdan elini kolunu sallaya sallaya çıkan Yağız'ın ta kendisini görmekteydi. Hemen çıkar mıydı acaba dışarı? *Mademki çıkabiliyor, çıksındı.*

Fakat?

Çıkmıyordu. Yattığım pusuda bekleme sürem arttıkça umudum da azalmaya başladı. On dakika, on beş dakika, yirmi dakika... Yarım saat? Apartman kapısı ne zaman açılsa kalp atışlarım da o oranda hızlanıyor ama beklentilerim, kapıdan çıkan her farklı kişide hüsranla sonuçlanıyordu.

Nihayetinde Saadet ve Fahrettin'in zürriyetlerinin arzı endam etmesinin ardından da tüm umutlarım tükendi. Hamdullah, Hakkı, Hasan ve Bora'nın iri gövdelerine geçirdikleri minik sırt çantaları eşliğinde kaldırımları döven adımlarla otobüse yetişmelerini seyrettikten sonra bekleyişimi sonlandırdım. *Ya da sonlandırmak mecburiyetinde kaldın, diyelim Deniz.*

"Gönoydon Dönüz Oblo!"

"Hey bağırmay-..! Allah bela-..." Sesimi güçlükle kontrol ederek yerimi koro halinde açık etmek üzere olan dört azmana fısıldar tonda karşılık verdim. "Gün-...aydın çocuklar, derslerinizde başarılar." Birkaç kez garajın kapısını tekmeleyip sinirle yumruklarımı sıktım ardından. *Yağız'ı bekleyen Deniz'e Saadet'in dört azmanı şoku...* Kahretsin!

Yazın, not alın. Pusuya yatışın ilk günü raporu; sonuç negatif. Yağız evden çıkmadı. Zira yılan hala deliğinde.

Şimdilik.

"Alo..."

Ses yok.

"Kiminle görüşüyorum?"

Ses yok.

"Öf!" Sinirle kapattım telefonu. Konuşmayacaksan niye arıyorsun diye sitem etmem gerekirdi ki, unuttum. *Dalgınlığın yine üstünde, Deniz. İyi bi' ikili oldun kendisiyle.*

Koridorları ileri geri aşındıran Hikmet Bey'in sesiyle sıçradım o an yerimden. "Susturun şu kadını yahu!"

Kimden bahsettiğini anlamak için etrafıma bakıyordum ki 'susturulması' talimatını verdiği kadının, açık kalmış TV'deki ulusal bir kanalın haber spikeri olduğunu anladım. "Ankara gündemi yine sıcak sayın seyirciler" diyordu 'susturulması' istenen kadın. "Redkey kod adlı şahsın geçtiğimiz günlerde polise teslim ettiği Adalet Eski Bakanı Haydar Rıfat Çakır'ın gözaltında verdiği ifadeler Başkent'te hareketlenmelere sebep oldu. Çakır, ifadesinde aktif siyasette yer alan pek çok ismi hedef göstererek çarpıcı açıklamalar yapmıştı. Şimdi kameralarımızı Ankara'da bulunan-..."

Hikmet, eline aldığı kumandayla kadını susturdu. "El alemin yaptığı haberleri dinleyeceğinize gidin haber yapın!" İki parmağının arasında tuttuğu puroyu art arda çekiyor, bir yandan da alnındaki teri siliyordu. "Seyhan!" diye seslendi, ofisin köşesinde uyuklayan Seyhan Abi'ye.

"Buyurun Hikmet Bey!"

"Ne oldu senin enişten şeyden, terör şubeden mi neredense artık, dosya gönderecekti?" dedi Hikmet, sorgulayan gözlerle.

"Hala bekliyorum Hikmet Bey ama-..."

"Ne dosyası?" diye girdim araya, üstüme vazifeymiş gibi.

"Ne dosyası olacak, Deniz? Hava durumu dosyası mı olacak? Redkey tabii ki!" Hikmet'in gözlerinde bilmiş bir ifade oluştu. "Bunun geçen gün polise teslim ettiği o eski bakan yok mu? Spikerin az önce dediği? Neydi adı? Heh, Haydar Rıfat Çakır. Onun adamları Redkey'le çatıştıklarını iddia ediyormuş. Yani Redkey olduğundan şüphelenmişler. Öldürdük, möldürdük demişler hatta. İfadelerini ele

geçirmeye çalışıyoruz. Yalandır da işte, bulsaydık iyi olurdu yahu! Karaatay'ın üzerine bir de Redkey'i patlattık mıydı, he?"

"Ya..." dedim, yapmacık bir tebessümle. "Hem de ne harika olurdu. Değmeyin keyfimize sonra!"

"Değil mi yahu?"

İroniden anlamayan Hikmet'e aşina olma, Deniz.

Hikmet, tasdiklenmesinden duyduğu memnuniyetle ofisten çıkarken saate baktım. Öğleden sonra 3'ü gösteriyordu. "İpek..." dedim, kulaklıklarıyla bilgisayara dalmış İpek'e. Duymayınca elime aldığım kağıdı çarçabuk buruşturarak kafasına attım. "Hey!"

"Ne oluyor kız?"

"Bugünlük beni idare eder misin?" dedim, bir yandan da çantamı toplamaya başlamıştım. "Bülten bitti zaten, ana habere paslayacaklarımıza falan bakarsın sen, olur mu?"

"Olurmuş galiba" dedi İpek, gülerek. Zira cevabını beklemeden kendimi ofisin kapısına atmıştım bile. "Dün de böyle yaptın" dedi, ardından. "Hiç huyun değildir senin böyle erken kaçmak... Sende bir numara var ama çıkar yakında kokusu."

"Teşekkür ederim" diyebildim sadece. İki gündür sabah akşam eternit altındaki bir duvar dibine çökerek evimden dışarı çıkacak bir adamı gözlediğimi nasıl anlatabilirdim ki?

Anlatamadım. Kendimi kanaldan dışarı attığımda adımlarım beni Yağız'ın evde olmadığını Yağız'a ispatlamak(?) için hızla eve yönlendirecek zannediyordum ki yanılmışım. Birden evimin tam tersi istikametinde, Çarşı'ya doğru yürümeye başladım. Başımı alıp nereye gitsem, diye sordum önce kendime. Sonra durdum. Başımı alıp değil ancak bırakıp gitmem bir işe yarardı diye düşündüm. Başımı bir camii avlusuna bırakıp kaçmam lazımdı benim. *Apandisimi bile yanıma alabilirdim ama başım, olmaz.*

"Baştan anlat şunu."

Yüzümü kırıştırarak "Daha bir şey anlatmadım ki..." dedim, başımı alıp gidebildiğim tek yerde, bana gözlüklerinin üzerinden bakan psikiyatristim Lali'ye.

"Ben de onu diyorum işte" dedi, yaşlı cadı. Muazzam espri yeteneği altı yıldır hiç mi hiç değişmemişti. "Son iki seansına gelmedin. Telefonlarıma da çıkmıyorsun. Anlatmaya, tam da buradan başlayabilirsin mesela."

"Meşguldüm!" dedim, pat diye. "Başka bir şeyden değil."

"Neyle?"

"Şeyle..." Omuzlarımı yukarı çekerek ellerimi iki yana açtım. "Ev-...le?"

"Ev-...le?"

"Hı hı..." Gözlerimi kaçırmanın önüne geçemiyordum. "Evle ilgili şeyler, evde olan şeyler. Öyle..."

"Hmmm..." Lali yüzünü ekşitti. "Evinden falan mı çıkman gerekti?"

Gözlerim birden nefretle açılmıştı. "Evimden çıkması gereken ben değilim de, neyse!"

"Doğru" dedi, Lali kollarını bağlayıp arkasına yaslanmıştı. "Sen niye çıkasın canım? Niye durduk yere düzenini bozasın? Bırak o çıksın, gitsin."

"Hiç!" Başımı Lali'yi onaylar gibi sallıyordum. "Ama çıkıp gitmiyor işte! Gitse sorun kalmayacak ki zaten?"

"Kesinlikle!" dedi, Lali kelimelerini bastıra bastıra. "İşgal etmiş resmen evi herifçioğlu. Güven de olmaz böylelerine ha, dikkat et. İki lafından biri yalandır."

"Ne güveni ya? Güven mi bıraktı? Ağzından çıkan tek bir doğru kelime var mı acaba? Yalancı herif!"

"Bırak şunu!" dedi, Lali kaşlarını çatarak. "Adını ağzına almaya değmez. Ki muhtemelen adı bile yalandır."

"Bence de!" Koltuğumdan doğrulmuş, içeride volta atmaya başlamıştım. "Adına Yağız demişti sözde ama kesin o bile yala-..." Önce ağzımdan çıkanlar ardındansa odada attığım adımlarım yarıda kesildi. Lali tarafından sinsi bir tuzağa çekilmiş olduğumu ancak o an idrak edebilmiştim. Kendisi sonunda profesyonellikle arasındaki takip mesafesini yüz kilometre bandına çıkarmayı başarmıştı. *Dahası, ...undan memnun da görünüyordu.* "Sen-..." dedim, parmağımı

Lali'nin yüzüne sallayarak. "Resmen manipüle ettin beni! Sırf ağzımdan laf almak için! Bu-... Şaka gibi! Ne çeşit bir psikiyatr hastasına bunu yapar?"

"Bir yıl kadar önce 'hastası'nı karşısına alıp ona, artık seanslara gelmesine gerek olmadığını zira beş yılda kat ettikleri mesafeden bir adım dahi öteye gidecek mesleki yeterliliğinin bulunmadığını söyleyen bir psikiyatr?"

"Lali yapma!" dedim, içime oturan bir ağırlıkla. "Şimdi hiç bunun arkasına sığınma. Ki bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun." Bileğimdeki lastikle saçlarımı toplayıp karşımdaki sehpada duran sudan bir yudum aldım. "Hastayım ben, tamam mı? İlla böyle mi söylemem gerekiyor? Ruhum-... Ruhum hasta benim. Ama sen-... Sen biliyorsun. İyileşmek istediğimi biliyorsun! Buna rağmen umutsuz bir vaka olduğumu söylüyors-..."

"Böyle bir şey söylemiyorum" dedi, Lali sözümü bölerek. Yüzüne ciddi bir ifade yerleşmişti. "Sana sadece sürekli saha kenarında ısındığını ama hiç maça çıkmadığını söylüyorum, asla gerçek bir adım atmadığını, sürekli nadasta kaldığını söylüyorum... Yıllardır burada sadece teorini konuşuyoruz, Deniz. Pratikte nasıl olduğunu bilmiyoruz. Ve senin bu eylemsizliğin benim senin hakkında sağlıklı bir yargıya varmamı engelliyor. Siz yeni nesil ne diyordunuz buna? 'Feedback'? Heh, işte tıkandığımız nokta bu. Senden feedback alamıyorum. Her derse katılmasına rağmen hiçbir sınavına girmeyen haylaz bir öğrenci gibi bir köşede saklandığın için gelişimini gözlemlemem imkansız hale geliyor-..." Kısa bir an duraksayıp ekledi. "Bir sene önce terapiyi bu yüzden sonlandırmak istedim, biliyorsun. Ama şimdiyse... Şimdiyse iyi ki sonlandırmamışız diyorum. İyi ki diretip buraya gelmeye devam etmişsin. Ha, tabii... Bir 'iyi ki'yi de evindeki o yabancı hak ediyor."

"Ne?" dedim, şok içinde. "Onunla ne-... Ne alakası var şimdi?"

"E anlatırken terliyorsun." Lali gülmeye başlamıştı. "Demek ki sonunda kenarda ısınmayı bırakıp sahaya çıkmayı başarmışsın. Bunda sanki onun da payı var gibi?"

"Hı hı, evet..." Ellerimi birbirine vurarak Lali'yi alkışlıyordum. "Maç metaforu, öğrenci metaforu. Tamam, hepsini kullandın. Bravo! Ne bu? Felsefeye giriş 101 mi?"

"Ooo..." Elindeki kağıda bir şeyler karaladı. "Saldırganlık, check. İnkar, check. Pasif agresif tutumlar, check. Şu, Yağız... Bildiğin Freud'muş bence. Baksana diplere bastırdığın ne varsa, tutmuş 'denizin' yüzeyine çekmiş."

"İkide bir-..." dedim, sıktığım dişlerimin arasından. "Bana ikide bir o herifin üzerimdeki... E-... Etk-... Etkisinden! Bahsedip durma, tamam mı?"

"Tamam." Lali ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Nasıl istersen... Seansın bitimine on beş dakika kaldı. İstersen bu süre boyunca o 'herifi', o herifin üzerindeki etkilerini falan konuşmayız. Ne bileyim, kutupların erime hızını konuşabiliriz ya da dünyada küresel olarak yükselen ırkçılığın sosyolojik boyutlarını tartışırız. Ama bence hiçbiri kafanda dönüp duran soruları cevaplamaya yetmez."

"Ne dönüyormuş kafamda?"

"Geldiğinden beri şekilden şekle giriyorsun. Tırnağını koltuğa geçirmişsin, dudak derini yiyip duruyorsun, ha bire ayaklarını sallıyorsun, bir gözün kapıda bir gözün telefonda ve aklınsa üzerinde bıraktığı etkilerle boğuştuğun yabancı bir adamda... Üstelik biraz da yalancı sanırım kendisi?" Derince bir nefes verip ekledi. "Anlatacak mısın yoksa kutupların erime hızına geri mi dönelim?"

"Tamam!" diye bağırdım o an birden. "Tamam! Anlatacağım, oldu mu? En azından deneyeceğim."

Anlatmaya nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Birkaç dakika odada volta atıp birkaç yudum da su içtikten sonra derince bir nefes verdim ve ağzıma gelen ilk kelimelerle konuşmaya, anlattıkça ise rahatlamaktan çok tedirginleşmeye başladım. "Yirmi gündür" dedim, uzunca bir sessizliğin ardından gözlerimi Lali'den kaçırarak. "Evimde tam yirmi gündür onunla yaşıyorum; o, adı Yağız olacak adamla. İnanabiliyor musun? Ben-... Evimde kendimden başka biriyle yaşıyorum. Ama-... Neden diye sorma, bunu anlatamam. Söyleyemem sebebini. Sadece bazı mecburiyetler yüzünden böyle gelişti işte." Bardağımdan bir yudum daha su alıp devam ettim. "İlk

zamanlar zordu, tuhaftı, yorucuydu. Varlığına tahammül edemiyordum-... Gerçi hala edemiyorum! Sadece-... Nasıl denir? Akşam eve geldiğimde ışıkları açık bulmak ba-...bazen, bu bazen, yalnızca bazen çok da kötü hissettirmiyor. Sabah uyandığımda hazırladığı kahvaltı sofrasına oturmak, yine bazen tabii, fena gelmiyor. Dahası-..."

"Dahası, ne?" diye atıldı Lali merakla.

"Dahası" dedim, mahcup olmuş gibi alt perdeden kısık bir ses dolanmıştı dilime. "Ben-... Onun hazrldığıyğimiyğiyrim."

"Ne?"

"Onun diyorum" dedim, güçlükle yutkunarak. "Hazırladığymyğiyiyeblrm."

"Anlamıyorum seni, Deniz?"

"Onun! Hazırladığı! Yemeği! Yiyebiliyorum!" diye bağırdım, gözlerimi kocaman açmıştım.

Lali elindeki not defterini muzip bir tavırla bana doğru uzattı o an. Defterde 'hazırladığı yemekleri yiyormuş' yazıyordu. Yaşlı kurt, beni kıvrandırmaya bayılıyordu resmen. "Sadece sesli söylemeni istedim" dedi, hoşnut bir tavırla. "Eee... Devam et."

"Sen dalga mı geçiyorsun benimle?" dedim. Lali artık çok oluyordu. "İlk defa dedem hariç bir başkasının yemeklerini öğürmeden yediğimi söylüyorum sana-... Sence bu benim gibi biri için basit, 'eee'yle geçiştirilebilecek bir şey mi? Normal mi?"

Lali gözlüğünü çıkarıp elindeki not defterini sehpanın üzerine bıraktı. "Nereden baktığına göre değişir" dedi. "Seni tanıdığımdan beri ilk defa bir başkasını özel alanına, mahremiyetine kabul ettin. Buradan yola çıkarsak özeline kabul ettiğin birinin yaptığı yemekleri yemen de kendi içinde çelişki barındırmıyor." Yutkundu, sözlerini toparlamak ister gibiydi. "Sonuç itibariyle... Bir psikiyatr olarak sana, bu beklenmedik davranış değişikliğinin sebep sonuç zinciriyle ilgili tıbbi terminoloji dahilinde konuşmam, bilimsel çıkarımlar yapmam gerekiyor; arkadaş gruplarındaki dedikoducu kızlar gibi konuşmam değil. Bu yüzden, otuz altı senelik mesleki tecrübeme dayanarak sana şunu söylemek durumundayım." Yüzüme baka baka da söyledi. "Sen bu adamdan bayağı bayağı hoşlanıyorsun, Deniz."

Hızla ayağa kalktım, kucağımda duran telefonum da ani kalkışımla yere düştü. Hiçbir şey söyleyemeden öfkeli gözlerle Lali'ye bakıyordum. Lali ise hızını alamadan konuşmasını sürdürüyordu. *"Sadece onun yemeklerini yiyebiliyorum. Ona alıştım. Akşamları ışığını görmek içimi titretiyor, sabahları kahvaltı sofrasına oturmak için deliriyorum."* Sesimi taklit ederek konuşuyordu. "Öldürecekmiş gibi bakma bana, Deniz. Ondan hoşlandığını ben değil, sen söyledin. Alenen kelimelerinle değilse de o kelimelerin çıktığı anlamlarla yaptın bunu."

"Sana inanamıyorum!" Telefonumu yerden alıp aynı hızla koltuğa geri oturdum. "Pes! Hayatımda daha absürt-... Daha saçma bir şey duymadım. Buraya hiç gelmemeliydim! Belli ki hata yaptım. Dediğin-... Dediğin şeylere bak! Sırf iki kaşık yemeğini yedim diye ona aşık oldum yani, bu mudur?"

"Aşk mı?" Lali bacak bacak üstüne atacak kadar keyifli görünüyordu. "Ben 'hoşlanma'dan girmiştim söze ama... Aşk, tabii niye olmasın?"

"Ona aşık falan değilim ben!" Sinirden ellerimin buz kestiğini hissediyordum. "Şu an-... Kendimi bunun için savunmaya çalıştığıma inanamıyorum! Sen-... Şaka gibi! Aşkmış, hoşlanmaymış! Benden bahsediyoruz ya? Deniz Doğanay'dan bahsediyoruz, Lali Hanım! Kendinde misin sen? Ayrıca-... Ayrıca beni geç, beni zaten tanıyamamışsın da onu hiç tanımıyorsun. Ne şartlar altında bir araya geldiğimizi bilmiyorsun. Yalancı, ukala, tekinsiz-..." Düşünür gibi yapıp ekledim. "Manüpilatif, aynı zamanda alaycı, terbiyesiz, ileri derece saygısız ve-... Ve beni kelimelerle tanımlayamayacağım kadar rahatsız eden, sinir bozucu bir adam o! Anladın mı? Benim sıradan, herhangi birine bile duygusal bir anlam yüklemem zorken, hele böyle bir adamdan hoşlanmam, böylesi birine aşık olmam falan... Saçmalık! O, benim şu dünyada aşık olmam gereken son kişi bile değil!"

Sözlerimin ardından kısa bir sessizlik olmuştu. Lali ise tebessüm ederek elindeki gözlüğü tekrar taktı o an. "Gereklilikler, ha?" dedi, derin bir nefes vererek. "Öyle olması gerek ya da böyle olmaması gerek... Bu kaygını anlıyorum. Ama maalesef ki dünya gereklilikler-

den kurulu bir çark üzerinde dönmüyor, Deniz. Olmasa daha iyi olacağını düşündüğümüz her şey, savaşlar, cinayetler, yoksulluk... Hepsi bütünüyle var. Böyle kötücül bir düzende kuşkusuz daha iyi olan şeylere kıstaslar yükleyemezsin. Birini sevmeye mesela? Şöyle olursa severim, şu yüzden severim, bu sebeple severim ya da sevmem... Üzgünüm ama bu öne koşul sürmeler pratikte hiçbir işe yaramaz. Bu 'şartname' mantığıyla ancak ticari anlaşmalarda kazançlı olabilirsin. Yani iş hayatında, aşk hayatına değil."

"Kullandığın hiçbir mecaz, benim şu an içinde olduğum durumu tanımlamıyor" dedim, Lali'nin yüzüne dik dik bakarak. "Kazançlı olmak istediğim bir durum falan yok ortada zira."

Lali tek kaşını kaldırarak "Öyle mi?" dedi.

"Öyle!"

Başını bilmiş bir edayla sallayarak "Az önce Yağız'ın, neden aşık olmaman gereken bir adam olduğunu anlatırken çatır çatır sayıyordun" dedi, imalı bir tonla. "Yok öyle kötü, yok böyle kaka? Bir insan ancak ortada bir tehdit gördüğünde böylesine saldırıya geçer. Bu da kendini koruma içgüdünle ilgilidir. 'Öyle bir adamı sevmemen gerekir' sebepse, 'çünkü bundan zararlı çıkarsın' sonuçtur. Yani... Olası bir ilişkide işler kötü giderse kaybeden taraf olmamayı taahhüt altına alma çabası, ne zamandan beri 'kazanç'la ilgili bir şey değil?"

Bir kahkaha patlattım o an. "Ne yani?" dedim, "*incinirim* diye mi hislerimi reddetmeye çalışıyorum? Ahahah Lali. Bir an önce sağlam bir sosyal medya hesabı açıp buradan yürümelisin. *Düşsel Avuntular* romantikleri arasında çok iyi prim yaparsın. Kalpli emojilerin altına *'sadece kalbinin sesini dinle, o senin en doğru pusulan'* falan yazarsın. İş yapar bu. Valla bak!"

"Doğru tespit olurdu" dedi, Lali. Alaycılığım karşısında gayet sakin duruyor, dahası bunları ciddiye alıp bana cevap vermeyi sürdürüyordu. "Genelde kendisi göğüs kafesini sarsacağı zaman hakkında pek yanılmaz çünkü." Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Mesela temel duyu organlarını düşün. Hepsinin işlevi bellidir ve hiçbirinde filtre yoktur. Örneğin gözlerin, karşında ne varsa ancak onu görür. Baktığı yerde ne görüp ne göremeyeceğini filtreleyemez.

Sonra kulakların ayrım yapmaksızın yakınındaki her sesi işitir. Burnun etrafındaki tüm kokuyu duyumsar. Güzel ve kötü kokular arasında seçim yapma şansı yoktu. Sonra tat alma duygun mesela? Ne yersen onun tadını alırsın. Lokmanı beğensen de beğenmesen de ağzında bıraktığı tadı değiştiremezsin. Ve son olarak dokunma duygumuz... Bu da kat'idir. Bir yere dokunduğunda ya biri sana dokunduğunda bunu muhakkak hissedersin. Ama kalp... İşte onun sistematiği böyle işlemez. Sen, kim sana dokunursa dokunsun hissedersin de kalbin her dokunuşa aynı atmaz. O, her önüne geleni kabul etmez. Beş temel duyu organımız herkesi ve her şeyi ayrım yapmaksızın algılar ama kalp hepsine aynı tepkiyi vermez. O seçer, filtreler, etiketler. Birini bir anda pat diye senin için kategorize eder; *'önemli'* ya da *'değil'*, *'beğendi'* ya da *'beğenmedi.'* Senden bağımsızca birini seçer ve sana sadece kararını bildirir. Göğüs kafesine vurmaya başlar hemen; *'Tık, tık, tık! Orada mısın? Bak ben bu kişiyi istiyorum. Onun için atıyorum, haberin olsun.'* Bitti, gitti! Yani... Bu, kendini çok fazla mesul hissedebileceğin, sorumluluk duyabileceğin bir şey değil. O yüzden, eline sadece sonuç belgesi verilmiş bir durumdan dolayı kendini bu kadar hırpalaman, bu kadar debelenmen, yersiz bir efor bence." Ve beni taklit eder bir tonla ekledi. "Valla bak!"

Lali konuştukça gözümün önüne Yağız'ın silueti geliyordu. Kendimi ona aşık olmuş halde düşünemiyordum. "Silahların gölgesinde aşk", "Bataklıkta açan gül", "Bir gangsteri sevdim" ve bilumum epik dizi, film isimleri uçuşuyordu gözümde. İrkiliyordum.

Yüzüme sirayet eden gergin ifadeyi toparlayıp tam ağzımı açıyordum ki "Aaa" dedi birden Lali, kolundaki saate bakarak. "Seans bitti."

Başımı hızlı hızlı sallayıp sinirle koltuğumdan doğruldum. Resmen söylemek istediklerini söyleyip bana bir şekilde kapıyı göstermişti yine. Çantamı toparlayıp kapıya yönelmiştim ki sesini duydum. "Deniz!" dedi, yüzünde az önceki tutumumun aksine şefkat yüklü bir ifade vardı. "Bak, biliyorum bana kızıyorsun. Bunun farkındayım ama artık sen de bir şeylerin farkında ol. Olur mu?" Kısa bir tereddüdün ardından attığı birkaç adımla yanıma gelip tam karşıma di-

kildi. "Seninle tüm o korkunç şeyleri yıllardır konuşuyoruz. Travmatik bir çocukluk geçirdiğini, bu yüzden birçok nesneyi, olguyu asıl anlam ve şekilleriyle algılayamadığını-... Ama yıllardır tek yaptığımız bu ezberleri pekiştirmek. Kan, damarlarda akan bir sıvı değil mesela senin için. Kan, seni anne, babanın ölümüne götürüyor... Ya da karanlık, ışığın yanmaması değil, kilitlendiğin o soğuk odunluk. Cinsellik senin için-... İki kişinin arasında gelişen karşılıklı, içgüdüsel bir istek değil. Bu-... Bu, şiddetle, tanık olduğun zorbalıklarla çürütüldü çünkü. Bunlar gibi pek çok şeyi zihninde gerçek anlamlarıyla değil sana acı veren hatıralarla ilişkilendirdiğin için sürekli korkuyor ve kaçıyorsun, Deniz. Ve ben-... Ben bunu tıbben düzeltemeyeceğimi, korkunun, kötü hatıraların yerine ilaç koyup mucizeler yaratamayacağımı defalarca söyledim sana."

Bana doğru birkaç daha adım atıp durdu. Derin bir nefes verdiğinde söyleyeceklerini ölçüp tartmaya çalışıyor gibiydi. "Eğer" dedi, temkinli bir sesle. "O adamın yaptığı yemekleri yerken, aklına çocukluğunda oturduğun o yemek masasındaki zorbalıklar gelmiyorsa, ortada o kötü hatıralardan, yaşadığın acıdan daha üstün, daha baskın bir his olduğu içindir. Seanslarla, ilaçlarla verilemeyecek bir his... Sana o acı anları unutturabilen, kötüden daha üstün bir his. Sence ne olabilir Deniz?" Yüzünde bir tebessüm belirmişti ki, seansın son cümlesini kurdu. "İnsanın acısını insan alır, der Şükrü Erbaş. Aklında bulunsun; şairlerin önsezileri kuvvetlidir."

Lali'den çıkıp kendimi Çarşı'nın kalabalığına bıraktığımda kafamda dev bir boşluk vardı. Eve gitmek, nasıl dolduracağımı bilmediğim bir boşluğun içinde cevaplar aramak istemiyordum. Hele Yağız'ı görmek, Lali'nin aklıma saldığı bunca tuhaf düşünceyle onun yüzüne bakmak büsbütün korkunç geliyordu. *Amma yaptın, Deniz? Ne zamandır Lali'nin sözlerini bu kadar ciddiye alır oldun? Hem her şeyi geç, sen kendini bilmiyor musun? Bu zırvalara teessüf edip geçerdin sen, rica ediyorum ilk uçakla kendine gel!*

Kendimle başlattığım tartışmanın refakatinde, evime birkaç yüz metrelik mesafede bulunan parka kadar yürümüşüm. Etraf, kuşlara yem veren yaşlı bir kadın ve salıncakta sallanan bir çocuk haricinde

oldukça sakin görünüyordu. Bacaklarım kopacak gibi ağrıdığından parkta gördüğüm ilk banka oturdum o an. Kollarımı birbirine bağlayıp başımı yukarı kaldırdım ve giderek ağırlaşan havaya karşı ciğerlerime derin bir nefes çektim. Kararmaya başlayan gökyüzü kısım kısım renklere bölünmüştü. Ve şimdi her bir renk, güneşin batış çizgisinde bir araya gelmiş, göğün maviliğine yamalar dikiyordu.

Gözlerim, gökteki bu renk selini seyrederken elimi kalbimin tam üzerine getirdim. Lali'nin sözleri aklımın ucuna bir tabela gibi çivilenmişti. Kurduğu her cümle beni hiç istemeden de olsa Yağız'ı düşünmek ve belli mukayeseler yapmak mecburiyetinde bırakıyordu.

"Kalbin filtresi varmış da, bilmem neymiş..." diye söylenmeye başladım kendi kendime. Elim hızla atan kalbimin üstündeydi. *Evet, kalbin atıyordu Deniz ama sor bakalım neden atıyordu?* "Sinirden o, sinirden" diyerek teyit ettim kendimi. "İnsanın gözünün seğirmesi gibi bir şey işte."

Yok. Belki de daha farklı bir şey. Bu, refleks noktalarıma batırılan mikro iğneler gibi iç gıcıklayıcı bir şey. Nasıl tarif edilir? Sanki göğüs kafesimden içeri girmiş bir trenle geziyorum. Damar yollarımı kendine ray yapıp ilerleyen vagonları karmaşa yüklü bir tren... Ne zaman Yağız'ı düşünsem sirenleri çalmaya başlıyor. Bense o an 'dur' demek istiyorum, 'yoksa ateş ederim!' Oysa ne o duruyor ne de bende bir tabanca var.

"Kahretsin" dedim, oturduğum yerde başımı dizlerimin üzerine gömerken. "Ne oluyor bana?"

Ne oluyordu bana? Oturdum, enikonu düşündüm. Lali düpedüz bir şarlatandı. Yazmış, çizmiş, oynamış ve hatta oynatmıştı. Hah! Çocukluğumda yaşadığım travmaymış! Çocuk yüzümde patlayan tokatların izlerini Yağız'ın hangi yalanı temize çekebilir? Ve ne? Aşkmış! Bence biz kutupların erime hızına dönelim. Hangi kalbin buzu kutuplardan daha hızlı eriyebilir?

Parkta geçen yaklaşık bir saatin ardından oturduğum bankın dibindeki söğüt ağacının gölgesini arkama alıp isteksiz adımlarla evin yolunu tuttum. Lali'nin sözleriyle harekete geçen Yağız yüklü treni

kalbime varmadan yavaşlatmış olmalıydım ki içerimde öten baca seslerinin yerini karnımdan gelen gurultular almıştı.

Eve geldiğimde Yağız'a hiç görünmeden kendimi direkt mutfağa attım. Buzluktan çıkardığım tavuğu çözülmeye bırakıp dolaptan patates, kabak, patlıcan ve havuç çıkardım. *Fakat Deniz, sanki bu menü biraz şey...*

"Selam."

Yağız'ın ansızın kulağımda yankılanan sesiyle ağzımdan minik bir çığlık koptu ve aynı anda korkuyla havaya sıçradım. Elimde tuttuğum bıçak ise işaret parmağıma küçük bir kesi bırakarak avcumun içinden kayıp yere düşmüştü.

Arkamı döndüğümde Yağız'ın şaşkın ve bir o kadar da beni alaya alan bakışlarıyla karşılaştım. Korkudan titreyen bedenimi ortasında bırakarak iki yana açtığı kollarını tezgaha dayadı. Gözlerini tezgahın üzerinde duran malzemelere gezdirdikten sonra "Hazırladığın menüye şöyle bir bakınca" dedi. "Korkman normal gazeteci kız. Muhtemelen sebzelerin içine hazırladığın tavuk ve şehriyeli pilav, ha? Eli silahlı bir gangsterin yemek listesini ihlal etmek korku verici olmalı."

Bir süre yüzünü öfke dolu bakışlarla süzdükten sonra "Damak zevkimi senin yemek listene göre güncellemeyeceğim" dedim. "Ve ayrıca iki metre! Çe-çekil şuradan!"

Yağız sözlerimi kale almamış gibi lakayt bir ifadeyle üzerimden bir adım geri çekildiğinde mutfak çekmecesinden yara bandı paketini çıkardım. Parmağımdaki kesik küçük olsa da içinden akan kan miktarı oldukça fazlaydı. *En azından benim başımı döndürmek için yeterliydi.* Fakat o anlarda Yağız'ın aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak ansızın elimi yakaladığını fark ettim.

Gözlerini işaret parmağımda gezdirerek sordu. "Acıyor mu?"

"Bı-bırak!" dedim, panikle. Elimi çekiyor ama geri alamıyordum.

Yağız'sa diğer elimde tuttuğum yara bandı paketini çarçabuk aldı o an. "Sakin ol" dedi ardından, yatıştırıcı bir sesle. "Görünüşe göre bugün yara sarma sırası bende. Ve şanslısın ki ben, oldukça vefalı bir ev arkadaşıyımdır."

"İs-istemez! Bırak, dedim!"

Bırakmıyordu. Beni duymamış gibi yara bandını açmaya başlamıştı. "Ne olacak böyle senle?" dedi, hayıflanır gibi. "Hem mağdursun hem mağrur. Üstelik bir de ürkek. Bu kuş kadar yürekle nasıl hayatta kalacaksın sen?" Tezgahtan aldığı kağıt havluyu avcumu bastırdıktan sonra büktüğü işaret parmağını çeneme dayayıp yüzümü yukarı kaldırdı. "Bayılana kadar izlemesen mi acaba?" dedi, muzip bir tonda. "Yoksa yani baksana, kandan önce benim tutmam gerekecek seni..."

Bir süre kadar yüzüne, söyleyeceklerimi söylememem gerektiğini düşünerek baktım. "Bu kadar kanla bir şey olmaz" dedim kendimi tutamayarak. "Hatta istersen senin yaranı da tekrar sarabilirim. Benim için de pratik olmuş olur hem..." Gözlerime yerleşen imaların önünü kesemiyordum. "Malum son zamanlarda sürekli kanıyor yaran, kapanmak bilmedi bir türlü. Nedense artık-..."

Yara bandını kanını temizlediği parmağıma yapıştırdıktan sonra kahve gözlerini silah çeker gibi yüzüme doğrulttu. Bıyık altı bir tebessümle yüzünü bana doğru yaklaştırıp "Öyle mi diyorsun?" dedi. "Nedense bazen üzerimde staj görüyormuşsun gibi hissediyorum. Önce yemeklerimi yemeye başladın, şimdi de benimle kademeli olarak hematofobini yenmek istiyorsun. Vaov gazeteci kız... Bütün korkularını benim üzerimde aşmak istiyorsan işimiz var seninle." Kulağıma doğru eğilerek ekledi. "E malum sırada 'diğeri' var. Ama aramızda şu 'iki metre engeli' varken o şey işi biraz zor olur. Şu anlaşmayı tekrar bir gözden mi geçir-..."

Sağlam parmaklı elimi yabancı, yalancı ve gün itibariyle bir de sapık olan Yağız'ın suratına sesli bir şekilde indirdiğimden cümlesini tamamlayamadı. "Pislik herif!" dedim ardından panikten kesilen nefesimle. "Evet! Anlaşmayı gözden geçireceğiz. İki-... İki metre engeli, bugünden itibaren üç metreye çıktı! Anladın mı?"

Ben cümlelerimi bitirir bitirmez onu iterek hole doğru yürümeye başlarken Yağız'sa bir eliyle tokadı yediği yanağını tutmuş gülüyordu. "Elin de ağırmış gazeteci kız" diye seslendi arkamdan. "Kalemin yetmediğinde kılıcını mı çekersin hep böyle?"

Holün ortasında zamk gibi durdum o an. Sinirle arkamı döndüğümde burun buruna geldik. "Bir şeyleri kalemle anlayacak birisi olsaydın belinde silahla gezmezdin!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Belki de senin gibi gücünü suç aletinden alanlara, anlayacağı dilden konuşmak gerekiyordur."

Başını yavaşça sallayarak "Kendimi belimdeki o 'suç aletiyle' ifade eden birisi olsaydım" dedi. "Evinde kalabilmek için kafana şarjörü dolu bir silah dayamayı tercih ederdim, yazılı bir anlaşmanın altına imza atmayı değil."

"Ah! Teşekkür ederim!" Olağanca ironik bir tavırla sinirden gülüyordum. "Evimde kalmak için beni ölümle tehdit etmemiş olman, gerçekten çok ince bir hareket!"

"Ya..."

"Ya?" dedim, cevap arayan gözlerle. Ardından iki elimi yumruk yapıp çenemin altında birleştirerek bağırdım. "Ruh hastası bi' zorbanın tekisin sen!"

Yüzünü ekşitti. "Bunu, tarhana çorbası içirmek için beni polis çağırmakla tehdit eden tatlı su gazetecisi mi söylüyor?"

"Ben!" dedim, üzerine doğru attığım bir adımla. "Tatlı su! Gazetecisi! Değilim!"

"Hey, hey..." Gülerek birkaç adım geri çekildi. "İki metre mesafeyi üç metreye çıkardıktan sonra bu kadar yakınıma gelmen hoş değil. Sonra elin, kolun yerinde durmuyor."

"Senin de ağzın yerinde durmuyor" dedim, çekimser bir sesle. "Çoktan hak ettin sen o tokadı."

"Nerde durması gerekiyor?" dedi. Kahverengi gözleri sinsi bir parıltıyla açılmıştı.

"Ne?"

"Benim de ağzım yerinde durmuyormuş ya..." Kaşlarını hafifçe çatmış, yüzündeki eğlenir ifadeyi örtmeye çabalıyordu. "Ben genelde" dedi, eliyle dudaklarını işaret ederek. "Burada kullanıyorum ama... Daha iyi bir fikrin varsa yer göstermen gerekir."

Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin derin nefes alıp verdim. "Beş metre" diye fısıldadım ardından sinirle yutkunarak. "Pis herif! Beş metreye çıktı mesafe, anladın mı?"

Sözlerimin ardından karşısından çekilip lavaboya doğru hızlanmıştım ki arkamdan "Ne? Beş metre mi?" diye bağırdı. Bir yandan da gülüyordu. "Senin evin metre karesi o kadar zaten." Ben lavabodan içeri girip kapıyı hızla çarparken ise ekledi. "Ya acaba... Pizza mı söylesek?"

Akşam yemeği oldukça gergin bir atmosferde geçti. *Tabii tek taraflı gergin, demek istedin değil mi Deniz?* Yağız, sipariş ettiği pizzayı gayet keyif içinde yerken bense kendisinin burun kıvırdığı yemekleri jet hızıyla mideme indirdim. Onun yüzüne attığım tokada benzer bir öfkeyle yutuyordum her birini. Ama ne vurup kırarak ne de elimdeki kaşığa önüne lapa atılan bir köle gibi saldırarak geçeceği yoktu içimdeki öfkenin.

Ne yapmalıydım? Ara sıra kendimi tutamayıp yüzüne baktım. *Bunu yapmamalıydım.* Saniyenin onda biri kadar süren bu kısacık temaslarda içimdeki trenden siren sesleri geliyordu. *Duyma Deniz, duyma.* Duymamalıydım. *Bir kaşık daha, Deniz.* Doyduğumun, hatta midemin patlamak üzere olduğunun farkına varamıyordum bile. *Sen tam olarak neyin farkına varabiliyorsun, Deniz?*

O an öğürerek masadan kalkıp tuvalete koştum. Yediğim her ne varsa, beş on saniye içinde klozetin derinliklerinden yüzüme doğru bakıyordu. İçimden çıkmayan tek şey ise utançtı sanırım. *Şu düştüğün hale bak, Deniz. Adamın önünde istifra şovlarına doyamadın!*

Banyo kapısından çıktığımda Yağız'ı karşımda gördüm. Beni kınayan gözlerle baştan aşağı süzdükten sonra "Normal" dedi. "Bir haftada yiyeceğini beş dakikada yersen böyle olur tabii. Klozet yerinde duruyor mu bari?"

"Çekil önümden." Şu halimle bir de seninle mi uğraşacaktım acaba? "Çekilir misin önümden?!"

Elini yüzüne götürüp parmak uçlarıyla kaşlarının üzerinden birkaç kez geçti. Ne zaman canımı sıkacak kelimeler edecek olsa öncesinde aynı hareketi yapıyordu. "Çekilmezsem ne yapacaksın?" dedi, alt dudağını dişleyerek. "Yoksa beni de mi yersin?" Sırıtarak başını yana eğmiş, sıktığı kollarını gözüme gözüme sokuyordu. "Ama bana bi'

baksana... Omuzlarımın genişliğine, kollarımın kasına bak." Omzundaki yarayı işaret edip ekledi. "Biraz 'defo'ya rağmen oldukça fit ve kondisyonluyumdur. Öyle kolay lokma değilim yani, uyarmadı deme sonra."

"Anlıyorum" dedim, duvardan aldığım güçle holde ilerlerken. "Lokma olsan boğazımda kalırdın ama gangster olduğun için evimde kalıyorsun. Artık-... Şu yaşamsal devamlılığını bir şekilde 'bende kalma' üzerine kurmazsan çok sevineceğim." Sözlerimin ardından tam odama doğru yöneliyordum ki, tansiyonum düşmüş olacak bir anda etraf kararmaya başladı. Sendelediğimi fark etmemle Yağız'ın kolunu belime yılan gibi doladığını görmem bir oldu. Bir eliyle arkamdan belimi destekliyor, diğeriyle ise başımı tutuyordu.

Kulak çınlamam geçer geçmez "İyi misin?" gibi bir şeyler mırıldandığını duydum. "İyi ki bi' kondisyonlu olduğumuzu söyledik" diye ekledi, yüzümü hafifçe sarsarken. "Hemen test etmeye kalkmalar falan-..."

"Çekil-... Çekil üstümden!"

"Güzel" dedi Yağız, ellerini hafifçe gevşetmişti. "Başladık yine; *Çekil, bırak, yapma, git... Çekil, bırak, yapma, git...* Savunma dörtlün görev bölgesine döndüğüne göre kendine geldin demek ki..."

"Gayet geldim!"

"Sen çocukken başına darbe falan mı aldın?" dedi, hayıflanır bir sesle. "Seni biraz 'duygu'ya davet ediyorum. Sürekli bu-... *Çekil, bırak, yapma, git?* Ne? Bunlar benim herhangi bir kadından duyacağım son dört kelime bile değil." Göz ucuyla göğsümü işaret etti. "Kalp yerine Alman defansı mı var içeride?"

"Hayır!" dedim, birden hırslı bir ifadeyle. "Tren bacası var bende!" Sirenleri ötüyordu zira yine. "Yıkılır da altında kalırsın inşallah!"

Yüzünde bir şeyleri anlamlandırmaya çalışan tuhaf bir ifade oluşmuştu. Bense alaycı bakışlarına aldırış etmeden hızlı adımlarla odama geçtim. *Bu Yağız yabancısı edeceği lafları kendi ağzından değil de senin tren bacısının içinden çekip çıkarıyor, sanki Deniz? Ya da*

Alman defansı mı demeli? Ya da belki de hiçbir şey dememeli. Adamın söylediği her sözün içinden kendimi ayıklamaya çalışırken, kalbimin varlığını hatırlamaya değil, unutmaya ihtiyacım oluyordu.

Lali, "Sana kötü hatıralarını unutturabilen, kötüden daha üstün bir his" diye tarif etmişti içimdekileri. Oysa o gece, kapıyı Yağız'ın yüzüne çarpmış, elim kalbimde soluklanırken, bunun çok eksik bir tespit olduğunu idrak etmiştim. Bir şeyleri unuttururken bir şeyleri ise fazlasıyla hatırlatıyordu çünkü bu adam bana. Koca bir hiçlikten ibaret olan hastalıklı zihnimi, bir refleks gibi dürtüyordu.

Ve ah ki sevgili Lali, "İnsanın acısını insan alıyorsa" yerine neden başka bir şey bırakmıyordu?

İçim, bomboş benim.

Korkunun izi

"Bisiklete bindim karıncayı ezdim, af edersin karınca seni maymun zannettim. -tim'e, -tim'e tim! Seni seçtim!"

Tekerlemenin ardından ebe seçilen çocuk 'simit' şeklinde çizilen çemberden çıkarak etrafındakileri kovalamaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu:

"Simiiiiiiiit!"

Oyun kuralı gereği, nefesi bitmeden birine dokunmak zorundaydı. Hedefindeki kişi ise oyun öncesi grup olarak kararlaştırdıkları üzere, tuhaf davranışları ve kaçınmalarıyla tüm okulun alay konusu olan zayıf, çelimsiz bir kız çocuğuydu.

"Simiiiiiiiiiiit!"

Ancak kız, bağıra bağıra sadece onun üzerine doğu koşan çocuğu görünce, onun için asıl oyunun başka olduğunu anladı ve bir anda panik içinde çığlık çığlığa kaçmaya başladı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan bağırıyor ve sürekli koşuyordu. *Ta ki ayağına takılan çelmeyle yere kapaklanana dek...*

Ebe, bu duruma hiç aldırmadan yerde acıyla kıvranan kızın omzunu sertçe kavradı o an. *Sonunda ona dokunmuştu.* Bu, artık yeni ebenin o kız olduğu anlamına geliyordu. Düştüğü yerde avcuna cam kırıkları batan kız ise hem acıdan hem de korkudan oyundaki pozisyon değişikliğini idrak edecek durumda değildi. Oysa oyun gereği bir

an önce yerden kalkması ve simit şeklindeki daireye girmesi gerekiyordu. Keza bunu yapana dek, diğer tüm oyuncuların ona dokunmaya, hatta yer yer vurmaya dahi hakkı vardı. *Öyle de oldu.*

O gün, onlar bu hakkı sonuna kadar kullanırken okul bahçesinin ortasındaki basketbol sahasında, başını kan içindeki ellerinin arasına alıp bağıra bağıra ağlayan kız, şüphesiz ilgi çekmişti. Koca okulun, cılız kızın "dokunmayın bana!" diye bağıran sesiyle yankılanması da öyle...

Öğretmenler durumu fark edip okul bahçesine indiğinde kızı, üzerine çullanan kalabalığın arasında baygın halde buldular. Yaralı ve baygın haldeki kız çocuğu apar topar hastaneye kaldırılırken yaşananlardan sorumlu tutulan toplamda on iki öğrenciye ise sözlü notundan "sıfır" verildi o gün. Olay, disipline dahi yansıtılmadan halledilmişti böylece. Zaten birkaç güne de unutuldu gitti her şey.

Ama kız unutmadı. Yıllar sonra o on iki kişi, o gün yaşananların izini, taşkınlık yaptıkları bir eğlencenin tatsız faturası olarak küçük bir not kırığıyla hatırlayacaklardı. O kız çocuğu ise sahanın ortasında maruz kaldığı sıradan bir oyunun içinden çıkıp gelen zorbalığın, sol avcunda bıraktığı yara izini ömrü boyunca taşımaya mahkumdu;

Korkunun izini.

Arkamda önce belli belirsiz, ardındansa oldukça tempolu şekilde duyumsadığım ayak seslerini ilkin pek ciddiye almadım. Ta ki, beni biraz evvel arayıp bir haberle ilgili görüşmek istediğini söyleyerek iş yerimin otoparkına gelmemi rica eden kişiyi arayana dek... "Böyle bir numara kullanılmamaktadır" diyordu, karşıdan gelen ses. O an biraz evvel duyduğum ayak sesleri, içime ani bir şüphe düşürdü. Telaşa kapılmış, hızlı adımlarla otoparktan asansöre doğru yürümeye koyulmuştum ki tam o yönden bana doğru gelen bir gölge fark ettim. Gölge, sıra sıra dizilmiş arabaların arasından inin cinin top oynadığı otoparkın iç kısmına doğru koşar adım ilerliyordu.

Panikle arkamı döndüm o an ve tam tersi yönde, nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Ancak bu kezse yeni bir gölge, yürü-

meye başladığım yönde dikildi karşıma. Önüm, arkam, sağım, solum... Gölgelerle kuşatılmıştı. Ne yöne gitsem etrafımı sarıyorlardı. *Tıpkı, yıllar önceki o çocuk oyunun ortasında gibiydim.*

"Dokunm-... Dokunma bana! Dokunmay-..."

Kolumdan kavrayan gölgelerden biri beni yere savururcasına fırlatıp diziyle sırtıma bastırdığı anda kelimelerim boğazıma takıldı. Boynumda hissettiğim enjektör yavaş yavaş bilincimi silerken gözlerimin önündeki son görüntü ise yıllardır sol avcumda taşıdığım o minik izdi. Çocuk Deniz'in avcunda açılıp tüm hayatını kaplayan o yaranın izi... *Korkunun izi.*

Zira o eski yara, onca zaman sonra aynı yerden bir kez daha açılmıştı şimdi.

Gözlerimi, ensemde hissettiğim korkunç bir ağrıyla açtım. Başımın üzerinde tonlarca yük varmış gibi, boynumu yukarı kaldıramıyordum. Her şey öylesine bulanıktı ki... Hafifçe aralanan göz kapaklarımın radarına sol avcumda pıhtılaşan kan izleri hariç hiçbir şey girmiyordu. Felç geçirmiş bir hasta gibi kaskatı kesilmiş, bir sandalyenin üzerinde kımıldamaz halde öylece duruyordum. Ellerimin ve ayaklarımın bağlı olduğunu idrak etmem birkaç dakika sürdü. Önümden geçen erkek iskarpinlerini saymam da öyle... Sanırım üç ya da dört kişiydiler. *Kimler Deniz? Yüksek sesle söyle artık. Çünkü bu oldu. Nihayet bu da başına geldi. Söyle hadi, çekinme. Kendi başına gelmiş gibi, rahat ol!*

"Kaçırıldım..." Mırıldanır gibi çıkmıştı kelime ağzımdan. Kendimi bilgilendirir, içinde bulunduğum durumu kendime izah eder gibi söylemiştim. *Kaçırıldım.*

Başımı yavaş yavaş kaldırmaya başladım o an. Kaçırılan her insan gibi etrafıma telaşla bakıp karşımdakilere kim olduklarını ve beni buraya neden getirdiklerini sormam gerekiyordu. *Ha bir de unutmadan, seni hemen bırakmalarını söyle, Deniz. Böyle söyleyince bırakırlar herhalde. Eşek değiller ya?*

Tepede asılı duran sarı ve keskin bir ışık gözlerime iğne gibi batarken bulanık resim netleşmeye başlamıştı. Daha önce asla bulunma-

dığım, eski bir garaja benzeyen izbe bir yerdeydim. Sağ yanımda bulunan hurdaya çıkmış motosiklet ve bisikletler üst üste yığılmıştı. Az ilerideki duvarın dibinde, istiflenmiş birtakım elektronik eşyalar duruyordu. Tanımadığım dört adam ise tepede asılı bir ampulün aydınlattığı toz içindeki harabeliğin ortasında kendi aralarında konuşuyorlardı.

O anlarda yavaş yavaş kendime gelmemle nöbet şeklinde öksürmeye başladım. Öksürdükçe sanki ciğerimden bir parça kopuyor, ensemdeki ağırlık daha da artıyordu. Alnımdan başlayıp çeneme kadar süzülen kan damlaları tüm genzimi kanın o kesif kokusuyla perdelerken ortada dikilen iskarpinlilerden birinin hızlı adımlarla bana doğru yaklaştığını fark ettim. Tam önüme geldiğinde ise durdu. Yüzünü bana doğru eğerek "Kendine geldin ha sonunda, Deniz Doğanay..." dedi. "Ama biz diyoruz ki, seni biraz daha kendine getirelim."

Adamın ağzından çıkanlarla birlikte orta yerde duran diğer heriflerler kahkahalar atmaya başladı. Bense nice zamandır sormam gereken o çok önemli iki soruyu nihayet sordum o an. "Kimsiniz siz?" dedim, öksürüklerimin arasında. "Ne istiyorsunuz benden?" *Ve elbette ekledim.* "Bırakın beni!"

"Ya şunu baştan söyleseydin ya..." Adam iki elini birbirine vurdu. "Rahatsız olacağını bilseydik kaçırmazdık valla. Çocuklar, gelin. Deniz Hanım'ı bırakalım." Bu cümlelerin ardından yeni bir kahkaha akımı daha başlamıştı ki adam bir anda hızla saçımı ellerine dolayarak ense kökümden yukarı çekti beni. "Dalga mı geçiyorsun lan sen benimle? O kadar organizasyona girip seni ta anasının nikahına kadar elini kolunu bağlayıp getireceğiz sonra da 'bırak' deyince bırakacağız, öyle mi? Vay amına koyayım ya... İşsiz miyiz kızım biz?"

Bu anlarda öksürmelerim nefessizliğe dönüştü. Biri sanki saçlarımdan çekmiyor da boğazımı bastırıyor gibi nefessiz kalmıştım. Kesik kesik mırıldandım. "Sprey-...im... Nefe-s... Alamı-..."

Yüzümün sağ yanında şiddetli bir tokat patladı birden. Ardından adamın sert derili, iri elleri çenemden kavradı. "Oyun oynama lan benimle! Gerçekten nefes alamamak ne demek, göstereyim illa sana?"

"Be-...n... Ben-..."

"Sen!" dedi, adam. "Sen konuşacaksın. Hemen, şimdi, burada konuşacaksın. Konuşacaksın ki, o nefesin gerçekten kesilmesin." Korkunç yüzünü burnuma kadar yaklaştırdıktan sonra "Söyle!" diye devam etti. "Sana İbrahim Karaatay'la ilgili o bilgiyi kim verdi? Çocuk olayından nasıl haberin oldu? Nasıl gittin, elinle koymuş gibi buldun o ikisini? Anlat! Elinde başka ne var? Duyuyor musun beni? Ne biliyorsan tek tek anlatacaksın!"

"Hiç-... Hiçbir şey..." Tüm vücuduma yayılan uyuşma, dilime de sirayet etmişti. "Sadece bir mail-... İhbar mail geldi."

"Ne maili lan?" dedi, adam. "Kimi sikiyon kızım sen?" Toplamda dört kişiydiler. Biri bana sorular sorarken, yanındaki bizi izliyor, diğer ikisi ise biraz ötede sigara içiyordu. Hepsi iri kıyım, hilkat garibesi gibi çirkin ve korkunç yaratıklardı.

"Biri-... İhbar maili atmış-... Kim bilmiyoru-..." Cümlem tamamlanamadan ikinci bir tokat sol yanağıma inmişti. Ben acıyla inlerken aynı adam aşağı eğilip çopur içindeki korkunç suratını bana doğru yaklaştırarak "Yalancı orospu!" diye bağırdı. "Mailmiş! İhbarmış! Kim, bilmiyormuş! Geç bunları! Kimin adına çalışıyorsun, onu söyle. Kim besliyor seni? Yıllardır kimsenin bulup ortaya çıkaramadığını sen nasıl oldu da öğrendin? Kimden öğrendin? Kimsin kızım sen?"

Vücudumdaki uyuşmanın yerini titreme nöbeti devralmıştı. Nefesim tamamen tükenmiş gibiyken kalbim korku içinde çarpıyordu. "Sprey-... Spreyim..." dedim bir kez daha, karşımda dikilen korkunç adama. "Çantamda-..."

İleride sigara içenlerden biri elinde çantamla yanıma geldi o an. İçini açıp spreyi çıkararak "Bu mu?" diye sordu. Başımı sallayarak onayladığımda "E sıkalım o zaman" dedi adam. Ve kahkahalar eşliğinde spreyi havaya doğru gelişigüzel sıkmaya başladı.

Beni sorgulayan ucube adam da gülüyordu. "Bence şöyle yapalım" dedi, mide bulandırıcı gözlerle beni baştan ayağa süzdükten sonra. "Sen bizim sorularımıza cevap ver, biz de sana spreyini verelim. Ne dersin?" Kısa bir duraksamanın ardından işaret parmağını saçlarımda gezdirerek ekledi. "Ya da... Belki de bize verecek daha keyifli bir şeyin vardır?"

Son bir takatle başımı kaldırıp bağırdım. "Allah belanızı versin!"

"Ooo..."Adam elini sallayarak güldü. "Bize edilen her beddua tutsaydı-..."

O an karşımdaki adamın sözleri, tepede sallanan ampulün büyük bir gürültüyle patlaması yüzünden yarıda kaldı. Gürültü, kurşun sesine benziyordu. Hemen ardındansa ikinci bir ses duyuldu. Bulunduğum yerin sağ köşesinde bir kasanın üzerinde oturan ve içtiği sigaranın izmaritini söndürmeye çalışan diğer adam, üstüne düşen ve varili andıran kocaman bir ağırlıkla yere yığılmıştı. Bunu takiben, biraz önce spreyimi havaya sıkarak kahkahalar atan adam da ne olduğunu anlayamadan kendini yerde buldu.

Arkadan sızan zayıf bir ışığın belli belirsiz yansımaları dışında ortalık karanlık gibi dursa da garajın içine beşinci bir kişinin girdiğini anlamıştım. Başımı zar zor kaldırdığımda yüzü siyah maskeli bir adamın içeride bulunanlara saldırdığını gördüm. İki tanesi, başına aldıkları darbeyle bayılmış olacak, yerde hareketsiz halde yatıyorlardı. Beni sorguya çeken kişi ise ağzından küfürler saçarak belindeki silaha davranmış ancak maskeli adam, silahın ateşlenmesine fırsat tanımadan ucubenin yakasına yapışmıştı. Biraz evvel elinde spreyimle şaklabanlık yapan adamın çektiği silah da yine maskeli adam tarafından bir tekmeyle yere düşürüldü.

O sıra garajdaki dört kişi ekarte olup yerde kıvranırken üç-beş saniyelik bir boşluk oluşmuştu. Yüzünde maske olan adam, sadece saniyeler süren bu kısacık zaman dilimi içinde az evvel yere düşen spreyimi eline aldı ve bir yandan doğrulmaya çalışan ucubelerden birine bir tekme daha savururken diğer yandansa spreyi havada oluşturduğu yumuşak bir bombeyle bana doğru attı. *İkisini aynı anda, nasıl başarmıştı?* Dahası, o kadar isabetli bir atıştı ki bu, ellerimin bağlı olmasına ve ortamın, arkadan vuran cılız bir ışığın dışında karanlığa yakın olmasına rağmen spreyi iki avucumun arasında kolaylıkla tutabilmiştim.

Ben ilacımla nefeslenirken garajdaki tekmeli, yumruklu kavga yeniden başlamıştı. Maskeli, tek başına dört kişiyi birden hırpalayıp seri hareketlerle yere savurarak ince bir işçilikle aralarından sıyrılıyordu. Fakat nedense ben hepsinden daha fazla hırpalanmış hissediyordum. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki kımıldamaz halde oturduğum sandalye, bir anda sanki sorgu odası taburesinden sinema koltuğuna dönüşmüştü. *O koltukta bana düşen rol ise "seyirci" olmaktan fazlası değildi.*

Birkaç dakika daha devam eden mücadelenin sonunda ringten şampiyon ayrılan taraf maskeli adam oldu. Garajdaki dört kişiyi de kolay kolay ayağa kalkamayacak hale getirmiş ve şimdiyse rotasını bana çevirmişti. Temkinli adımlarla yanıma doğru yürümeye başladığında bağlı bulunduğum sandalyeden başımı zar zor kaldırarak ona baktım. "Sen-... Sen kimsin?" dedim ardından, güç bela çıkan sesimle. "Polis falan mısın?" *Aklımdan birbiriyle çelişen düşünceler aynı anda geçiyordu. Bir mafya hesaplaşmasının arasında mı kalmıştım yoksa kurtarılmış mıydım? Tam olarak nasıl bir belanın içine düşmüştüm ve dahası bundan nasıl sıyırılacaktım?*

Maskeli adam, sorularıma cevap vermeden ağır adımlarla yanımdan geçip arkaya doğru yürüdü. Başımı çevirip adamın ne yaptığına, nereye gittiğine bakmaya çalışıyordum. "Hey!" diye bağırdım, ağlamaklı bir halde. "Nereye gidiyorsun? Kimsin sen? Sana diyorum!"

Maskeli adam saniyeler sonra yeniden yanıma geldiğinde elinde bir şey tutuyordu. Ne olduğunu görmeye fırsat bulamadansa bir anda boynumda birkaç saat öncekine benzer bir sızı daha hissettim. *Bu, adamın elinde tuttuğu o 'şey'in bir enjektör olduğu anlamına geliyordu.* O an bilincim bir kez daha silinirken gözlerimin önündeki son manzarada, el ve ayak bileklerimdeki ipleri çözen yüzü kar maskeli adam vardı.

İnsanın 'tam uyanıklık' haline geçmesi sıradan bir uykunun ardından dahi zaman alırken, aynı gün içinde iki kez maruz kaldığım bu zorunlu uyutulma hali bünyemi oldukça sarsmıştı. Zira gözlerimi açtığım yerin bir hastanenin acil servisi olduğunu idrak etmem bir

hayli sürdü. *Dahası, burada ne işim olduğu gerçeği ile yüzleşmem de öyle...*

"...Gerçekten iyisiniz, merak etmeyin" diyordu, başımdaki hemşire. *Bu, benzer sözleri daha önce de bana söylediği anlamına geliyordu.* Koluma takılan serumu çıkarırken ekledi. "Dediğim gibi, Doktor Hanım bir kez daha kontrol etsin, o uygun görürse çıkışınızı yaparız."

"Ne?" dedim duraksayarak. "Ben... Ben neden-... Neden buradayım?"

Servisteki diğer hemşireler gülmeye başladılar. Aralarında fısıldaşıyorlardı. "Bir beyefendi getirdi sizi" dedi elindeki deftere bir şeyler yazan bir diğer hemşire. "Yolda bayılmış, başınızı vurmuşsunuz. Bir de avcunuzda küçük bir kesi vardı. O yüzden sargıya aldık elinizi. Ama bir şeyiniz yok. Biraz kansızlığınız var sadece. Tabii Doktor Hanım bir kez daha baksın da-..."

Daha neler! Yolda mı bayılmışım? Bu nasıl bir saçmalık! Kapıdan çıkmak üzere olan hemşireyi kısık sesimle durdurdum o an. "Bir dakika! Ne-... Nasıl? Yolda mı bayılmışım?"

"Evet, hanımefendi" dedi, hemşire. "Sizi buna pek ikna edemesek de öyle olmuş görünüyor."

"Hayır-... Hayır, ben..." Yataktan yavaşça doğrularak aralarında gülüşen hemşirelere döndüm. "Şey-... Siz, gördünüz mü? Yani beni buraya getiren o beyefendi kimse artık, gördünüz mü onu?"

Şevkle başlarını salladılar. "Gördük, gördük."

"Nasıl biriydi peki?" dedim, meraklı bir sesle. "Beni buraya getiren adam yani."

"Uzun boylu bir adamdı" dedi, içlerinden biri. Elini yukarı kaldırarak ekledi. "Şu kadar vardı."

"O kadar yoktu ya" diye atıldı diğeri. "Uzundu da, dev gibi de değil yani. Ama yapılıydı."

"Evet, evet yapılıydı. Yapılı, esmer bir adamdı."

"Esmer değildi ya..." dedi, öteki hemşire. "Açık tenliydi, saçları koyuydu ama."

"Kumraldı sanki?"

Hemşirelerin aralarında mutabık olmaları biraz zaman alacak gibiydi. Yine de acil servise hasta getiren bir adamı böylesine incelemiş ve bir görüş ayrılığı içinde de olsa bunu dile getirebiliyor olmaları enteresandı. "Yani?" dedim o an, ortak bir noktada buluşmalarını ister gibi. "Tam anlayamadım. Nasıl görünüyordu?"

O sırada hemşirelerin adam hakkında edindikleri izlenimin sebebi belli oldu. Bir tanesi sorumu cevaplamadan önce gülerek uzunca bir iç çekti ve lakayt hallerine bakılacak olursa, sanırım hepsinin üzerinde hemfikir olduğu bir yanıt verdi:

"Yakışıklı."

Hastaneden çıkış işlemlerimi halledip kafamda binlerce soru işaretiyle çevirdiğim ilk taksiye atladım. Gideceği yeri soran şoföre ise "En yakın karakol" cevabını vermiştim. *Çünkü 'yakışıklı' bir adam tarafından hastaneye getirilmiş olmam, yaşadıklarımı geride bırakmam için yeterli bir domain değildi.*

Saate baktığımda gece 11'i gösteriyordu. Telefonumda Hikmet Bey'den beş, Seyhan Abi'den sekiz cevapsız çağrı vardı. Kendimde ikisiyle de konuşacak gücü hissetmediğimden telefonumu çantama fırlatarak üzerimdeki pardösüye biraz daha sarıldım. Başıma gelenleri düşündükçe bedenime korkunç bir üşüme nöbeti sirayet ediyordu. Kafamdaki dalgınlığı ise bir an önce toparlamalıydım. Tüm bu olanları polise düzgün şekilde aktarabilmem için üstümdeki sersemliği atmam gerekiyordu. Ancak o esnada nizama sokmaya çalıştığım düşüncelerim taksinin radyosundan gelen seslerle sekteye uğradı:

"İstanbul Emniyet Müdürlüğü narkotik şube ekipleri, bir süredir polis takibinde olduğu bildirilen Karaatay Medya Grubu Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Karaatay'ı bu akşam saatlerinde gözaltına aldı. Eş zamanlı olarak Karaatay'a ait pek çok iş yeri, depo ve ofise baskın düzenlediği bildirilirken baskında çok sayıda uyuşturucu madde ile ruhsatsız silah ele geçirildiği öğrenildi. İbrahim Karaatay, kısa süre önce gayrimeşru çocuk skandalı ile gündeme gelmiş ve kamuoyunda oldukça tepki toplamıştı."

Haberin anonsu bittiğinde bir müddet boş gözlerle radyoya baktım. Bedenimdeki titreme yerini ter atmaya bırakmıştı. Taksinin camını aralayarak içeri dolan rüzgarın esintisiyle derin derin nefes almaya başladım. Bir yandan da belli belirsiz gülüyordum. Şimdi biraz önceki soru işaretlerinin yanına çok sayıda ünlem de eklenmişti. "Koskoca İbrahim Karaatay..." diye mırıldandım kendi kendime. "Nasıl?"

Bir diktatörlük ekolü olan Karaatay'ların sonu gelmiş miydi yani? Böylesi bir olay patlamışken Hikmet ve Seyhan'ın arama bombardımanı normaldi. Her şey bir anda anlam kazanmaya başlamıştı şimdi. Kuyruğu bu kadar sıkıştığı için son kozunu benimle oynamıştı İbrahim fakat başaramamıştı. Malum, pazara çıkan ipliğinin ilk söküğü benden gelmişti. Öfkesi bundandı. *Ne doğru dedin, Deniz! Küçük bir kıvılcımla başlattığın yangın, alev toplarına dönüşüp bir devi küle çevirdi. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?*

Yaşadığım aydınlanmayla "Pardon!" dedim, o an şoföre. "Karakol iptal. Siz Beyoğlu'na devam edin."

Eve gidip güzel bir uyku uyumalıydım. Zira yarın gündem başlıkları yoğun olacaktı. *Haber yapmam gerekirken haber olacak değildim.*

Taksiden inip apartmana adımımı attığım an, Yağız'la karşılaştık. Altında eşofman, ayağında ev terlikleriyle aşağı inmiş, panoda asılı, üzerinde 'apartman nizamı' yazan kağıdı büyük bir ciddiyetle inceliyordu:

"KAÇ OLDU ASONSER 4 KİŞİLİK'DİR DİE UYARIYORUS DAHA FAZLA OLARAK BİNMEYİN!!!! **(4 NUMARALI DAYRE'NİN ÇOCUKLARI HARİÇ ONLARIN DÖRTÜ AYNI AN DA BİNMESİN!!!!)**"

"MERDİVENLERDEN İNER KEN YÜKSEK SESLE KONUŞMAK YASAKDIR!!!!"

"MÜSAFİR GEÇİRİRKEN EVİNİZ'DE VEDALAŞIN KAPI ÖNÜN DE DEYİL!!!!"

"KİRAYI AY'IN 1İ İLA 7Sİ AYİDATIDA AY'IN 1İ İLA 7Sİ ARASIN DA ÖDEYİN!!!!"

Geldiğimi görünce eliyle panoyu işaret ederek "Şey..." dedi, ilgisiz bir sesle. "Ben de öyle etrafa bir bakayım diye-..." Başımı sallayarak

asansöre yönelmiştim ki benden önce davranıp kapıyı açtı. "Zor bir gündü galiba" dedi ardından, yara bere içindeki yüzümü ve toz banyosu yapmış pardösümü işaret ederek. "Ne oldu, özgür basın saldırıya mı uğradı?"

"Hoşuna gidecekse öyle oldu" dedim, açtığı kapıdan geçerken. *Bu halde bir de onun alaylarını çekecek durumda değildim.*

Asansör üçüncü kata çıkana dek aramızda başka bir konuşma geçmedi. Eve vardığımızda da bu sessizliği devam ettirmek istediğimden hızlı adımlara içeri girip banyoya doğru yönelmiştim ki Yağız birden kolumdan yakalayarak beni durdurdu.

"Haberlerde duydum" dedi, ciddi bir ifadeyle. "İbrahim'i içeri almışlar. Yani merak etme, artık o 'özgür basın'a saldıramaz. Artık kimseye, hiçbir şey yapamaz."

"Yapacağını yaptı zaten" dedim, kolumu ondan geri alırken. "Jübilesini beni adamlarına kaçırtıp dağ başına kaldırtarak yaptı!"

"Bu-... Bu korkunç-... Şimdi nasılsın?"

"Nasıl mıyım?" Derin bir nefes verip omuzlarımı silktim. "Ah-... Bilmem, sanırım nasıl olduğumu düşünmeye pek vaktim olmadı. Daha çok hayatta kalmaya çalışıyordum. Nefes almakta dahi zorlanırken o aşağılık heriflerin sorularına cevaplar vermeye çalışıyorum." Boğazımda nicedir duran düğüm çözülmüş dilime kelimeler yağıyordu sanki. "Hah! Neymiş? Elimde Karaataylar'a dair ne varsa söyleyecekmişim, bunları kimden öğrendiğimi anlatacakmışım, daha başka kim bilir neler neler biliyormuşum! Falan filan... Adi herifler... Ama-... Aslında sanırım iyiyim. İyiyim. Bu çok tuhaf ama iyiyim. Biri geldi-... Bir adam, bilmiyorum. Beni onların elinden kurtardı. Gözümü hastanede açtım ve o adama dair bildiğim tek şey 'yakışıklı' olduğu! Yani hemşireler öyle dedi. Bunlar-... Çok saçma değil mi? Her şey kulağa deli saçması geliyor? Yine de... Yine de, ne biliyor musun? Tek bir an pişman olmadım. Evet, korktum. Deli gibi korktum ama hiç 'keşke' demedim. 'Keşke bu adama hiç bulaşmasaydım' diye düşünmedim. Bir kere olsun düşünmedim. Çünkü o İbrahim Karaatay olacak şerefsiz herif, belasını bulmaya tam da bana bulaştığı yerden başladı!" *Hani bazı insanlar vardır, nezaketten ileri gelen o 'iyiyim, sen nasılsın?' kalıbını bilmesine rağmen yine de o*

soru karşısında tüm gününü bir çırpıda özetlerler ya... Hah, işte şu an sen tam da o bazı insanlardansın, Deniz. Anlatacağın başka bir şey varsa, ben seni tutmayayım.

"Ben dedim." Yüzümü bir süre sadece izlemekle yetinen Yağız'ın ağzından çıkan ilk cümle bu oldu. "Tam da şu an dedim!" diye devam etti dişlerini sıkarak. "'Keşke.' 'Keşke o dosyayı sana hiç vermeseydim.' 'Keşke seni bu işe hiç bulaştırmasaydım' dedim-... Çünkü o şerefsiz herifin eli, belasını bulurken dahi olsa sana kadar asla ulaşmamalıydı. Aradaki köprüyü ben kurarken değil, o dosyayı eline ben tutuşturmuşken değil." Bu tuhaf derecede gergin tavrı karşısında ne diyeceğimi bilemez halde yüzüne bakakalmıştım ki ellerini iki yana açarak "Ne?" dedi. "Şu haline bak! Mahvolmuşsun-... Tüm bunlar başına geldiği için lanetler okuyacağına karşıma geçmiş, yaşananların iyi bir amaca hizmet ettiğini söyleyip fazilet dersi veriyorsun!"

"Sen-..." dedim, şaşkın bir halde. "Sen ne diyorsun ya?" Yağız'ın bu versiyonuna ilk defa denk geldiğim için nereye varmaya çalıştığını anlayamıyordum. "Olan bu işte! Öyle ya da böyle bitti gitti, adam içeride. Ne söylememi, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bilmem." Kollarını bağlayıp gözlerini holün duvarlarında gezdirmeye başlamıştı. "En azından biraz tırnaklarını çıkarmanı beklermedim. Bu gece başına gelenlerin benim suçum olduğunu söylemenidim. Sikik bir dosya yüzünden hayatının tehlikeye girdiğini, tüm bunlara asla değmeyeceğini, hata yaptığını... Böyle şeyler söylemen gerekiyordu, anladın mı? Çünkü biraz aklı olan bir insan bunları söylerdi. Bunları-... Bunları söylemen doğru olurdu. Neyini anlamıyorsun? Sen-... Bunca şeyin üzerine bana-... Bana daha öfkeli bakman gerekiyordu!"

"Ne?" dedim, afallamış bir halde. "Nasıl bakıyorum?"

Belli belirsiz mırıldandı. "Mavi."

"An-anlamadım?"

"Neyi?" dedi, zayıf bir sesle. "Senin içini böylesine rahatlatan bir şeyin bana neden böyle hissettirdiğini mi?"

Sormakla sormamak arasında çıktı cümle ağzımdan. "Nasıl hissettiriyor?"

Onunsa cevabı tek kelimeydi. "Suçlu."

"Muhtemelen" dedim yutkunarak. "Muhtemelen öylesin." 'Muhtemelen'i yoktu. Kaçtığı her ne ise başını sokacak bir delik bulmuştu işte adam. Evimde kalmasına karşılık olarak da beni bir şekilde yemlemesi gerekiyordu. Zayıf noktamı öğrendi ve oltasına taktığı yemi de tam o noktadan gönderdi. İbrahim Karaatay'ın ne denli korkunç bir adam olduğunu benden iyi bilmesine karşın gözlerim kapalı halde uçuruma yürümeme de müsaade etti. *Evet. Düşünmem gereken şeyler, aşağı yukarı bunlardı.* Fakat o gece karşımda dikilen ve boynunda atan atardamarının sesini kulaklarımda hissettiğim bu öfkeli adam bana, dünya üzerinde canı yanması gereken son kişiymişim gibi baktığından gerçeklik algımı yitirmiştim. "Ama" diye ekledim, bu algının tesiri altında. "Ama senin 'suçlu' olmanın konumuzla bir ilgisi yok."

"Ne?" dedi, cevabımı beğenmemişti.

"Yani her ne suç işlemişsen, içlerinde 'Deniz Doğanay'a İbrahim Karaatay dosyası vermek' diye bir şey yok. Sen bana bir teklifle geldin, ben de kabul ettim. Olay bu. Sen-..."

"Ben" diye böldü sözümü. "Zemin hazırladım."

"Ben de o zeminde yürüdüm!" dedim. "Yürümeyebilirdim ama yürüdüm. Ya da sonrasında durabilirdim ama devam ettim. Sorumluluk benimdi."

"Sorumluluk, evet" dedi, üzerime doğru bir adım atarak. "Karaatay dosyasını sana vererek, o dosyadan kaynaklı başına gelebilecek her şeyin sorumluluğunu da almış oldum. Ve-... Ve işte gördüğün gibi çuvalladım. Senin bu olayı bu kadar kaşıyacağını, o orospu çocuğunun da bu kadar ileri gideceğini hesap etmemiştim. Yani... Batırdım, Deniz Doğanay. Batırdım."

"Şu anı kayıt altına almak isterdim" dedim, kısa bir süre yüzüne şaşkın gözlerle baktıktan sonra. Dudağımın kenarında hafif bir tebessüm belirmişti. "Yağız yabancısı kendisini tanıdığımdan beri ilk defa özeleştiri yapıyor da..."

"Biraz sen de mi denesen acaba bunu?" dedi, yüzündeki ciddiyette hiçbir kırılma yoktu. "Yani özeleştiriyi... Mesela *'Bir daha hiçbir dallamanın elime tutuşturduğu haber dosyasına bodoslama dalmayacağım'*dan başlayabilirsin."

"Ha evet" dedim, başımı sallayarak. "Bir daha kapımın önüne gelip yaralı halde bayılan 'dallama'ların 'evimde kalmak karşılığında bana sunabilecekleri seçenekler' klasmanından 'tehlikeli haber dosyası teklifi'ni kaldırırım. Hatta unutturma da, aşağıdaki panoya da tutturayım."

İşaret parmağını şakağıma getirerek hafifçe dokundu o an. "Şimdi söyleyeceklerimi de buradaki panoya tuttur" dedi buyurgan bir tavırla. "Bir daha o adamla ilgili hiçbir haberinin altında imzanı görmek istemiyorum, gazeteci kız. O herif cezaevine girecek olabilir ama dışarıda bir sürü adamı var. Bunları panonda en başa tuttur, olur mu? Daha fazla meseleyi kurcalamazsan başka bir sorun da yaşamazsın-... Yaşamayız. Hepsi bu." Parmağını şakağımdan çektiğinde ekledi. "Raptiyeye gerek var mı?"

"Ucu sana dokunacak diye mi korkuyorsun?"

Dudağını bükerek "Raptiyenin mi?" dedi.

"Olası bir soruşturmanın" dedim, kollarımı bağlayarak. "Ben olayı, nasıl demiştin, 'kaşımaya' devam edersem ve içine benim de dahil olduğum derinlemesine bir soruşturma açılırsa benim bağlantılarım ortaya çıkar ve ipin ucu sana kadar uzanır diye endişe ediyorsun, değil mi?"

"Ben" dedi, bilmiş bir tavırla. "Ucu bana kadar uzanacak ipi... Keserim. O yüzden sen, o ipi boş yere tutma hiç. Söz dinle biraz."

"Ya, ya... Dinlerim." Üzerimdeki pardösüyü çıkararak sıkıntılı bir nefes verdim. "Gangsterleri dinleme, barındırma ve yaşatma derneği kuracağım bu gidişle!"

O gün ilk defa gülümsedi. "Yalnız oralarda bir yerlerde 'sevme' de olacaktı."

"Haklısın" dedim, adımlarımı banyoya doğru hızlandırırken. "Adı üstünde 'gangsterleri sevme!' gayet açık. Sevme!"

Ağlama yetimi kaybetmemiş olsaydım, o gece banyoda avazım çıktığı kadar ağlayabilirdim diye düşünüyorum. Ya da belki de öncesinde Yağız'la konuşmak, üstesinden gelmekte zorlandığım kötü bir geceyi daha katlanılabilir hale getirmişti. Yoksa tıpkı Lali'nin dediği

gibi kötü hatıralar tetiklenmek için dolu bir silahın pususunda bekliyordu ve o gece zihnimde kurşun yağmuru vardı. Bir anda üzerime gelen hiç tanımadığım gölgeler, bağlandığım sandalye, kapatıldığım o korkunç yer, yüzüme atılan tokatlar... *Farkındasın, Deniz. O an yaşadıklarının hiçbiri, sadece o anki anlamlarıyla sınırlı değildi.* Lali'nin dediği gibi çocukluğum çıkıyordu yine önüme. Korkunç bir günü, çok daha korkunç hale getirebilecek o küçük detaylar eski yaşanmışlıklarımda tutunacak, kendini eşleştirecek anılar bulmuştu yine. Bulmuş, içine yerleşmiş ve geriye bir yumak halinde dönüp çok daha güçlü bir darbe indirmişti bana. *Darbeler.* O yerde, bu evde, yıkandığım bu banyoda... Sıcak suyun değdiği acı içindeki etimi sızlatan darbeler... *Biraz önce Yağız'a ele vermek istemediğim darbeler...*

Tenimden akan suyla, sızlayan vücuduma attığım her kesede geçmişimden bir gün silmek istedim o gece. Keşke arınmak, unutmak, bugünü yakalayabilmek, şu daracık küvetin içinde halledilebilir meseleler olsaydı. Giderden akan suyla birlikte tüm kötü anılarım da akıp gitseydi, diye düşündüm.

Lali'nin sözlerini anlamaya ilk defa bu kadar yakındım.

Banyodan sonra saçıma sardığım havluyla salona geçtiğimde, yemek masasının üzerinde duran bir sandviç tabağı gördüm. Yanında da meyve suyu duruyordu. O sıra çekimser adımlarla salon kapısında beliren Yağız'a baktığımda, "Şey-..." dedi, göz ucuyla masayı işaret ederek. "Dün akşamın telafisi."

"Dün akşam?" dedim, neyi kast ettiğini anlamamıştım.

"Ne bileyim" dedi, mahcup bir sesle yanıma doğru gelerek. "Yani, önce mutfaktayken yanına gelmemden korkup parmağını kestin sonra da zaten yaptığın yemek de boşa gitti. Hani kustun falan-..."

"Sorumluluk, diyorsun?" dedim, imalı bir sesle. Biraz önceki malum açıklamasına göndermede bulunmak hoşuma gitmişti.

Başını sallayarak "Sorumluluk" dedi. "Unutma... Seni o an korkutarak o korkudan kaynaklı başına gelebilecek her şeyin sorumluluğunu da almış oluyorum."

"Hmmm..." Yüzümde oluşan belli belirsiz tebessümü dağıtarak masaya oturdum. "Umarım en azından bu konuda çuvallamamışsındır o zaman?" dedim. Onunla bu tarz konuşmak eğlenceliydi.

"Bilmem." Kollarını birbirine bağlayıp omzunu masanın hemen yanındaki duvara dayamıştı. "Sandviç sadece bir zemin sonuçta, o zeminde yürüyüp yürümemek-..." Sözleri, sandviçten aldığım ilk ısırığı görünce yarıda kaldı. "Güzel" diye devam etti gülümseyerek, "Tatlı su gazetecisi rüştünü ispatladı."

"Ben..." dedim, ağzımdaki lokmayı güçlülükle yuttuktan sonra. Cümlenin devamını Yağız'la birlikte tamamlamıştık. Tabii küçük bir 'kelime' farkıyla:

"...Tatlı su gazetecisisin!"

"...Tatlı su gazetecisi değilim!"

Sandviçimi bitirdikten sonra iş yeriyle birkaç kısa telefon görüşmesi yapmam gerekti. Yarınki programı kabataslak konuşmuş, Karaatay dosyasıyla ilgili 'gündem özel' yayını yapmaya karar vermiştik. Telefonu kapatır kapatmaz ise adımlarım beni yatak odama değil, yeniden salona götürdü. Böyle bir gecenin ardından öylece uyumak düşüncesi, benim için oldukça güçtü. O sıra pencerenin önündeki tekli koltukta oturan Yağız'ın da bir hayli dalgın olduğunu fark ettim.

Yanına geldiğimi görünce üzerindeki tuhaf hali dağıtmak için yüzüne o tanıdık alaycı ifadeyi yerleştirmeye çalıştı. "Üçlüyü sana bıraktım" dedi, göz ucuyla karşısındaki koltuğu işaret ederek. "Sandviçin midende kalacağından emin olmamız lazım. Yani-... Şey-... Sorumluluk olayı." *Yatak odana gitmenin bu kadar zor geleceğini nasıl anladı bu adam, Deniz? Ve dahası bunu neden yüzüne vurarak göstermek yerine böylesi bir yolu tercih ediyor?*

İçime düşen tuhaf bir ürpertiyle, sadece başımı sallayarak karşısına oturdum. Kaldı ki o da pek normal sayılmazdı. Belli etmemeye çalıştığı gerginlik, bu mesafeden dahi yüzünün her hattından okunabiliyordu. Bir bacağını diğer bacağının dizine atmış, elini çenesine dayayarak bakışlarını tek bir noktaya kilitlemişti. Ne düşünüyordu? *Bilmem, biraz daha izlemeye devam edersen anlarsın belki, Deniz?*

Ya da o başka şeyler anlar! Gözlerinde yeni bilenmiş bir bıçağın tehditkar parıltısı vardı. Kemikli yüzünün tüm hatları yay gibi gerilmiş, şakaklarından geçen damarları tamamen görülebilir hale gelmişti. Evimdeki bu yabancı adamı, günlerdir sergilediği alaycı ve ukala tavırları ile belleğime kazımış olduğumdan şimdi yüzünde görmüş olduğum bu ciddiyeti onunla bir türlü bağdaştıramıyordum. *Yağız'ın aslını 'yabancı'nın suretinden ayırmak zor görünüyordu.*

"Bayağı kalabalık sanırım?" dedim, o sıra kayıtsız bir sesle. Bir yandan da saçımı havluyla kurutuyordum.

"Hı?"

"Kafandaki ordu yani" dedim. "Oturduğun koltuktan savaş yönetiyor gibisin de..."

"Sen galiba beni kendinle karıştırdın" dedi, istifini bozmadan. "Oturduğum koltuktan savaş yönetmek, ha... Tatlı su savaşçısı mıyım ben?"

"Bilmem" Sesimde imalı bir ton vardı. "Oturduğun yerden gangster oluyorsun ya, savaşçı da olursun belki."

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Öyle bile olsa..." dedi. "Benimle savaşmanı önermem."

"Hı hı... İtaat seviyoruz, demek?"

"Bunun adı diplomasidir, itaat değil" dedi, oturduğu koltuktan yavaşça doğrularak. "Ama sen tabii, büyük balıklara kafa tutmayı seven tiplerdensin. Kaybedeceğin muhtemel savaşlara girmeyi de çok dert etmezsin."

"Haklısın." Islak saçlarımı havlunun ucuyla kuruluyor, bir yandan da Yağız'a laf yetiştiriyordum. "Ben bu hikayede, yangına su taşıyarak en azından safını belli eden karıncayım. Sen nesin acaba?"

Gülmeye başlamıştı. "Açıkçası seçme şansım varsa taşıdığın su olmak isterdim" dedi. Ellerini cebini sokmuş, karşımda dikiliyordu. "Ne bileyim, yani dökünce üzerine az da olsa sönüyorsa-..."

"Bravo..." dedim, elimdeki havluyu bırakarak Yağız'ı alkışlamaya başladım. "Az önce yenilmez bir savaşçı olarak ordular yönetiyordun, şimdiyse itfaiye hortumu olmaya doğru ilerliyorsun. Şu evden bi' çıkabilsen kariyer yolun açılacak da-... İşte..."

Sözlerim yüzünde muzip bir ifade oluşturmuştu. "Gerçekten bir ordunun başında olsaydım, ilk savaş stratejim ne olurdu, öğrenmek ister misin?" dedi. Oturduğum koltuğun arkasına doğru yürümeye başlamıştı. Bense başımı yastığa dayamış halde gözlerimle onu takip etmeye çalışırken kulağımda bir fısıltı hissettim. "Düşmana nefesimi ensesinde hissettirmek..." Ani bir sıçramayla başımı çevirdiğimde burun buruna geldik. Bir süre kadar yüzüme hiçbir şey söylemeden sadece bakmakla yetindi. Ardındansa sesli bir nefes verip "Sonra da..." dedi, kelimesinin son harfini uzatarak. Ve birden eliyle saçlarımı karıştırıp kaşlarını çattı. "Ona saçlarını niye kurutmadığını sorardım."

"Ne?" Afallamıştım. İki eliyle ıslak saçlarımın örttüğü omuzlarımdan kavrayarak beni hızla ayağa kaldırdı o an. "Ne yapıyorsun?" dedim, belli belirsiz bir sesle. İstemsiz önünde yürümeye başlamıştım.

Güldü. "Saç kurutma karargahına götürüyorum seni."

"Gerek yok" dedim, ellerinin arasından yavaşça sıyrılmıştım. "Ben-... Saç kurutmakla falan uğraşmak istemiyorum."

Yatak odama doğru yönelmiştim ki ellerini yeniden omuzlarımda hissettim. "Ben de..." dedi, beni banyoya yönlendirirken. "Ben de uğraşmak istemiyorum, yani seninle... İkinci kez hasta bakıcısı olmaya niyetim yok."

"Bir şey olmaz bana" dedim, gözlerimi Yağız'dan kaçırarak. Tam olarak nereye bakmam, ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. O sıra birden sırtımı lavaboya yaslayıp saç kurutma makinesini çalıştırdı. "Hey-... Bana ver şunu" diye atıldım, telaşlı bir tavırla. "Ben kuruturum."

Yağız'sa "Duyamıyorum seni!" dedi, makineden çıkan sesi bahane ediyordu. Bir yandan da eliyle saçlarımı havalandırmaya başlamıştı.

Saç kurutma makinesini almak için yukarı doğru uzandım. "Verir misin şunu! Ben-... Ben yaparım, diyorum!"

"Lütfen-...Şişşt, ne yapıyorsun!" Yağız, bana kınayan gözlerle bakarak makineyi diğer eline aldı. "Daha az önce benimle savaşmamanı tavsiye etmiştim. İki dakika bi' uslu dur."

"Sen-... Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Ne?" Üzerime doğru bir adım daha atarak ellerini saç diplerime geçirdi ve kurutma makinesini boynumun altından tutmaya başladı. "Çok ses var, çok-... Ne dediğin hiç anlaşılmıyor ki..."

Sinirle kulağına eğilerek "Kurudu artık, yeter!" diye bağırdım.

Ancak Yağız birden, ki muhtemelen kasti olarak, makineyi kapattığından cümlemin devamı oldukça yüksek sesle duyulmuştu. "TEPEDEN TIRNAĞA KURUTTUN BENİ!"

"Efendim?" dedi, kulağını ağzıma biraz daha yaklaştırarak.

"Ku-...Kuru-du... Diyorum-..." Yüzüm bir anda kıpkırmızı kesildi. *Beter ol Deniz, beter!*

Başını hafifçe geri çekerek kahverengi gözlerinde oluşan yersiz parıltıyı, gözlerimin ta içine dikti o an. Bir müddet o parıltıyla yüzüme baktıktan sonra kafasını 'hayır' anlamında sağa sola sallayarak "Hala..." dedi, "Hala ıslak." *Siktir! Bu adam seninle flört ediyor, Deniz. Ve bunu sırf pisliğine yapmıyorsa bendeniz de hiçbir şey bilmiyor.*

Saçlarıma koyduğu 'hala ıslak'lık teşhisinin akabinde lavabonun üzerindeki dolaba uzanarak içinden bir tane havlu çıkardı. Ve ben, bendenizle cebelleşirken aniden kollarını boynuma dolayıp havluyu ense kökümde gezdirmeye başlamıştı. "Bu havlu iş görür sanırım" dedi ardından, sesli bir nefes vererek. *O iş görür, ya ben?*

Burun hizama gelen köprücük kemikleri, birkaç gün önce yastığıma sinmiş olan kokuyu tekrardan hafızama pompalıyordu. İstemsiz gözlerimi kapatıp saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar dalga dalga yayılan sıcaklığa kendimi bırakmıştım. *Sen iş görmezsin artık, Deniz. Beyninde yedek parça eksik senin, bozuldun sen.*

Havluyu boynumdan yavaşça çektiğinde gözlerim de kendiliğinden açıldı. Yağız'ın saç kurutma karargahındaki sürem dolmuş görünüyordu. Fakat yine de emin olmak için olsa gerek, saçımdan bir bukle tutup parmaklarını tutamın ucuna kadar gezdirdi. "Şimdi..." dedi, memnun bir ifadeyle. "Şimdi kurumuş görünüyorlar." Elindeki saç buklesini burnuna götürüp içine derince bir nefes çekti. "Ve güzel kokuyorlar. Saçların-..."

"N'apıyorsun sen ya!" Panik içinde geri çekildim. Böylesine teklifsiz halleri artık çok ama çok oluyordu. *İki metrelerin gözü yaşlı, Deniz!*

"Ne?" dedi Yağız, paniklemiş halim onu eğlendirmişti. "İrkilmene bakılırsa, kadınların ıslak saçlarından yayılan şampuan kokusunun erkekler üzerindeki etkisine dair en ufak bir fikrin bile yok."

Kendimi toparlayıp birkaç adım geri attım. "Erkeklerin kadınlarla flört edebilmek için libidolarının tabanını ne kadar zorlayabilecekleri üzerine kafa patlatmadığım içindir, evet!"

"Vauv!" Yüzüne acıklı bir ifade yerleşti. "Ah, gazeteci kız... Hayat seni kimlerle karşılaştırdı böyle? Saçlarının kurduğunu söyleyen bir erkeğin seninle flört ettiğini düşünüyorsan, yaya geçidinde sana yol veren bir adama taciz davası bile açmış olabilirsin."

"Ben-... Ben öyle bir şey kastetmedim!" dedim, panikle. "Sen yine her zamanki gibi-..." Sözlerimi tamamlayamadan gözlerim birden yerdeki kan izlerine kaydı. Kanın nerden geldiğini sorgulamama gerek kalmadan Yağız'ın ayak bileğindeki kırmızılığı fark ettim. "Sen..." dedim, bir anda yere eğilerek. "Kanıyor. Ayak bileğin..."

Benim ardımdan o da eğildi. "Önemli bir şey değil" dedi, askıdan aldığı kağıt havluyla kan izlerini silmeye başlamıştı.

"Bırak şimdi onları... Gel, bakayım şuna..."

"Önemli bir şey değil, dedim" ayak bileğine uzanmış ellerimi geri itti birden. "Ben hallederim, içeri geç sen. Bugün daha fazla kan görmene gerek yok bence." Ah, gerçekten ama gerçekten! Böyle anlarda bambaşka birine benziyordu bu adam. *Ya da gerçek hali belki de buydu, Deniz?*

Daha fazla ısrar etmeden banyodan çıktım. Tam salona geçecektim ki birden şeytan dürtmüş gibi hissettim. Ev kapısını açıp hemen solda duran siyah çöp poşetini karıştırırken buldum kendimi. Poşetin üstü normal atıklarla doluydu. Alt kısmı şöyle bir eşelediğimde ise karşıma bir sürü kanlı peçete ve bandaj yığını çıkmıştı. *Zira bu adamın herhangi bir yerini kanatmadığı tek bir Allah'ın günü dahi olmuyordu!*

Kapıyı kapatıp parmak uçlarımda yürüyerek holden salona geçerken açık kalan banyo kapısından Yağız'ı gördüm. Bileğindeki bandaj

değiştiriyordu. *Sağ ayak bileğindeki yarası yeniden mi açılmıştı yoksa bu yenisi miydi, bilmek oldukça zordu.* Sıkıntılı bir nefes vererek 'düşünme' dedim kendime ve adımlarımı salona hızlandırdım. Yorgun bedenimi üçlü koltuğa bıraktığımda biraz önce üzerinden cebren kaldırıldığım koltuk yastığını da yeniden başımın altına aldım. *Başımın içindekileri ise koyacak hiçbir yer bulamıyordum.*

Gözlerim yavaşça ağırlaşıyordu ve ben yine 'düşünme' diyordum, içimden. *Düşünme, Deniz.* Neredeyse sadece metaforlar üzerinden iletişim kurabildiğim bu adam, bana bir türlü iyileşmeyen şu yaralarının mecaz olmayan hikayesini bir gün anlatır mıydı acaba? *Düşünme.* Bir yara ne kadar zamanda kapanır? *Düşünme.* Her gün vücuda yeni bir yara eklemek için nasıl bir hayat yaşamak gerekir? *Düşünme.* Sadece uyu. Uyandığında tüm yaralar iyileşecekmiş gibi uyu. Tüm izler silinecekmiş gibi uyu.

Avcunda korkunun bir pranga gibi taşıdığın o izi dahil.

Dağ evi

İnsan davranışları üzerindeki çevresel faktörler incelendiğinde, sosyolojinin psikanaliz ile üzerinde mutabık olduğu muazzam bir gerçekliktir bu; "Bir insanın bir yere bakıyor olması" orada ilgisini çeken bir şey olduğu anlamına gelirken "Bir insanın bir yere hiç bakmıyor olması" ise orada ilgisini çeken bir şey olduğuna 'kesinlik' getirir.

Tam da şu an "Biri benim omuzlarımdan tutmalı ve kemiklerim çatırdayana kadar sarsmalı" diye düşünüyorum, bu yüzden. Sarsmalı ve bir elini alnına dayamış halde koltuğumda uyuyakalan yabancı bir adamın karşısına oturmuş dakikalardır bana onu izleten sebebin ne olduğunu söylemeli. *Baktığım yerde 'ilgi'mi çektiği 'kesin' olan o şeyin ne olduğunu söylemeli.*

Hayatımda edindiği yeri sorgulamaya, hafif aralık ağzından mı yoksa yeni sivrilen sakallarından mı başlamalıydım? Gözlerini bir açsa rezil olacağım ama içimde eşleştirmek mecburiyetinde oldu-

ğum o kadar çok anlam var ki. *Anlam mı? Yalan.* Çizelgeler umurumda değil. Neden bakakaldım ona? Neyi arıyorum onun yüzünde? İlgimi bu kadar çeken ne var orada? Halbuki hepi topu bir yüz, bir sima, bir et yığını, şu bir harita gibi uzun uzadıya seyrederek iz sürmeye çalıştığım. Fakat kuş uçuşu hesaplamalara göre aramızda duran şu bir adımlık mesafe, ikimizin içerindeki engebeleri bir düzleme aktardığımızda birkaç bin yıl ediyor. İlgimi ne çekiyor, emin değilim. Ama bunun cevabını öğrenmek için haritaya değil, bir zaman bükücüye ihtiyacım var benim.

Uyumuşum. Başıma, kabuslarımdan çıkıp gelen onca şeyden sonra umarsızca uyumuşum. Kapıları kilitlemeden, kilitleri ikişer kez kontrol etmeden, salonda öylece uyumuşum. Üstelik odada yalnız da değilken uyumuşum. *Uyuyabilmişim.* Yağız ise hemen karşımdaki koltuğa uzanmış. *Temkinli bir uykunun ortasındayken gözetlendiğinin farkında mı acaba?*

Sabah kendime gelir gelmez yattığım yerden yavaşça doğrulmuş, sessiz adımlarla Yağız'ın uyuduğu koltuğun yakınına gelip orta yerdeki sehpanın üzerine oturmuştum. Birkaç dakika kadar yüzünü uzun uzadıya seyrettikten sonra içimdeki soruların korkunç yanıtlar bulacağına dair bir endişeye kapıldım. *Çünkü senin cevapların her zaman sorularından daha karmaşık oldu, Deniz.* Yaşadığım panikle ayağa kalkarak salon kapısına yöneldim o an. Eşikten geçerken ise birden duraksadım. Adımlarım beni yeniden salona götürdüğünde Yağız'ın gece üzerime örttüğü battaniyeyi yavaşça onun üstüne örttüm. *Merhamet çanların kulakları sağır ediyor, Deniz. Onunla aynı odada uyumuş olmanın verdiği sersemliği üzerinden çarçabuk atman ise apayrı bir sersemliğin önünü açıyor belli ki sende. Bu nasıl olabildi? Onun evindeki varlığını bir tehdit unsuru olarak görmeyi tam olarak ne zaman bir kenara bıraktın sen? Dün gece mi?*

Evden güç bela çıktığımda saat sabah 9'a geliyordu. Sokağın kavşağına kadar yürüdükten sonra bir klasik halini alan 'nöbet' bölgesine gittim. *Evet Denizciğim, bendeniz sana hatırlatır. Bu adam hala bir yalancı. Ara sıra seni ayakta uyuttuğunu unutuyor gibisin de?*

Her gün işe gitmeden önce, en az on beş dakika köşe başında gizlenerek Yağız'ın evden çıkmasını beklemek sabah rutinim haline gelmişti. Ancak kahretsin ki bu adamın apartmandan çıkacağı, gizli buluşma noktalarına gideceği, çok karanlık kişilerle karanlık anlaşmalar yapıp büyük badireler atlatacağı falan yoktu. Saadet'in işgüzarlıklarını geçmiştim, o halde ayakkabılarının altındaki o ruj izi nasıl kaybolmuştu? Muhakkak ki evden çıkıyordu işte. Sabahtan değil de öğleleri veya akşamları mı yapıyordu yoksa bunu? Bunu öğrenmeninse tek bir yolu vardı;

Nöbetleri zamana yaymak!

Zihnimde dolanan cinlikleri iç cebime atıp el mecbur iş yerimin yolunu tuttum. Yol boyunca gözüm telefonumdaydı. Malum bir gün önce gözaltına alınan İbrahim Karaatay'ın akıbeti kariyerim için önemli bir dönüm noktası olacaktı. Ancak ajanslara henüz yeni bir gelişme düşmemişti.

Adam muhtemelen hala gözaltında çünkü Deniz.

Kanala geldiğimde Hikmet Bey tüm ekibi toplantı odasına yığmış, herkese ulusal bir kanalda yaptığı telefon bağlantısındaki 'tarihi konuşma'sının bant kaydını izlettiriyordu. Masanın etrafındaki sandalyelerden birine sessizce oturup başımı utançla ekrana kaldırdım o an:

"Bakınız! 'Bir memlekette namuslular, namussuzlar kadar cesur olmadıkça o memlekette kurtuluş yoktur' demiş Sayın İsmet İnönü... Ben ve ekibim elimizi ateşe uzattık o gün! Ya elimiz yanacaktı ya da bu yangın sönecekti. Yalanla, talanla, yetim hakkı yemekle, siyasi rantla nefes alan bu tip çete liderlerine karşı biz özgür basın olarak hiçbir zaman savaştan kaçmayacağız! Yalan değil, yayınladığımız o gayrimeşru skandalının ardından başıma gelebilecekleri biliyordum. Davalar, tehdit telefonları ve hatta fiziksel tartaklanmalar... Ama biz tüm bunları göze aldık. Ve neticede görüyorsunuz; bizim, halkımızı aydınlatmak adına yaktığımız meşale, bugün

tüm ülkede karşılık buldu. İbrahim Karaatay'ın diğer tüm suçları da bir domino taşı gibi adeta peşi sıra tek tek, tek tek devrildi, devriliyor ve devrilecek! Savcılık makamının da en hakkaniyetli kararı vereceğine inancım tam. Neyse-... Ben, ee... Ben lafı da fazla uzatmak istemiyorum. Adalet sağlandığı için şükrediyorum sadece. Bu çorbada bizim de tuzumuz varsa ne mutlu bize!"

Hikmet Bey, yine 'lafı fazla uzatmadan' ülke gündeminde yer almayı başarmıştı. TV'deki konuşmasının bant yayını bittiğinde iki elini yukarı kaldırdı. *Bu kuşkusuz 'alkış beklemek' manasına geliyordu. Ancak...*

"Yok, yok... Yapmayın yahu! Abartmaya gerek yok" dedi, o sıra toplantı odasından tek tük yükselen alkış seslerine. "Utandırmayın beni. Hep birlikte başardık sonuçta." Ardından boğazını temizler gibi yaparak arka tarafa seslendi. "Pasta hazır mı pasta?"

Hikmet'in sorusuyla birlikte içeri iki kişinin taşıdığı büyükçe bir pasta girdi. Pastanın üzerinde bileğinde kelepçe olan İbrahim Karaatay'ın demir parmaklıklar ardına yerleştirilmiş şoplu bir fotoğrafı vardı. Kelepçelerin anahtarını tutan adalet heykelinin yüzüne ise Hikmet Bey'in kafası yerleştirilmişti.

Odada kıs kıs gülmeler, homurtular ve alkış sesleri birbirine karıştı o an.

"Şaka mı abi bu ya..."

"Ben yemem amına koyayım."

"Ben de yemem."

"Benim pastamda Hikmet'in ayrık dişleri var!"

"Bana burnuyla bıyıklarının arası denk gelmiş, kusacağım."

"Benim tabağımdaki fotoğrafsız dilim çok şükür!"

"Görgüsüz pezevenk."

"Çaktırmayın abi, sırıtın."

"Amk narsisti."

"Teşekkürler Hikmet Bey."

"Kremalı yapmış kendini piç."

"Çok sağ olun, çok teşekkür ederiz."

Hikmet Bey'se mütevazi bir gülümsemeyle "Asıl ben size teşekkür ederim yahu" dedi, eliyle odanın içindeki her şeyden bihaber ekibi

işaret ederek. "Çok mutlu oldum. Ne ara organize oldunuz da böyle bir şey yaptınız!"

Hikmet Bey'in sözüm ona 'sürpriz' ve sözün gerçeği ise korkunç pasta seremonisinin ardından öğle bülteni öncesi tüm ekip pür dikkat Karaatay Medya Grubu'nun televizyonu olan KRTY TV'yi izlemeye başladık. *Zira düne kadar gazete ve TV'lere çekilen sipariş operasyonlara alkış tutan bir yayın grubunu böyle bir zamanda izlemek, tabağımıza Hikmet'in pastasından 'fotoğrafsız' bir dilimin denk gelmesi gibi bir şeydi.*

Yüzümüze sirayet eden bir tebessümle kahvelerimizi yudumlayarak gözlerimizi KRTY TV'ye diktik. Kanalın ekranı alttan, üstten, sağdan, soldan bilimum her taraftan bölünerek üzerinde "son dakika" ve "sıcak gelişme" yazan kırmızı şeritlerle kaplanmıştı. Kanalın iki yetkilisi ise bir haber programında karşılıklı oturmuş birbirlerine, başlarına gelen talihsizliği anlatıyordu:

"-Bu çok açıkça, alçak bir saldırıdır!"

"+Kesinlikle öyle Abdurrahman... Ama Allah yukarıda görüyor, bu denli çirkin bir iftiranın vebali ağırdır."

"-Nasıl bir komplodur yarabbi bu? Benim bunu aklım almıyor, Yalçın! Vallahi almıyor! İbrahim Abi gibi-... Abi diyorum bak, öyle bir insandır çünkü kendisi, onun gibi dürüst, devletini, milletini seven birine kim yakıştırabildi bunları? Ya açsınlar baksınlar İbrahim Abi kaç tane vakfın bağışçısı, kaç kişinin istihdamcısı olmuş? Kaç evin aşını kaynatmış baksınlar, o adamın kaç çocuk okuttuğunu hesaplasınlar ya..."

"+Bunu söylerken boğazım düğümleniyor Abdurrahman ama... Dün gece gözaltına aldıkları o insan, o hepimizin İbrahim Abisi var ya... O mübarek adam geçen ay Muş'taydı. Ve oraya neden gitti, biliyor musun?"

"-Niye gitti abi?"

"+Cami yaptırmak için... Muş'a-... Cami yaptıracaktı. Ve o adam şimdi içeride. Başka bir şey demeyeceğim."

TV'yi büyük bir keyifle izleyen ekipten Seyhan Abi atıldı o an. "Cami yaptırmak için gitmemiştir it, duvarına işemek için gitmiştir."

"Ya... Cidden dedikleri gibi..." dedi Bahadır, Seyhan Abi'yi onaylayarak. "Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş ya..."

O sıra kapıda, tuvaletten yeni çıktığı fermuarını çekiştirmesinden anlaşılan Hikmet Bey göründü. Yüzü allak bullak olmuştu. "Laflarına dikkat et Bahadır!" dedi, parmağını sallayarak. "Bak hep üstüne geliyorum-... Bağırtacağım seni bir gün uluorta yerde! Siz de-... İzleyip durmayın şu itlerin kanalını yahu! Kapatın! Keyif bırakmadınız yine adamda!"

"Ben size yönelik-... O açıdan size ithaf olarak demedim-..."

Hikmet, Bahadır'ın kendini açıklamasına fırsat tanımadan lafını yerleştirip koridorda hızlanırken Seyhan Abi ise Bahadır'a döndü. "Zaten bu kadar insan, bunların hepsi mal! Ben, 'duvarına işemek için gitmiştir' deyince kimse anlamadı çünkü ne demek istediğimi, hangi veciz sözü kast ettiğimi hiçbiri anlamadı da... İlla araya karışıp çatır çutur söyledin hepsini! Aha al, halt ettin."

"Yani... Anlamıştık aslında" dedi, Tekin.

Onu tasdikleyen İpek oldu. "Çok belliydi, aynen."

Seyhan Abi cık cıklayarak kanalı değiştirdiğinde aynı yayın grubunun bir diğer kanalı çıktı karşımıza. Billur TV. Burada da gündem İbrahim Karaatay'ın *iftiraya* uğrayarak tutuklanmasaydı.

"Ben önce bi' lafa bakarım, laf mı diye..." diyordu, kırmızı 'son dakika' bantlarının arasından bağıran öfkeli bir adam. "Sonra da o lafı söyleyene bakarım, kimdir diye... Bu hiç şaşmaz. Bakın bakalım İbrahim Bey'e atılan bu iftiralar silsilesini ilk başlatan kimmiş? Deniz Doğanay... Kim bu ya? Kimdir bu kız? Düne kadar elinde mikrofonla çarşı pazar gezip balık haberi falan yapan toy bir muhabir, nasıl oluyor da birkaç haftada Karaatay Medya Grubu'na kafa tutabiliyor? Kim fonluyor bu kızı? Bir deli kuyuya taş attı, ah al-..."

Seyhan Abi, Bahadır'a seslendi o ara. "Aha Bahadır bak veciz söz var, koş gel, tamamla. Gel, gel."

"Abi git işine hadi ya..." Bahadır gerilmişti. "Herifler dünden beri Deniz'i harcıyorlar. Derdiniz bu mu şu an? Biri pasta keser, öbürü bana taş atar-..."

"Kırk akıllı da çıkaramaz sonra, değil mi?" Seyhan Abi, Bahadır'ı sağlı sollu şutluyordu. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Deniz'e bir

şey olmaz ayrıca, kimse merak etmesin. Böyle şeyler gazetecinin forsunu arttırır. Bahadır'a veciz söz tamamlatmak istemem ama meyve veren ağaca ne yapıldığını herkes bilir. Birilerinin ayağına basmışsındır ki, hakkında kötü konuşuyorlardır, demek bu. Bırak konuşsunlar yani... Ben Bayburt'ta, yerelde çalışırken benim lakabım Pezevenk Seyhan'dı. Bir gün olsun gocunmadım bundan..."

"Abi sen Bayburt'ta kerhanenin üst katında oturuyordun çünkü. Şimdi ne alaka onunl-..."

Seyhan Abi, Bahadır'ın çıkışını duymazdan gelerek "Sözün kısası..." dedi, böbürlenir bir sesle. "Bırak havlasınlar... İt havlar, kurt-..."

"Öf!" İpek daha fazla dayanamadı. "Şiştim ben ya..."

"Ben de!" dedim, sesli bir nefes vererek. "Bence benim yerim o balık tezgahlarının önüydü ya, valla..."

Bahadır kahkaha attı. "Birileri şöhreti taşıyamadı."

"Şöhreti değil de..." dedim, kendi kendime hayıflanır gibi. "Şeklini taşıyamıyorum, şeklini." *Senin taşıyamadığın şöhret değil ki Deniz, o şöhretin basamaklarını önüne koyan kişiyi taşıyamıyorsun sen. Kalbin zayıf çünkü. Ağır kaldıramazsın ki sen.*

"...Evet, şu an ekranlarınızda da 'son dakika' gelişmesi olarak görüyorsunuz; Karatay Medya Grubu Yönetim Kurulu Başkanı ve İş insanı İbrahim Karaatay, biraz önce çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildi... Konuyla ilgili yeni gelişmeler oldukça ilerleyen dakikalarda sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz... Ve geçelim sıradaki haberimize; Şahbozumu'nda üçüncü dalga... Evet, Türkiye'nin yine ve yeniden gündemi bu... Redkey kod adlı kullanıcı, Şahbozanlar'ın üçüncü ismini dün gece saatlerinde Ümraniye İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne teslim etti, sevgili seyirciler. Kırmızı anahtarın boynuna girdiği son kişi ise Ankara Eski Emniyet Müdürü Atalay Özenç oldu. Aynı gün gerçekleştirilen sorgusunun ardından tutuklanan Özenç, siyaset dünyasında da büyük tartışmalar yaratti..."

Ertesi gün, sunduğum öğle arası bülteni oldukça tekdüze geçti. Anonsumun ardından ekranda yine, yeni ve yeniden Redkey haberleri dönmeye başlamış, İbrahim Karaatay meselesinin kamuoyunda uyandırdığı yankı sadece tek bir gün sürmüştü. *Zira Redkey'in Şahbozanlar'ın üçüncü ismini deşifre etmesi, Türkiye gündeminde beklenen devir daimi gerçekleştirmeye yetiyor, gündem birinciliği kanun hükmü niteliğinde olan Redkey'e geçiyordu.*

"Özenç'i iyi tanırım" diyen bir bakan çıkıyordu haber bandında. "Bu tip olaylara bulaşacak biri değildir. Tehdit altında kendisine birtakım metinler ezberletilmiş, sorgusunda da aynı sözleri yinelemesi yine tehditle emredilmiş. Keza Redkey denen teröristin aldığı video kaydı ise apaçık hukuksuzdur. Ben savcıları göreve davet ediyorum. Ortada Şahbozanlar diye bir terör örgütü varsa bunu soruşturacak olan onlardır. Bu rezalet daha ne kadar devam edecek!"

Bakanın bu sözlerine muhalefet cephesinden karşılık gecikmiyordu. "Türkiye freni patlamış bir kamyon gibi yokuş aşağı gitmektedir!" diyordu bir vekil. *Kaldı ki bu benzetmeyi kullanmadan herhangi bir konuşma da yapamıyordu muhalifler.* Ve devam ediyordu. "Sayın Bakan, olaya 'rezalet' diyor ki bu konuda kendisine katılmamak mümkün değil. Ülkenin polisi dururken suçluları yakalamak, Redkey denen yüzüne maske takmış, kimliği belirsiz bir şahsa kalmışsa bu gerçekten rezalettir. Fakat şu da bilinmelidir ki, ülkede gerekli adalet sağlanmadıkça, korkarız bu düzen daha çok Redkeyler doğuracaktır."

"Polisimiz şu an söz konusu şahsı yakalamak için geniş yetkilerle donatılmış durumda." Bu çıkış ise hükümet yetkilisinden gelmişti. Sayın yetkili, konuşmasında kamuoyuna 'müjde' vermeyi de ihmal etmedi. "Bununla beraber Redkey kod adlı teröristi ihbar edip yakalatana bir milyon lira para ödülü verileceğini de buradan duyurmak isterim."

Bülten sonunda stüdyodan koşar adım çıkarak kendimi dışarı attım. Zaten Karaatay meselesinin bir günde gündemden düşmesi, Hikmet Bey'in özel yayın planlarını da rafa kaldırdığından kanaldaki yokluğum fark dahi edilmezdi. Bu da, bir gün önce aklıma kazınan

cinliği, iç cebimden çıkarma zamanının geldiği anlamına geliyordu. *Nöbetleri zamana yaymak!*

O gün evime tam üç kere, türlü bahanelerle baskına gittim. İlkinde Yağız'ı evde yatarken bulduğumdan alakasız bir saatte eve gelmemle ilgili bir açıklama yapmam gerekmedi. Bir süre malum köşe başında bekledikten sonra aklıma Yağız'ın apartmandan çıkışını ıskalamış olabileceğim ihtimali geldi. *Zira bir ara telefonla konuşmuş ve belki de on beş, yirmi saniyeliğine gözümü apartman kapısından ayırmıştım.* Ancak bu farkındalıkla eve saat 14.30 sularında yaptığım ikinci baskında kendisini salonda televizyon seyrederken buldum. Gereksiz bir mahcubiyet içinde "Şarj aletimi unutmuşum da..." diyerek evden geri çıktığımda yüzüm kıpkırmızıydı.

Son baskınımı ise bekleme noktamın yanlış olabileceği düşüncesi ile irkilmem tetikledi. *Belki de herif apartman kapısından çıkmak yerine çarşafları birbirine bağlayıp pencereden atlıyordur, Deniz?* Fakat soluğu saat 16'da yeniden evde aldığımda bu kezse beni Yağız'dan önce mutfaktan gelen kahve kokusu karşıladı. Ben "Üşüdüm biraz da, üstüme kalın bir şey alayım diye geldim..." gibi bir mazeretle evden çıkarken o ise salonda kitap okuyordu.

Zamana yaydığım nöbetlerimden hiçbir sonuç alamadığımdan akşam 7 gibi eve geldiğimde heyheylerim tepemdeydi. Anahtarı o gün dördüncü kez deliğinde çevirirken tek istediğim Yağız olacak adamla bağrış bağrış kavga etmekti. Öğrendiklerimi yüzüne vurayım istiyordum, beni nasıl da ayakta uyutup aptal yerine koyduğunu bildiğimi, esasen beni kandırmayı hiç başaramadığını söyleyeyim istiyordum. Tek bir ters lafını cımbızlayıp oradan kavga çıkaracak potansiyeli iliklerime kadar hissederek girdim evimden içeri. *Fakat.* Fakat bu saldırganlığı uzun süre muhafaza edemedim.

Kapıyı açar açmaz negatif oklarımı aklımdan uçuran görüntü, Yağız'ın elinde fırın eldiveniyle tuttuğu tepsiyi tezgaha yerleştirmesi oldu.

"Tam zamanında geldin" dedi, gözleriyle tepsiyi işaret ederek. "Menüde lüfer var."

"Nerden çıktı şimdi bu?" dedim, şok olmuş bir vaziyette holde kalakalmıştım.

Sorumu duymazdan gelerek elindeki tabakları mezelerle donatılmış yemek masasına yerleştirdi. O an sofrada rakı da olduğunu fark ettim. Bardakları doldururken "tek mi?" diye sordu.

"Tek" dedim. *Rakı tek de senin kafanda yine duble şeritli yollar dönüyor, Deniz. Nereden çıktı ki şimdi bu rakı balık edebiyatı?*

Son rötuşların da tamamlanmasıyla birlikte masaya oturduğumuzda kadehi yukarı kaldırdım. "Neye içiyoruz?" dedim, gözlerimi yüzüne dikerek. "Neden içtiğimizi söylemiyorsun, bari bunu söyle..."

Sesli bir nefes verdi o an. "Babama..." dedi ardından, yüzünde silik bir tebessüm belirmişti.

Kadehleri yavaşça tokuşturduktan sonra sormakla sormamak arasında kaldığım bir soru çıktı ağzımdan. "Doğum günü mü?"

Sorumu kadehinden aldığı ilk yudumun ardından cevapladı. "Ölüm günü..." Rakısından bir yudum daha aldığında gözleri elindeki kadehe dalmıştı. "Çok severdi. Yani rakı sofrasını... Hele yaz günlerinde, erkenden balığa giderdik birlikte. Akşam döndüğümüzde annem bahçeye büyük bir masa hazırlamış olurdu. Tabii, o zaman çocuk sayılırım. Babam da sıkı kuralcı bir adam..." Gülümsedi. "Ancak on sekiz yaşına geldiğimde birlikte içebileceğimizi söylerdi. Sonra ben-... Ben bir gün on sekiz oldum, sonra on dokuz oldum, yirmi oldum." Kadehinden bir yudum daha alarak ekledi. "O ise ola ola toprak oldu."

Gözlerinde o an beliren acı, bugüne dek kalbimde taşıdığıma denk gibiydi. "Ben... Üzgünüm" dedim, elim bir anda Yağız'ın masada duran elinin üzerine gitmişti. "Ben de babamı kaybettim. Nasıl bir his bilirim."

Başparmağı birkaç kez ellerimin üstünde minik dokunuşlar bıraktı. Bu, bedenen teşekkür etmek olmalıydı. *Zira kendisi bu sözcükleri dillendirmeyi tercih eden biri değildi.* O sıra ben de elimi yeniden geri çekmiştim.

"Eee..." dedi ardından, konuyu değiştirmek ister gibi. "Günün nasıl geçti?"

"İyi" diyebildim sadece. Tuhaf bir farkındalığın içinde hissediyordum kendimi. *Demek ki yıllardır sen de kendinden bahsetmek istemediğin zamanlar dışarıdan böyle görünüyorsun, Deniz? Acını maskelemekte sen de bu yabancı kadar başarısız mısın ki?*

Halbuki bazı şeyleri çıkarıp masaya döksek belki bir şeyler hafifleyecekti. Yine de ne o yanaştı buna, ne ben. O gece, o rakı masasında, babalarımıza dair başka tek bir kelime konuşmadık. Hayat akmaya devam ediyordu işte. Onlar toprağa karışmıştı. Bizse ancak rakıyı suya karıştırabiliyorduk.

Bir ara, tabii o araya bolca rakı da girdikten sonra, dayanamayıp hiç de haddim olmayan meselelere de karışmadım değil tabii. "Normal bir hayatın olmayacak mı yani senin hiç?" dedim. "Bütün ömrünü böyle kaçarak mı geçireceksin?"

Gülümseyerek "Normal bir hayattan kastın ne?" dedi. "Genel kabulün kara sınırları içinde doğmak, o sınırları zorlamadan büyümek, sınırlar dahilinde çoğalmak ve nihayetinde yatağında huzur içinde ölmek gibi mi?"

Önce alnımı kırıştırıp "Hayır" dedim, sonraysa sözünü ettiği döngünün 'normal bir hayat' algısına korkunç derecede benzediğini fark ettim. "Belki de biraz evet-..." diye ekledim, temkinli bir sesle. "İnsanların yaşarken geçmesi beklenen tüm o süreçler işte... 'Normal bir hayat'tan ne anlıyorsan o."

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Hmmm... 'Normal bir hayat'tan ne anlıyorum? Ne anlıyorum, ne anlıyorum... Bilmem." Kadehini kadehime değdirdiğinde ekledi. "Ama belki de yaşadığım normal bir hayattan çok da farklı değildir. Yani... Karımdan kaçacağıma polisten kaçıyorum. Kelepçe parmağıma değil, bileğime yakın sadece. Normal bir adamla aramdaki tek fark, o malum halkanın ebadı bence."

Kelepçe parmağına değil, bileğine yakın ha... Sözleri bir müddet beni duraksatmıştı. "Vay be..." dedim ardından, kaşlarımı yukarı çekerek. "Evliliğin gerekliliği, toplumların bunu bir norm haline getirmesi tartışılır. Ama karşılıklı onaya dayanan bir ilişki türünü 'tutsaklıkla' eşdeğer görmen, benim malum konuya olan çekinik genlerimi bile şaşırttı."

"İşin içine bir belgenin altına imza atmak girdiğinde, içerik bağlayıcı hale gelir." Kollarını birbirine birleştirip kahverengi gözlerindeki parıltıyı yüzüme dikmişti. "Bağlayıcılık sınırlarla ilgili olduğundan o sınırların dışına çıkmak da, beraberinde bir yaptırım getirir. Bence bu, bu biraz tuhaf-... İnsanın belirli bir sınırın içinde yaptırımlar dahilinde kısıtlanması... Yani, başına silah dayanmamışsa böyle bir belgenin altına neden imza atarsın ki?"

"Celladına aşık olmuştur belki..." dedim, birden kendi kendime fısıldar gibi.

"Hı?" dedi, bakışlarını kısarak.

"Hiç." Rakı kadehini ileri doğru uzattım. "O zaman..." dedim. "Özgürlüğe içelim."

Ve kadehler o gece bir kez de *özgürlüğe* kalktı böylelikle. Özgürlük, o *sınırları zorlanmaması gereken genel kabul içindeki normal hayatlarımız* için ne de cüretkar bir kelimeydi.

Anne rahminden düştüğümüz bu döngünün içinde, sonu rakıyla kesişen bir masanın orta yerinde rastlaşan iki sıradan insan gibi, belki de bu kelimeye sadece kadeh kaldırabilirdik. Binlerce su yolunun dar bir boğazda birbirine eklenip açık denize akması gibi, acının ortak kümesinde buluşmuştuk. İkimizin de babası ölmüştü ve dahası evlilik çok boktan bir şeydi. Her şey bu kadar basitti işte.

Olduğumuz kişi olana kadar başımızdan geçenler, sorulmadan söylediğimiz fikirler, etrafımızı çevreleyen suretler, oturduğumuz evler, taşındığımız evler, evimize düşen ölümler, tozlu raflarımızda azalan fotoğraf albümleri ve pastanın üstünde her yıl çoğalan mumlar özümüzün iskeleti olabilirdi ama şimdi ikimizi sanki bir fotokopi makinesinin üstündeymişiz gibi birbirine kopyalayan duygu bu değildi. Acımızın ya da üzerinde mutabık olduğumuz bir fikrin benzerliği değil, kırılganlığı sarsmıştı beni.

O gece, o rakı masasından kalkarken, içimde kendini kelime kelime yükselten bir ikna olmuşluk vardı. Bir an için, hayatı belirli bir düzlemde çekip çevirmeyi değil, hayatı o düzlemin tamamen dışına çevirmeyi istedim. Çünkü o gece karşımda yabancı bir adam değil, babasının verdiği sözü tutmadığı yaralı bir çocuk vardı. Bir şeyleri

inkar eder gibi bakıyordu yüzüme. Bense bir şeylere ikna olur gibi düşünüyordum.

Verilen hangi söz tutulmayınca normal hayatımızı geride bırakıp sınırlarımızın dışına çıkacaktık? Ya da belki de sınırlarımızın dışına çıkmamıza gerek kalmadan, bir anda kendimizi o çizginin ötesinde görecektik... Zira hayat durağanlığımızı tersyüz etme gücüne sahipti. Hiç hareket etmeden dursak bile dünyanın dönüşüne dahil olmanın önüne geçebilir miydik? Birçoğumuz buna kader diyor. *Benimse sadece başım dönüyor.*

Her şey, Ekim'in parlak sabahında, gökte tabak gibi ışıldayan güneşin keskin ışınları, araya giren gri bulutlar tarafından kesildiği anda, birdenbire oldu.

Sokağın köşesindeki sarı eternitli garajın arkasına saklanmış, gözlerimi birazdan olacaklardan habersiz, Görgülü Apartmanı'nın kapısına sabitlemiştim. Günlerdir olduğu gibi Yağız'ın dışarı çıkmasını bekliyor, ne dolaplar çevirdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ancak bir gece önce rakıyı fazla kaçırdığımdan olacak, nöbet bölgemde istediğim verimi yakalamış değildim. Bulanık görüyor, ulvi vazifeme bir türlü odaklanamıyordum. Hatta Fahrettin ve Saadet'in kamu düzenine bir başkaldırı olarak imal ettikleri dört çocuğunun asfaltı parçalayan dev adımlarıyla yanımdan geçişi esnasında, bir ara uyuklar gibi dahi olmuştum. *Yine de algımdaki bu dağınıklık, saat 9'u tam 22 geçe apartman kapısında beliren kişiyi fark etmeme engel olmadı.*

Altına koyu mavi bir kot, üzerine aynı tonlarda salaş bir gömlek, onun üzerine ise siyah deri ceket giymiş bir adam, apartmandan çıkıp sakin adımlarla yürümeye başlamıştı. Omzuna attığı çantası ve gözünde güneş gözlükleri ile son derece rahat görünen adam, sokakta nöbet tutan haydutların önünden de yine aynı rahat tavırlarla geçti. *Kaldı ki hiçbirinin bu adamı yakalamak, ona zarar vermek gibi en ufak bir derdi varmış gibi durmuyordu.* Benimse artık net olarak böyle bir derdim vardı! Zira bulunduğum köşe başına doğru yaylana

yaylana yürüyen adam, yabancılığından sonra nihayetinde yalancılığı da tescillenmiş olan Yağız'dan başkası değildi.

Yaşadığım anlık şoku atlatır atlatmaz hızla geri çekilip garajın iç kısmına saklandım ve içeride park halinde olan arabayı kendime siper ederek iki yanı tahta duvar çitiyle kaplı garajın caddeye bakan kısmından dışarıyı gözlemeye başladım. Sokağın sonunda üçe ayrılan yol ağzı, tahtaların boşlukları arasından açık olarak görülüyordu. Buradan Yağız'ın hangi yöne gittiğini mutlaka görecektim ve biraz şansım varsa fark ettirmeden peşine dahi takılabilirdim.

Ancak aracın yanına çömelmiş halde dışarıyı izlerken şevkle yaptığım planlamalar, ensemde hissettiğim bir baskının beni montumun arkasından tutup yukarı doğru havalandırması ile son boldu. Eğildiğim yerden yakamı tutup kaldıran elin bir sonraki hamlesi ise beni kendine doğru çevirmek olmuştu. Şimdi, Yağız'la burun buruna naydık. Beni tek eliyle adeta askıdaki bir kıyafetmişim gibi montumdan tutuyor, yüzüme güneş gözlüklerinin ardından küçümseyici bakışlar atıyordu. *Yer yarılmıyor ki içine giresin, Deniz! Acaba köstebek gibi kendin mi kazsan?*

"Ben-... Ben-..."

Sonunu getiremediğim kırık dökük kelimelerim karşısında gözlüklerini çıkartıp başını iki yana sallayarak beni bir süre kadar baştan aşağı iğneleyici bakışlarla süzdü. Ardındansa biraz önce havaya kaldırdığı montumun yakalarını nazikçe düzeltmeye başladı. "Bu yeteneksizlikle nasıl gazeteci oldun sen?" dedi o ara, hayıflanır gibi. "Düş önüme."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sitemli bir sesle. Yağız, beni cezaevinden nakli gelen mahkum gibi garajdan çıkartmış, birkaç yüz metre ötedeki bir arabaya kısmen zorla bindiriyordu. "Bak-... Konu komşu görecek, rezillik çıkmasın diye ses etmedim, buraya kadar geldim seninle-..." dedim, koltuğa otururken. "Ama tam şu an nereye gittiğimizi söylemezsen, beni nasıl bir oyuna dahil ettiğini anlatmazsan-... Çığlık atar, herkesi buraya toplarım. Haberin olsun!"

"Hmmm" dedi, dikiz aynasını ayarlayıp kemerini takarken. "Peki, tam olarak hangi sebeple? Ne ellerin ne ayakların ne de gözlerin

bağlı. Başına çekilen bir silah da yok ortada, boğazına dayalı bir bıçak da... Yani, kapın bile kilitli değilken, insanlara çığlığınla tam olarak neyi duyurmaya çalışacaksın?" Yüzünde muzip bir ifade oluştu. "Yakışıklı bir adamla arabada yalnız kaldığını mı?"

Sinirle küçük bir kahkaha attım. "Sen, kendini beğenmiş, ruh hastası bir manyağın tekisin!" Tam arabayı çalıştırıyordu ki bağırdım. "Ne yapıyorsun ya? Nereye gittiğimizi, neden gittiğimizi söyleyemeyeceksen eğer ineceğim ben, hiçb-..." Sözlerim, Yağız'ın üzerime doğru hızla eğilip arabanın kapısını açmasıyla yarıda kesildi.

"İnmek istiyorsan acele et" dedi, güneş gözlüğünü tekrardan takmıştı. "Ama bana sorarsan bu, günlerdir köşe başında evden çıkışımı yakalayıp beni takip etmek için pusuda bekleyen birinin yapacağı bir hareket değil. Ah-... Yani sen böyle birisin demiyorum tabii. Yine de böyle insanlar var işte. Sen işlerine kolaylık sağlarsın. Onlarsa minnet duyacakları yerde şikayet ederler. Zaman kötü..."

Bir süre hiçbir şey demeden boş gözlerle camdan dışarı baktım. Ardındansa kapıyı hızla kapatıp somurtan bir suratla kollarımı birbirine bağlayarak arkama yaslandım. *Bu, her dilde sessiz bir kabulleniştı.* İşin kötüsü tam olarak neyi kabullendiğimi dahi bilmiyordum.

Zihnimde dönen sorular, Yağız'ın tekrar ani bir hamleyle üzerime uzandığını fark etmemle yarıda kesildi. "Ne oluyor ya?" dedim, hızla arabanın kapı kolunu tutarak. "Tamam-... İnmiyorum, demek istiyorum. Allah Allah..." *Elini, arabanın kapı kolunu açmak için değil, koltuğumun kenarındaki emniyet kemerini takmak için üzerime uzattığını anladığımda iş işten geçmişti tabii.*

Sözlerime karşılık vermeden kemerimi taktığında yüzünde eğlenir bir ifade vardı. "Ben takardım..." diye içime içime mırıldandım o an, gözlerimi arabanın tavanında gezdirerek.

Yağız'sa çoktan gaza basmıştı. Arabanın müzik çalarını açtığında kulaklarıma Ella Fitzgerald'ın sesi dolmaya başladı. Kitaplarından sonra şimdi de müzik zevkini işliyordu bilinçaltıma. *İnce ince.*

Yol önümüzde uzarken, yine *ince ince,* elim zoraki telefonuma gitti. Hikmet Bey'i arayıp rahatsızlandığım için kanala gelemeyece-

ğimi söylediğimde arabadan inmek için son ihtimalimi de rafa kaldırmış oldum. Artık bu tuhaf adamın beni götürdüğü yer her neresi ise, onunla oraya gitmekten başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Yağız, iki saat kadar sonra elini direksiyondan çektiğinde Çatalca'da, ağaçlıklarla çevrili bir dağ evinin önündeydik. Büyükçe bir bahçesi olan, müstakil bir evdi bu. Bahçenin bir yanında üzerini sarı yaprakların kapladığı küçük bir süs havuzu, diğer yanında yaşlı bir ağacının gölgesinde duran, çürümeye yüz tutmuş, tahta bir masa vardı. Arkadaki bahçe duvarından başlayan sarmaşık ise evin bir bölümünü kaplıyordu. Arabadan inip ihtişamlı evi hayret dolu gözlerle seyrederken yağmur çisemeye başlamıştı. *İnce ince.* O an Yağız'la göz göze gelmiştik ki, bu kez soru sormama zaman tanımadan kendince bir açıklama getirdi duruma.

"Bu gece burada kalacağız" dedi, bahçe kapısını açıp eliyle ileriyi işaret ederken. "Evi temizlettim, dolapta yemeklik bir şeyler de var."

Sesli bir nefes vererek "Neden?" dedim. "Sana şu an tam da bunu sormak istiyorum; 'Neden?' Ama yaptığın o kadar çok şey için bu kelimeyi kullanmam gerekiyor ki, doğrusu nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Güldü. "Öyleyse... Uzun bir gece olacak sanırım."

İğnelemesine cevap vermeden bahçenin ortasına konumlandırılmış evin girişine doğru yürümeye başladım. Temkinli adımlarla ana kapıdan girdiğim anda karşıma genişçe bir salon çıktı. Duvarlarının bir tarafı devasa yağlı boya tablolarıyla kaplanmış salonun diğer yanında ise boydan boya yapılmış ceviz oyma bir kitaplık vardı. Evin ahşap sütunlarının yüksek tavanla birleştiği yerden bir gösteriş timsali gibi kristal avizeler sarkıyordu. Orta yerdeki avangart sehpanın etrafını çevreleyen taba rengi deri koltuklar ve klasik izler taşıyan, oymalı antika eşyalarla donatılmış bu ev, hiç kuşkusuz rastgele dizayn edilmiş, rastgele bir yer değildi. *Özellikle senin için, Deniz.*

Ben evi incelerken Yağız, salondaki şömineye odun atmaya başlamıştı. O anlarda bordo rengi fon perdelerin arasında duran tekli

koltuğa oturup ellerimi çeneme yasladım ve istemsiz onu seyretmeye başladım. Aklından ne geçiyordu? Beni dağın başındaki bu eve neden getirmişti? Her şeyden önce, bu adamın benim evimde işi neydi? *Sorularını derhal kronolojik sıraya sokman gerek, Deniz.*

Şöminenin başından ayrılan Yağız, karşımdaki koltuğa oturduğunda yavaş yavaş yanmaya başlayan odunlardan çıkan sesler, ani bir gök gürlemesine karışmış, öğle göğüne akşam karanlığı çökmüştü. Kollarını birbirine bağlayıp jilet gibi keskin bakışlarını yüzüme dikti o an. Sanki bir açıklama yapması gereken benmişim gibi üstten üstten bakıyordu yine.

"Ne?" dedim, bense birden diklenerek. Tavrı sinirimi bozmuştu. "Ne gezdirip duruyorsun o dibi tutmuş cezve gibi gözlerini üzerimde?"

Yarım ağız gülerek "Nesin sen?" dedi. "Bakmak yasak, dokunmak yasak, iki metreden fazla yaklaşmak yasak... Louvre Müzesi'nde bile bu kadar kısıtlama yok."

"Git o zaman müze gez! Kimse seni zorla, Beyoğlu'nda bir apartman dairesinde tutmuyor!" Yüzümde alaycı bir ifade belirdi birden. "...-Muş yani. Tutmuyor*muş*. Baksana, gayet rahat dışarı çıkabiliyormuşsun."

Dudağını büzerek "Bravo sana" dedi. Gözlerini hala üzerimde gezdiriyordu. "Ben, şu an karşımda, bu mesafede oturuyor olmana rağmen, sende tam olarak ne gördüğümü mesela, çok da kesin ifadelerle söyleyemem. Ama sen, elli metre ötedeki iki tahta parçası arasından gördüklerin konusunda ne kadar da eminsin."

Yüzümde şüpheci bir ifade oluştu. "Ne?" dedim. "Ne demek bu? Laf ebeliği yapma bana. Gözlerime mi inanacağım sana mı?"

"İnanmak..." dedi, sırtını koltuğa yaslayarak. "İki seçenek arasında kalıp birini işaretlemek gibi bir şey değildir, gazeteci kız. Öyle olsa adı karar vermek olurdu. Yanlış sorular soruyorsun."

"Ya..." dedim, tırnaklarımı sinirle avuç içime batırıyordum. Bu çokbilmiş halleri karşısında gerildiğimi belli etmemeye çalışmaktan felç geçirecek gibiydim. *Yalnız bu adamdan iyi politikacı olurmuş, Deniz. Lafı evirip çevirmede olimpiyat şampiyonu olurdu bu.* "O

halde doğru soruları sorayım sana. Hatta önce güncelden başlayalım, ha?" Kıstığım gözlerimi yüzüne diktim. "Bildiğimi ne zamandır biliyordun?"

Hiç düşünmeden "En başından beri" dedi. Yüzünde tebessüme benzer, rahat bir ifade vardı.

O derme çatma garajın arkasına saklanıp onun dışarı çıkmasını beklediğin tüm o kepaze hallerini 'en başından beri' seyretmiş adam, Deniz! Sen uslanmaz bir rezilsin.

"En başından beri mi?" Yüzümde hayretler içinde kalmış bir ifade oluşmuştu. "Beni önce yalan söyleyerek kandırdın. Sonra doğruyu öğrendim ama... Ama bir şekilde, yine kandırıldım yani. Öyle mi?" Sözlerimde ne bir öfke, ne bir sitem vardı. Daha çok bir şeyleri idrak etme çabası içinde kendimle hesaplaşıyor gibiydim.

"Çünkü seni kandırmama izin verdin" dedi. Yüzüme alay edercesine bakıyordu. "Duyduğun, gördüğün şeylerin gerçekliğini gelip bana sormak, benimle yüzleşmek yerine her sabah o aptal garajın ardına gizlenip sinsice pusuya yattın."

"Bir dakika ya... Şimdi suçlu ben mi oldum?" Sinirden kızardığımı hissediyordum. "Sanki gelip seninle konuşsam ne olacaktı? Sorsam, gerçeği söyler miydin?"

"Hoşuna gitmeyecek bir gerçeği öğrenmek ister miydin?" Ses tonu ciddileşmişti.

"Gerçeğin peşinde olmasaydım" dedim, onunkine benzer bir ciddiyetle. "Her sabah dosdoğru işe giderdim. O 'aptal garaj'ın ardına saklanıp evden çıkacağın anı beklemezdim."

"Bu, gerçeğin peşinde olmanla değil, macera arıyor olmanla ilgili." Yan tarafına uzanıp kovanın içinden çıkardığı maşayla şömineyi karıştırmaya başladı. "Mesleğini uygulama şeklini de göz önünde bulundurursak... Bence ikisini çok sık karıştırıyorsun."

Sinirle kahkaha attım o an. "Durumu saptırma çaban takdire şayan gerçekten... Ama konu şu an, benim iş hayatım ya da hakkında öğrendiklerim karşısında hangi refleksle sustuğum değil-..."

"Ya aslında o refleksin hakkında daha farklı bir teorim var" dedi, pat diye sözümü bölerek. "Sebep sadece 'macera arıyor' olman değildir belki." Parmaklarını kaşına oturtup alnını kırıştırdı. "Sonuçta

küçük sırrımı öğrendiğini söyleseydin evinde kalmak için ileri sürdüğüm mazeretler de geçerliliğini yitirecekti. O zaman da beni göndermek durumunda kalacaktın. Yani... Diyorum ki, sen acaba-..."

"Acaba ne diyorsun?" Öfkeyle atılıp sözünü kestim. "Ne ima etmeye çalışıyorsun? Aklından ne saçmalıklar geçiyor senin ya? Ha evet, o 'küçük sırrını' öğrendiğimi söylemedim, evet. Söyleseydim evimden gitmek durumunda kalırdın çünkü! Ve Allah kahretsin ki sen gidersen ben ne yapardım, değil mi? Nasıl dayanırdım buna?! Pes-... Narsist misin sen ya!" Sinirden mideme ağrı girmişti.

Sözlerim, yüzünde şaşkın bir tebessüm oluşturdu o an. Elindeki maşayı kovanın içine bırakarak kollarını bağladıktan sonra "Şey..." dedi. "Acaba... Acaba, evine ilk geldiğim zaman yaptığın gibi, yine aklından benimle ilgili bir haber dosyası hazırlamayı mı geçiriyorsun, diyecektim ama... Şimdi düşününce senin 'acaba'ların kulağa daha mantıklı gelmeye başladı." Gülüyordu. *Beni apaçık tuzağa çekmişti.*

Oturduğum yerden sinirle kalkarak parmağımı yüzüne doğrulttum. "Sen hayatımda tanıdığım en manipülatif insansın!" Salonda volta atmaya başlamıştım. Bir yandan da söyleniyordum. "Ne, biliyor musun? Saçmalık! Tüm bu olanların hepsi koca bir saçmalık. Ve sense tüm bu saçmalıkları açıklığa kavuşturmak yerine hala benimle oyunlar oynuyorsun. Hoşuna mı gidiyor bu? Şu tavırlarına bakılırsa gidiyor çünkü yani, belli-..." Yağız, sakin bir tavırla kollarını bağlamış beni izlerken hızlı adımlarla tam karşısına dikilip rengi maviden siyaha dönen gözlerimi yüzüne diktim. "Cevap ver bana. Bir kez olsun dürüst ol! Sen-... Gerçekten de-... Nasıl bir belanın içindesin? Neden benim evimde kalıyorsun? Sokakta-... Sokağımda günlerdir nöbet tutan o adamlar kim? Ve sen-... Sen kimsin?"

"Yabancıları merak etmemen konusunda seninle anlaştığımızı düşünüyordum" dedi, ifadesiz bir yüzle. Karşısında o kadar çırpınmamın böylesine zayıf bir karşılığı olamazdı.

"Yabancı mı?" dedim, parmağımı tekrardan suratına doğrultmuştum. "Sen misin o yabancı?"

"Benim sanırım. Nasıl diyordun, sen?" Eliyle kendini işaret ederek ekledi. "Yağız yabancısı..."

"Bana bak!" dedim, kelimelerimi bastırarak. "Bir aydır evimde kalıyorsun. Bir aydır, hizmetlin gibi her akşam yemek çıkartıyorum önüne. Elinde kumandamla salon koltuğumda uyuyorsun ya! Bir aydır asker ettin beni başına! Yok bilmem neli duş jelin, yok türlü testosteron etiketli şampuanların, yok tıraş takımların-... Elime tutuşturduğun istek listeleri yüzünden erkek reyonlarındaki indirim günlerini ezberledim! Ya-... Senin yüzünden pilavdan şehriyeyi çıkardım ben be... Ama ne? Yabancı mı? Şimdi kalkmış bana sadece bir yabancı olduğunu mu söylüyorsun?"

Cümlelerim bittiğinde son derece rahat bir ifadeyle "Eee?" dedi. "Bu kadar mı yani?" Ardındansa bacak bacak üstüne atarak elini birkaç kez salladı. "Devam etsene... Saçlarını süpürge ettiğini de söylemeyecek misin?" Oturduğu yerden üzerime eğilip ellerini saçlarıma doğru uzattı. "Gel, etmediysen de şöyle hemen bak, şuraya doğru-..."

"Ya kes şunu! Bırak!" Elini ittirerek birkaç adım geri çekildim. "Çok komik, değil mi? Ben nedense hiç gülmüyorum."

"Neden?" dedi, pis pis sırıtarak. "Sinirliyken daha güzel göründüğünü düşündüğün için mi? Ya, kadınların beynine kim sokuyor böyle saçma fikirleri?"

Alaycı yüzüne bir süre ifadesiz gözlerle baktıktan sonra bu oyunu daha fazla sürdürecek gücüm kalmadığını hissettim. "Gitmek istiyorum" dedim, birden. "Sen götürmezsen taksi çağıracağım."

Koltuğun kenarına bıraktığım montumu alarak adımlarımı kapıya doğru hızlandırmıştım ki arkamdan seslendi. "Peşimdeydiler" dedi. Ağzından çıkan bu ilgisiz kelime adımlarımı sekteye uğratmıştı. "Beni kapının önünde yaralı halde bulup evine aldığın gün, o adamlar gerçekten peşimdeydiler."

Ben yavaş adımlarla geri dönüp karşısındaki koltuğa otururken Yağız, konuyu kısaca özetlemek ister gibi başladığı konuşmasını sürdürdü. "Ertesi gün evinden öylece çıkıp gittikten sonra o geceyi çatıda geçirdiğim de doğruydu. Çünkü hala peşimdeydiler. Sokakta görebildiğim on kişi vardı. Dışarı adım attığım an yakalanacaktım-... Ve bana yardım edecek, beni o delikten dışarı çıkaracak tek kişiye,

Kevin'a da ulaşamadım. Belasını siktiğimin gerizek-... Neyse. O yüzden o günü apartmanın çatısında geçirmek zorunda kaldım. Suyum, yeterli yiyeceğim yoktu. Ve-... Ve devamını biliyorsun işte, sonraki gün tekrar kapını çaldım. Çünkü adamlar hala oradaydılar ve o gerizekalı herif-... Yani Kevin hala ortalarda yoktu."

"Ama?" dedim, kollarımı birbirine bağlamış, sorgulayan gözlerimi yüzüne dikmiştim. "Sonra bir şekilde o 'gerizekalı herif'e ulaştın, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Ertesi gün ulaştım. Ulaştım da-... Ya, bu kendisi denizde-... Denizde bir kaza-... Bir kaza geçirmiş de. Ah, gerizekalı! Aptal herif."

İleride bu malum 'deniz kazası'nın ne olduğunu öğreneceğim ve içimden tıpkı Yağız gibi tepki vereceğimden habersiz, duyduklarımı alaya aldım o an. "Ah!" dedim, ellerimle ağzımı kapatarak. "Çok üzüldüm! İyi mi bari şimdi?"

"Bir kafa travması geçirmiş ama şimdi iyi-..."

"Bana ne be senin gerizekalı suç ortağının sağlığından!" dedim, sözünü bölerek. "Ciddi ciddi anlatıyor bi' de. Olaya dön sen!"

"Suç ortağı mı?" Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Böyle dediğini bilse kendiyle gurur duyardı, ahmak herif. Eee-... Ama tabi, şimdi konumuz bu değil sonuçta. Konumuz... Neydi bu arada ya?"

"Kevin'a ertesi gün ulaştıktan sonrası!"

"Hah, evet." Sesli bir nefes vererek masal anlatıcısı gibi konuşmasını sürdürdü. "Kevin'a ertesi gün ulaştım. Tabi, sen bilmezsin; Kevin'a ulaşamamak bir sorundur ama Kevin'a ulaşmaksa başka bir sorundur. Yani, anlayacağın dilde konuşmam gerekirse; sokaktaki adamlardan bir şekilde kurtulduk ama Kevin'in bir şeyleri düzeltme şekli başka bir şeyleri bozma şekliyle ilgili olduğundan olaylar böyle gelişti. Gideceğim sözüm ona 'güvenli yer', gerizekalı birilerinin düşük uçkuru yüzünden deşifre olup artık çok da güvenli bir yer sayılmadığından, sıradan bir mahallede, sıradan bir apartman dairesinde bir süre daha kalmam, iyi bir fikir gibi göründü. Ve-..."

"Ve bu yüzden de Kevin'in o heriflerden temizlettiği sokağa bu kez kendi adamlarını diktin" diyerek böldüm sözünü. "Ve evimde kalabilmek için kapana kısılmış rolü yapmaya devam ettin-... Bu-...

Eğlenceli miydi bari? Senin için aptalca kaçış planları yaparken komik görünüyor muydum? Ya da sabahları o garajın arkasına saklanıp senin dışarı çıkmanı beklerken? Çok eğlendin mi?"

Yüzünde beliren tebessümle baş ve işaret parmağını havaya kaldırıp birbirine yakınlaştırdı. "Biraz."

"Hah!" dedim sinirle, resmen burnumdan soluyordum. "Sana inanamıyorum. Gerçekten pes! Bir de bana-... Sen-... Bir dakika... Sen apartmandan kaçabilesin diye sokakta bekleyen adamları uzaklaştırmak için müshilli poğaça yaptığım gün... Ah, yoksa o poğaçaları kendi adamlarına mı yedirdin? Hem de göz göre göre!"

"Bence iyi bir güvenlik testi oldu" dedi dudaklarını ısırarak. "Ve bir tanesi hariç diğerleri testi başarıyla geçti. Sayende..."

"Öyle mi? Ne kadar işlevsel bir şekilde eğlendirmişim seni böyle." *Yahu, satır yok mu oralarda bir yerde? İnsan biraz mahcup da mı olmaz? Satır lazım bana, satır!* "Beni bu dağ başına da bu yüzden mi getirdin?" diye devam ettim. "Seni evimde barındırıp üstüne bir de eğlendirmeme karşılık bir seyahat hediyesi mi bu?"

Bakışlarını kısarak "Bu soruya vermeyi düşündüğüm muhtemel cevaplar arasında bu yoktu ama..." dedi. "Fena fikir değilmiş aslında." *Pes artık, Deniz! Adam açık açık ve oldukça da pişkin bir şekilde soruna yalan cevap vereceğini beyan ediyor.* Birden gözlerine hain bir parıltı yerleşmişti ki ekledi. "Ama favori cevabım ne biliyor musun?"

"Allah aşkına çok merak ediyorum! Neymiş?"

Güldü. "Apartmandaki dedikodulardan biraz uzaklaştırmak istedim seni. Tabi, bunda utanılacak bir şey yok ama hassas bir yapın var sonuçta-..."

"Ne diyorsun sen be? Ne dedikodusu, ne utanması?"

"Hep beni konuşturmaya çalışıyorsun ama asıl haberler sendeymiş, diyorum" dedi, birden ayağa kalkarak. Duvar dibinde duran odunlardan birkaç tanesini daha şömineye attıktan sonra ekledi. "Sessiz sedasız rütbe atlatmışsın bana. Gangsterlikten polisliğe terfi olmuşum... Bir de, iyi ki kelepçenin parmağıma değil, bileğime yakın olduğunu söyledim. Tersini ispatlamaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum." Güldü. "Tüm apartman nişanımızı konuşuyor."

"Ne?" Bir müddet boş gözlerle baktım yüzüne. *Komşum Saadet Hanım, çift taraflı çalışan bir ajan gibi ulu bilgilendirme ağından sırasıyla ikimizi de geçirmiş. Benimle konuşmasından birkaç gün kadar sonra merdivenlerde yakalamış Yağız'ı ve bir sözüme bin katarak nişanlamış ikimizi. Kendisi bir şeyleri abartmaya hamilelik evresinde başlamış olacak. İlkini doğurduktan sonra bırakmalıydı bu işi.* "Saadet-... Saadet Hanım sürekli evine girip çıkan siyah giyimli bir adam var, dedi. Ben de ne yapayım? Kanun kaçağı mı deseydim, polis olduğunu söyledim mecburen" dedim, panikle. "Nişanlım olduğunu falan söylemedim! O kadın her şeyi abartır, çarpıtır. Hem ben niye böyle bir şey söyle-..."

"Yoo... İyi taktik bence." Yağız, inkar etmeme aldırış etmeden bir kez daha sözümü böldü. Yüzünde pişkin bir ifade vardı. "Hiç değilse hayatında bir kere olsun insanlar tarafından bir nişanlın olduğu söylenecek. Hem de benim gibi bir nişanlı... Uu, yerinde olsam tadını çıkartırdım."

Bu adam yüzünden öfke kontrol sorunun olacak, Deniz. Derin derin nefes al. Bir, iki, üç... "Böyle bir hayat yaşarken, 'o halka' ancak bileğine geçecek dediğin gibi, parmağına değil" dedim, nefes geri sayımım bitirir bitirmez. "Yani ben değil, sen tadını çıkarmalısın bence bu asılsız nişan söylentisinin."

"Öyle mi diyorsun?" Ayağa kalkıp oturduğum koltuğa doğru birkaç adım attı. İki elini koltuğun kenarlarına yaslayarak üzerime eğildiğine gözlerinde şuh bir ifade vardı. "Nasıl çıkarmalıyım peki tadını? Tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Ne yapıyorsun sen?" dedim, panikle. Bakışlarımı kaçırmaya çalışsam da görüş mesafemde onun yüzünden başka bir şey bulunmuyordu.

"Nişanlılığın tadını çıkarmamı isteyen sendin" dedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırmış, sesini bir perde alçaltmıştı. "Yani... Yağmurlu bir hava, ağaçlarla çevrili bir dağ evi ve sıcacık bir şömine... İki nişanlı böyle bir ortamda ne yapar sence? Nasıl çıkartırlar nişanlılığın tadını? Bence tüm şartlar müsait." Bir eliyle çenemi tutup kendine doğru çekti. "Hem ısınmış oluruz..."

"Saçmalama-... Ne yapıyorsun?" dedim, varla yok arası çıkan sesimle. Kalp ritmim hızlanırken ellerimse buz kesmişti.

Aramızda bir solukla mesafe kalmışken gözlerini kilitlediği dudaklarımdan ayırmadan fısıldadı. "Kahve!" dedi birden, hızla eğildiği koltuktan doğrulurken. "Ne güzel gider değil mi şimdi? Şöyle sıcak, sıcak."

Tabii ya, kahve. Zaten başka neyi ima etmiş olabilir ki, Deniz? Delirmemek işten değildi. Ana yoldan üç dört kilometre içeride olan, telefonumun dahi çekmediği bu dağ başında, yalnızca bir aydır tanıdığım bir kanun kaçağıyla birlikteydim. Nasıl bir belanın içinde olduğunu bilmediğim bu adam, beni oracıkta doğrayıp parçalarıma ayırsa cesedimi bulmaları aylar, belki de yıllar alırdı. Ama beni köşe başındaki garajda yakalarımdan tutup kaldırdığı andan, apar topar arabaya bindirdiği ana, beni şu ıssız dağın başına getirdiği andan, oturduğum koltuğu iki eliyle kuşattığı ana kadar içimde bana zarar verebileceğine dair en küçük bir şüphe dahi uyanmamıştı. Bunu, vücudumun verdiği tepkilerden anlayabiliyordum. Zaman zaman geriliyor fakat ondan korkmuyordum. Ve içimi yiyip bitiren de buydu işte. *Korkuyu böylesine göz ardı ederek vitrine yerleştirdiğim şey neydi? Güven ise içimde filizlenen yeni yetme, işte asıl o zaman korkacağım...*

Bir yudum kahve, iki yudum kavga... Kimileri bu 'kahve keyfi' denen popüler kültür turnusolunu 'koyu' olduğu addedilen sohbetlerle bağdaştırır, bizim içinse o gün o dağın başındaki yerde her şey bir şekilde kavgayla bağdaşıyordu.

Kahvelerimizi keyifli bir kavganın eşliğinde içtikten sonraysa hava kararmadan dışarı çıkalım, dedik. *Kavgada mekan değişikliği kime iyi gelmez ki, Deniz?*

Evden çıktığımızda yağmur sakin bir seyirde yağıyordu. Ağaçlar, sonbaharın tüm renklerini yaprak yaprak yere dökmüştü. Sarının krallığından yükselen toprak kokusu ciğerlerimize dolarken bir yanı hüzünlü bir yanı ise olağanüstü coşkulu olan manzarayı karşımıza almış, Yağız'ın açtığı şemsiyenin altında yürümeye başlamıştık. Belki

bi' on dakika kadar sonra yavaş adımlarla ilerlediğimiz taşlık yol, bizi dağ evinin hemen aşağısındaki deniz kıyısına götürdü.

Doğa, önümüzde şiir gibi uzanıyordu şimdi. Usul usul esen rüzgar, yere düşen yağmur damlalarını durgun denize savurarak yüzeyde mavi noktalar oluşturuyordu. Ve tüm acı kelimelerim esen rüzgara kapılıp havsalamdan teker teker siliniyordu. *Evet, rüzgardandı. Mutlaka ondan olmalıydı. Yoksa dilime kavga edecek hiçbir sözcüğün gelmemesi olacak iş değildi.*

Kuru dallı ağaçlar ve birkaç sokak lambasından başka oldukça ıssız görünen sahil yolunun sonunda denizi izlerken yağmurun gürültüsüne Yağız'ın sesi karıştı o an. "Eee gazeteci kız" dedi, derince bir nefes alarak. "Hala asıl soruyu sormadın?"

"Hangi soruyu?"

Kaşlarını yukarı kaldırarak gülümsedi. "Mesela..." dedi, düşünür gibi yaparak. "Ne zaman evinden gideceğimi?"

Birden kanım çekilmiş gibi olmuştu. "Bugüne kadar-... Kaç kere sordum da ne oldu?" dedim. "Doğru düzgün bir cevap alabildim de sanki..." *Fakat hala sormuyorsun, Deniz?*

"Yakında alacaksın" dedi. "Sadece bazı şeyleri yoluna koymak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ve bu sırada da kalacak güvenli bir yere ki-..." Yüzüne yerleşen ironik bir tebessümle ekledi. "Şu an yanında nişanlı bir polis olarak oldukça güvende sayılırım."

Yakında gideceğinden mi bahsediyor yoksa sen mi öyle anlıyorsun, Deniz? Yok, hayır. Hayır. Bir yanlışlık olmalıydı bu işte. Yağmurlu bir günde, hem de bir deniz kıyısında, aynı şemsiye altında yürüdüğünüz her kim olursa olsun, size gideceğini söylememeliydi. Gideceği yer her neresi olursa olsun, o havada gitmekten söz edilebilir miydi? Gitmek, gitmek güneşli günlerde olur. Güneşli günlerde gidenler geri döner. Fakat bu havada-... *Neler diyorum!*

"Yine de-... Ne kadar kısa zamanda gidersen o kadar-... O kadar iyi tabi." Yüzüne bakmadan söylemiştim bunları.

"Yani..." dedi Yağız'sa, ilgisiz bir tonla. "Baya iyi."

"Aynen."

"Yani..." diye yineledi tekrar. "Aynen öyle..."

Bense bu kez yüzüne bakarak verdim cevabımı:

"Öyle."

Son konuşmamızın etkisiyle düşen yüzümü toparlamam bir hayli zaman almıştı. Yol boyu yürürken ve eve, tuhaf bir sessizlik içinde döndükten sonra kendimi mutfağa atarken de hala somurtuyordum. Ama buzdolabının kapağını açtığımda yüzümde birden yersiz bir tebessüm belirdi.

Büyükçe, su dolu bir kabın içinde limonlanmış halde bekleyen kereviz dilimleri duruyordu. Hemen yanında, yine hazır halde bekleyen havuç ve portakal suyu vardı. Hepsi, tencereye atılıp pişirilmeye hazır haldeydi. Bu adam portakallı kerevizi sevdiğimi nerden biliyordu? *Belki de, attı, tuttu Deniz. Hem önemli olan o mu? Önemli olan, her birinin tencereye girmeye hazır halde olsa da pişirilmeden bekletilmiş olması. Eğer kerevizi tencere içinde görseydin, ruh hastası bir takıntı gurmesi olarak ağzına sürmezdin malum.*

O sıra arkamda beliren bir elin buzdolabının dondurucu kısmına uzandığını fark etmemle bir miktar havaya sıçradım. "Ödümü kopardın!" diye bağırdım birden, hızla önümü döndüğümde burun buruna geldiğim Yağız'a kızgın gözlerle bakarak.

"Etler..." Dondurucudan çıkardığı üzeri streç filmli paketi işaret ediyordu. *Evet, etler evet. Dondurucudan çıkarmak için buzdolabına baktığım zamanı beklemek zorunda olduğun, etler!* "Barbekü sever misin?"

"Bana kereviz yeterli" dedim, tezgaha doğru yönelerek. "Sana afiyet olsun." Tam etleri almış çıkıyordu ki arkasından seslendim. "Hey... Etlerin çözülmesi lazım önce. Mikrodalgaya at." *Şu an bu mutfakta tam olarak neler dönüyor, Deniz? Yağız bahçede barbekü yapacak, sense sebzelerle mi ilgileneceksin? Sonra Görgülü Apartmanı konuşunca konuştu oluyor.*

Konuşmak demişken... Mutfakta geçirdiğim hepi topu yarım saatlik zaman diliminde, bir gözüm ocakta pişen kerevizde bir gözüm de pencereden dışarıdaydı. Ve bendeniz beni inandırsın ki, Yağız'ın elinden telefon bir saniye olsun düşmedi. Bahçede barbekü yapmak konusunda canlı yardım almıyorsa, o kadar süre kimle ne konuşmuş olabilirdi? *Odaklanman gerekenin bu olduğu konusunda bendeniz*

senle hemfikir değil, Deniz. Senin telefonunun tek tık dahi çekmediği yerde bu adam kesintisiz full HD bağlantı kurmayı nasıl başardı? Sen önce bunu düşün.

Tamam, sorumu güncelliyorum o halde; Bu Yağız olacak adam, benim telefonumun hiç çekmediği yerde, full HD bağlantı kurmayı başararak KİMLE KONUŞTU?

Yuh! Bendeniz olarak seni lanetliyorum, Deniz. Sen bir yüzkarasısın.

Akşam yemeğini, aramızda esen Brezilya dizisi rüzgarları eşliğinde yedik. *İmalı sessizlikler, kinayeli bakışlar, tehditkar gülümsemeler, çatal bıçağın tabakta çıkardığı seslerle verilen karmaşık sinyaller...* Masadan kalktığımızda karnımın doymasından çok içimin şiştiğini hissediyordum.

Saate baktığımda akşam 8'i gösteriyordu. O sıralar şiddeti bir artıp bir azalan yağmur, Yağız şömineye odun almak için dışarı çıkarken iyice kuvvetlenmişti. Üzerine son anda geçirdiği sarı renkli yağmurlukla verandaya doğru yürürken ise arkasından bir müddet kadar baktım. *Korku filminden çıkma karakterlere benziyor bu adam Deniz, elinde bir balta eksik!*

Dahası, sayesinde yine bir telefon konuşmasını uzaktan izlerken bulmuştum kendimi. *Ki bu duruma bu denli takılıyor olmam, pek çok korku filminden daha korkutucuydu.* Sinirle yerimden fırlayıp hızlı adımlarla mutfağa gittim o an ve derhal ateşe çay koydum. *Öfkeyle kalkan zararla otururmuş, Deniz, sense çayla oturuyorsun. İç, iç. Hararetini alır bari. Sanki ülke fethedecek gibi yerinden kaldırıp sana anca çay demlettiren hayat, başkalarına kim bilir daha neler neler yaptırır...*

Çayın deminin çıkmasını belki bi' on, on beş dakika kadar büründüğüm battaniyenin altında bekledikten sonra tam yeniden öfkeyle kalkacaktım ki, Yağız elinde odunlarla kapıda belirdi. "Dondum burada!" dedim, sinirli bir sesle. "Alt tarafı iki odun getirmek niye bu kadar uzun sürdü acaba?"

Göz ucuyla şöminenin yanındaki metal odunluğun içinde kalmış son birkaç odunu işaret ederek "Beni beklemek yerine bunları mı

yakmayı deneseydin acaba?" dedi. Ardından elindeki odunlardan birazını şömineye, diğer kısmını da odunluğa attı. Üzerindeki yağmurluğu çıkarırken ise gülüyordu. "Ha, illa benim ısıtmamı istiyorsan o başka tabii..."

"Ha... Haa... Haaa!" dedim, alayla. Battaniyenin altından çıkıp kızaran yüzümü yere doğru eğerken bir kez daha carladım. "Görmedim, tamam mı? Görmüş olsam-... " Bu kez öfkeyle kalkışım, fırtınaya dönmüş yağmura eklenen ürkütücü şimşek sesiyle bölündü. Dilimden kopan minik bir inilti beni birkaç adım da sendeletmişti.

"Sakin... Düşeceksin."

"Bir şey olmaz" dedim Yağız'a, façamı düzeltmeye çalışarak. Ardından da mutfağa hızlandım. "Ben-... Ben çay alacağım kendime. En azından içim ısınsın."

Arkamdan "İçine konyak da ekleyeceksen iyi fikir" diye seslendi. "Remy Martin olacaktı üst dolapta. İstersen ben bakayı-..."

"Ben bulurum."

Demi yeni yeni çıkan çayı kupalara doldurduktan sonra konyağı aramaya başladım. Ancak, alt ve üst hiçbir dolabın içinde kendisini bulamıyordum. Kendi kupamı elime alıp salona doğru hızlanırken Yağız'a seslenecektim ki mutfak kapısının eşiğinde kalakaldım.

"Senin konyağı bula-..." Cümlemin kalanını bıçak gibi kesen şey, yeri göğü kaplayan simsiyah bir karanlıktı. Art arda düşen şimşeklerin ardından elektrikler kesilmiş, koca ev karanlığa gömülmüştü. Kalbim korkuyla atmaya başladı o an. Bedenim zangır zangır titrerken elimdeki çay dolu kupa da sallanmaya başladı. On, on beş saniye kadar kıpırdayamadan, tüm vücudum kasılmış halde öylece dikildim. Dizlerim her an kendini bırakabilirdi ve ben sıcak çayla birlikte yerle bir olabilirdim. *Olurdun, Deniz. Senin dünyanın tepetaklak olması bu kadar anlık bir mesele işte.*

Ancak o anda tepetaklak olan ben değil, karanlığın kendisi olmuştu. Zira önce kupayı tutan elimin üzerinde bir sıcaklık hissettim, hemen ardındansa bir çakmağın ucundan yükselen ateş, görüş mesafe aydınlatmaya başladı. Ve şimdi o aydınlığın içinden Yağız'ın yüzü beliriyordu. "Korkma" diye fısıldadı, üzerime doğru bir adım

atarak. "Yanındayım, buradayım." Elimden kupayı alarak hafifçe belimden kavradı. "Gel böyle."

Benimse parmaklarım Yağız'ın üzerindeki gömleğe kilitlenmişti. Yakasını kavramış, karanlıkta onun rehberliğinde yol alırken içimdeki korkuyu da kafesinden dışarı çıkan vahşi bir hayvana yaklaşır gibi temkinle eğitiyordum. *Bağırma, Deniz. Sakın yapma. Sadece nefes al, nefes ver. Burnundan al, ağzından ver.*

Salona geldiğimizde şöminede yanan odunların ışığı, içerisini bir nebze olsun aydınlatıyordu. Yağız, ortada duran sehpanın üzerindeki mumları da yaktıktan sonra beni yavaşça koltuğa oturttu. "Spreyin çantanda mı?" dedi, ardından yumuşak bir sesle.

Başımı 'evet' anlamında salladığımı görünce koltuktan kalkmaya çalışmıştı ki gömleğinin kumaşını parçalarcasına sıktığım ellerimle onu durdurdum. "Gitme-..." *Bu ne demek, Deniz? Kalbinin karanlıktan duyduğu korkuyu, tıpla değil de bu adama tutunarak mı aşacaksın?*

"Tamam" dedi, Yağız. "Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum." Yeniden yanıma oturmuş, iki elini, gömleğini çekiştirdiğim ellerimin üzerine getirmişti. "Korkma-... Sadece, sadece ellerini bana bırak." Sözleriyle birlikte gözlerime onay alır gibi bakarak kilitlediğim parmaklarımı yavaşça çözmeye başladı. Ellerimi nihayetinde gömleğinden ayırdığında ise her iki avcumun içinde de iki tane düğme tutuyordum. Gülümseyerek "Ah" dedi. "En sevdiğim gömleğimdi. Ama dert etme. Önemli değil... Hiçbir erkek şöminenin karşısında gömleğinin düğmelerini koparan bir kadından rahatsızlık duymaz."

Tedirginliğimi azaltmak için beni sinirlendirecek cinsten şakalar yapmaya çalışıyordu yine. Ama ben donup kalmıştım, konuşamıyor, manasızca yüzüne bakıyordum. Alnımdan akan terin şakaklarımdan süzüldüğünü, Yağız'ın elini boynumda hissetmemle anladım. *Terin, şakağımdan şah damarıma dek çizdiği yolun üzerinden başparmağıyla geçmişti.* "İyisin. İyisin, korkma..." dedi, o sıra. Diğer eliyle de yüzümden kavramış gözlerime şefkatle bakıyordu. Oysa hissettiğim korku, karanlıktan ziyade yüzünü bu mesafeden görmemle ilgiliydi. Böylesine cılız bir ışığın altında bile simasının tüm detaylarını nasıl da hafızama kazımış olduğumu idrak etmek, korkunçtu. *Bedenimle*

buluşan ellerinin bu yersiz temasından rahatsızlık duymamam, korkudan öldürüyordu beni.

Avuçları yüz hatlarımda yumuşak dokunuşlar bırakırken "Gözlerini kapadığında da karanlık olmuyor mu?" dedi, birden. "O zaman nasıl korkmuyorsun, nasıl uykuya dalabiliyorsun?"

Yersiz temasın ardından gelen yersiz soruya karşı da bir o kadar savunmasız bir cevap döküldü dudaklarımdan. "Ama korktuğumda-... Korktuğumda gözlerimi açabiliyorum" dedim. Sesim çatallaşmış, göz pınarlarım dolmuştu. "Gözlerimi açtığımda da-... Işığı görebiliyorum."

Mumun gölgesini yansıttığı yüzüne bir gölge de sözlerim düşürmüş gibi olmuştu. Yavaşça saçlarımı okşayarak "Korktuğunda gözlerini açman değil, kapatman gerekir, gazeteci kız" dedi.

"Ama o zaman yine karanlık olur ki" dedim, sesime yerleşen çocuksu bir tınıyla. Dudaklarım titriyor, göğüs kafesim kalp atışlarımla çınlıyordu. "Ben-... Ben hep aydınlık olsun istiyorum."

"Aydınlık..." dedi, kendi kendine hayıflanır gibi. "Sanırım vaat edemeyeceğim tek şey." Sonrasındaysa ağzından ilk defa adım döküldü o an. "Deniz..."

"Efendim?"

"Gözlerini kapat" diye yanıt verdi, kırılgan bir sesle.

Bir müddet yüzüne baktıktan sonra sebebini sorgulamadan gözlerimi kapatmıştım ki çok geçmeden Yağız'ın elleri omuzlarımı yakaladı ve kuş gibi titreyen gövdemi usulca göğsüne yasladı. "Şimdi seni kucaklayabilirim" dedi ardından, sesli bir nefes vererek. Başımı, çenesinin bitip boynunun başladığı yere bir biblo gibi yerleştirirken ise ekledi. "Karanlıktan böylesine korkarken, karanlık bir odada, karanlık bir adamın kollarında gözlerin açık olmamalı."

Gözlerim kapalıydı, algılarım ise büsbütün açık. Köprücük kemiklerinden yükselen o iç gıcıklayan kokusu, ayaklarımın değdiği zemini sarsarken apaçık sersemlemiştim. Aklımın oynadığı acımasız bir oyundu sanki bu. *Alice Harikalar Diyarında Sendromu*... O büyüyordu, ben küçülüyordum. İçimde ipi kopan bir balonun peşinden giderken kara bir delikten geçmişti sanki ruhum. Daha önce hiç tesadüf etmediğim bir yerde, hiç tesadüf etmediğim bir hisle burun

burunaydım. *Fakat kayıp değildim.* Üzerimde sırıtmıyordu bu, geripsemiyordum. Tam aksine kirpiklerime ılık bir rüzgar gibi değen nefesi tenimi ürpertirken bir yerli yerindelik yeşeriyordu içimde. Biçilmiş bir kaftan gibi taşıyordum onu. Ve o an her şey olması gerektiği gibi hissettiriyordu, olması gerektiği şekilde... *Her şey, iyi hissettiriyordu.*

O gece Yağız'ın iki kolu arasında nefes alıp verirken elimle hızlı hızlı atan kalbimi tuttuğumu anımsıyorum ve içerideki kalp atışlarını avucuma almak istediğimi... Eğer alabilseydim, birkaç tanesini mutlaka cebime koyar, saklardım diyorum. Biraz da başka zaman böyle atsınlardı. *İsraf bunlar hep çünkü. İleride lazım olacaklar gibi.*

Elektrikler bir saat kadar sonra geldi, bense kendime pek gelemedim. Zira bir başkasının yanında, hatta odasında dahi uyumayı beceremeyen bendenizi, Yağız'ın göğsünde mışıl mışıl uyumuş olarak bulmuştum. *Yuh artık, ya. Yuh, sana Deniz. Bendenize hiç bok atmo şimdi. Sen bizatihi kendini buldun orada, beni değil. Sorumluluk almayı öğren biraz.* Her neyi ya da kim bulduysam orada, geçirdiğim şokla, panikle bir ilgisi olmalıydı bu durumun. Yaşadığım panik atağı bu kadar çabuk atlatmış olmama ise hiç değinmeyeceğim. *Değinsene, Deniz. Bunu da hemen bir şeylere bağla. Ha bir de hatırlatmak gibi olmasın ama panik atağın sona ermesine rağmen kalp atışların hala düzene girmedi. Bunu da bir ara bir şeylerle ilişkilendir mutlaka.* Allah'ım deliriyorum. Denize düşen yılana sarılıyor. Fakat lanet olsun, bendeniz yalana sarılıyor. *Bak, hala!*

Elektriklerin gelmesiyle gözlerimi yavaşça aralamıştım ki Yağız'la göz göze geldik. Birden yüzümü kırmızılar istila etti o an. *Kalk Deniz, kalk. Yerin rahat galiba, hala yatıyorsun kalk.* "Ben-... Ben kalkayım" gibi bir şeyler mırıldanarak göğsünden başımı kaldırırken Yağız'ın hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Sen uyumaya devam et" dedi, fısıldar bir sesle. Ardındansa yanımdan doğrularak kenarda duran battaniyeyi üzerime örttü.

İstemsiz koluna uzanarak sordum. "Sen-... Sen nereye?"

"Hazır senden ellerimi geri almışken, şömine için odun kesece-ğim" dedi, kapıya doğru yürürken. *Evet. Yine yaptı aynı şeyi. Tek bir sözüyle ortamdaki havayı tümden değiştirdi.*

"Şömineye direkt kendini atsana sen" diye bağırdım. "Odunla aynı işlevi göreceğinden eminim."

"Yok" dedi, duraksayarak. Yüzünü bana döndüğünde gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Açıkçası benim ısıtmak için daha iyi tekliflerim olurdu." *Biraz evvelki şefkatli tavrı gitmiş, alaycılığı yine devreye girmişti hemen.* Antreye doğru yöneldiğindeyse bir kez daha durak-sadı. Girişteki aynalı, ahşap bir dresuarın üzerinde duran vazoya uzanıp taze koparılmış gül demetlerinden birini seçti. Ve o mesafe-den, ki epey uzak ve girintili bir noktaydı, gülü tam elime gelecek şekilde bana doğru fırlatıp seslendi. "Üstelik odun değil, bir centil-menim."

Elimde bir adet kırmızı gülle koltuğa çivilenmiş gibi kaldım. Bir an gözümün önüne kaçırıldığım gün gelmişti. En son herhangi bir şeyi, bu kadar uzaktan tutup kavradığımda, bir sandalyeye bağlı halde oturuyordum. Uzak mesafeden elime böylesine isabetli bir şekilde atılan şey ise nefes spreyimdi. *Oraya gelip seni kurtaran o adam da aynısını yapmıştı, Deniz. Elini aynen böyle alttan tutup yukarı doğru yavaşça bombeleyerek atmıştı spreyi eline. Aynı şey gibi-... Yağız'ın gülü attığı gibi. Yani ona benzer manevralarla-...* Aklımdaki düşün-celeri dağıtmaya çalışır gibi başımı hızlı hızlı salladım o an. "Yok ar-tık, Deniz!" diye söylendim kendi kendime. O kabus gibi geceyi ha-tırlamaya yer arıyordum sanki. Hoş, sözüm ona bu 'centilmen' adam sağ olsun, yer aramama dahi fırsat vermeden direkt yer gös-teriyordu bana.

Benimle böyle üstten, böylesine teklifsiz konuştuğu zamanlar, gü-cüm yetse oracıkta boğazına yapışacak gibi hissediyordum. Kelime haznem yetse çok ağır laflar edeceğim. Boyum yetse yüzüne bir tekme savuracağım. Ama yetmiyordu işte. Bu adama, sözlü veyahut fiziksel bir direniş sergilemeye yetemiyordum. Bu sebepten, 'yete-memek' kaynaklı bir yarımlık, bir azlık, bir eksiklik, nereden baksam bir olmamışlık vardı içimde. *Ve ben o boşluğu kapatmaya çalışırken sakız gibi uzayıp kalmaktan korkuyordum.*

Yarım saat kadar sonra içeri giren Yağız'ın ilk işi elindeki odunları şömineye yerleştirip cılız ateşi harlamak oldu. *Benimse yarım saattir tek işim, pencereden dışarı kaçamak bakışlar atarak onu seyretmekti. Elindeki baltayla iki odun kırıyorsa beş ayrı da telefon görüşmesi yapıyordu. Hal ve tavırlarından ise oldukça gergin olduğu kabak gibi ortadaydı.*

"Uyumamışsın" dedi o an, şöminenin başından kalkarken. Bir yandan da ellerini birbirine vurarak avuçlarındaki odun kalıntılarını temizliyordu.

"Kendi evimin dışında pek uyuyamam ben" dedim, hissiz bir tonda. "Huzursuz oluyorum biraz."

Yağız, sözlerimin ardından yüzüme bir bakış atıp hole yöneldi ve koridorun sonundaki odaya gitti. Geri geldiğinde yanında şifreli sistemle koruduğu siyah sırt çantası vardı. Çantayı görünce birden gözbebeklerim büyümüştü. *Ne uğraşlar verip açamadığın çanta bu, Deniz. Rüyalarına dek giren çanta!*

Karşımdaki koltuğa oturup çantanın şifresini girdiğinde ise fermuar kolaylıkla açıldı. Ardındansa elini, kucağında tıpkı bir hazine gibi tuttuğu çantanın içine soktu. Saniyeler sonra işaret ve orta parmağının arasında tuttuğu bir kitap çıkardı çantanın içinden. Kitabın üzerinde 'Kurşun Asker' yazıyordu. *O kitaptı bu. Evime geldiği ilk zamanlarda sehpanın üzerinde gördüğüm ve elimi değdirmeye çalıştığımda hızla geri alıp çantasına koyduğu o çocuk kitabı... Kurşun Asker.*

"Bir de böyle dene" dedi Yağız, kitabı son derece temkinli, hatta tereddütlü bir tavırla elime tutuşturduktan sonra. Ardındansa evin ışığını görece azaltarak karşımdaki koltuğa uzandı.

O, bir elini alnına yaslamış gözlerini tavana dikerek düşüncelere dalmışken bense elimdeki kitabı, içime yerleşen tuhaf bir kaygıyla incelemeye başlamıştım. Son derece eski bir baskıydı bu. Yine de oldukça yıpranmış olmasına rağmen özenle korunduğu belliydi. *Karşımdaki adamın bu kitabı özenle koruduğu belliydi.*

Gece, bulanık zihnimi belirlilik ve belirsizlik arasında dalgaların dövdüğü taş gibi yontuyordu. *Yirmi beş yaşında bir kadın, hepi topu*

bir çocuk kitabından ölesiyle korkuyordu çünkü. İçimdeki ürpertiye inat, dışarıda sakin sakin yağan yağmura bakarak ciğerlerime derince bir nefes çektim o an ve şöminenin sarımsı ışığı altında Kurşun Asker'i okumaya başladım.

"Bir zamanlar her biri kurşundan dökülmüş yirmi beş tane asker vardı. Kırmızı ve mavi üniformaları içinde dimdik durur, tüfeklerini her daim omuzlarında tutarak doğruca ileri bakarlardı. Tıpatıp birbirine benzeyen bu askerler içinde yalnızca biri diğerlerinden farklıydı. Kurşun, en son o askerin kalıbına dökülmüştü. Fakat yirmi dört askeri meydana getiren kurşun, o askerin kalıbına gelince azalmış ve kalıbın yalnızca bir bacağını doldurmaya yetmişti. O sebeple askerin sadece bir bacağı vardı. Ama o yine de diğerleri gibi sapasağlam ayakta duruyordu.

Bir gün bu askerler doğum günü hediyesi olarak bir çocuğun evine gönderildiler. Çocuğun onları gördüğünde ilk cümlesi, ellerini çırparak "Kurşun askerler!" oldu. Çocuk hepsini itinayla bir masanın üzerine yerleştirmişti. Yalnız o masada onlardan başka daha pek çok oyuncak vardı. En ihtişamlısı ise mukavvadan yapılmış dev bir şatoydu. Küçük pencereleri olan şatonun ön tarafında da yapay ağaçların çevrelediği küçük bir gölü andıran yatay bir ayna vardı. Gölün üzerinde balmumundan yapılmış kuğular yüzüyordu. Fakat tüm bunlardan daha güzel olan şatonun ön kapısında duran bir kızdı. Kağıttan yapılmış bu bebek, eteği kabarık bez bir elbise giyiyordu. Omzunda şal gibi duran minik mavi bir kurdele, ortasında da parlak bir pul vardı. Küçük kız kollarını bir balerin gibi ileri uzatıyordu. Bacaklarından bir tanesini ise geriye kaldırmıştı.

Bir bacağı olmayan kurşun asker, dansçı kızı görür görmez kendisine benzetti. Kızın geriye kaldırdığı bacağını fark etmeyip onun da tıpkı kendisi gibi tek bacağı olduğunu düşündü. "O bana ne güzel bir eş olur" diye geçirdi içinden. Günler boyu hep o kızı izledi kurşun asker. Kollarını kendisine açmış halde duran bu ihtişamlı kızdan gözünü bir kere olsun ayırıp başka bir tarafa bakmadı.

Günlerden bir gün kuvvetli bir fırtına çıktı. Açık camdan giren rüzgara kapılan küçük kurşun asker pencereden aşağı düşüp sel sularına kapıldı. Küçük çocuklar onu yol kenarında buldular ve akan minik dereciklerin içinde gazeteden yaptıkları küçük bir kayıkla yüzdürdüler. En sonunda büyük bir akıntıya kapılan kurşun asker, su onu denize getirdiğinde bir balık tarafından yutuldu. Balığın midesi çok karanlıktı. Bir zaman kadar o karanlık midede seyahat eden asker, bir gün balığın ağzından içeri bir ışık huzmesi girdiğini gördü. Gözlerini açtığında ise kendini yine aynı yerde, aynı çocuğun evinde bulmuştu. Balık, bir balıkçı tarafından tutulmuş ve evin hizmetçisi tarafından satın alınarak eve getirilmişti. Ne şanslıydı kurşun asker! Balığın midesinden alınarak tekrar aynı masanın üstüne koyulmuştu.

Gözleri hemen küçük, tatlı dansçı kızı aradı. İşte oradaydı! Tek ayağının üzerinde kollarını ona açmış duruyordu. Onu hep beklemişti demek. Kurşun asker çok duygulandı. Neredeyse ağlayacaktı. Fakat sonra içinden 'askerler ağlamaz' dedi. Bir süre kadar öylece durdular. Asker kıza, kız da askere baktı ama birbirlerine hiçbir söz söyleyemediler. Tam o anda evin çocuğu geldi. Artık kurşun askerle oynamak istemediğine karar vermişti. Ve bir anda askeri alarak kor alevlerle yanan şöminenin içine attı.

Ateşler içinde kalan kurşun asker erimeye başlamıştı. Küçük sevgilisinin gözlerine bakarak hızla eriyordu. Yine de tüfeğini dimdik omuzunda tutuyordu. Korkunç bir sıcaklık hissediyordu aynı zamanda. Ama bu sıcaklığın aşkından mı yoksa ateşten mi olduğunu bilmiyordu.

İşte ne olduysa tam o anda oldu. Pencereden içeri kuvvetli bir rüzgar girdi. Esintiye kendini bırakan dansçı kız ise bir hava perisi gibi süzülerek şömineye doğru uçtu ve ani bir parlama ile ateş aldı.

O gece iki sevgili alevlere karışıp yandılar. Sabah olduğunda evin hizmetçisi şöminenin başına gelip külleri çıkardığında askeri, küçük kurşun bir kalp şeklinde buldu. Ancak kızdan geriye kömür kadar kara olmuş pulların dışında hiçbir şey kalmamıştı."

Kitabın son sayfasını da çevirdikten sonra kapağın iç tarafına el yazısı ile yazılmış şöyle bir not gördüm:

"Sevgili oğlum,

Biliyorum, şimdi bu sayfaya anlamayan gözlerle bakıp kitabın sonuna öfkeleniyorsun. Ama bir gün, büyük bir adam olduğunda bu hikayeyi tekrar okumanı istiyorum. Yazarın neden böyle bir son yazdığını o vakit anlayacaksın.

- Baban."

Elimdeki kitabı yavaşça sehpanın üzerine bıraktığımda gözlerim dolmuş, boğazımda sanki dev bir yumru oluşmuştu. Kalktım. Ayakucumda duran battaniyelerden birini karşımdaki kanepede uyuyakalan Yağız'ın üstüne örttüm. Şöminede yanan ateşin turuncuya çalan rengi yüzüne vurmuş, yanakları pembeleşmişti. Kirpiklerinin gölgesi ise karanlığın içinden yay gibi çıkarak burun hizasına doğru uzuyordu.

Elimi hızla inip kalkan göğsümün üzerine getirdim o an. Hayatımda ilk defa hissettiğim bir şeydi bu. Ilık ılık tüm vücuduma doğru yayılan, kalbimi çarptıran, gözlerimden aşağı süzülmek isteyen ama en çok da parmak uçlarımda duyumsadığım bir şey. *Dokunma isteği.* Bir şeyleri keşfeder gibi dokunmak... Parmak uçlarımla hafızam arasında bir köprü kurmak istiyordum. Dokunup biriktirmek, dokunup hatırlamak istiyordum. *Yapamıyordum.* Bir elim kalbimi tutuyor, diğer elim ise yumruk olmuş, ileri uzanmak isteyen parmaklarımı zincirler gibi sıkıyordu. Daha önce avuçlarımın hiç bu kadar boş olduğunu hissetmemiştim, diye geçirdim içimden. Yüzünü avcumun arasına almak istemezden evvel, avuçların neye yaradığını bilmezdim. *Neler söylüyorum.*

Bir düşten ani bir şokla uyanır gibi kendimi silkeledim birden. Hızlı adımlarla geri dönüp koltuğa uzandığımda üzerimdeki battaniyeye

daha sıkı sarıldım. *Ne oluyordu bana böyle?* Resmen avarelere dönmüştüm. Çocukluğunda sonunu anlam veremediği bir masal kitabını hala çantasında gezdiren bu tuhaf adam, beni dağıtmıştı. *Babası onunla bir kadeh rakı içme sözünü tutamasa da o, babasının hediye ettiği masal kitabının sonunu çözmeye kararlı görünüyordu.*

İçinde boğulduğum düşüncelerle, büründüğüm battaniyenin altından bir şöminede yanan ateşe, bir de Yağız'ın yüzüne baktım o an. Sanırım artık emindim. Bir çocuk kitabının aksine, o gece yanarak kalp şekline dönüşen kurşun asker değil, bendim.

Gözümden ince bir damla süzülüyordu şimdi. Yüzümden bir şerit gibi geçip başımın altındaki yastığa varan ıslaklık, yedi yıl aradan sonra şahit olduğum ilk gözyaşıydı. *Hala ağlayabiliyordum. Unutmamıştım. Ağlayabiliyordum. Demek ki sahiden hayattaydım.*

Bu... Çılgıncaydı. *Benim için öyleydi.* Gözümden bir damla yaş aktı; Sanki bir kuş kanat çırpıp uçtu. Bir bebek ilk adımını attı. Tutukevlerinin kapısını açtılar. Tel örgüler yırtıldı. Rüzgarı arkasına alan beyaz bir at denize doğru koştu. Bir yerlerde muhakkak böyle bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Uzaklarda, çok uzaklarda özgürlüğe dair bir şeyler oldu. *Biliyorum.*

Oradaydım, gözlerimle gördüm.

Sıradan, kusursuz günler

16. yüzyılın önemli bilim insanlarından Kimyager ve Doktor Paracelsus, gün içinde bastırılan duyguların, geceleri uyku esnasında görülen rüyalar aracılığı ile ortaya çıkabileceğini savunarak şu çarpıcı benzetmeyi kullanır:

"Rüyalarımız, ruhumuzun gizli dünyasını gösteren bir mikroskoptur."

21. yüzyılın pek de önemli olmayan tatlı su insanlarından Gazeteci Deniz Doğanay ise Paracelsus'un bu sözlerini kendince şöyle devam ettirir:

"Ve rüyalarımıza mikroskopla bakmaya başladığımız zaman, gerçeklikle aramıza kocaman bir teleskop girer."

Zira benim mikroskopumun spot ışıkları uzun zamandır sadece tek bir kişinin üzerindeydi. Ki bu, o kişiyle aramda oluşan yakınlığın, kendimle arama giren uzaklığa dönüşmeden uykumdan uyanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu, rüyalarım kabuslara evrilirken, dönülecek son virajdı.

Daha önce hiç gelmediğim yabancı bir evdeydik. Üzerinde çeşit çeşit yemeklerin bulunduğu, güller ve mumlarla süslü romantik bir masada karşılıklı olarak oturuyorduk. Yağız aniden ayağa kalkıp yanıma geldi o an. Ve masada duran çatalı eline alarak her yemekten

biraz biraz yedirmeye başladı bana. "Bu yemeklerin hepsini farklı farklı restoranlardan sipariş ettim" diyordu ikide bir. "Hiç tanımadığın insanlar yaptı bu yemekleri. Elleriyle yaptılar. Bir sürü el. Her yer el. El de el." Gülüyordu. "Aç ağzını."

Her birini yüzümde bir ekşime ile zorlaya zorlaya mideme indiriyordum. Ben yemeğimi yerken Yağız ani bir hareketle masadan aldığı bıçağı avucuna dayayıp elinde bir kesik açtı. "Kan..." dedi, kahkaha atarak. Bileklerinden aşağı süzülen kanı üzerimdeki elbiseye akıtıyordu. "Oluk oluk kan..."

Ardından hiçbir şey dememe fırsat vermeden masanın arkasına yöneldi ve salondaki ışıkları söndürdü. "Karanlık..." dedi, aynı alaycı tutumla. Işıkları bir açıyor, bir kapatıyor, kötü kötü gülüyordu.

Ben ağlamaklı gözlerle yüzüne bakarken ise bir anda yanımda bitti. Ne olduğunu anlayamadan gövdemi hızlıca kucaklayıp evin merdivenlerine yönelmişti. Benim ağzımdan çığlıklar koparken Yağız'dan kötü bir kahkaha sesi yükseldi o an. "Seks!" dedi sonra, haince sırıtarak.

Ve sonra... Sonrası yok.

Rüyanın kapanış sahnesi buydu.

Uyandığımda yastığım terden sırılsıklam olmuştu. Aynaya bakmamla ise dudağımın sağ üzerindeki uçuğu fark ettim. *Allah seni kahretsin, Deniz. Utanmadan uçukladın mı bir de?*

Utana sıkıla salona gittiğimde kahvaltı masasında oturan Yağız'ın, yüzüme kaçamak bir bakış attığını sezdim. "Rüyanda beni mi gördün?" dedi, ardından. Parmağıyla dudağını işaret ederek. "Uçuk çıkarmışsın korkudan."

"Ya sen-... Kahvaltını yapsana sen! Allah Allah..." *İşin zor, Deniz. Bu adamın bilmemesi gereken meseleleri sezinlemekte üzerine yok!* İyi, bilsindi. Rüyama kadar bilsindi! Bilmekle yetinmeyip bir de söylesindi! Halbuki bir gün önce dağ evinden Görgülü Apartmanı'na dönerken kısa bir an için de olsa daha iyi anlaşır gibi olduğumuzu düşünmüştüm. Aramızdan kalkan malum sırrın da etkisiyle belki, ara sıra da olsa tartışmadan iletişim kurmayı başarmıştık. *Bu ılımlı rüzgar, bir gün mü sürecekti yani?*

Ben içimden Yağız'a kurulurken telefonum çalmaya başladı. Tanımadığım bir numaraydı bu. Başıma gelenlerden sonra tedirgin bir sesle cevapladım aramayı fakat bir dakikalık süren görüşme sonlandığında yüzümde oluşan ifade tedirginlikten başka her şeye benziyordu.

Öyle ki Yağız'ın dahi ilgisini çekmişti. "İyi misin?" dedi, masadan kalkıp yanıma gelirken.

"Ben-..." Ellerim hızla ağzımı kapattı. "Ben kazanmışım!"

"Neyi kazanmışsın?"

"Ben-... Yani tabii çok büyütülecek bir şey değil ama-... Yine de... Kazanmışım!" Kelimelerimi güçlükle toparlıyor, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum.

"Neyi kazanmışsın?" diye yineledi Yağız. Ardındansa alaycı bir ifadeyle ekledi. "At yarışı falan mı oynadın?"

Ellerimi göğsümde birleştirerek küçük bir kahkaha attım. "Ödül almışım! Üç gün sonra tören varmış! Çok-... Çok saygın bir platform-..." Birden yüzüm kızarmaya başladı. "Karaatay dosyasıyla... Yılın-... Yılın Cesur Kadın Gazetecisi seçmişler beni."

"Ne?" Yağız'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim aydınlık bir ifade oluştu. "Sen-... Ciddi misin?"

"Evet!" Ellerimi iki yana açtım. "Evet, çok ciddiyim!"

O an tuhaf bir şey oldu. Ellerimiz aynı anda birbirimize doğru hareket etti. Ardındansa sanki aramızda örülü gizli bir duvara çarpmışlar gibi kısa sürede geri çekildiler. *Bir şaşırır gibi olduk önce buna, sonra ise gülümser gibi.*

"Bu-... Çok iyi! Gerçekten süper bir haber bu" dedi, Yağız. "Tebrik ederim." Elini çekimserce bana doğru uzattı tekrar.

"Teşekkür ederim-..." Uzattığı eli, temkinli bir ifadeyle tuttum. Birbirimizin yüzüne gözlerimizi kırpmadan bakarak bir süre kadar tokalaştık. Elimi avcunun içinden geri çekerken ise parmaklarımı nazikçe okşamıştı.

İçimde yükselen kıpırtıyla salondan yatak odama geçip gardırobumu açtığımda yüzümün düşmesi uzun sürmedi. "Ne giyeceğim

ben ya!" Odanın içinde volta atarak içime içime dertlenmeye başladım. "Hiçbir şeyim yok resmen! Ne renk giyeceğimi bile bilmiyoru-..."

O sıra Yağız kapımı tıklatarak içeri doğru seslendi. "O zaman şöyle yapalım... İş çıkışı ararsın? Sehpanın üzerine numaramı bıraktım."

Kapıdan dışarı başımı çıkarttığımda burun buruna geldik. "Ne-... Seni mi? Neden?"

"Törende ne giymeyi düşünüyorsun?" dedi, iç çekerek. "Muhtemelen alışveriş yapman gerekecek. Ve-... Kıyafet seçimine tek başına karar vereceğini söyleme bana. Kürsüde seni görünce verdikleri ödülü geri almalarını mı istiyorsun?"

"Ben-... Hayır da... Yani, yine de niye senle-..."

"İyi, tamam" dedi, kendinden emin bir sesle. "Anlaştık o zaman. İşin bittiğinde ararsın."

Neydi şimdi bu, Deniz? Randevu mu? Bir dakika, sen şimdi bu Yağız yabancısı olacak adamla ciddi ciddi buluşup alışveriş mi yapacaksın?

Cevap versene?

Bir de pişmiş kelle gibi sırıtıyor!

İş yerinde bir türlü geçmek bilmeyen günün ardından Taksim'e çıkarken kalbim de yerinden çıkmak üzereydi. *E çünkü sen ister kabul et, ister etme, istersen bana hiç cevap verme, bu basbayağı randevu, Deniz!*

Hava usul usul çiselerken, elimde kırmızı bir şemsiyeyle İstiklal Caddesi'nin girişine geldiğimde ise durdum. Saat tam 14.45'i gösteriyordu. *Bir de utanmadan on beş dakika erken gelmişsin, Deniz! Bu yetmezmiş gibi kırmızı ruj da sürmüşsün. Senin halin hal değil.* Değildi valla. Biraz kilo almış ya da vermiştim. Birkaç santim uzamış ya da kısalmıştım. Tarifsiz bir şekilsizlik içindeydim. Dudağımın uçuklamasının üstüne, gün içinde stresten olacak, iki kaşımın tam ortasında da bir sivilce çıkmıştı. *Tam ödül töreni öncesi bir de. Harika!*

Kafamda kılıksızlığıma dair derin analizler yaparken, bir yandan da ayağımla önümdeki su birikintisiyle oynuyordum. Öğleden sonra

bastıran sağanak o sıralar sakinlemiş, şemsiyemin kenarlarından süzülen damlalar seyrekleşmişti. Ancak ben her geçen dakika elimdeki şemsiyeyi önüme daha fazla eğiyor, suratımda yerleşik hayata geçen sivilcileri ve dudağımdaki uçuğu kamu yararı güderek olabildiğince saklı tutuyordum. Yine de yüzümde anlamsız bir tebessüm vardı. Lou Reed'in sesi, kulağımda takılı kulaklıklardan içeri dalga dalga yayılıyordu. *O kadife sesiyle meşhur 'Perceft Day'i söylüyordu Lou. 'Ne kusursuz bir gün!' diyordu.*

Kendimi şarkının büyüsüne kaptırmış, caddeden geçen ayakkabıları seyrediyorken, yüzüme siper ettiğim şemsiyenin altından bir kafa girdi içeri. Ve soğuk elini, şemsiyeyi tutan elimin yanına getirerek metal gövdenin bir ucundan kavradı.

Epey ıslanmıştı. Saçları yağmurdan tel tel ayrılıp kulaklarına ve alnına düşmüştü, saçlarının uçlarından süzülen damlalar boynuyla elmacık kemiklerinden iki ayrı yol çizerek aşağı doğru iniyordu. Islak kirpikleri ise iri kahverengi gözlerinin etrafına adeta çit çekmiş gibiydi.

Bense donakalmıştım. Sadece kulaklıklarımı çıkarmayı değil konuşmayı da unutmuş olacağım ki, hediyelik eşya seçer gibi bakıyordum Yağız'ın yüzüne. Beş on saniye kadar hiçbir şey konuşmadan öylece durduktan sonra Yağız, sakin tavırlarla elini kulağıma götürdü ve kulaklığın tekini alarak kendine taktı. Ardından hafifçe tebessüm etti duyduğu şarkıya.

♫ ♫

Yağmur damlaları şemsiyenin etrafından aşağı doğru dağılırken, o şarkı da iki ayrı uçtan kulaklarımıza dağılıyordu. Islak kirpikleri, gözlerime meydan okurcasına sabitlediği bakışları ve yüzüme değen sıcak nefesi bir şeyleri dağıtmak için yeterliydi. *Ayaklarım karıncalandığını hissediyordum o an fakat yere bastığımı değil. Yerçekiminin işlemediğine yemin edebilirdim.*

Bir müddet Perfect Day'i bir kulaklığın iki ayrı ucunda hiç konuşmadan dinledik. Şarkının sonlarına doğru yüzünü bana hafifçe yaklaştırdı, burnumu teğet geçen dudaklarını boşta olan kulağıma dayadı. Ve fısıldarcasına konuştu. "Uçuk için pek faydalı olmayabilir ama..." dedi. "En azından şu sivilcelerine diyorum, yara bandı mı yapıştırsak? Gün boyu şemsiyeyle kapatamazsın."

Kalbimi bir tarla olarak işletseydim ve mahsul yetiştirme hakkı da ona ait olsaydı, sanıyorum her gün yüzlerce tohum ekip yüzlerce de fidan sökerdi. Ne çorak bırakır ne yeşertirdi beni. Başıma bir korkuluk bile dikmezdi muhtemelen. *Sürüncemede bırakılmaktan daha öte korku mu olur?*

Kulaklıklarımı hızlıca çekip çantama koydum o an ve öfkeli adımlarla caddeye doğru ilerlemeye başladım. 'Senin yüzünden bastı o sivilceler, uçuklar!' diyemedim tabii. *Daha neler neler diyemedim.*

Üç beş adım atmıştım ki arkadan tekrar şemsiyenin altına girdi. "Bence iyi fikirdi. Daha ne kadar şemsiyeyi eğip gizleyeceksin ki? Yağmur elbet dinecek."

Kolundan ittirerek hızlandım. "İki metre!"

Hiç aldırış etmiş gözükmüyordu. Birkaç adım sonra yine arkamdan gelip şemsiyenin altına girmeyi başardı. "Şemsiye senin elindeyken iki metre kuralını uygulamak kolay tabii" dedi. "Dağ evinde, benim şemsiyemin altındayken hiç yoktu metreler... Yağmurun altında santim santim yaklaşıyordun yanıma o gün." Ardından bir hamleyle elimdeki şemsiyeyi ele geçirdi. "Ver şunu da..."

Böyle zorbalık görülmemiştir. Bir kez daha sinirle çıkıştım. "İki metre diyorum ya, gitsene!"

Güldü. "O halde yanıma plaj şemsiyeyle gelecektiniz hanımefendi."

'İki metre' kavgasıyla şekillenen sözlü atışmalar eşliğinde heykelden Galata'ya kadar yürüdük. Attığımız her adımda yağmurun şiddetini azaltmış gibiydik. Tünele geldiğimizde ise yağmur dindiğinden plaj şemsiyesine gerek kalmadan günü kurtarmayı başarmıştık.

Alışverişe başlamadan önce civardaki küçük bir kahve dükkanına girip salep söyleme fikri, kimden çıktı emin değildim. *Ama yaşanıyordu işte, Deniz. Sana bunun bir randevu olduğunu söylemiştim.*

Salepler geldiğinde tedirginliğim daha da arttı. Zira içecekten alınan ilk yudum sonrasında mutlaka bir şeyler söylemek gerekiyordu fakat o kahverengi gözlerini yüzüme düşürmüş bakarken hiçbir şey konuşamıyordum. Salepten aldığım beşinci yudumdan sonra ise açıldım.

"Sokaktaki adamlarını göndermişsin" dedim, rahat görünmeye çalışarak. "Şimdi de böyle açıktan karşımdasın, yani dışarıdasın. Ne tuhaf... Yalanını öğrenmem değil, yalanını öğrendiğimi bilmen bir şeyleri değiştirdi." Bir an duraksadım. "Yani, öyle de değil sanırım-... Şöyle..." Parmağımı yüzüne doğru uzatarak sıralamaya başladım. "Yalan söylediğini öğrenmiş olduğumu öğrendiğini, ben öğrendikten sonra böyle oldu."

Parmağımı hafifçe yakalayarak güldü. "İkimizin üzerine her zaman bu kadar çok düşünüyor musun?"

Elimi hızla geri çekerek "Rüya aleminde yaşıyorsun sen" dedim. *Aç ortayı Deniz, aferin sana.*

"Yok" dedi, sırıtarak. "Yani yerleşik bir yaşam değil, ara sıra bi' uğruyorum öyle. Bazı ziyaretlerim oluyor, sonrasında da işte-..." Elini yanımızdan geçen garsona uzattı. "Pardon bi' uçuk-... Ah çok af edersiniz... Bir kaşık rica edebilir miyim? Çay kaşığı olsun, lütfen."

"Ben de bir tane bıçak rica edebilir miyim garson bey?" diye mırıldandım, dişlerimin arasından. "İşte kan tutuyor, kan tutmasa..." *Şeytan diyor, çak şunun suratının tam ortasına! Seri şekilde tokatla, al tüm hıncını. Ama aslında yok, şeytan değil, direkt ben diyorum bunu, ben. Kötü düşüncelerim için sorumluluk almasını bilmeliyim.*

Yarım saat kadar sonra kafeden kalkıp caddeye tekrardan çıktığımızda omuzlarımdan tutarak birkaç mağazaya soktu beni. Şık ama oldukça iddiasız kıyafetleri işaret ediyordu sürekli. *Emekli edebiyat öğretmeni değilsin, Deniz.*

Sonunda seçtiğim üç-beş parça kıyafetle kabine girmeyi başardım. Üzerimdeki kazağı çıkarıp sırasıyla hepsini denemeye başladığımda Yağız'ın seçtiği fakat ilk başta burun kıvırdığım bazı giysilerin üzerimde hiç de fena durmadığını fark ettim. *Çok da zevksiz değilmiş adam, Deniz.* Satın alacaklarımı bir köşeye, vazgeçtiklerimi kabinin diğer tarafına ayırdıktan sonra sıra biraz önce denediğim ama büyük geldiği için Yağız'dan bir küçük bedeniyle değiştirmesini istediğim gömleğe gelmişti. Kabinin kilidini açıp elimi dışarı uzatarak Yağız'a seslendim o an. "Getirdin mi XS'yi?" Hiçbir cevap gelmemişti. "Hey! Orda mısın? Sana diyorum!"

Yağız'dan hala bir karşılık alamayınca sinirle elimi kilide götürdüm. Tam kapıyı yeniden kilitleyecektim ki, bir anda kapı içeri doğru hızlıca açıldı ve saniyeler içinde Yağız soluk soluğa bir halde kabinden içeri girdi.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu birden. Altımda pantolonum olmasına rağmen üzerimde yalnızca iç çamaşırım vardı. Çığlık atmak istiyordum ama Yağız'ın ağzımı kapatan eli, buna müsaade etmiyordu. "Şişt... Şişt... Sakin! Sakin ol. Bir şey yok-..."

Ellerini ağzımdan ittirerek fısıltıya benzer bir sesle bağırdım. "Ne yapıyorsun sen ya? Ne işin senin burada?" Bir yandan da kollarımı göğsümde kavuşturarak bedenimi kapamaya çalışıyordum.

Parmağınla sus işareti yaparak "Kabin görünce dayanamıyorum, giriyorum işte" dedi. Kafasını öte beri çevirerek konuşuyor, tuhaf ve kısmen telaşlı görünüyordu.

"Sen-... Sen hasta mısın ya? Çık dışarı! Ya... Çıksana dışarı! Bak, bağıracağım şimdi! Herkesi toplayacağım buraya, rezil olacağız ikimiz de. Çık dedim, dışarı!"

"Biraz sakin olur musun?" dedi, derince bir nefes vererek. "Sadece-... Başka hiçbir kabinde yer kalmamıştı. Ben de-..." Elinde gömleğimin yanında tuttuğu bir tişörtü işaret etti. "Ben de vakit kaybetmemek için bunu burada deneyeyim dedim." Ardındansa elindeki gömleği bana doğru uzattı. "Al, dene hadi." Uzattığı gömleği hızla kavrayıp göğsüme bastırdığımda gülmeye başlamıştı. "Ya bu arada" dedi, alaycı bir tonla. "Elinin altındakileri de saklamana gerek yok. İçi boş sütyenler ilgimi çekmiyor. "

"Kes sesini!" Sinirden başım dönmeye başlamıştı. "Denemeyeceğim ben hiçbir şey-... Çık buradan."

"E iyi, sen bilirsin" dedi, elinde tuttuğu tişörtü göstererek. "Ben deneyeceğim." Üzerindekileri bir çırpıda çıkarıp askıya asmıştı. Bense ona hiçbir karşılık veremeden, Yağız'ın çıplak göğsüne kilitlendim. *Evet, o benimkilere değil, ben onunkilere kilitlendim.* Şakaklarımdan aşağı terler boşalıyordu. *Sen kendi çıplak bedenine bile uzun süre maruz kalamazsın ki, Deniz? Eh be kızım, al sana randevu!*

Yağız'ın bendeki değişimi fark etmesi ise uzun sürmemişti. Yüzündeki alaycı ifadeyi yarıda keserek avuçlarımın arasında sıkıca tutup göğsüme bastırığım gömleği eline aldı. "Sen-... Düğmelerini koparmadan ben alayım elinden şunu" dedi, yumuşak bir sesle.

Kaskatı haldeydim. Kımıldayamıyordum. Ve dahası Yağız bunun farkındaydı. Avuçlarımın arasından aldığı gömleği, üzerime son derece sakin hareketlerle geçirdi. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmamıştı. Ki yine de ikide bir "Bakmıyorum-... Gerçekten bakmıyorum" diye ekleyip kendini savunmaya çalışıyordu.

Gömleği üzerime geçirdikten sonra "Düğmelerini iliklemen gerekiyor" dedi, sesli bir nefes vererek.

Sözlerini başımla onayladım. Titreyen ellerimi kaldırıp düğmelerin üzerine getirdim. Fakat parmaklarım uyuştuğundan hiçbir düğmeyi hareket dahi ettiremiyordum.

Yağız, başarısız denemelerimi kısa bir süre kadar izledikten sonra ellerini gömleğime getirdi. "Ben iliklerim." *İliklersin. Sen önce iliklersin, sonra çözersin. Derken bir daha iliklersin. Bense arada bir gerilip bir gevşediğimle kalırım.*

İlikleme işleminin ardından beni kollarımdan tutarak aynaya çevirdi. "Eee... Beğendin mi?" dedi. "Alıyor muyuz?" *Hiçbir cevap veremiyor, sadece boş bakışlarla aynaya bakıyordum.* Yağız'sa bunu 'onay' kabul etmişti. "Alıyoruz" dedi, vücudumu yeniden kendine doğru çevirerek. Ardından elini yeniden üzerimdeki gömleğe uzatmıştı ki bir adım geri çekildim.

"Bırak-... Ben-... Ben yaparım."

Sözlerim, Yağız'ın yüzündeki o öldürücü tebessümü tekrar takınmasını sağlamıştı. Biraz evvel aramızda açtığım mesafeyi attığı tek bir adımla yeniden daralttığında sırtım kabine dayandı. Ben kapana kısılmış fare gibi titrerken o, elini yavaşça kabine dayayarak gözlerime meydan okur gibi bakmaya başladı. "Yap hadi" dedi, cesaret kırıcı bakışlarla.

Buz kesen parmaklarım düğmeleri birkaç kez yoklasa da isabetli bir şeyler çıkmıyordu ortaya. *Çünkü yapamıyordum.* Ellerimdeki uyuşma şu lanet kabinden çıkabilmek için üstümü giymemi imkansız hale getirmişti.

O sıra Yağız dümeni tekrar devralarak ellerimi yavaşça gömleğin üzerinden çekti ve düğmeleri hızlı hızlı çözmeye başlarken bir yandan da bilmiş bir tavırla "Merak ediyorum" dedi. "Düğmelerini iliklerken göremediğimi, çözerken göreceğimi mi zannediyorsun?" Gömleği tamamen çıkardığında çenemin altından hafice kaldırarak fısıldar tonda ekledi. "Oysa şu an sende görülebilecek tek şey..."dedi, başparmağını hafifçe dudaklarıma değdirerek. "Sağ tarafındaki şu minik uçuk... Ve korkarım bu gece diğer tarafında da çıkacak."

Kal gelmek, denir ya... Kal, sana gelmemiş, Deniz. Sen Kal'a gitmişsin. Sen 'Kal' olmuşsun! Ben serçe parmağımı dahi kımıldatamazken Yağız, gömleği çıkarmış ve askıdaki boğazlı kazağımı ağır hareketlerle başımdan geçirmeye başlamıştı. Ancak kazağın uzun boğaz kısmını yüzümden indirmeye pek niyeti varmış gibi durmuyordu. "Böyle daha iyi görünüyorsun" dedi o an, kazağı aşağı çekmeyi bırakarak. *Sadece gözlerim açıktaydı.* "Aşağısı tehlikeli çünkü" diye ekledi, ardından. "Burnunu her şeye sokuyorsun-... Ve dudağında da uçuklar çıkıyor." Yüz hatlarımda gezdirdiği bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda nefesinin bıçak gibi kesildiğini hissettim. "Aslında, burası da sıkıntılı" dedi, yutkunarak. "Tehlikeli sularda yüzmek böyle bir şey mi?" Bakışları giderek silikleşirken bir anda kazağın boğazını yavaş yavaş aşağı çekmeye başladı. Dudaklarım tamamen açıkta kaldığında ise durdu. Şimdi nefesi nefesime karışıyor, kirpiğinin kımıltısı alnıma değiyordu. O an, "Ya da şu uçuktan bana

da mı bulaştırsak bir tane?" dedi, sessiz bir tınıda. "Kendini yalnız hissetmezsin."

Hafif aralık ağzı, beni bir kara delik gibi içine çekmeye hazırlanırken kaskatı kesilmiş vücudumun buzu, evrenin sonsuz merhametiyle çözülüverdi. Başımın hemen yanındaki askılıkta duran çantamın içindeki telefonum çalmaya başlamıştı. Ve kulağımın tam yanından aniden yükselen ses, beni kendime getirdi. *Bir rüyadan uyanır gibi, bir parmak şıklamasıyla hipnozun sona ermesi gibiydi bu.* Sesle irkilmeme refleks olarak titreyen ve uyuşmuş durumdaki parmaklarım güçlenip kanlanmıştı sanki. Bulduğum bu ilahi gücü ise elimi kaldırdığım gibi Yağız'ın yüzüne indirip yanağına sağlam bir tokat atmak için kullandım. Ardından denediğim hiçbir kıyafete dokunmadan, askıdan sadece çantamı ve montumu alarak Yağız'ı göğsünden ittiğim gibi kabinden çıktım.

Mağazayı öfkeli adımlarla terk ederken telefonun diğer ucundaki Hikmet Bey'e minnettar kalmış olduğum gerçeği ise 'alışveriş günü'nün sürpriz finaliydi.

Akşamüzeri gibi eve gittiğimde gözlerimin belleğinden 'The Kabin' isimli gerilim filmi henüz silinebilmiş değildi. *Yalnız nefes spreyine ihtiyaç duymadan bu 'gerilim'i atlatman da ne bileyim... Deniz?*

"Pislik herif!" dedim, evin içinde kendi kendime volta atarken. Bir yandan da ocakta patlayan mısırları kontrol ediyordum. "Tişört deneyecekmiş de, başka kabinler doluymuş da... Ya sen kimi yiyorsun, kimi?" Birden duraksadım. "Polis!" dedim, kocaman açılan gözlerle. "Kesin, polis girdi mağazaya! Ondan öyle bir anda pat diye-... Ya da... Ya da o peşindeki adamları mı gördü?"

Ocağın altını kapatıp dev bir kaba aldığım mısırlarla salona geçerken aklımdaki ihtimalleri de nizama sokmaya çalışıyordum. "Başka neden yapsın ki bunu? Sapık mı acaba?" Hükmümü geri almam ise uzun sürmedi. "Yok. Öyle gibi de değil-... Çiğ kalıyor bu kelime onda. Oturmuyor üzerine..." *Belki de nitelikli sapıktır, Deniz?*

Elime aldığım kumandayla TV kanallarını zaplarken önüme çıkan ilk Yeşilçam kanalında durdum. Gülşen Bubikoğlu ve Tarık Akan'ın o

meşhur filmi 'Evcilik oyunu' vardı ekranda. "Heh" dedim, kendi kendime. "Tam isabet." *Senin filminin adı ne, Deniz? Gangstercilik mi?*

O sıra kapının açılma sesini duymamla irkildim birden. Yine de bozuntuya vermeden TV izlemeye devam ediyordum ki Yağız elinde çantalarla salondan içeri girdiğinde nevrim yeniden döndü. *Mağazada denediğim tüm kıyafetleri satın almış, aman ne büyük jest!* Üzerine bir de iyi bi' halt etmiş gibi sırıtıyordu. Bense saçımı tepeden toplamış, altıma da çizgili pijamalarımı giymiş halde hala somurtuyordum. Yağız'la aynı evi paylaşmaya başladığımızdan beri, belki de ilk defa beni bu kadar pespaye görüyordu.

Çantaları yere bırakıp yanıma oturduğunda sesli bir nefes verdi. "Çocukları uyuttun mu?" dedi ardından, elimde tuttuğum mısır kasesine uzanırken. Ben kafamı çevirip yüzüne anlamsızca baktığımda ağzına birkaç tane patlamış mısır atarak "Ne?" diye ekledi. "Ambiyansa bakılırsa gayet uygun bir soru oldu bence. Baksana... Elimde çantalarla eve geliyorum ve seni üzerinde pijamalarla somurtmuş şekilde televizyon izlerken buluyorum. Az sonra da yemek hazır mı, diye soracağım sanırım." Düşünür gibi yaptı. "Ya... Akşama da Saadet Hanımlara oturmaya mı gitsek?"

Sakin kalmak adına onu duymazdan gelmem gerekiyordu. O sebeple kafamı çevirip televizyon seyretmeye devam ettim. Ancak Yağız, susmama aldırış etmemeye kararlıydı. "Tamam, surat asma artık" dedi. "O beğendiğin ayakkabıları da alacağım. Şu ay sonunu bir geçirelim de..."

Sakin kalmam buraya kadardı. Daha fazla dayanamayıp elimdeki mısır tabağını sehpaya vurarak ayağa kalktım. "Sen komik olduğunu mu zannediyorsun ya? Hala pişkin pişkin şaka yapıyorsun! Bugün-... Bugün bana orada-... Orada yaşattığın şey için-..."

"Özür dilerim." Sözümü hiç ummadığım bir çıkışla böldü. "Hızlı karar vermem gerekiyordu ve sanırım en kolay yolu seçtim."

Bir süre yüzüne ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi baktıktan sonra "Neden girdin kabine?" diye sordum. "Polis mi vardı içeride yoksa peşindeki adamlar mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Hangisine evet?"

"İşte..." dedi. "Söyledin ya... Peşimdeki polisler? Sonra da işte-... Gerildim. Ve ben bazen gerildiğimde hiç gerilmemiş gibi davrandığım için böyle, saçma şeyler oluyor. Bu yüzden-..." Üzerime doğru bir adım atmıştı ki panikle geri çıktım. Yağız'sa bozuntuya vermeden konuşmasını sürdürdü. "Bu yüzden-... Bu yüzden de-..." *Ya da sürdüremedi.* "Ya... Pardon da, sen? Sen benden mi kaçtın az önce?"

"Ne alakası var ya?" Gözlerimi Yağız'dan kaçırıp hızlı adımlarla yatak odasına doğru ilerlemeye başladım.

"Var bence!" dedi Yağız. Aynı hızla arkamdan geliyordu.

"Gelmesene peşimden!" İçeri girmiş, kapıyı tam kapatacağım anda birden araya girdi. O açmaya bense kapıyı kapatmaya çalışıyordum. "Ne yapıyorsun ya! Çekilsene aradan!"

Kısa bir arbededen sonra kapıyı ittirerek içeri girmeyi başardı. "Benden kaçıyorsun" dedi, yavaş adımlarla üzerime doğru ilerlerken.

"Yaklaşma bana!" Nefes nefese kalmıştım.

O ise üzerime birkaç adım daha atıp durdu. "Sen..." dedi. "Sen yoksa seni öpeceğimi falan mı sanıyorsun?" Yüzüme küçümseyici gözlerle bakıyordu. "Yani, bil diye söylüyorum; O yüzden korkup kaçıyorsan, kendini boşuna yoruyorsun. Çünkü ben hiçbir şeyi sanıldığı anda yapmam." Gözlerini yüzümden aşağı doğru indirip göğsümde sabitledi. "Hele ki bu 75 numaralarla hiç şansın yok." Sözlerini bitirir bitirmez, yüzünde manalı bir tebessümle kapıyı çekip çıktı.

Bense ayakta öylece kalmış, o gün yaşadıklarımla az önce işittiklerimi birbiriyle bağdaştırmaya çalışıyordum. *Ama bunda pek başarılı olduğum söylenemezdi.* "75 değil, gerizekalı!" diye mırıldandım dişlerimi sıka sıka. "80 numara!" *Çünkü tek derdimiz bu, Deniz! Kaldı ki, 75 olsa ne çıkar? Beden ölçülerin değil, ruh ölçülerin sıkıntı senin, ruh. İçine girdiği bedene tam oturamayan, alttan çekiştirsen eksik, üstten çekiştirsen fazla gelen bir ruh taşıyorsun, bendenizin içinde.*

Bir de neydi? "Sanıldığı anda yapmam." Son sözleri sürekli kulaklarımda tekrarlanmaya başlamıştı. Bir yandan güvende olduğumu söyleyip bir yandan da sürekli tetikte kalmam gerektiğini ima ediyordu sanki. *Beynimin içine tam olarak nasıl bir bela peyda ettiğinin*

farkında bile değildi. O daracık kabinde hissettiklerimi düşündükçe o bela haznesi daha da genişliyordu şimdi. Korku muydu ellerimi titreten? Alnımdan aşağı akan ter, korku muydu? Bir paniğin içindeydim. Fakat korku. Belki de endişe? Neydi o an dilimdeki sözcükleri donduran? *Cevabım yok.*

Gözlerimin önüne gelen tek kare ise hala içimden hızla geçen bir trendi. Adımlarını üzerime attıkça, bana dokundukça içimdeki trenin bacasından kulaklarımı sağır edecek bir ses yükselmişti yine. Bir şeylere itiraz etmek için çok geç kaldığımı anladım o an. Kalbimi, içimden geçen trenin raylarına bağlamıştım. *Tek bildiğim buydu.*

"Günaydın bayan uçuk!"

Yarı açık, yarı kapalı gözlerle salondan içeri girdiğimde duyduğum ilk cümle bu olmuştu. Yağız, oturduğu kahvaltı masasında bir yandan elindeki gazeteyi okuyor diğer yandan da çayını yudumluyordu.

İmasına cevap vermeden masaya oturduğumu görünce gazetenin köşesini kıvırarak kağıdın üzerinden bana doğru bir bakış attı. "Dünden daha iyi görünüyor" dedi, alaycı bir tonda. "Sanırım gazeteyi indirebilirim artık."

"Lütfen indirme, öylece kal" diye çıkıştım. "Sende uçuk olmasa bile yüzüne bakmak bana rahatsızlık veriyor da... Sürekli böyle durabilirsen daha iyi olur." Sinir, uyku mahmurluğumu üzerimden atmamı sağlamıştı.

"Haklısın galiba" dedi, düşünür gibi yaparak. "Yani gördüğün ve görebileceğin muhtemel erkek modelleri belli. Üst katında çorap sandaletleriyle gezen Fahrettin, alt katında 'cık cık' Recai ve iş yerinde Frankenstein Hikmet... Ah, sanırım haklısın. Çevrendeki erkek skalasına bakınca ben, senin tarafından görülmek için fazla yakışıklıyım."

Oturduğum sandalyeden doğrularak sertçe açtığım parmaklarımla elindeki gazeteyi kavrayıp sayfaları suratına boca etmeye başladım o an. "Şu 'fazla yakışıklı' yüzünü biraz daha yaklaştıralım şu gazeteye! Heh! Evet böyle... Hatta gazete kağıdıyla da saralım da kimseler göremesin!" Bir elimle gazeteyi suratına bastırıp diğeriyle

Yağız'ın kolunu tutmaya çalışıyordum. "Dur-... Neden itiyorsun? Ne oldu? Benim çevreme bu kadar yakından bakarken sorun yoktu? Şimdi-..."

O an Yağız, birden tek eliyle yüzündeki kağıtlardan kurtuldu ve belimden tuttuğu gibi beni hızla kucağına oturttu. "Evet" dedi, ardından pis pis sırıtarak. "İlgimi çeken şeylere yakından bakmayı seviyorum."

"Ne-... Ne yapıyorsun, sen-..." dedim bense, yarım yamalak. "Bıraksana! Sana-... Sana diyorum!" Kalkmaya çalışıyor ama belime kenetlediği kollarından bir türlü kurtulamıyordum. Tam o anda telefonum çaldı. Masanın kenarına güçlükle uzandım. Arayan zor zamanlarımın dostu, sevgili Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet Tunaboyu'ydu. İş saatime daha varken beni araması genelde pek hayra alamet olmazdı ama o an daha hayırsız bir duruma düşmeyeceğimden emindim.

Yağız'dan kurtulma çabamı bir kenara bırakıp telefonu nefes nefese kulağıma götürdüğümde Hikmet, 'alo' dememe dahi fırsat vermeden sekiz kelimelik bir cümle kurup aramayı sonlandırdı. *Ne? Neler oluyor, Deniz? Şaka mı bu?*

Telefonu kulağımdan çekerken afallamıştım. Yüzümdeki tuhaf ifadeye sorgulayıcı bakışlar atan Yağız'a dönerek "Redkey" dedim. Ve aynı hissiz bir tonda ekledim. "Yakalanmış."

İçine su kaçmış motor gibi güldü. "Ne?!"

"Ne, ne?"

Dudaklarını hafifçe dişleyerek "Nasıl yakalanmış?" diye sordu.

"Yakalanmış işte. Nasılını falan bilmiyorum."

"Allah Allah..." dedi, alaycı bir ifadeyle dudağını büzmüştü. "İnsanın bir anda duyunca tabii böyle, pek inanası gelmiyor."

"Evet ama-..." O an kelimelerim yarıda kesildi. Birkaç dakikadır Yağız'ın kucağında oturduğumu dehşetle fark ederek hızla ayağa kalktım.

"Evet, ama ne?" dedi, Yağız'sa kollarımdan tutarak beni tekrar kucağına oturtmuştu. "Devamını anlatmalısın Deniz, bütün gün merak ederim şimdi. Ne güzel konuşuyorduk..."

Sinirle bağırdım. "Ahtapot musun nesin! Çek şu kollarını! Hayret-... Hayret bir şey ya-... İşe geç kalacağım!" *Allah belanı versin, Deniz ya. İşe geç kalmasan sorun yok, yani?*

Kollarını belimden zor zahmet ayırıp tekrardan ayağa kalktığımda koşar adım yatak odama gittim. Elimi kalbimin üzerine bastırmış, giderek daralan boğazımdan nefes almaya çalışıyordum. Gözümün önüne bir gün önceki sözleri geliyordu. *'Sen yoksa seni öpeceğimi falan mı sanıyorsun?'* Soruya bakınız! Ne haddime böyle sanmak? Her gün birileri kabinime dalıp beni yarı çıplak yakaladığından yahut her öğün birileri tarafından kolumdan çekilip pat diye kucaklara oturtulduğumdan böyle sıradan meselelere alışkınım. Ne diye yanlış anlayacağım ki? *Hiç.*

İçimde sürdürdüğüm it dalaşı eşliğinde üstümü değiştirip dışarı çıktığımda gerçek dalaşın beni koridorda beklediğini gördüm. Yağız, omzuna aldığı deri ceketiyle duvara yaslanmış beni bekliyordu. *Evet, bunun adı beklemekti.* "Şanslı günündesin" dedi, geldiğimi fark edince. "Ben de Beşiktaş'a gidiyorum." *Bu, seni de bırakayım demek mi Deniz? Sen kucaklardan indirilip arabalara bindirilecek kadın mısın?*

Yanından geçerken "Aa öyle mi?" dedim, sahte bir tebessümle. "Öyleyse sana iyi yolculuklar!"

Merdivenlerden inerken arkamdan geliyordu. "Otobüs mü bekleyeceksin yani şimdi?" dedi, sanki İstanbul'da ulaşımın nasıl sağlandığını o gün öğrenmiş gibi.

Biz önlü arkalı aşağı doğru inerken üst komşum Fahrettin Bey ve Saadet Hanım ellerinde alışveriş poşetleri ile merdivenlerin başında göründüler. Tam adımlarımı asansöre yöneltecektim ki Yağız'ın işgüzarlığı tuttu. "Sevgilim!" diye bağırdı, beni elimden hızla kendine doğru çekerken. "Bak, Saadet Hanım'lar buradaymış!"

Saadet'in gözlerinde bir ışık parladı bizi görünce. "Ah canlarım!" dedi, elindeki poşetlerin hepsini Fahrettin'in eline tutuşturmuştu. "İkinizi bir arada görmek ne güzel! Ah ne güzelsiniz ya... İnsanın genç olası geliyor vallahi. Nasılsınız bakalım, iyi misiniz? Nereye gidiyorsunuz böyle?"

Yağız, omzuma attığı eliyle beni kendine biraz daha çekerken "Ben şahsen çok iyiyim, Saadet Hanım" dedi. Diğer eliyle de yüzümden kavrayarak başımı boynunun altına yerleştirmişti. "Deniz, öylesine tatlı dilli, öylesine yumuşak başlı, ilgili ve sevgi dolu biri ki... İnsanın böyle bir nişanlısı varken kendini kötü hissetmesi olanaksız!"

"Ay..." Saadet kalbini tuttu. "Ay Yağız Bey, aman Allah bozmasın. Aman, aman... Zaten daha ilk gördüğüm an kanım kaynamıştı size." Ardından bakışlarını Yağız'ın kolları arasında can vermek üzere olan bana çevirdi. "Ay Denizciğim, maşallah sen de turnayı gözünden vurmuşsun! Hem efendi, hem saygılı, işi gücü var, boylu poslu... Bir de hahahayt, yakışıklı ayol! Bu devirde zor valla böylesini bulmak. Çok sevindim, çok! Apartman olarak da rahatladık yani. Bir gazetecimiz vardı, şimdi bir de polisimiz oldu. Valla çok da iyi oldu... Kim ne derse desin insan kendini güvende hissediyor böyle. Çoluklu çocuklu insanlarız neticede..."

Yağız'ın gövdesinden güçlükle sıyrılmıştım ki elleri bu kez avcumdan yakaladı. "İçiniz rahat olsun Saadet Hanım" dedi, ardından elimizi ileri doğru uzatarak. "Biz böyle birbirimize kenetlendikçe-... Yani Görgülü Apartmanı olarak, bizi hiç kimse korkutamaz. Böyle bir olursak, böyle iç içe, dip dibe olursak-... Yani kötülükler karşısında, bizi kimse yıldıramaz. Biliyorsunuz, ortalık gerçekten çok kötü. Sokaklarda soyguncular, katiller, dolandırıcılar, gangsterler falan cirit atıyor heo. Siz de dikkatli olun, kapınızı iyice kilitleyin. Tanımadığınız kimseyi de sakın eve almayın." Bakışlarını bana çevirerek ekledi. "Değil mi, sevgilim? Kimse bu devirde yabancıları evine almamalı?"

"Ya..." dedim, ter içinde kalmıştım. "Öyle. Kesinlikle öyle!"

Duyduğu uyarılar karşısında gözleri fal taşı gibi açılan Saadet'i ve olan biteni dinlediğini bile düşünmediğim kocası Fahrettin'i ardımızda bırakıp merdivenlerden inerken Yağız hala elimi tutuyor, çekiştirdiğim parmaklarımın avcundan geçmesine bir türlü izin vermiyordu.

Saadet, üzerindeki sersemliği atıp arkamızdan seslendi o an. "Canım-... Şey. Şeye-... Oturmaya da gelin bize..."

Cevap Yağız'dan geldi. "Çok isteriz!" *İsteriz mi? Biz mi?*

O sıra apartmandan dışarı ilk adımımızı atmıştık ki elimi Yağız'ın avcundan bir kere daha çektim. "Bırak-...sana!"

"Şişt..." Yağız, elimi çekiştirmeye devam ediyordu. "Arkamızdan bakıyorlar! Şüphelenmelerini mi istiyorsun?"

"İyi!" dedim, göz ucuyla ilerideki köşeyi işaret ederek. "Sadece-... Sadece orayı dönene kadar!" *Fakat elin terliyor, Deniz. Öyle böyle değil hem de.* Kahretsin.

Biz yürüyorduk, avuçlarım koşuyordu. *Nereye yetişeceklerdi ki?* Bir ara başımı çevirip yüzüne bakar gibi oldum. Beş yıldır geçip gittiğim sokakta biriyle el ele yürüyor olmak, gerçekliğimi sorgulatıyordu yeniden bana. Yağız elimi tutuyordu ve-... El ele yürüyorduk. Ve... *Demek insanın elinin tutulması böyle bir his, Deniz.* Bu his... Bu? Tarif edemiyordum. *Edemezsin. Senin böyle şeylere aklın yetmez, Deniz. Sen galaksiyi anlamak için yıldızları bilmek isteyen birisin. Oysa belki de en başından beri yapman gereken sadece gökyüzüne bakmaktı. Belki de her şey bu kadar düz, bu kadar basitti.* Avuçlar ama onlar farklı. Onlar-... *Avuçlar işte tam da bu sebepten çukur, Deniz. İki el birbirine değdiğinde başka bir avuç o boşluğu doldurabilsin diye.* Öyle olmalıydı. Zira bir yapbozun iki parçasının birbirine uyması gibi bir yerli yerindelikti bu. Avuçlarım, sanki elimi değil de söküp kalbimi vermişim gibi parmak uçlarında atarken bütünüyle emindim bundan. *Peki ya, o?*

Nihayet köşeyi döndüğümüzde ellerimin ter döktüğü zorlu sınav sona ermişti. Avuçlarının arasından çektiğim ıpıslak elimi hızla cebime sokmuştum ki Yağızın yüzüme imalı bir tebessümle baktığını gördüm.

"Sen en iyisi, suyunu sıkıp balkona as onu bence "dedi, ter içinde kalan elimi işaret ederek. "Cebine sokmakla kurumaz öyle."

"Kes sesini." *Harika, Deniz. Yine sobelendin!* Neyim var neyim yoksa biliyor, saklandığım ne kadar köşe bucak varsa beni oralarda kıskıvrak yakalıyordu bu adam. Dahası, kusurlu yönlerimi keşfetmekle kalmıyor, öğrendiklerini kendine saklamak yerine ukalaca yüzüme vuruyor ve beni her fırsatta utandırıp yerin dibine sokmaktan en açık tabirle zevk duyuyordu sanki.

Ben içimden söylenmelerimi sürdürürken Yağız'ınsa telefonu çalmaya başladı o an. *Dağ evindeyken kaç kere telefonla konuşmuştu bu, Deniz? Hem de uzun uzun! Bu kadar gizli kimle, ne konuşuyorsa artık... Kesin senin yanında açmaz bu telef-...*

"Söyle." Düşüncelerimi bölen, Yağız'ın telefonu cevaplama sesiydi. "Evet?" Hattın ucundaki kişiye kısa ve buyurgan cevaplar veriyordu. "Gerek yok." ... "Evet, güvenli." ... "Sen dediğimi yap." ... "Dediğimi yap, dedim Kevin!" *Aha, yine Kevin! Geçen sefer de onunla mı konuştu acaba, Deniz?* "Biliyorum." ... "A-3'te sorun olmaz." ... "Onun faturası sonra kesilecek." *Racona bak! Fatura kesmekten kastı ne acaba, Deniz?*

O sıra birden gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Faturalar!" dedim, büyük bir aydınlanma içinde. Bir aydan fazladır aklım karışlarca havada olduğundan kiram, kredi kartı borçlarım, rutin faturalarım gibi bilimum tüm ödemelerimi unutmuştum. "Kahretsin!" Elime hızlıca telefonumu alarak kısa mesajlar bölümüne girdim. *Evet, tüm 'geciken ödeme' mesajlarını, 'okundu' yapmışsın, Deniz! Bravo!*

"Bir sorun mu var?" dedi, Yağız o an telefonu kulağından uzaklaştırarak.

"Biriken borçlar..." diye yanıt verdim, bezgin bir sesle. "Toplam tutarı hesaplayıp maaş kartımdan, diğer para kartına aktarmam lazım. Otomatik ödenecek oradan da-... Of! Nasıl unuttum ben ya!"

"Gerizekalı!"

"Ne! Sen-..." Tam oklarımı Yağız'a çeviriyordum ki, hakaretin muhatabının ben değil, hattın diğer ucundaki Kevin olduğunu anladım. "Ohoo..." dedim, elimi sallayarak. "Biz de dinliyor diye anlatıyoruz..." Dikkatimi tekrardan telefona çevirdiğimde ise güncel borçlarıma şöyle bir göz atmaya başladım. "Bakalım... 4 bin 225 lira + 300 lira zaten fix. Sonra... Bunlara ek + 758 lira 65 kuruş + Bin 172 lira 50 kuruş + 90 lira + 683 lira 20 kuruş. Evet..."

"7 bin 129 lira 35 kuruş" dedi, Yağız telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırarak. Ardındansa konuşmasına devam etti. "Hayır, tam tersi! Y-8'i bir kademe yükselt. A-2 üçüncü seviyede kalsın. 9'uncu hattı da ana blokta sabitle." *Nasıl, ne-... Kim?* Ben şaşkın gözlerle

yüzüne bakarken Yağız'sa talimatlarını bitirmişti. "Tamam, halledince ara beni."

Telefonu kapatınca 'hayırdır?' der gibi yüzüne bakakalan bendenize dönmüştü. *Heh, tabii yine bendenize iteledik meseleyi.* "Yok artık" dedim, o an bakışlarımı kısarak. "Hesaplamış olamazsın-... Atıyorsun su an?"

Güldü. "O kadar belli ettim mi?"

Rahat bir nefes almıştım. "Ettin tabii" dedim, bir an için tereddüde düşmüş olsam dahi renk vermemeliydim. Yine de afallamıştım. Bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da böylesi bir matematiksel hesabı yapması nasıl mümkün olabilirdi ki zaten? *Hiç.*

Yol boyu süren huzursuz bir sessizliğin ardından Yağız, arabasını şirketin tam önünde durdurdu. Araçtan indiğimde iş arkadaşım İpek'le burun buruna gelmiştik.

"Aaa, Deniz! O kim-..." dedi, İpek kafasını aracın içine doğru uzatarak.

"Ya, kimse kim!"

Ben kapıyı hızlıca kapatırken Yağız arabanın içinden bağırıyordu. "Yağız, ben! Memnun oldum."

"İpek ben de-... Ve ben de çok memnun oldum. Yani Deniz izin verse olurdum da-..."

İpek'i kolundan tutup merdivenlere doğru çekiştiriyordum. "Acele et acele!" dedim, panikle. "Hikmet canımıza okuyacak!"

"Ay Deniz! Sakin olur musun?" İpek'in yüzünde imalı bir tebessüm vardı. "Kimdi o adam? Kapının aralığından görebildiğim kadarıyla yakışıklı duruyordu. İzin vermedin ki iyice bir bakayım!"

"Benlik bir mesele değil herhalde" dedim, kendi kendime konuşur gibi. "Adam tüm kadınlara önce kapı aralığından görünüyor."

"Ne? Nasıl yani?" İpek şaşırmıştı. "Bi' tuhafsın sen bu sabah..."

"Bu sabah tuhaf olmayan ne var ki?" dedim, ilgili bir tınıda. "E Redkey yakalanmış?" *Muhabbete takla attırma yetini Yağız'dan mı kazandın sen, Deniz?*

"Ay evet ya!" İpek tuzağa düşmüştü. "Hikmet herkesi toplantı odasında bekliyormuş. Birer kahve alıp geçelim biz de hadi."

"Sen kahveleri alıp geç, benim çok az bir işim var" dedim İpek'e. Ardındansa koridordaki adımlarımı ofise yönlendirdim. *Birilerinin içine kurt düştü galiba?* İçime kurt değil, azılı bozkurtlar düşmüştü sanki. *Doğru hesaplamış olacağından demiyorum ama hani bendeniz rahat etsin diye, bi' baksan mı yine de Deniz?*

Yersiz bir anksiyeteyle buz kesen parmaklarım sol elimin avcundaki yara izini yoklamaya başlamıştı o an. Kalp atışlarım ritminin dışına çıkarken bense masamın üzerinde duran hesap makinesini büyük bir tereddütle elime aldım ve telefonuma gönderilen ödeme bildirimlerindeki miktarları tek tek tuşlamaya başladım. Faturalar, güncel borçlar, kira vs. derken işlem sona erdiğinde karşımda duran toplam meblağ...

"7 bin 129 lira 35 kuruş." Sesim sayıklar gibi çıkmıştı. Hesap makinesini hızla masaya fırlatıp korkuyla ellerimi ağzıma götürdüm o an. *Evet, bu kesinlikle korkunçtu.* Benim makineyle dahi hesaplamamın bir dakikaya yakın sürdüğü bir meblağı, bu adam yalnızca birkaç saniye içinde, hem de bir yandan telefonla konuşurken, nasıl hesaplayabilmişti? Kuruşu kuruşuna bilmişti. Hiç düşünmeden, hiç duraksamadan, kesin bir kararlılık içinde... *Nasıl?* Gangster dediğim adam! *Kahretsin, nasıl?*

"Kimsin sen?" dedim, kendi kendime. "Gerçekten-... Kimsin sen?"

Aklımda bir yığın soru işaretiyle ofisten çıkıp toplantı odasına gittiğimde beynimin yarısı alınmış gibiydi. Yağız, bu adam sahiden-... *Düşünme Deniz! Ötele, ertele. Şu an sırası değil!* Odadan içeri girdiğim an hararetli bir sesle kendince motive konuşması yapan Hikmet'i gördüm. *Onu dinliyor gibi yapan kafadan yirmi kişinin beyni de en az benim kadar alınmıştı.*

Herkes sağa sola direktifler veren Hikmet'i büyük bir ilgiyle dinler gibi görünüyordu. *İçlerinde not tutuyor gibi görünenler de yok değildi.*

"Henüz kimse bilmiyor Redkey'in yakalandığını" dedi Hikmet o an, ağzından akan salyalar eşliğinde. "Biliyorsunuz, Emniyet'te sevilirim. Birkaç hatırı sayılır kaynağım sağ olsunlar, şimdilik sadece bizimle paylaştılar bu bilgiyi. Ama 'duyurmak için az bekle' diye de rica

ettiler... Telefon gelecek birazdan. Sonra hemen yapacağız haber. Ben 'alo' dediğim an, hop fırlayacaksınız! Seyhan'a isim listesini verdim. Bir kısmınız Vatan'da, emniyetin önünde bekleyecek. Bir kısmınız İstanbul'daki tüm anahtarcıları tek tek dolaşacak. Adamın evinde bir çanta dolusu kırmızı anahtar bulmuş polis. Hangi anahtarcı yaptı bunları, nasıl yaptı? Röportaj istiyorum. Bugün burada sabahlayacağız arkadaşlar! Biz herkesten önce, yine herkesten bir adım... Hatta bin adım önde olarak-..."

"Hikmet Bey" dedi birden, Seyhan Abi elini yavaşça yukarı kaldırarak. Sesindeki tereddüt gözlerine de yansımıştı. Elinin ucuyla tuttuğu tableti ileri doğru uzatarak "Şey-..." dedi. "Redkey-..."

"Ne oldu yahu?" Hikmet ilgisiz bir tavırla Seyhan Abi'nin elinden tableti aldı. "Bir şey anlatıyoruz şurada, illa parazit yapacaksın..." Gözlerini ekrana diktiğinde ise ilgisi birden yükselmişti. "Ne olmuş Redke-... Allah belalarını-... Ulan ben! Böyle işe tüküreyim!" Tableti masaya vurup kravatını gevşetmeye başladı. Bir yandan da parmağıyla kapıyı işaret ediyordu. "Herkes siktirsin çıksın çabuk!"

Odadan çıkarken tabletin ekranına şöyle bir göz attığımda Hikmet Bey'in hal ve tavırlarındaki değişimin sebebini anlamam uzun sürmedi. Zira Kaaratay Medya Grubu'ndan krty.net'in geçtiği bir son dakika haberinde tam olarak şu yazıyordu:

"Sabah saatlerinde TEM ekipleri tarafından Redkey şüphelisi olarak gözaltına alınan 27 yaşındaki B.P, hırsızlıktan sabıkası bulunan bir tesisat ustası çıktı."

Redkey sanılan bir adamın tesisatçı çıktığı bu hayatta, sen kendini nereye koyacaksın, Deniz?

Önce bir hesap makinesiyle ardındansa hesapsız bir yalan haberle dağılan zihnimi derleyip stüdyoya girdiğimde, Hikmet Bey sekizinci purosunu söndürüyordu.

"İyi günler sevgili seyirciler..." diye başladım bültene, yüzümdeki donuk ifadeyle. "Ben Deniz Doğanay, gün ortası haber bülteniyle karşınızdayım. Sayın seyirciler, Redkey kod adlı şahsın yakalandığına ilişkin iddialar, sabah saatlerinde kulislere bomba gibi düştü. Emniyetten alınan bilgiye göre; ekipler, dün gece geç saatlerde,

uzun süredir polis takibinde olan ve daha öncesinde de hırsızlıktan sabıkası bulunan 27 yaşındaki B.P'nin evine hırsızlık yaptığı şüphesi ile baskın düzenlendi. İşte, tam da o esnada baskını gerçekleştiren polis ekipleri büyük bir şok yaşadı. Zira şüphelinin evinde yapılan aramada, siyah bir çantanın içinde çok sayıda kırmızı renkli anahtar bulunmuştu. Üstelik bu anahtarlar, Redkey'in kullandıklarına oldukça benziyordu. Olayın ardından B.P isimli şahıs, Redkey şüphesi ile gözaltına alındı. Kulislere bomba gibi düşen bu olayın yankıları sürerken B.P.'nin emniyetteki ilk ifadesi ise kafaları karıştırdı. İddiaları reddeden ve evindeki anahtarların Redkey anahtarı olmadığını söyleyen B.P., ifadesinde kendini 'Sıradan bir hırsızım' sözleriyle savundu. Yetkili birimlerce yapılan inceleme de B.P.'nin iddiasını doğrular nitelikteydi. Redkey'in emniyete teslim ettiği şahısların boyunlarındaki anahtarlarla, B.P.'nin anahtarları karşılaştırıldığında ise gerçek tamamen ortaya çıkmış oldu. Anahtarlar uyuşmuyordu ve Redkey yakalanamamıştı... Peki ama B.P.'nin evinde o kırmızı anahtarların işi neydi?"

Anonsumun ardından ekranda ilgili haber dönmeye başladı.

KJ 1[i]**:** "Redkey diye gözaltına alındı ama..."

KJ 2: "Gerçek sonradan ortaya çıktı!"

KJ 3: "Kurnazlığın böylesi pes dedirtti!"

Perfore[ii]**:** "...Böylesi ne duyuldu ne görüldü... Tesisatçı olarak gittiği evlerden gözüne kestirdiklerini soymaya karar veren kurnaz bir hırsız, akıl almaz bir yönteme başvurdu! Son üç ayda 1 milyon TL'nin üzerinde vurgun yaptığı öğrenilen B.P., hırsızlık için girdiği her eve bir tane kırmızı anahtar bıraktı. Kurnaz hırsız, ilk sorgusunda ise kendini ve yaptığının sebebini şu sözlerle açıkladı."

KJ 4: "Şekil yapayım istemiştim!"

---

[i] Karakter Jeneratörü(KJ): Haber bültenlerinde haberin içeriğini özetleyen alt başlık, ekranın altına bant şeklinde çekilen ve üzerinde yazıların bulunduğu şerit.

[ii] Haber Perfore: Haber bültenlerinde spikerden sonra haber yayını esnasında arkadan yapılan bilgilendirici seslendirme.

Seslendirmeli Ekran Yazısı: "Son birkaç haftadır soyduğum evlere kırmızı anahtar bırakıyordum. Anahtarı görürlerse korkup polise ihbar etmezler diye düşündüm. Hem de biraz havam olsun, şekil yapayım demiştim. Redkey'le hiçbir ilgim yok. Hırsız olabilirim ama vatan haini değilim."

İyi halden yırtıp iki yıl yatar, çıkar; bir dahaki seçimlerde de milletvekili seçilir bu herif, Deniz. Demedi deme.

Stüdyodan çıktığımda kendi kendime hayıflanmaya başladım. 1,70 boylarında, kara kuru, çelimsiz bir genç... Kendisi, sıradan bir hırsız olduğuna yoldan geçen herhangi birini dahi kolaylıkla ikna edebilirdi. Kaldı ki, hem sanıkların ifadelerine göre hem de videolardan seçilebildiği kadarıyla Redkey, oldukça uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Üzerine giydiği kalın mont ve yüzüne taktığı kar maskesi vücut hatlarını ele vermese de en azından bu kılıksız B.P. gibi görünmediği ortadayken, ne gereksiz tantana olmuştu durduk yere...

Ama işte... Hükümetin 'yakalandı, yakalanacak' diye ortalığı verip veriştirmesi ve polisin anlık heyecanı, Hikmet'in işgüzarlığı ile birleşince pire deve olmuş, üzerine bir de hendekten atlamıştı.

Dahası, B.P.'nin bu küçük numarası, Türkiye gibi hıyara tuzlukla koşanların at başı olduğu bir ülkede tabii ki bu kadar kolay atlatılamayacaktı. O günü takiben ülke genelinde soyguna uğrayan evlerde kırmızı anahtarlar bulunmaya başlanacaktı. Sosyal medya kullanıcıları, #Redkeyimedokunma etiketi ile sahte Redkeyleri boykot edecek, yaşananlara tepki adına, katıldığı bir canlı yayına boynunda kırmızı bir anahtarın takılı olduğu kolyeyle çıkan yazar Tuncer Kamilgil ise ertesi gün ifadeye çağırılacaktı.

Kısacası Redkey, netice itibariyle yine gündemin en başında yer alacak, uzun oturumlarda birbirine yumruk sallayan milletvekillerinin kürsüde en sık telaffuz ettiği isim olacaktı. Terör, yoksulluk, yolsuzluk, işsizlik gibi pek çok genel geçer mesele ise bir kez daha boyunlarını bükerek bir kenarda fark edilmeyi bekleyecekti. Zira Redkey'in ihtişamı kalan tüm her şeyi sönük ve değersiz kılıyordu. *Çok yaşa Ulu Redkey'imiz!*

Fazla kafa yormaktan kaçınsam da yine de bazen düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu adamın asıl derdi neydi? Nasıl bir soğuk intikamın sofrasındaydı? Ve ne zaman kalkacaktı bu sofradan, ne zaman doyacaktı? *Hiçbir fikrim yoktu.*

Keza eskiden beri, ne zaman zihnime 'intikam'ın zehrinden bir damla düşse kendimi koca bir kamyonun el frenini çeker gibi durdururum. Aklıma hemen o gelir çünkü. Dedem...

O bilge adam, intikam duygusunun kalbi körelttiğini söylerdi. Dediğine göre, bu intikam isteği, insanı önce diri tutarmış. Düştüğün yerden daha kolay kalkar, daha hırslı mücadele eder, hayata daha sıkı tutunurmuşsun. Ama sonraları durum değişirmiş. Kötüyü gören göz, kötüyü söyleyen dil, kalbi de kötüye alıştırır ve kötülüğe tutunan insanı kendi felaketine sürüklermiş. Bir asma köprüyü birleştiren halatlar kopmaya başladığında, nasıl ki köprünün ayakta kalması güçleşir, çöküşü hızlanırsa işte bu intikam duygusu da insana benzer bir son yaşatırmış. Hayatla olan bağını intikamla birleştiren bir insan da, intikamını aldıkça onu ayakta tutan sebebi yitireceğinden, tıpkı o köprü gibi zamanla çöküp gidermiş.

Öyleymiş.

Peki, sen hala nasıl ayakta durabiliyorsun Redkey? Sırtındaki bu ağır yük dizlerini bile titretmiyor mu? Sana tek bir soru sorma hakkım olsaydı, kim olduğunu ve neyin intikamını aldığını değil, sanırım bunu sorardım. Bu yükün altında nasıl ayakta kalabildin? Kesinlikle bunu sorardım.

Tuhaf hissediyorum. Sanki bir yerde, belki de pek çok yerde hayatlarımız kesişmiş gibi geliyor. Belki de böylesine bir intikam isteğinin nasıl bir acıdan kaynaklandığını bildiğim için, kendi gerçekliğimi senin öfkenle bağdaştırıyorum.

Kim bilir?

"Vazgeçmeyen Kadınlar Platformunun bu yılki 'Cesur Kadın Gazeteci' ödülünü, 'Karaatay Özel Haber Dosyası' ile Deniz Doğanay kazanıyor. Kendisini alkışlarla sahneye davet ediyorum."

Üzerimde, üç gün önce Yağız'la birlikte seçtiğimiz beyaz bir straptezin içine giydiğim buz mavi blazer ceket, altımda ise aynı renkte bilek boy pantolonla kürsüye doğru ilerlerken bir yandan gülümsüyor bir yandan da yaşanan tüm süreci özetler gibi düşünüyordum o gün. Her şey esasen öylesine hızlı ve tuhaftı ki...

Bundan birkaç ay önce, semt pazarlarında bülten şişirmek için haber peşinde koşarken biri karşıma geçse ve meslek hayatımdaki ilk ödülü, bir kanun kaçağının evimde kalmaya karşılık olarak bana teklif ettiği bir haber dosyasıyla alacağımı söylese muhtemelen elimdeki mikrofonu kafasına fırlatırdım. *Şimdiyse küçük çaplı bir kadın derneği tarafından da olsa ciddi ciddi ödüle layık görüldün, Deniz! Yağız'la tanışmanın ardından kariyerinde başlayan kuantum sıçramasına ise hiç değinmiyorum!*

Ödülü alıp elimi havaya kaldırdığımda güçlükle yutkunduğumu hissediyordum. Yüzümde oluşan tebessüm ise yerini yavaş yavaş acı bir ifadeye bıraktı o an. Ardından "Suç!" dedim, keskin bir tınıyla. "...'Suç' kelimesinin sözlük anlamı 'yasalara aykırı davranış' demektir. Ve yasalara aykırı bir davranışın geçeceği süreçlerin başında 'ihbar' gelir, 'haber' değil. Bunları söylerken üzülüyorum çünkü bir memlekette işlenen bir 'suç'un, kolluk kuvvetlerine 'ihbar'ından önce televizyonlara haberi yapılıyorsa orada işler pek de yolunda gitmiyor demektir. Yanlış yere bakıyoruz, yanlış kişileri dinliyoruz demektir. Keza bizler... Bizler eğer, tutsak edilmiş bir anne ve evladının çığlığını ancak on bir yıl sonra kameralar onların yüzüne döndüğünde duyabiliyorsak bu, onların az bağırmasıyla ilgili değildir! Bu, tüm dikkatimizi TV ekranlarında çok bağıran bir zorbaya vermemizle ilgilidir! Halbuki görebilmeliydik; Bunun bir kamuflaj olduğunu, iyi tasarlanmış bir makyaj olduğunu, bu kadar çok ortada, bu kadar çok kelimeyle ve bu kadar sesli konuşan bir kimsenin, ardında bastırmak istediği bir çığlık olduğunu öngörebilmeliydik! Bu yüzden kızıyorum kendime, kendimize. Keşke diyorum, bu haksızlığa çok daha önceden son verebilseydik. Keşke, adaletin tecellisini böylesine geç görmeseydik... Şimdi ise elimizden gelen tek şey bu 'keşke'yi daha dilimize kabul etmemek için gözümüzü dört açmak! Zira ne zaman gözümüzü dört açacağız, ne zaman kulağımızı o 'çok

bağıranlar'a kapatacağız, bu memleketin gerçek sesini, gerçek çığlığını işte o zaman duyacağız. Çok teşekkür ediyorum."

Konuşmamın sonrasında umduğumdan daha güçlü şekilde yükselen alkışlarla sahneden çekilirken ön sıralarda oturan Açelya Ketenci ve kızı Azra ile göz göze geldik. Birbirimizi tebessümle selamlamıştık. Kısa bir süre sonra da aynı sahnede Açelya görüldü. *'Yılın annesi' seçilmişti.* O, ağlamaklı bir ifadeyle ödülünü alırken Azra ise, ayağa kalkmış, kocaman gülümsemesiyle, ellerini hızlı hızlı birbirine çarparak annesini alkışlıyordu. *İkisi de mutlu görünüyor, Deniz. Çorbadaki tuzundan dolayı sen de öylesin, değil mi?*

Törenin ardından Açelya ve Azra'yla ayaküstü lafladıktan sonra kendimi salondan dışarı attığımda, bu anne-kızı mutlu ve gülümseyen gözlerle hatırlayacak olmanın verdiği bir iç huzur vardı içimde. Meslek hayatımın ilk ödülü, vitrinimin başköşesine yerleşecekti elbet. Ama bu anne ve kızın yerleştiği yer, dört duvar arasındaki oyuklu bir bölmeden çok daha öteye geçmişti bende.

Elimde tuttuğum ödülü, ciğerci dükkanının önündeki kedi bekleyen Hikmet Bey'in eline tutuşturduktan sonra kendimi salondan dışarı attım.

"Yahu bir fotoğraf çektirseydik birlikte!" diyordu Hikmet, arkamdan gelirken. "Bu ödülde senin de payın var sonuçta."

"Ödülü zaten bana verdiler ya Hikmet Bey..." dedim, arkamı dönmeden yürümeye devam ederken. "Siz 'onur köşe'nizde fotoğraflarınızı çektirin, ben sonra alırım sizden."

"Nereye yahu böyle koşa koşa-... Deniz, beklesene!"

Hikmet'i geride bırakarak kendimi törenin yapıldığı kongre merkezinin ana kapısına attığımda saat öğleden sonra 3'ü gösteriyordu. *Ofise geçmek için çok geç, eve gitmek için çok erken, Deniz. O halde planın ne?* Bir sonraki adımımı hesap etmemiş olmak rahatsız etmemişti nedense o an beni. Salaş tavırlarla kapıdan çıkıp bahçeye inen merdivenlerin başına geldim. Ciğerlerime derince bir nefes çektiğimde burnuma dolan deniz kokusu başımı döndürmeye yetmişti. Hava öylesine yumuşaktı ki... Veda turlarına başlayan ekim güneşi,

masmavi gökyüzünde ışık yumağı oluşturuyor, tenimde dolanan ılık bir esinti, içime dipdiri bir ürperti bırakıyordu.

"Çok güzel..." diye mırıldandım o an, gözlerimi yavaşça kapatarak. *Ancak iç huzurum çok sürmemişti.*

"Bayağı güzel."

Sesin geldiği yöne baktığımda arkamdaki duvara yaslanmış halde dikilen Yağız'ı gördüm. Üzerinde siyah bir deri ceketin içine giydiği koyu renkli bir boğazlı kazak vardı. Boğazını neredeyse yukarı kadar çekmiş, kollarını bağlamış, alenen beni izliyordu.

"Senin-... Senin ne işin var burada?" dedim, paniklemiş bir halde.

Yavaş adımlarla yanıma gelerek tam karşıma dikildi. "Sence?"

"Bilmem" dedim, imalı bir ifadeyle. "Sen de mi ödül almaya geldin? 'Yılın en iyi gangsteri' diye bir kategori varsa da kaçırdım, kusura bakma."

Gülerek "Yok" dedi. "Ben ödül almaktan pek anlamam ama aldırmakta fena sayılmam."

"Hı hı aferin sana." *Dönüp dolaşıp kendine isabet edecek kurşunları ateşlemede üzerine yok, Deniz!*

O sıra merdivenlere yönelmiştim ki peşimden gelmeye başladı. "Eh" dedi ardından, kulağıma hafifçe eğilerek. "Kürsü konuşmanda küçük bir teşekkür de hiç fena olmazdı..."

Gözlerimi hayretle yüzüne çevirdim. "Teşekkür etmeyen birinin teşekkür beklemesi biraz çelişkili değil mi sence de?"

Bahçe kapısını açıp geçmem için eliyle ileriyi gösterirken "Ooo..." dedi. "Bakıyorum da hiç unutmuyoruz."

Güldüm. "Bakıyorum da çok centilmeniz." *Yalnız farkındayson hala niye orada olduğuna bir açıklık getirmedi, Deniz? Ki muhtemelen o açıklığı getirse de yalandan, göstermelik olacak. Eh işte, bazı şeyler öyle 'hesap makinesiyle' sağlamasını yapabileceğin meseleler olmuyor.*

İçimden kendimle dışımdansa Yağız'la girdiğim laf dalaşı eşliğinde bir müddet yürüdükten sonra aniden duraksadım. Bir anda yan yana yürüyen iki normal insan gibi göründüğümüzü fark etmiştim.

"Ne oldu?" dedi, Yağız o an tuhaf bir tedirginlik içinde. Hızlıca etrafa bakmaya başlamıştı. "Biri mi dikkatini çekti?"

"Hayır da-... Sen niye öyle gerildin?" Cevap arayan gözlerimi yüzüne diktim. "Bir durum mu var?"

"Ben mi gerildim?" Eliyle kendini gösterip küçük bir kahkaha attı. "Yok artık! Neden gerilece-..." Sözleri, yanımdan geçmeye çalışırken sendeleyen kaykaycı bir gencin kontrolsüz hızı yüzünden yarıda kesildi. Ben, panikle havaya sıçrarken Yağız'sa kaykayı ile neredeyse ayaklarımın üzerinden geçecek olan genci yakasından tuttuğu gibi yukarı kaldırdı o an.

"N'apıyorsun lan sen!" diye bağırdı ardından nefes nefese. Kaykay, üzerinden sahibi alınmamış gibi caddede ilerlemeye devam ederken genç ise havada çırpınıyordu.

"Abi özür dilerim-... Abi çok özür dilerim. Ben-... Yanlışlıkla oldu! Abla senden de özür dilerim!"

"Yağız!" Girdiğim şoktan yeni yeni çıkıyordum. "Bırak çocuğu, ne yapıyorsun sen ya!? Hey-... Bırak dedim! Yağız!"

Yağız, bağırtımla birlikte genci hızla yere bıraktı. Neye uğradığını anlayamayan kaykaycı genç, korkudan titrerken Yağız'ın yüzünde sinirli bir tebessüm oluşmuştu. Genci omuzlarından yakalayıp üzerindeki kapüşonluyu düzeltmeye başladı o an. "Bundan böyle-..." dedi, nasihat verir gibi. "Daha dikkat ol, anladın mı? Bu kaykayı böyle kullanırsan... Bir gün senin belanı sikerler çünkü. Anlıyorsun, değil mi beni?"

"An-...Anlı-...yorum abi!"

"Güzel."

Yağız'ın ellerini serbest bırakmasıyla genç yanımızdan koşa koşa uzaklaşırken bense hayret dolu gözlerle ona bakıyordum. *Neydi şimdi bu, Deniz? Sanki az önce olan kaykaycı bir çocuğun dikkatsizliğine sinirlenmekten fazlasıydı. Neden bu kadar gergin bu? Ve bir de, ah... Haspam, korktu mu az önce o?*

"Ne?" dedi, Yağız boğuk bir sesle. Yüzüme şaşılacak bir şey yapan benmişim gibi bakıyordu.

"Hiç..." Gözlerime imalı bir ifade takındım. "Sadece derdin her neyse hıncını o genç çocuktan çıkarman ve olaya bir şekilde beni de

müdahil etmen karşısında biraz nutkum tutuldu da, pek sağlıklı düşünemiyorum şu an!"

"Düşünme o zaman" dedi, sahte bir tebessümle. "Kadınlar genelde başlarına böyle bir durum geldiğinde düşünmek yerine etkilenmeyi seçerler."

"Ya..." Kollarımı bağlayarak kıstığım bakışlarımı alaycı yüzüne diktim. "Ben de zaten hayatım boyunca kaykayını üzerime süren bir gencin ağzının payını verecek bir adam bekledim etkilenmek için!"

O sıra karşıdan çarşı iznine çıkmış asker kalabalığını andıran bir grup gelmeye başlamıştı ki Yağız kolumdan tuttuğu gibi beni yan caddeye çevirdi.

"Ne oluyor-... Hey!"

"Görmüyor musun?" dedi, adımlarımızı hızlandırırken. "Kalabalığa bak-... Sonuçta bir kanun kaçağıyım, unuttun mu?"

Sözlerine cevap vermeden onunla birlikte yürümeye başladım. Sezinlediği tehlike her neyse onu gerdiği kadar beni de germişti sonunda. *Zaten kanun kaçağı adamın böyle bir kalabalıkta işi ne, Deniz? Biraz çelişki var gibi bunda ama hadi hayırlısı.*

Belki bi' on beş dakika kadar daha Yağız'ın gösterdiği caddelerden geçerek yürümeye devam ettik. Harbiye'den direkt geçip kolaylıkla varabileceğim evime, Yağız'ın karıştırdığı haltlar yüzünden yarım saattir gidemiyordum. *Bu yaptığınız eve dönüş yolunu birlikte yürümekten çok gezintiye benziyor zaten, Deniz? Bi' elinde balonun eksik!*

"Kestane alır mısın abi?"

Kaldırımda tezgah açan bir çocuk Yağız'a seslendi o an. Maşasındaki kestaneleri, elindeki kocaman bir kesenin içine dolduruyordu. Ardındansa bana dönerek sordu:

"Abla senin canın çeker mi kestane?"

"Çeker mi ablası?" Yağız, göz ucuyla kestaneleri işaret edip gülüyordu.

"Çekmez de..." dedim, tereddütlü bir ifadeyle. "Sen istiyorsan-..." Daha cümlemi tamamlamamıştım ki Yağız çocuğun yanına giderek tezgahı boşalttırmaya başladı. *Bense istemsiz gülmeye.*

"Yaşa be abim! Kral adamsın abim!" Çocuk iri iri kestaneleri elindeki pakete doldurdukça dolduruyordu. *Sonra doldurma işini biraz abarttı.* "Yenge hamile mi?"

Benim gözlerim yuvalarından çıkacak gibi dehşetle açılırken Yağız'sa yüzündeki alayı perdeleyerek soruyu ciddi ciddi cevaplamıştı. "Daha nişanlıyız oğlum."

"Allah tez zamanda tamamına erdirsin abi."

"'Abi'n uyduruyor" dedim, Yağız aldığı kestane paketlerinden birini elime tutuştururken. "Nişanlı falan değiliz biz."

Çocuğun cevabı tam olarak şöyleydi:

"Neden?"

"Nasıl, neden?" dedim, sinirle.

"Neden nişanlanmadın yani abla?" Çocuk bunu sorarken oldukça ciddi görünüyordu. "Bence hata etmişin! Bir an önce bastır nikahı kendine. Abim on numara düzgün, boylu poslu, yakışıklı adam. E senin de gözler maviş? Valla ne güzel çocuklarınız olur sizin, ha..."

Elimde bir paket kestane, aklımda bin tane soru işareti. *Ne? Pardon?* "Ne diyor bu ya?" dedim Yağız'a, elimle tezgahtaki çocuğu işaret ederek. "Hayır, ne demek yani şimdi bu? Gözlerimin rengi dışında ayırt edici başka hiçbir özelliğim yokmuş gibi... Allah Allah ya..."

"Tamam, sakin ol." Yağız omzumdan çekerek beni tezgahın yanından uzaklaştırdı. "Yani... Belki de tam tersi olur; gözünün rengini benden, boyunu posunu senden alır."

"Ne diyorsun?" dedim sinirle. "Kim alır?"

"Bebek işte." Gülüyordu. Caddede yavaş yavaş ilerlerken bir yandan da kestane yemeye başlamıştı.

"Ya-... Ben onu mu diyorum? Çocuk resmen bana-..."

"Çocuk resmen sana hiç dikkatli bakmadı" dedi, Yağız sözümü bölerek. "Yoksa günışığı altında gözlerine bakıp mavi olduklarını iddia etmezdi."

"Nasıl yani?" dedim, adımlarım duraksamıştı. "Mavi işte..."

Kolumdan hafifçe kavrayıp beni durdurdu o an. Ardındansa eli çeneme gitti. Baş ve işaret parmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırarak yüzümü günışığına doğru çevirdi. "Maviliklere düşen birkaç

damla güneş..." dedi, gözlerimi dikkatle inceledikten sonra. "Şu an daha çok yeşile çalan bir kehribar gibi..."

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

"Tamam..." dedim, bir adım geri çekilerek. "Tabi-... Şeyin... Çocuğun o kadar detaylı şey yapamaması-... Normal." Yağız kapıldığım panik karşısında gülerken bense tüyü diktim o an. "Şey-... Peki, gece de mi öyle? Rengi yani?"

"Yok ya, gece düz mavi."

"Hıh." *Umduğun cevap neydi acaba, Deniz? Hangi renge çalan hangi materyallerle anlatılsın isterdin göz rengin?* Tam yürümeye devam edeceğim anda Yağız'ın yüzünü fark etmemle olduğum yerde gülmeye başladım. "Yanağın..." dedim ardından, elimle işaret ederek. "Leke olmuş kestaneden. Rengini şiirsel şiirsel anlatırdım ama eh, muhtemelen tahmin edersin."

"Neresi?"

Parmağımla hafifçe yanağına dokundum. "Bu-... Burası."

"Çıktı mı?"

"Hayır." Bu kez parmaklarımla birkaç kez yanağındaki lekenin üzerinden geçtim. "Şimdi oldu."

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

"Deniz!" Sessizliği bozan, caddenin karşısındaki airsoft poligonunda elinde oyuncak bir silahla dikilen eski bir çalışma arkadaşımdı. Bir yandan yanıma geliyor bir yandan da bana hızlı hızlı el sallıyordu.

"Hasip!" dedim, şaşkın bir sesle. Belki de yıl olmuştu Hasip'i görmeyeli. Foto muhabirliğini bırakıp polis olmuş, üzerine bir de doğuya atanınca tüm ekiple bağı kopmuştu haliyle. "Cidden Hasip!"

"Hassik-... Ne?" *Yağız benden daha şaşkın görünüyordu.*

"Deniz Doğanay! Olayların gazetecisi be!" Hasip sırıta sırıta yanıma geldiğinde kollarını da sarılmak için üzerime doğru kaldırmıştı

ki panikle bir adım geri çekildiğimi görünce durdu. "Pardon! 'Temas yok'tu. Unuttum bir an, heyecanlandım seni görünce."

"Sorun değil" dedim, zoraki gülümseyerek. "Nasılsın, n'apıyorsun?"

"Nasıl olayım, aynı. Devam, iş güç işte. Ama valla çok sevindim seni gördüğüme ya... Telefonlarıma da dönmüyorsun bayağıdır, rastlaşmasak yüzünü göreceğim yokmuş herhalde. Olsun, ne yapalım... Böyle de olsa denk gelmemiz iyi oldu ya... İşten ayrıldıktan sonra aklım sende kalmıştı zaten. E biliyorsun-... Biz iyiydik kızım senle, sağlam ekiptik yani-... Dedim ben de yokum artık, kızcağız Hikmet terörüyle nasıl savaşacak falan ama sen cevval çıktın. Karaatay dosyası falan derken yürüdün gittin öyle. İşler yolunda gidiyor herhalde, ha?"

Omuzlarımı yukarı çekerek "İdare ediyorum" dedim. "Seni de bayağı iyi gördüm ama. Üniformaya çabuk adapte olmuşsun. Ne yapıyorsun atış poligonunda bu saatte? Boncuklu silahla polislik idmanı mı?"

"Yok be kızım, can sıkıntısı işte" dedi, Hasip omuzlarını yukarı çekerek.

O sıra poligondan birinin sesi duyuldu. "Abinin can sıkıntısı bize pahalıya patlıyor valla. Her gelişinde dev bir pelüş kaptırıyoruz kendisine."

"Gerçekten mi?" dedim, hayretle. "Her zaman hırslıydın da-... Ne ara o kadar uzmanlaştın? Kolay değildir o kad-..." Yağız'ın attığı histerik bir kahkaha, cümlemi tamamlamama engel oldu. "Ne oldu?" diye sordum Yağız'a dönerek.

"Hiç."

"Nasıl hiç-... Aaa..." Birden ikisini tanıştırmayı unuttuğumu fark etmiştim. "Bu arada Yağız, Hasip. Hasip, Yağız... Hasip eski çalışma arkadaşımdı sonra polis oldu falan. Eee... Yağız da-... Yağız! Evet."

Ortada isteksiz buluşan ellerin ardından ilk konuşan Hasip oldu. "Çok memnum oldum. Neyse... Daha müsait bir zamanda görüşelim mutlaka Denizciğim. Olur mu? Ben atışa döneyim şimdi. De-... Siz ne yapacaksınız arkadaşınla? Yani isterseniz gelin siz de diyeceğim ama arkadaşın sıkılmazsa tabii?" Bakışlarını Yağız'a çevirdi. "Ne dersin

Yağız? Silahlarla aran nasıldır? Gel sen de birkaç el at istersen. Bilmiyorsan da gösteririm, bayağı kolay aslında."

"Yok ya, hiç gerek yok şimdi." Yağız yüzünü ekşitti. "Ben hiç o topa girmeyeyim."

"Ya ne olacak?" dedi Hasip, ısrar eder gibi. "Çekinme hiç, bir şey olmaz. Ben de ilk seferde kaç tane boşa attım. Sonra tabii işi anlayınca çat çat vuruyorsun."

"Yani-... Bence yine de gerek yoktu ama-..."

Hasip muazzam bir çokbilmişlik içinde Yağız'ı tutup poligona doğru götürmeye başladı o an. Bense biraz şaşkındım açıkçası. Yağız'ın kendisini öne atmadan böylesine çekinik bir tavırla geride durması hayrete düşürmüştü beni. *Hasip'in polis olmasından dolayı mı acaba, Deniz?* Yine de ne koşulda olursa olsun bu kendini geri planda tutan, güvensiz hali tuhaftı.

"Gerçekten gerek yok Hasip" dedim, ben de arkalarından yürürken. "Bizim işimiz vardı zaten. Yağız-... Biz bi' iki dakika konuşsak-..."

Hasip, beni hiç duymamış gibi Yağız'ı poligondan içeri soktu. Arından oldukça gerçekçi görünen uzun namlulu bir silahı Yağız'ın eline tutuşturarak anlatmaya başladı. *Şuradan tutacaksın, hedefi şuradan göreceksin, şöyle de vuracaksın*. Yağız, Hasip'i oldukça dikkatli şekilde dinleyerek hızlı hızlı başını sallıyordu. Anlatım bittikten sonra ise Hasip "Bak şimdi, iyi izle" diye uyardı Yağız'ı. "Otuz mermiyle otuz hedeften en az yirmi beşini vurursan ayıcığı kaparsın. İzle şimdi..." Ve verdiği komutla birlikte ileride altlı, üstü dizilmiş otuz ayrı hedefi vurmaya başladı. Her isabetli atıştan sonra "Ve 1", "Ve 2" , "Ve 3" diye de bağırıyordu Hasip. Yaklaşık kırk beş saniye kadar sonra elinden silahı bıraktığında otuz hedeften yirmi altısını vurmuş olmanın haklı gururu vardı yüzünde. "Hadi şimdi de, sen dene" diye yerini Yağız'a bırakırken de bir o kadar kendinden emindi.

Yağız, sesli bir nefes vererek silahı omzuna aldı o an. Hasip, tam bir kez daha taktik vermeye yeltenecekti art arda atış sesleri gelmeye başladı. Yağız on beş, yirmi saniye içinde karşıda duran otuz hedeften otuzunu da vurmuştu. Hasip'in yüzü allak bullak olurken silahı yavaşça aşağı indiren Yağız'ın sesi duyuldu:

"Ve 30."

"Abi-... Sen ne yaptın ya?" İşletmedeki çocuk şok geçirmiş gibi bakıyordu.

"AK-47" dedi, Yağız Hasip'e dönerek. "7.62 milimetre piyade tüfeği." Ardındansa eliyle şok geçirmiş gibi bakan çocuğa işaret edip atışta ikinci tura çıktı. *Bi' on beş saniye içinde otuz hedefi daha indirmişti.* "Yaygın kullanılan bir Sovyet silahı" dedi, üçüncü atış turuna başlarken. Ve kaşla göz arasında otuz hedefi daha vurduktan sonra ekledi. "Tesirli 300, azami 2 bin 500 milimetre menzili vardır. Eh, bu AEG'si de gerçeğine oldukça yakın duruyor. Namlı uzunluğu kaç? 450 mm mi?"

"445 abi..." dedi, poligondaki çocuk heyecanlı bir sesle. "Yarım santimle kaçırdın."

Yağız güldü. "Bu kez isabetli olmadı, ha..." Adından çocuğa yüklü bir miktar bahşiş bırakmıştı.

"Ooo... Eyvallah abim."

O anlarda kendine gelen Hasip'in yüzündeki gevşek ifade ise toz gibi dağılmıştı. "Asker misin?" dedi Yağız'a, lafı dolandırmadan.

"Bir zamanlar" diye cevap verdi Yağız. "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan her erkek gibi... Neydi adı? Zorunlu askerlik mi?"

Hasip ağzını kırıştırdı. "O kadar da 'zorunlu' değil aslında. Bedelli yok muydu senin zamanında?"

"Vardı" dedi, Yağız. "Ama ben bir konuya karar veremedim bir türlü..."

"Neye?"

"Bedeline" diye yanıtladı Yağız, soğuk bir sesle. "Dağlarda sırtımda kırk kilo yükle bir çukurda ölmenin, düzlükteki maddi karşılığını hesaplayamadım nedense. Kafam karıştı anlayacağın... Bir düşmanla canın için savaşıp ölmenin mi yoksa başka bir düşmanla paran için anlaşıp yaşamanın mı daha boktan bir bedel olduğuna karar veremeden üniformayı sırtıma geçirmişlerdi."

Birden ortalık buz gibi oldu. Neden sonra Hasip yüzünde oluşan afallamış bir ifadeyle bana döndüğünde eliyle Yağız'ı işaret etti. "Arkadaşın" dedi, ardından zoraki bir gülümsemeyle. "Baya değişikmiş." Kulağıma doğru eğildiğinde ise ekledi. "Dağlarda ölmemiş ama düzlükte de pek yaşamaz bu gidişle."

"Hasip!" dedim, teessüf eder bir sesle.

Hasip'se poligonun kasasına doğru giderek çalışana dönmüştü. "Neyse koçum, ben şu pelüşü alayım da uzayayım yavaştan."

Fakat çalışan kişi adresi karıştırıp bakışlarını Yağız'a çevirdi. "Pardon abi, bana bir şey mi dedin?"

Yağız dudağının kenarında beliren alaycı bir tebessümle başını iki yana salladı o an. Ardındansa "Yok, ben değil" dedi. "Hassssip'tir oradan konuşan."

Ne?! Hayır, hayır. Gülme Deniz. Bu, taraf olmaktır, gülme. Kelime şakasına da gülmezsin. Yapma. Yanarız yapma.

Ortamdaki ilk tepki kasadaki çocuğun püskürerek gülmesi oldu. Sanırım etrafta birkaç kişi daha gülüyordu. *Kimileri içinden, kimileri dışından.* Hasip'in yüzü ise sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Tam bir şeyler demeye yeltenecek gibi olduğunda da telsizinden gelen anons sesleri hevesine mani oldu.

O anlarda Yağız, kasadaki çocuğun verdiği dev bir pelüş ayıyla yanıma gelmişti. Yüzüne 'ne yapacağım ben bunu?' der gibi bakmış olacağım ki, ayıyı kucağıma verirken "Hiç değilse taşı" dedi. "Poligonlardan silahla oyuncak ayı toplayan bir ahmak gibi yürütme beni bununla."

Yağız'ın sözleri poligonun kapısında elinde oyuncak ayıyla dikilen Hasip'in yüzünü bir kez daha düşürdü.

Ya senin yüzün, Deniz? Bakıyorum sen de içten içte iyi eğlendin.

"Hadi gidelim" dedi Yağız o an, elini omzuma atarak. Kapıdan geçerken ise Hasip'e gülümsedi. "Hassssipciğim görüşürüz."

Benim vedalaşmam da aşağı yukarı böyleydi. "Görüşürüz Hasip..." dedim, mahcup bir ifadeyle başımı sallayarak. *Adamın ismindeki 's'yi bastırmadan söylediysen bu veda olmamış, Deniz.*

Caddeye çıktığımızda daha fazla kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Elimde kocaman bir pelüş ayı tutuyordum. *Yağız'ın poligona girmeden evvelki çekinik tavırlarının asıl şov öncesi mini bir skeç olduğunu gözüme gözüme sokan bir ayıcık...* Hem de bilek hakkıyla kazanılmış olanlardan!

Yol boyu yan yana yürürken içimde hem tuhaf bir huzur hem de yersiz bir tedirginlik vardı o gün. Sıradan bir öğleden sonrayı sıra dışı

bir güne çeviren bu Yağız adam, aklıma yeni yeni soru işareti tohumları ekiyordu.

Bense şimdi sıradan günleri, kusursuz günlere döndüren o tohumların büyüyüp yeşermesini, kucağımda oyuncak bir ayıyla kalabalık bir caddede yürürken sadece izlemekle yetiniyordum. *Zira soru işareti bizatihi yanımda yürüyordu.* Hesap makinesinden hızlı çalışıyor ve silahlardan iyi anlıyordu. Üstelik bu soru işareti, bir de hafiften gülümsüyordu. Böyle gülünce, ağzının kenarına dünyanın tüm cevaplarını devşirmiş gibi imha ediyordu kendisini. *Bu, soru işaretinin 'ünlem'e dönüştüğü yer, Deniz.*

İçimdeki noktalama işaretlerinin ağırlığıyla sesli bir nefes verdiğimde göz göze geldik o an.

"Ne oldu?" dedi, muzip bir tavırla.

"Hiç" diye yanıtladım Yağız'ı. *Bu kadar çok 'hep' ancak 'hiç'ti.*

Giderek aşağı çekilen güneş, kirpiklerinin gölgesini elmacık kemiklerine düşürmüştü. Belli belirsiz bir tebessümle yay gibi gerilen çenesi, hafiften sivrilen sakallarını kristal gibi parlatırken boynunun üzerinde dipdiri yükselen kemikli yüzü, her kaçamak bakışımda yeni bir biçim alıyordu sanki. Kalbimi bin tüp boyayla karışmış akrilik paletine çeviren iç gıcıklayıcı bir his vardı içimde, usul usul kımıldayan bir devinim...

Günışığı altında renk değiştiren insanın gözleri miydi? Yoksa orada aradığı anlamlar mıydı değişen?

Artık emin değildim.

"Şarabın değil, kadehin..."

Gövdemi ağır bir bavul gibi sürükleyerek yatağa bıraktığımda yatak beni kaplıyordu. Bir kümenin elemanı olmuştum artık. Gözlerimi kapattım. Gözkapaklarım, gözlerimi kaplıyordu. Açtım, yukarımda uzanan tavana baktım. Tavan beni kaplıyordu. Evlerin, her evin, bir apartmanın, bir gecekondunun, dört duvarla örülü her kara parçasının bir çatısı vardı. Çatılar tavanları kaplıyordu. Kalktım, dışarı baktım. Ulu, sonsuz bir maviliğin içinde uzanan gökyüzü, o çatıları kaplıyordu. *Gökyüzü çatıları, evleri, tavanları ve gözlerimizi kapatıp uzandığımız yatakları daima kaplıyordu.*

Raflara dizilmiş kitaplar gibi, üst üste kapatılmış tabaklar gibi, hurçlara istiflenmiş yorganlar gibi iç içeydik. Üstün altı kapladığı, dışın içe hükmettiği bir döngüde katmanlara ayrılmıştık. Neden sonuç ilişkisiyle kendini tekrarlayan, değişmez bir düzendi bu.

Kapağı aralanan göz görür, yer çatlasa ağaç ölürdü. Kuruyan derede balık kalmaz, gök yarılsa çatı durmazdı. Bir yandan bir matruşka etkisiydi bu, diğer yandansa domino. *Ya da fizik mi?* Zira bazı kümeler birbirini kapsar ve dış katmanın maruz kaldığı sarsıntı iç katmanı muhakkak ki etkilerdi. Çatısı yıkılan bir tavanın çökmesi gibi... Dışı bir et parçasıyla kaplı bedenin, tenine dokunsan kalbi hissetmez mi?

Hissederdi.

Ya da belki de bilim, bu kadar romantik bir şey değildi.

Tedirgin, temkinli, tetikte.

Yağız'la birlikte yaşamanın özeti, benim için bu üç 'T'den ibaretti. Özellikle zihnime sindire sindire zehrini saldığı o iğneleyici sorudan sonra.

Sen yoksa seni öpeceğimi falan mı sanıyorsun?

Asla sanmadığım o 'şey', bu cümlenin ardından hiç kuşku duymadığım kesin bir meseleye dönüşmüştü benim için. İçime düşen korku öylesine bir hal almıştı ki, Yağız'ın evde sadece yanımdan geçmesi dahi beni tedirgin etmeye yetiyordu. Yanımdan geçerken 'tedirgin' oluyor, daha az yanımdan geçsin diye 'temkinli' davranıyor ve sonuç olarak kendi evimin içinde büsbütün 'tetikte' yaşıyordum. *Al sana mis gibi '3-T', Deniz!*

Yağız'ın ansız gelişen hareketlenmelerinden, yersiz dokunuşlarından kaçınarak ve sürekli hızlanan nabzımı nefes kontrolleriyle düzene sokmaya çalışarak geçen son bir haftam, '3-T' ile resmen katledilmişti. *Ancak hiçbir devrim kansız olmaz.* Belki de bu gerekliydi. Yoksa sadece bir et yığınından ibaret olmadığımı nasıl anlayacaktım? *Ama artık anladın, Deniz. Baksana değilmiş. Bedenin sadece bir et yığını değilmiş. İçinde kan pompalayan bir şey de varmış.*

O bana dokundukça içimde pompalanan kan, aniden beynime sıçrıyordu. Bazen elini yumuşak bir okşamayla rastgele omuzuma atarak yapıyordu bunu, bazen alakasız bir anda saçlarımı uzun parmakları arasından bir ağ gibi geçirerek. Pembeye çalan kemikli ellerinin adresi belimin kıvrımları mı olacak ya da kollarımın en savunmasız çıplaklığı mı, kestiremiyordum. *Halbuki senin böyle önsezilere ihtiyacın olmazdı, Deniz? İnsanlarla aranda mesafe oluşturmak için tehlike çanları çalmasını bekleyen biri değildin sen.*

Şimdiyse çanlar kulaklarımı sağır ederken onunla aramda mesafe yaratmak şöyle dursun, olduğum yerde saymaktan dahi öteye gidemiyordum. Tüm ezberimi yerle bir eden bu ses, beni bir çemberin içine hapseder gibi onun yörüngesine sokmuştu. Bu kahrolası adamla arama koymaya çalıştığım mesafe, benim bizzat kendimle arama girmişti. Kendimle aram açılıyordu da onunla açılmıyordu. Kendimden ayrı düşerken onunsa bizzat kucağına, yanına, yöresine düşüyordum.

Üstelik onun varlığının, yakınlığının bende yarattığı etki başka türlüydü. Bana uzanan herhangi bir elden duyduğum kaçınma ve iğrenti gibi değildi bu. *Başkaydı, çok daha başka.* Fakat ne kadar düşünürsem düşüneyim ben bu hissin adını koyamıyordum. Keza bir kitaba, bir filme veya bir şiire ya da herhangi bir şarkıya dahi ad koymak için tüm içeriği belki de onlarca kez okumak, izlemek, dinlemek ve nihayetinde bilmek gerekirdi; insanın kalbinden geçenleri tanıması için de o duyguya daha önceden rasgelmiş olması gerekirdi. Ya da çok iyi bir kaşif olmalıydı. *Kaldı ki sen her ikisi de değilsin, Deniz. Senin ne bu duyguları tanımaya yetecek bir yaşantın ne de tanımlamaya yeltenecek cesaretin var.*

Oysa onun vardı.

Beni bir kaşif gibi merceğine alıyor ve en saklı yanlarımı nokta atışları ile ortaya çıkartıyordu. *Malum iyi bir nişancıydı.* En isabetli atışını ise ödül töreninin ertesi günü yapmıştı.

Törenin ardından aldığım tebrik telefonlarını evin içinde yüzümde mahcup bir tebessümle yanıtlıyordum o gün. Her telefonun ardından ise Yağız, iğneleyici bir tonda soruyordu.

"Bu kez Hassssip'tir artık?

"Sen bi' sussssan mı artık?" dedim, Yağız'a doğru yüzümü ekşiterek. "Taktın adamın adına!"

"Adına?" dedi Yağız, hayretle.

"Ya neyine?"

"Bilmem." Ayağa kalkarak karşıma dikildi. "Bir kadını, boncuklu silahla skor yaparak etkileyebileceğini sanan bir aynasızın neyine takılabilirim ki?"

"Yok artık" dedim, şaşkın bir sesle. "Ne bu? 'Kişi kendinden bilir işi' mi? Ayrıca yine de... Kaykayın üstünden adam kaldırmasından iyidir!"

"Vaov!" Yağız'dan küçük bir kahkaha kopmuştu. Ardındansa elini yavaşça alnına getirerek parmaklarını kaş bitiminde gezdirmeye başladı. "Yaa... Bak ne diyeceğim" dedi, o an. "Şey-... Sen... Sen şu Hassssip'le bi' görüşsene! Ne bileyim-... Yani, bakarsın kafalarınız uyuşur. O, poligonda atışa çıkar, sen de kazandığı oyuncaklarla koleksiyon falan yaparsın kendine."

Hızlı hızlı başımı salladım. "İyi fikirmiş aslında."

O da başını sallıyordu. "Net, iyi fikir."

"Bence de!" dedim, imalı bir sesle. Yağız hala başını sallarken bense adımlarımı banyoya hızlandırmıştım.

"Zaten dünden hazırmışsın" gibi bir şeyler daha söylemişti galiba arkamdan. *Pardon? Dünden hazır olan ben miydim yoksa ilk fırsatta beni adını küfür gibi telaffuz ettiği 'aynasız'a havale eden kendisi mi?*

"Gerizekalı!" dedim hayıflanır gibi. Bir yandan da yüzümdeki makyajı çıkarıyordum. "Sanki istesem şimdiye kadar görüşmezdim Hasip'le de, senin demene kaldım. Salağım çünkü ben!"

Makyajımı silip yüzümü jelle yıkadıktan sonra söylenmelerime içimden devam ederek dişlerimi fırçalamaya başladım. Aynada kendime bakıp ne kadar haklı olduğumu düşünürken kaşlarım da ruh halime göre şekil değiştirip duruyordu. *Recai Bey gibi cık cık cık cık cık cık'lamaya dahi başlayabilirdim.*

O an banyonun kapısının yavaşça aralandığını fark ettim. Ardından kapının eşiğinde Yağız belirdi. Biraz önceki halinden farklı görünüyordu sanki. Elinde Şükrü Erbaş'ın 'Bütün Mevsimler Güz' kitabı, yüzünde imalı bir tebessüm vardı. Bana doğru yaklaşmaya başladığında ise kaşlarım çatıldı. Ağzımda köpüren diş macunu sebebiyle hiçbir şey konuşamadığımdan birtakım sesler çıkararak gitmesini söylemeye çalışıyordum ama Yağız'ın buna pek niyeti yoktu.

İçimden 'ya sabır' diyerek lavaboya yöneldiğim anda birden önüme geçerek ağzımdaki köpüğü dışarı çıkartmamı engelledi. Ben ne yapmaya çalıştığına bir anlam veremezken onunsa cevabı, elinde tuttuğu kitabın sayfa aralarından geldi.

Yüzünde oldukça memnun bir ifadeyle kitabın kapağını açıp sayfaların arasında duran birazı kurumuş birazı kurumaya yüz tutmuş gülü eline aldı ve dudaklarını hafifçe dişleyerek "Bu, o gül değil mi?" diye sordu. "Dağ evinde sana verdiğim gül."

Gözlerim yuvalarından fırlar gibi açıldı birden. *Allah'ın belası Deniz! Sen o gülü niye sakladın? Niye?* Kafamı iki yana sallayarak hızla Yağız'ın ellerine atıldım o an. Elinde tuttuğu gülü almaya çalışıyor

bir yandan da kaşlarımı kaldırıp başımı iki yana çevirerek vücut dilimle, 'bunun o gül olmadığını' söylemeye çalışıyordum. Ağzımdansa yavaş yavaş köpükler akıyordu. Önce gülü mü almalıydım yoksa ağzımdakini mi tükürmeliydim? *Ya da direkt bu işin içine tükür, Deniz!*

Yağız lavaboya uzanmama müsaade etmediğinden klozete yönelmiştim, ardından küvete, son olarak da banyo kapısına. Fakat her nereye gidersem gideyim kendisi bir şekilde önüme geçerek beni engellemeyi başarıyordu.

"Ağzındaki köpükten kurtulmak istiyorsan önce benim soruma cevap vermen gerekiyor gazeteci kız" dedi, ellerini iki yana açarak. "Bu gülü neden sakladığını anlatacak mısın? Yoksa anlatmayacak mısın? Eğer anlatacaksan başını aşağı yukarı, anlatmayacaksan sağa ve sola doğru salla."

Sorusunun ardından başımı delirmiş gibi sağa ve sola sallamaya başladım. Yüzümün her yeri köpüğe bulanmıştı. Sonrasındaysa Yağız'ın kahkaha sesini duydum. Bana doğru birkaç adım atarak ellerini yüzüme getirdi ve yanağıma bulaşmış köpükleri başparmağı ile nazikçe sildi. O sıra ağzımda tuttuğum köpüklerin bir kısmını yanlışlıkla yuttum. *Küçük dilini de yutmuş olabilirsin, Deniz.*

Elini yüzümden çektiğinde "Demek benim sana verdiğim gülü neden sakladığını söylemeyeceksin?" dedi, dudağını büzerek. Açıktan gülüyordu.

Benim kendimi tutabilme seviyemse bu ana kadar sürdü. Ağzımdaki köpükleri istemsiz üzerine püskürttüm. Beni nasıl da tuzağa çekmişti yine. Kelime oyunlarına kanacak insan mıydım ben? Bu hallere düşecek insan mıydım? Belki de öyle bir insandım. Fakat bu hallere düşsem bile bir şekilde kalkacak insandım. *Değilmişim.*

O da yüzüme bunun bilincine varmış gibi bezmiş gözlerle bakıyordu bana. "Senin-..." dedi, şaşkın bir sesle. "Senin benim giysilerimle derdin ne? Geçen gün gömleğimin düğmelerini kopardın, şimdi de tişörtümün üzerine ağzındaki köpükleri püskürttün. Gerçekten inanılmazsın! Sanırım üstümü giyinmemi istemiyorsun. Çıplak mı gezmemi istiyorsun?" Hemen ardından üzerindeki tişörtü çıkarıp yere fırlattı. Elleriyle göğsünü işaret ederek sordu. "Böyle mi?"

Elimdeki diş fırçasını panikten yere düşürdüm o an. Başımı hangi tarafa çevirirsem orada duruyor, hulahop gibi etrafımda dönüyordu. Titreyen sesimle kesik kesik konuşmaya başladım. "O gül değil bu, tamam mı?" dedim, yutkunarak. "O gül-... Değil. Niye saklayacağım ben senin gülünü hem? Başka birisi verdi bunu. Çekil-... Çekil şuradan."

Yeniden banyo kapısına yönelmiştim ki önüme geçti. "Ya, öyle mi?" dedi. Sözlerime inanmış görünmüyordu. "Kim o 'başka' birisi? Ah! Dur! Yoksa Hassssip mi?"

"Sana ne ya! Sana ne!" diye bağırdım. Sesim titriyor, karnıma ağrılar giriyordu. "Kim verdiyse verdi! Ama-... Ama senin verdiğin gül değil, tamam mı? İster inan-..."

Bir hamleyle beni kendine doğru çektiğinde cümlem yarıda kaldı. Ben ne yaptığını anlayamadan bir elini kendi kalbinin üzerine diğerini ise benimkinin üzerine getirmişti. Onu ittirmeye çalıştıkça da "Şişşşt..." diyordu bana sürekli. *Sanki büyük bir sessizliğe ihtiyacı varmış gibi.* Bir müddet kadar kendi kalp atışıyla benimkini kıyasladıktan sonra "Yalan söylüyorsun" dedi, sırıtarak. "Kalbin benimkinden hızlı atıyor."

Anlamsız gözlerle bakıyordum yüzüne. Fakat o beni aydınlatmaya niyetliydi. "Çok profesyonel bir yalancı değilsen" dedi. "Yalan söylediğinde kalbin normal bir kalpten çok daha hızlı atar." İddiasını ispatlamak için elimi tutarak kalbimin üzerine dayadı, diğer elimi ise kendi kalbinin üzerine götürmüş ve avucuyla bastırmıştı. "Dinle" dedi ardından, kendinden emin bir tavırla. "İkisini kıyasla."

Dinliyordum. Bir avcumda kendi kalbim, diğerinde onun kalbi atıyordu. *Kıyaslıyordum.* Benim kalbim onunkinden çok daha hızlı çarpıyordu. Peki, bu sahiden de yalan söylediğim için miydi?

Üç saniye.

Beş saniye.

On saniye.

Kalbimiz birbirimizin avuçlarında atarken zaman sessiz sedasız akıyordu. Bense nefes bile alamadan gözlerine bakıyordum. Kahvenin sıcağından gecenin siyahına dönen gözlerine... Ve işte tam da o

an tuhaf bir şey oldu. Yağız'ın bakışlarındaki değişim avcumun içindeki kıpırtıların seyrini de değiştirmişti. Önce benimkinden oldukça yavaş atan kalbi birden hızlanmaya başlamış, avcumda biriken kalp atışları giderek çoğalmıştı. *Şimdi kalbi, benden hızlı atıyordu.*

O sıra Yağız'ın sesi duyuldu. "Bu kadar-... Bu kadar dinlemek yeter!" dedi aniden telaşlı bir tavırla. "Sen-... Sana ne göstermeye çalıştığımı anladın." Ardından göğsünde duran ellerimi ittirerek hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Bu neydi şimdi? Hayır, ne demekti bu? Benim kalbimi hızlandıran bir yalansa onunkini hızlandıran neydi? Serseme dönmüş gibi hissediyordum. Lavabonun orta yerinde öylece kalmış, Yağız'ın kendinden uzaklaştırdığı elimi de göğsümün üzerine getirerek kalbimi bastırmaya başlamıştım. *Derin derin nefes al, Deniz. Burnundan al, ağzından ver.* Oracıkta kalbimi çıkarıp yerine şu diş macununu koymak vardı! Kan pompalandıkça köpürürdüm. İçim tertemiz olurdu. Zamanla üzerime geçiş garantili bir köprü yapılıp yüzeyimde gemi bile yüzdürülebilir. Kahretsin. *Ben o gülü niye sakladım?*

Bu evde olan şey, yetişkinlere özel bir köşe kapmaca oyunu değilse başka da hiçbir şey değildi. Ya da belki de, ben bu oyunu tek başıma oynuyordum. Zira Yağız zaten her vakit dört köşeydi. Üzerini kapatsanız yalıya benzeyecek. *Fakat şu haliyle yalının kazığı olmaktan öteye gidemiyor!*

Oysa bazı konularda oldukça öteye gidebiliyordu. Bana hem sözlü hem fiziksel yaklaşımlarında öylesine rahat ve teklifsizdi ki, bazen bunu sadece ondan kaçınmamı izlemek için yaptığını düşünüyordum. Telaş içinde çırpınmamı seyretmekten zevk aldığı ortadaydı. Kulaklarımda hala aynı sesin olduğunu bal gibi de biliyordu çünkü.

'Seni yoksa seni öpeceğimi mi sanıyorsun?' Allah'ın cezası! Bir de sanıldığı anda yapmazmış! Sanki bilinçaltıma bilinçli olarak yerleştirdiği bir içgüdüydü bu. Bunu sansam da, sanmasam da, her iki koşulda da beni öpeceği dürtüsü ile meşgul olacak ve böylelikle her koşul altında onu düşünmüş olacaktım. *Mis gibi mazeret.*

Zihnimdeki bu acımasız paradoks beni kaşla göz arasında dünyanın en dalgın insanlarından birine dönüştürmüştü. Ve yine böyle dalgın bir günde, ne yaptığımı bilmez tavırlarla yatak odamdaki pencereden dışarısını seyrederken malum paradoks üzerime bir darbe daha indirdi.

Oysa hiç de göz önünde değildim. Gül meselesinden sonra Yağız'la karşılaşmak istemediğim için evde 'köşe kapmaca' başlattığımdan ve kapacak başka köşe de kalmadığımdan odama sığınmıştım. Pencere kenarına yaslanmış öylece dışarıya bakarken birden havaya sıçradım o an. Pencerenin perdeleri iki ayrı taraftan hızla üzerime doğru geliyordu. Hiçbir şey anlayamadansa kendimi tüllerin arasında bulmuştum. Güç bela arkamı dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda, iki perdenin orta kısmındaki boşluktan Yağız'ın yüzünü gördüm. Perdeleri sıkıca bana doluyor, vücuduyla beni bastırarak kıpırdamama imkan tanımıyordu.

"Ruh hastası mısın sen ya?" diye bağırdım, panikle. "Hey! Ne-... N'apıyorsun?"

Onun sesiyse benimkini bastırdı. "Bilerek yapıyorsun değil mi?" dedi. "Hiç üstüne vazife olmadığı halde çamaşırlarımı yıkamışsın! Ve gömleklerimin, tişörtlerimin hepsi çekmiş, küçülmüş! Kim bilir-... Kim bilir kaç derecede yıkadın! Üstelik kıyafetlerime dokunmaman konusunda seni uyarmıştım. Sakar mısın, saf mısın yoksa sapık mı? Üçünü aynı anda başarabilecek yetenekte değilsin çünkü."

Ama sen bana üçünü de, beşini de, on beşini de aynı anda başartabilecek yetenektesin sevgili gangster! Dalgınlıktan diplerde kumcu oldum, baksana. Benim ruhum çekmiş, ruhum. Birkaç donun lafı mı olur şimdi?

"Ya-... Yanlışlıkla olmuştur" dedim, yüzümün her yerini kaplayan tülün ardından nefes nefese konuşuyordum. O an gözüm Yağız'ın

üstüne başına kayınca ise gülmeye başladım. Üzerindeki tişört ancak göbeğini kaplıyor, bu haliyle şüphesiz komik görünüyordu. "Şey... Ama iyi olmuş bence" diye devam ettim, şımarık bir tonda. "Boyunuzdan büyük laflar ediyordunuz gangster bey. Artık kalıbınıza göre konuşursunuz belki."

Yüzünü, tülle kaplı yüzüme daha da yaklaştırarak "Ya da" dedi. "Kalıbıma sığmayıp taşsam mesela... Bu sözlerine pişman olursun." Ardından yüzlerimiz arasında duran ince tülü ortasından hafifçe araladı. Tül açılınca burun buruna gelmiştik. İki elini pencere pervazlarına dayayarak üzerime daha da yaklaştığında irkildim. Bakışlarını bir santim kadar yukarı doğrultsa, kirpiklerimizin birbirine değeceğini fark etmek zor değildi. Belki dudaklarını bir santim daha ileri uzatsa... *Sus, Deniz. Sus!* Benim içimde kazanlar kaynarken o ise sesli bir nefes verdi o an. Gözlerim ve dudaklarım arasında arsızca mekik dokuyan bakışlarını yere eğerek "Bence-... Bence en iyisi seni kalıba sokmak olacak" dedi fısıltıyı andırır bir sesle. Elini kaldırıp işaret parmağıyla dudaklarıma dokunduğunda ekledi. "Özellikle de şu dilini."

Sözlerinin ardından perdeyi hızla açarak beni bir hamleyle havaya kaldırdı ve çarçabuk omuzuna attı. Benden küçük bir çığlık koparken Yağız'sa bir yandan beni banyoya doğru götürüyor, diğer yandan da konuşmasını sürdürüyordu. "Dilin için en az doksan derecede yıkanman lazım senin" dedi, alaycı bir sesle. "Ama olan göğüslerine olacak. 75'ten 15 numaraya düşerler artık."

Dizlerimle karnını ittiriyor, ellerimle sırtına yumruklar atıyordum. Fakat tüm bu çabam onun direncini kırmak için yeterli olmamıştı. Çırpınan vücudumu tek bir koluyla omuzunda tutarak banyoya kadar taşıdıktan sonra beni yavaşça yere indirdi. "Yerdeki kıyafetleri görüyor musun?" diye sordu ardından, benim bağırtıma karşılık olarak. Çamaşır makinesinden küçülerek çıkan yedi sekiz gömlek ve bir o kadar da tişörtü fayans zemine tabut gibi dizmişti. "Artık hiçbirini giyemeyeceğim. Senin yüzünden çıplak gezeceğim. İstediğin de bu zaten, değil mi? Yoksa sürekli kıyafetlerimle uğraşmazdın."

"Bilerek mi yaptım sanki?" dedim, gülmemeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyordum. "Karışmış işte çamaşırlar, dereceler falan şey olmuş. Alırım yenisini zaten, sana borçlu kalmam merak etme."

"Ben yenisini istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" dedim, kollarımı birbirine bağlamış yüzüne bakıyordum.

"İntikam" dedi, gözlerinde oluşan bir parıltıyla.

"Hiii! Yok artık!" Elim hızla yerdeki çamaşır sepetine gitti. Sepeti kucağıma alarak diklendim. "Dokundurtmam çamaşırlarıma! Aklından bile geçirme!"

"Onları istediğimi kim söyledi?" Yağız yavaş hareketlerle üzerime doğru yürümeye başladı. "Benim derdim seninle."

"Ne-... Şaka mı yapıyorsun?" dedim, adımlarımı geri geri atarken. "Bunu sahiden-..." *Şaka değildi.* Kapıya yöneldiğim anda Yağız'ın gövdesini sırtımda hissettim. Belime kenetlediği kollarıyla bedenimi himayesi altına alarak hızla havaya kaldırmıştı. *Adres, doğrudan çamaşır makinesiydi.*

Bacaklarım makinenin içine girdiğinde ise durum giderek absürtleştiğinden tepinmelerimin arasında istemsiz gülmeye başladım. "Oha! Sen n'apıyorsun-... Ya bırak! Deli misin sen?"

"Sen bunu çoktan hak ettin!"

"Yağız!" Hareket ettikçe bacaklarımla makinenin içini döndürmeye başlamıştım. "Ya Yağız! Kime diyorum! Bıraksana beni!" *Bırakmıyordu.* "Yağız-... Bırakır mısın!" *Hala bırakmıyordu.* "İmdat polis!"

Ve bıraktı.

Ağzımdan çıkan son cümleyle birlikte ellerini bedenimden hızla çekti. "Ara, poligondadır" dedi ardından, soğuk bir sesle. "Gelsin boncuklu silahla kurtarsın seni benden."

Yağız'ın arkamdan çekilmesiyle bacaklarım makinenin içinde, sırtım ise soğuk zeminde olmak suretiyle iki büklüm kalakalmıştım. "Ne alaka ya-..." dedim, belli belirsiz. "Ben Hasip'i mi kast ettim sanki-..." *Onu kast etsen ne olacak, Deniz? Ne var ki bunda?* Yağız itirazımı duymamış gibi hızlı adımlarla banyo kapısına yönelmişti ki arkasından seslendim. "Ya-... İnsan bi' çıkartır! Kaldım böyle-...

Hey!" Bana hiçbir cevap vermeden banyodan çıktı. Bense ellerimden güç alarak doğrulurken sıktığım dişlerimin arasından sinirle bağırdım. "Öküz!"

'İmdat polis'i tuttu, aldı, sürükledi, çekiştirdi, nereye getirdi adam! Pes artık! Koca polis teşkilatını ne zamandır Hasip temsil ediyordu? Bu nasıl bir ego savaşıdır ayrıca?

Hızla ayağa kalktığımda aynadaki aksimle göz göze gelmiştim. Bir süre aynaya boş boş baktıktan sonra ise kendimi şöyle alıcı gözüyle baştan aşağı süzdüm. Bakışlarım yavaşça gövdeme kaymıştı ki kaşlarım bir kez daha çatıldı. "Hıh!" dedim o an, üstümü başımı düzeltip ellerimi göğsüme yerleştirirken. "75 değil ayrıca, 80 numara! Kaldı ki bu ölçülerin A'sı var, B'si var, C'si var, D'si var. Aptal herif!"

Ölçünün, alfabenin D'sine kadar, ölçüsüzlüğün ise Yağız'ın Y'sine kadar yolu var, Deniz.

Peki, yolun sonunda beni bekleyen neydi?

Boyumun ölçüsünü almak dışında.

Suyun akış hızının azalmasıyla oluşan alüvyonlar gibi beynimin çalışma hızı azaldıkça göğsümün tam ortasında yığınla çer çöp birikiyordu. *Bir duygu durumu bozukluğu, bir duygu durumu fazlalığı, bir felaket.* Günlerdir içimde çoğalan, birbirine taban tabana zıt o sayısız 'duygu' kırıntısını açığa çıkaran ise bir telefon sesi oldu o gün. Ve göğüs kafesimde yığılmış her ne varsa büyük bir gürültüyle patlayıp kelime kelime etrafa saçıldı. *Hattın diğer ucundan kulaklarıma dolan sözcüklerse bir daha yerinden bir santim dahi kımıldamayacaktı.*

"Dede..." dedim, yutkunarak.

'3 T' ile geçen haftanın sonunda, mesai bitimine yakın, son gelen haberlere göz atıyordum. O anda çaldı telefonum. Dedemin aradığını görünce baştan ayağa tüm vücudumu ateş basmıştı. Son günlerde onu çok ihmal ettiğimden büyük bir mahcubiyet ve utanç içinde açtım telefonu. Ama dedemin sesinde en küçük bir sitem yoktu. *Aksine, sitemden çok daha vurucu bir şeydi bu.*

"Sonunda bir delikanlı çıktı karşına, ha?" dedi, yaşlı adam heyecanlı bir sesle. "Kimdir, nedir, necidir? Anlatmayacak mısın dedene?"

"Ne-... Dede ne diyorsun sen? O nerden çıktı?"

"Bu bunak adamı günlerdir niye aramayasın başka?" Derince bir nefes verip "Ha, sakın" dedi. "Bunu sitem sanma. Bu, benim yıllardır gelmesini beklediğim gün... Bu, olması gereken şey zaten evladım. Bir genç kız Allah'ın her günü bunak dedesini arar mı? Dakikalarca telefonda o yaşlı adamın saçmalıklarını dinler mi? Genç bir kız, izin günlerinde yetmiş yaşındaki bir adamı görmek için ta Ankara'ya gelir mi? Sen bunların hepsini yıllarca yaptın, Deniz. Ama artık içim rahat. Artık bunları bunak deden için değil, genç bir delikanlı için yaptığını bilmek güzel. Sana bu ihtiyarı unutturmuş o kişi kimse de en kısa zamanda tanışmak isterim."

"Neler söylüyorsun sen dedem?" dedim, sesim titriyor, boğazım düğümleniyordu. "Hiç olur mu öyle şey? Biraz yoğunum sadece. O yüzden çok sık arayamıyorum seni. Yoksa bir-... Bir delikanlı falan yok. Aşk olsun ya... Kim olacak-... Nereden çıktı o? Dede yani, sen de-... Üzdün şu an beni."

"Evladım, neden kötü bir ithama uğramış gibi teessüf ederek konuşuyorsun? Bunlar güzel duygular. Varsa değil, yoksa üzülmelisin."

"Ne duygusu dede ya-..." Konuşma giderek garipleşiyordu. "Bir duygum muygum yok benim kimseye! Böyle şeylerle aram iyi değil, biliyorsun."

"Ama olmalı, Deniz. Hatta bence oluyor da. Telefon ederken biraz şüphem vardı, acaba kafamda yazıp çiziyor muyum diye ama şu an gayet eminim." Kısa bir süre duraksayıp ekledi. "Bir şeyler oluyor ancak sen o olan şeylere isim koyamıyorsun, değil mi? O yüzden böyle dikleniyorsun bana da, henüz kendin tanımlayamadın çünkü... Küçükken de böyleydin. Kompozisyon ödevin olurdu, yazıyı on dakikada yazardın ama başlığını bulman saatler sürerdi. Kağıdını öğretmeninin masasına bırakana kadar da ismini sürekli değiştirirdin yazının..."

"Yapma bunu dede-..." Sesim kırık dökük çıkmıştı.

"Yetmedi mi güzel kızım?" dedi o an, dedemin şefkat dolu sesi. "Kendini geri çekmekten, geri durmaktan yorulmadın mı? Yapma bunu artık, Deniz. Yapma kızım. Sen böyle yaşadıkça ben göğsümde koca bir taş varmış gibi ağırlaşıyorum. Yapma bunu, olur mu? Elini ayağını bu kadar çekme hayattan. Bu kadar kısıtlama, yasaklama kendini." Sesini birkaç perde alçaltarak devam etti. "Bir kuşu kafese koyarsan, o kuşun nereye uçacağını asla bilemezsin, Deniz. Kalbini özgür bırakmazsan onun ne istediğini öğrenemezsin. Kuş kafeste yaşar ama kuşku kalpte yaşamaz. Bırak artık geçmişi, kuşkuları, endişeleri... Yaşamayı daha erdemli kılan duygulara sarıl. Sev kızım... Sev."

Yutkundum. Gözlerim dolmuş, sesim çatallaşmıştı. "Dede..." dedim, tereddütlü bir tavırla. "Sev, diyorsun ama-... Peki bu, her zaman iyi bir şey mi? Ya-... Ya yanlış insanı seversem? Sevmeye, tüm o erdemli duyguları yaşamaya yanlış insandan başlarsam?"

Dedemin cevabı hiçbir tereddüde yer bırakmayacak kadar netti. "Dünyada savaş var evlat" dedi, tok bir tınıda. "Dünyada savaş var... Yanlış olan can almak, can olmak değil. Yanlış olan, insanlara ölüm ve nefret vermek. İnsanı sevmenin yanlışı olur mu hiç?"

"Ol-... Olmaz mı?"

Yaşlı adam güldü. "Olmaz, güzel kızım. İnsanı sevmenin yanlışı olmaz. Beşer şaşar, nasıl emin olacaksın? Belki de yanlış insanı doğru seveceksin."

Telefonu kapattığımda göz çeperimde bir süredir direnen ıslaklık, yavaşça aşağı süzüldü. Yakın zamanda akıttığım ikinci damlaydı bu. Derin bir nefes alırken kalbimin patlayacak gibi attığını hissediyordum. Apar topar kendimi şirketten dışarı attım o an. Saat akşam altıya geliyordu. Ekimin soğuğu ağzımdan doluyor, göğüs kafesimi sarsıyor, kulağıma acımasız doğrular fısıldıyordu. *Yanlışa benzeyen doğrular.*

Rastladığım ilk Beyoğlu otobüsüne bindim. Araç trafikte güçlükle ilerliyordu. Korna sesleri, bağrışmalar, gülüşmeler, telefon konuşmaları, hepsi ilahi bir düzen içinde yol boyu kendini tekrar edecek

gibiydi. Bir de dedemin bir cümlesi, "Dünyada savaş var, evlat." *Hayır, hayır. Düşünme Deniz. Düşünmenin seni yavaşlattığı konusunda anlaşmıştık.*

Otobüs Taksim'de durduğunda, kafamda geçen sıcak çatışmalarla indim aşağı. Saç diplerimde gezinen bir alev topu vardı sanki. Beynim yanıyordu. Beynim uyuşuyordu. *Ben uyuşuyordum.* Ayaklarım ise asla rahat durmuyordu. Beni eve değil İstiklal'e yönlendirmişlerdi. Montumun yakalarını yukarı kaldırıp insan kalabalığını yararak caddede ilerlemeye başladım birden. Sanki gideceğim yönü, ayaklarım benden habersiz tayin ediyordu.

Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm.

Ta ki bir kitabevinin önüne gelene kadar... Otomatik programa alınmış gibi tereddütsüz bir şekilde kitapçının kapısından içeri girdiğimde eylemim aklı melekelerimden bağımsızdı. Müthiş bir akıl karışıklığı yaşıyordum. *Ne işim vardı burada? Ayaklarımın bilip de hafızamın unuttuğu neydi?*

Kitap rafları arasında amaçsızca dolaşmaya başladığımda aradığım o 'şey'i ellerim de hatırladı. Klasikler, yeni çıkanlar, çok satanlar derken kendimi çocuk kitapları reyonunda bulmuştum. Burada çocuklar için yazılmış yüzlerce masal vardı. *Ve dünyada savaş vardı.* Ayaklarımın geldiği yer, ellerimin uzandığı bir raf... Artık burada ne aradığımı biliyordum. Belki gözyaşımın aktığı o ilk günün, belki de sadece omzunda silah tutan kurşundan yapılmış bir askerin hikayesini... *Düşünmemeliydim. Düşündükçe yavaşlıyordum.*

Fakat kahretsin ki düşünüyordum. *Kurşun Asker'i. Dansçı Kızı. O acıklı çocuk kitabını. O kitabı çantasında taşıyan yabancı bir adamı.* Dağ evinden döndüğümüzden beri tüm bunları sürekli düşünüyordum. *Ve dünyadaki savaşı.*

Neydi sahiden o kitapta çözemediği şey? Neyi anlamaya çalışıyordu? Babası kitabın sonuna neden öyle bir not yazmıştı? *Sana ne, Deniz! Sana ne! Gitsene artık sen buradan.* Gidemiyordum. Rafların arasında telaş içinde gezinen parmaklarım bir kitaptan diğerine atlıyor, pusulasını kaybetmiş gibi Kurşun Asker'in izini sürüyordu.

Takribi o anlarda iz sürücümün radarına kitapla eşleşen bir görüntü takıldı. Dikkat kesilmiş rafları incelerken hemen önümde beliren kitabı tanımıştım. Arkamdan uzanmış bir el tarafından tutulan kitabın üzerinde 'Kurşun Asker' yazıyordu.

"Bunu arıyorsun sanırım."

Kulaklarıma dolan sesle irkildim o an. Hızla arkamı döndüğümde Yağız'la burun buruna geldik. *Yok artık, Deniz!* Kanlı canlı karşımdaydı. Bir eliyle Kurşun Asker kitabını tutuyor, diğer elini ise raflara dayamış halde sırıtarak yüzüme bakıyordu.

"Sen-... Senin ne işin var burada!"

"Arasında gül falan saklayabileceğim bir kitap lazım da" dedi, pişkin bir tavırla. "Ama bence konumuz, daha çok senin ne aradığınla ilgili..." Elindeki kitabı bir kez daha gözüme gözüme sokarak ekledi. "Ki sanırım cevabı burada."

"Yoo..." dedim, son harfi uzatarak. "Çocuk kitaplarıyla ilişiğimi keseli yıllar oldu benim. Sana da tavsiye ederim!"

"Hmmm..." İnanmış görünmüyordu. "Çocuk kitapları reyonunda Bukowski mi arıyorsun?"

"Sen benim girdiğim kitapçıda ne arıyorsun?"

"Tesadüf" dedi, gayet rahat bir tavırla. "Buradan geçerken kitabevine girdiğini gördüm-..."

"Ve peşimden geldin, öyle mi?" dedim, sözünü bölerek. "Ah, bu harikulade yüzünüzü bahşedip beni ödüllendirmenizi neye borçluyum acaba?"

Üzerime doğru bir adım atmıştı ki sırtım kitaplığa dayandı. Bakışlarını gövdeme doğru çevirdiğinde, "Göğüslerine" dedi, alaycı bir ifadeyle. "80 numara olduğunu daha önceden söyleseydin kabindeyken durumlar daha farklı gelişebilirdi. Gerçi 90'dan aşağısı-..."

Sözlerini tamamlayamadan ayağına sert bir tekme vurdum birden ve hışımla merdivenlere yönelip hızlı hızlı aşağı inmeye başladım. *Hadsiz, ahlaksız, pişkin herif!* Geçen gece kendi kendime mırıldandığım göğüs ölçülerimle ilgili saçmalıkları duymuş ve saniye sektirmeden getirip önüme koymuş. *Çenen torba olsa da büzsen büzsen duvara vursan, Deniz!*

"Dokunma bana!"

Arkamdan koşup omuzlarımdan yakalamıştı ki ellerini hızla ittirdim. Öfkeden gözlerimin kızardığını, hatta için için yandığını hissediyordum.

"Hey-... Sakin." Yağız afallamıştı. "Takıldım sadece-..."

"Takılma!" diye bağırdım, yutkunarak. "Düş artık yakamdan! Uğraşma benimle!"

Kopardığım bağırtının ardından kendimi kitapçıdan hızla dışarı attım. Soluduğum hava, bastığım yer, adımladığım yol yetersiz geliyordu. Sıtma nöbeti geçiriyor gibi zangır zangır titriyordum. Oysa her zamanki tavrıydı bu Yağız'ın. Ama onun o her zamanki tavrı, bende her zamanki etkiyi yaratmamıştı.

"Deniz!" Hala arkamdan geliyordu. "Hadi ama... Cidden büyütecek misin?" Alaycı bir tonla ekledi. "Yani-... Meseleyi kast ediyorum, göğüslerini değil."

Adımlarım olduğum yere çakıldı o an. Hızla önümü döndüğümde yüz yüze geldik. Gözümün döndüğünü, dilimin bağının çözüldüğünü hissediyordum. Günlerdir bir lastik gibi çekip bırakıyordu beni. O günse ben, tüm o lastiklerin arasına taş parçaları yerleştirmiştim sanki. Birden caddenin ortasında ağzıma ne geliyorsa söylemeye başladım.

"Sen nasıl bir insansın ya? Söylesene bana? Ha? Ya da dur ben söyleyeyim; Gangster kılıklı herif! Yabancı! Yalancı! Üstüne bir de sapık, onun üstüne bir de ukala!"

"Bu kadar mı? Üstüme ekleme yapacağın başka bir şey yok mu?" Gülüyordu.

"Biliyor musun? Küçük olan benim göğüslerim değil" dedim aynı hiddetli tavırla. "Küçük olan senin beynin! O kadar küçük, dar ve sınırlı bir beynin var ki, mercimek tanesinden daha büyük herhangi bir şeyin görüş alanına girmesi imkansız!"

Başını yana eğip bakışlarını kıstı. "Bence kendine haksızlık ediyorsun."

"Benimle ne alakası var?" diye bağırdım. "Sana-... Sana hakaret etmeye çalışıyorum şurada!"

Elini, kırıştırdığı alnının üzerinde gezdirerek "Farkındayım" dedi, alaycı sesiyle. "Bu tempoyla devam edersen, bir gün mutlaka başaracaksın. Ama daha sık pratik yapman lazım."

İncelen film o noktada koptu bende. Ve soluksuz konuşmaya başladım. "Şuna bak! Şu-... Şu tavırlara, şu sözlere, şu tepeden tepeden bakışlara bak! Delireceğim ya! Yine gözler kısılıp kirpiklere voltaj verildi, değil mi? O tehditkar ama-... Ama aynı zamanda davetkar bir alaycılık gelip yine yüzüne yerleşti. Üstten üstten konuşmalar, teklifsiz hareketler, iki kolumu iki yana açarsam karşımda kimse tutunamaz halleri-... Öyle değil mi? Az sonra da ağzının kenarına yine o öldürücü tebessümünü kondurursun ve hemen ardından da elin kaşlarını yoklar yine. Yine-... Parmak uçlarını kaş bitimine getirir ve kuyu kazar gibi içine bastırırsın! Neden biliyor musun? Çünkü senin beyninden akan zehrin gideri tam orada. O yüzden böyle yapıyorsun! Parmak uçların, içeride ne kadar zehir zemberek varsa kaşının kıvrımlarından emiyor çünkü! Üstelik sen-... Tümüyle sen, baştan ayağa sen! Sen-... O lanet zehrini tam da hayatımın içine akıtıyorsun! Her defasında ama her defasında tüm düşünce haznemi kendi zehrinle dolduruyorsun. Ama bende bunun panzehiri yok, anlıyor musun? Bu yüzden-... Bu yüzden dur artık! Yapma-... Yapma, anladın mı? Sanki daha fazla sarsabilirmişsin gibi, temelimi tuzaklamaktan vazgeç!"

Sözlerim bittiğinde gözlerimi cüretkarca diktiğim gözlerinden alelacele çektim. *Neler demiştim? Daha da kötüsü, daha kim bilir neler diyecektim?*

Yağız şaşkın gözlerle bakıyordu bana. Ağız kenarı yanağına doğru yarım açılıp yarım kapanıyor, yüzündeki ifade, tebessümle hayret etme arasında gidip geliyordu.

Ona sözlerime bir cevap verme fırsatı tanımadan hızla arkamı dönüp yürümeye başladım o an. Gelir önümü keser, kolumdan tutup durdurur, en olmadı omzumdan çekip kendine döndürür sanıyordum. *Hiçbirini yapmadı.* Eve kadar ben önde, o arkada öylece yürüdük sadece. *Hiçbir şey söylemeyecek miydi?* Hayatımı nasıl etkilediğini apaçık itiraf etmiştim. Bugüne dek ona karşı sürdürdüğüm kayıtsız tavrımın bir düzmece olduğunu, aslen sinirlerimi nasıl altüst ettiğini, her hareketinin bana nasıl tesir ettiğini, beni düpedüz sarstığını açıktan söylemiştim. Bunlar hiçbir cevabı hak etmiyor muydu?

Ya sen bunları hak ediyor muydun, Deniz? Gardını hepten düşürdün. Her halini kaşının kıvrımlarına kadar ezberlediğini apaçık itiraf ettin. Ah, lanet, lanet. Bu kendim beni öldürecek. Kitap olsa kapağını kaparsın, yol olsa üzerine asfalt dökersin, elbiseye yama diker, cama perde gerer, leğeni ters kapatırsın. *İnsanı ne yapacaksın?*

Eve varır varmaz kendimi odama attım. Geceye dair tüm düşüncelerimi kapının bir adım gerisinde bırakmıştım. Düşünmeyecektim. Uyuyacaktım. Önce uyuyacak sonra düşünmeyecektim. *Diğer türlüsü güçtü.* Fakat telefonumu almak için çantamın fermuarını açtığımda, uykuya ve düşünmeme eylemsizliğine dair tüm planlarım altüst oldu.

Çantamın iç bölmesinde bir kitap vardı. Üzerinde 'Kurşun Asker' yazıyordu. *Biraz önce raflarda ararken, Yağız'ın benden önce keşfettiği kitap.* Kaşla göz arasında alıp çantama koymuş. *Nasıl? Ne ara?* Bizzat sırtıma geçirdiğim, ağzı fermuarlı çantamı, ruhum bile duymadan açıp kapamış bir adam, göğsümün altında tir tir titreyen ve bırakın fermuarı, önünde bir iliklik düğme dahi bulunmayan kalbime hiç fark ettirmeden-... *Sus, yeter, sus.*

Kitabı elime alıp sayfalarında gezinmeye başladığımda hiç fark etmeden başıma gelen şeylere bir yenisi daha eklendi. Son sayfanın bulunduğu arka kapağa geldiğimde, gözlerim sayfanın alt köşesine yazılmış birkaç satırlık nota kenetlenmişti:

"Sevgili Deniz,

Hayatının içine akıttığım o zehirden, sonuna anlam veremediğim bir kitabı anlamaya çalışarak kurtulamazsın. Bana dair hiçbir şeyi anlamamalısın. Çünkü sen, tümüyle sen, baştan ayağa sen, beni daha fazla sarsabilirsin."

Notu okuduğumda dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadı. Yatağımın üzerine yavaşça çökmüştüm. Kitabı elimden bıraktım, kendimi ele aldım o an. *Kendimi ele aldım, kendimi ele verdim.* Birbirimizi anladıkça, birbirimiz tarafından anlaşıldıkça sarsılacaktık. Bu notun manası buydu, biliyordum. Fakat başka şeyler de biliyordum.

Bir kuşun yumurtayı çatlatmadan doğamayacağını, bir çiçeğin toprağı delmeden filizlenemeyeceğini, bir dağın depremler olmadan şekillenemeyeceğini ve bir insanın sarsılıp sendelemeden ayakta kalamayacağını biliyordum.

Sarsılmanın insanca olduğunu ve yaşamakla ilgili olduğunu biliyordum. Keza öyle söylemiyor muydu dünyanın en hüzünlü şairi? *Söylüyordu.*

"Sars aklımın cılız ayaklarını, kuşat beni. Değişik şeyler söyle ne olur, yeni bir şeyler söyle. Yıldım ömrümün kalıplarından. Beni duy ve anla."[1]

Bir anahtar sesiydi.

Yangın alarmı, deprem tatbikatı veya polis baskını değil.

Sadece bir anahtarın kapıdan girme sesiydi. Panikle kalkarken elimdeki telefonu yere düşürmeme, küçük ayak parmağımı yanından hızla geçtiğim masanın ucuna çarpmama ve nefes nefese kapının önüne geldiğimde adımlarımı duraklatarak mutfağa gidiyormuş gibi sağ tarafa yönelmeme neden olan, sadece bir anahtar sesiydi.

Mutfak kapısından içeri girip sürahiden bir bardak su koydum kendime. Kapı ise açılıp aynı hızla geri kapandı. Sudan bir yudum aldığımda hole açılan mutfak kapısının aralığından Yağız'ın geçtiğini gördüm. Ve belki de saniyenin onda biri kadar süren zaman dilimi

[1] Şükrü Erbaş – Ömür Hanım'la Güz Konuşmaları (Bütün Mevsimler Güz.)

içinde elimdeki bardak yere düşüp büyük bir sesle parçalara ayrıldı. Zira Yağız'ın yüzünden aşağı kanlar boşalıyordu. *Kurşun Asker kitabını çantama gizlice yerleştirdiği gecenin sabahında ortadan kaybolmuş ve eve, ertesi gece geç bir saatte, bu halde dönmüştü. Bu, normal miydi?*

Koşar adımlarla arkasından giderek banyo kapısının önünde yakaladım onu. Sol kaşı yarılmış, içeride ne kadar kan varsa yüzüne inmişti. Korkuyla elimi yüzüne götürüp yarasına dokundum. "Ne oldu sana!?"

"İyiyim" dedi, kendini geri çekerek.

"İyisin" Yutkunarak yavaşça koluna dokundum. "Yine de-... Bakayım bi' yarana."

Duraksadı. "Sen?"

Kolunu daha sıkı kavrayarak "Evet ben" dedim. Ardından onu salona doğru kolundan çekerek koltuğa oturttum. İlk yardım çantasını getirdikten sonra da hemen başına geçerek yarasına göz gezdirmeye başladım.

"Işıklar?" Yağız eliyle lambayı işaret ediyordu. *Kanı görmemek için ışıkları azaltmak aklımın ucuna dahi gelmemişti çünkü.*

"Gerek yok" dedim, kendimden emin bir tavırla. Ve Yağız'ın şaşkın bakışları eşliğinde yüzünü ellerimin arasına alıp yarasını batikonla çarçabuk temizledim. "Aç mısın?" diye sordum ardından, sargı bezlerini toparlarken.

Yağız ise soruma hiçbir cevap vermeden yüzüme bakıyordu. *Yüzüme, bir sorunun yanıtını arar gibi bakıyordu.* Sonra birden ayağa kalkıp karşıma dikildi.

"Ne oldu?" dedim bense, çekimser bir sesle. "Açsan-..."

Fakat Yağız, ben henüz sözlerimi dahi tamamlayamadan beni birden kendisine doğru çekip hızla gövdesine bastırdı.

Kalbim, şimdi iki et parçası arasında sıkışmış halde patlar gibi çarpıyordu. Ellerini sırtıma sıkıca dolamış, tüm vücuduma sarmaşık gibi dolanmıştı. Sarılmanın dış tarafında gereksiz bir organ gibi iki yana sallanan kollarımı nereye koyacağımı bilemiyordum. *Gövdelerimizin arasına koyup ikimizi ayırmalı mıydım? Yoksa beline mi dolamalıydım onları? Boynuna erişmem mevzu dahi edilemezdi. Boynuna dolanırsam ve sonrasında ya hiç-... Hiç-...*

Dilim, aramızda olan şeye anlam bulmaya varmıyordu. İnsan hiç tecrübesini etmediği bir duygunun esiri olabilir mi? *Sen daha evvel kimselere bu tecrübeyi bahşetmedin ki, Deniz. Tokalaşmaktan dahi imtina duyan birine sarılmaya kim yeltenebilirdi?*

O yeltendi. Beni böylesine tutuk, böylesine bir teslimiyet içinde kıskıvrak esir alarak yaptı bunu.

"Özür dilerim." Benim içimde harlanan alevlere ansızın sesi düştü o an. Derin bir iç çekerek söylemişti bunu. *Özür dilerim.* Kollarını gevşetip başını yüz hizama getirdiğinde iki yanağımı avuçları arasına alarak ekledi. "Hakkımda hiçbir şey anlatamadığım ve hakkımda hiçbir şey anlatamayacağım için... Özür dilerim." Yutkundu. "Bir daha kapını asla bir yabancıya açma. Anlaştık mı?" Benden bir cevap gelmeyince sorusunu yineledi. "Deniz... Anlaştık mı?"

Tüm vücudum kolları arasında kuş gibi titrerken bu soruyu yanıtlamak güçtü. Yine de sözlerini onaylamak için hafifçe başımı sallar gibi olmuştum ama birden dudaklarını yüzüme doğru hareket ettirdi. Birkaç saniye içinde ise burnumun tam ucunda bir sıcaklık hissettim. *Yağız'ın dudaklarından yayılan sıcaklıktı bu...* Burnumun o minik noktasından başlayıp tüm vücuduma yayılan sıcacık his, göz kapaklarımın yavaşça aşağı inmesine sebep olmuştu.

"Burnunu mühürledim" dedi, fısıltıyı andıran yumuşak bir sesle. Gözlerim, sesinin etkisiyle aralandığında ise ekledi. "Artık onu kafana göre her işe bulaştıramayacaksın."

Serseme döndüğümün farkındaydı. Cevap vermeme fırsat tanımadan omuzlarımdan tutarak koltuğa oturttu beni ve başını kucağıma koyarak yanıma boylu boyunca uzandı. "Ne-... N'apıyorsun?" dedim, panikle koltuktan kalkmaya çalışarak.

Fakat Yağız dizimden yakalayarak kalkmamı engellemişti. "Aç mısın, diye sormuştun az önce" dedi, başını kucağıma iyice yerleştirip gözlerini kaparken. "Midemden daha boş yerler var."

O, kısa süre içinde uykuya dalmıştı. Bense yatağıma dönerek neredeyse gözümü dahi kırpmadan sabahı ettim. *Dağılmış haldeydim.*

Bana gelişinin kırk üçüncü günüydü ve sadece tek bir gece eve gelmemesi beni büsbütün serseme çevirmek için yeterli olmuştu. Geldiğinde ise onu bu halde, yara bere içinde görmüş ve dahası hiçbir soru da soramamıştım. *Neden bu haldeydi? Ne yaşamıştı?* Soramıyordum. Zira kendisi İstiklal'in orta yerinde, ona dair tüm düşüncelerimi bir çırpıda söylemem konusunda tek bir kelime etmemesi şöyle dursun, Kurşun Asker kitabına da, beni adeta 'uyaran' bir not düşmüştü.

"Beni daha fazla sarsabilirsin" diyordu notunda. *'Eğer beni anlarsan, beni sarsarsın. O sebeple beni anlamaya çalışma'* demeye getiriyordu.

Beni kurcalama, diyordu yani kısaca. Sorular sorma, didikleme, anlamaya çalışma. Anlamanın ve anlaşılmanın getirdiği sorumluluk duygusunu her ikimiz için de açıkça reddediyordu. *Nasıl sorabilirdim? Geçen gece niye gelmediğini, nasıl yaralandığını, ne çeşit bir belanın içinde olduğunu hangi hakla ve dahası kim olarak sorabilirdim?*

Soramamıştım. Ne o gece, ne de sonraki gecelerde.

Zira bazı cevaplar, ortada hiçbir soru olmaksızın kendiliğinden veriliyormuş. Kimine göre tesadüftür belki bunun adı, benim içinse kaderin ağlarını ördüğü dramatik bir düğümdü bu.

Ve çözülmeye çoktan başlamıştı.

"Bu kaçar mı lan!"

Seyhan Abi, elindeki fıstık tabağını yere vururken bir yandan da bağırıyordu. "Yazık şu pozisyonun güzelliğine be! Ömrümü yedin Fenerbahçe, ömrümü ye-din!"

"Amkun takımında bu sene ruh yok abi" dedi Tekin, Seyhan Abi'nin feryadını başıyla onaylayarak. "Forvetler bitik, defans otobana dönmüş zaten. Sokayım böyle işe ya..."

Derken Bahadır elini kaldırarak bağırdı. "Lan bir de armayı öpüyor-... Amına kodumun çocu-... Üstünüzdeki formadan utanın be!"

"Ben utanıyorum zaten!" diyerek tasdikledim Bahadır'ı. Elimle üzerimdeki formayı gösteriyordum. "Giydirdiniz şunu üstüme. 'Takım tutmuyorum' demenin neresi açık değil acaba? Faşistlik bu, bildiğin faşistlik!"

İpek atıldı. "Laftan anlamazlar bunlar canım. Forma fetişisti hepsi. Galatasaraylıyım diyorum, yine giydiriyorlar. Geçen Beşiktaşlıyım dedim. Baktım yine giydirmişler. Bir bakıyorum, üzerimde Fenerbahçe forması. Ruh hastaları ya..."

"Yakıştı, yakıştı" dedi Seyhan Abi, birasını yudumlayarak. "Yavru kanaryasınız siz artık. Futbol taraf olmaktır ayrıca, yanımızda konu mankeni gibi oturmanızı asla kabul edemezdik."

"Kabul etmek mi? Abi siz zorla getirdiniz ya bizi buraya?"

"İpek, bırak ya..." dedim, "Ben daha fazla dayanamayacağım. Çıkaracağım bunu."

"İyi düşünün." Tekin'in yüzünde hınzır bir ifade belirdi. "Bir hafta boyunca kahveleriniz masanızda olacak. Hem de yanında termoslu bardakla... Bak, bu kararın dönüşü yok."

"Dönen Fenerbahçeli olsun zaten!" dedim, kararlı bir sesle. Ardından içimdeki penyenin üzerine giydiğim Fenerbahçe formasını çıkarıp masanın ucuna iliştirdim.

Gruptan tepki sesleri yükselmeye başladı o an:

"Hooooööaaay ama!"

"Oldu mu şimdi ya?"

"Bu yapılır mı be!"

"Armaya da saygısı yok!"

"Ofsayt bir hareket!"

Elimle İpek'e dönerek Seyhan+Bahadır+Tekin, kısaca Sad But True(SBT) üçlüsünü işaret ettim. "Bunlar kafayı yemişler ha!" dedim, hayıflanır gibi. "Gol kaçırmış futbolcuymuşum gibi söyleniyorlar bana, baksana. Gerçeklik algısı kaymış hepsinin."

"Hata bizde" dedi İpek, başını iki yana sallayarak. "Bir hafta önümüze kahve getirecekler diye böyle bir eziyeti kabul etmeyecektik."

"Yani..." Yüzümde samimiyetsiz bir ifade belirmişti. Zira benim haber ekibiyle iş çıkışı Nevizade'de maç izleme sebebimin, masama gelecek kahveyle ilgisi yoktu. Yağız'la ilgisi vardı. Günlerdir aramızda gezinen tuhaf bir elektrik, kendime alan açmam için uyarı veriyordu sanki bana. İşten çıkıp eve, evden çıkıp işe gittiğim rutin döngümün kabuğunu kıran da bu oldu. *Kendime biraz alan açma isteği.* Yoksa böyle toplu konut açılış töreni misali coşkulu seremonilerde ne işim olabilirdi?

Yağız söz konusu olunca olmuştu işte. Bir şekilde buna da bulaşmıştım. *Yine de onu yoklamadan da edemiyorsun, Deniz? Sözüm ona uzaklaşmak istedin ama bir gözün maçta, diğeri sürekli telefonunda. Her gün işten çıkıp dosdoğru eve gelen Deniz, şimdi niye gelmiyor, değil mi? Yağız'ın bunu düşünmesini istiyorsun. Tek meşgalesi bu çünkü. Ah yazık sana.*

Telefonumda YağızWdan gelen hiçbir çağrı ya da mesaj yoktu. Hıh. 'Geç kaldın, gelmiyor musun?' diye bir sorsa, ofsayt bayrağı mı kalkardı sanki? Ne olurdu sorsa? Dili auta mı çıkar, kırmızı kart mı görürdü? Benim için azıcık endişelense ne olurdu yani? Laf aramızda çiçeği burnunda kaçırılmış bir insandım, hiç değilse bu sebepten biraz tasalanır, en olmadı yanlışlıkla aramış gibi yapar, yine de arardı, değil mi? *Bu da mı gol değil, yani? Bu da mı değil?*

"Gol!"

Spiker kendinden geçerek haykırıyordu:

"Goooooooool! Goooool! Goool! Gol! Dakika 89 ve Fenerbahçe beraberlik golünü atıyor. Harika bir gol sayın seyirciler! Fenerbahçe 1-1 Galatasaray!"

Seyhan Abi, Tekin ve Bahadır, İpek'le beni de aralarına alarak çılgınlar gibi havaya sıçradılar birden. Etrafımızdaki kalabalığın da üzerimize çullanmasıyla, mekanda büyük bir hengame yaşandı. Arkamda oturan bir taraftar da golün etkisiyle elini omzuma atarak hoplamaya başlamıştı.

"Hey-..." dedim, birkaç adım ileri çıkarak. "Elini çeker misin?" Fakat o duymamış gibi bana sarılmaya devam ediyordu. "Sana diyorum! Hayret bir şey-... Hey!"

"Efendim yavrum, bana bir şey mi dedin?" dedi, adam kulağıma eğilerek.

"Yavrum mu? Düzgün konuş benimle!" Kendimi geri çekmeye çalışsam da adamın arsızlığı buna engel oluyordu.

Omuzumdan kavrayarak beni kendine doğru daha da çekti birden ve leş gibi alkol kokan ağzıyla mırıldandı. "Biraz vahşiyiz sanırım? Ya da Galatasaraylıyız?"

Bedenim büyük bir iğrenti içinde titremeye başlamıştı. "Kes-... Kes sesini-..." dedim, dişlerimi sıkarak "Çek ellerini-..." Mideme kramplar girerken, içimdense sürekli kendime telkinde bulunuyordum. *İyisin, iyisin, iyisin.* Ancak sarhoş olduğu her halinden belli olan adamın ikide bir üzerime uzanan kollarının yakınındayken iyi olmam imkansızdı. Oluşan hengamede Seyhan Abi'lerle de ayrı düştüğümden kalabalıkta kaybolmuş bir çocuk gibi çaresiz gözlerle etrafıma bakmaktan fazlasını yapamıyordum.

O sırada gol sevinci ortamı yavaş yavaş sakinlemeye başlamıştı. *Ben de bir ihtimal Seyhan Abi'leri bulmak için yanımdaki adamı ittirip etrafıma bakınmaya...* Ancak o an sakinleyen ortama tezat, oldukça öfkeli bir görüntü takıldı gözüme. *Bir adam.* İnsan kalabalığını öfkeli gözlerle yararak üzerime doğru gelen bir adam.

"Yağız..." dedim, kendi kendime mırıldanır gibi.

O ise hızlı adımlarla yanıma geldiğinde yüzündeki öfkeyi saklama gereği duymadan "Bu şey için kusura bakma" dedi, buz gibi bir sesle. Ardındansa bir eliyle gözlerimi kapatırken diğerini ise yumruk yaparak havaya kaldırdı.

Ellerini gözümden çektiğinde, az önce arkamdan bana kollarını dolayan kişinin burnunu tutarak yerde kıvrandığını gördüm. Bir yandansa hayretle Yağız'ın yüzüne bakıyordum.

"Kusura bakma, demiştim" dedi Yağız, bakışlarını bana çevirerek. Yüzündeki sinirin yerinde ise gergin bir tebessüm vardı.

"Neden yaptın bunu ya? Hasta mısın sen?"

"Hasta olan sensin" diye cevapladı beni, kulağıma doğru eğilerek. "Bu yüzden yaptım."

Tüm mekan maçı bırakmış bizi izliyordu. İpek'se Yağız'ı hemen tanımıştı. Seyhan Abi, Tekin ve Bahadır'a "Geçen gün Deniz'i işe bırakan adam" deyip Yağız'ı işaret ediyordu.

O ara birkaç garson yanımıza gelerek Yağız'a seslendi. "Beyefendi sizi dışarı alalım." Yerde yatan ve muhtemelen burnu kırılan adam acı içinde doğrulmaya çalışırken garsonlarsa yinelediler. "Beyefendi, lütfen dışarı alalım sizi. Buyurun..."

Fakat Yağız, kendisine gitmesi yönünde yapılan uyarıları duymuş gibi görünmüyordu. Gülerek başını kaldırıp TV ekranını yokladı. "Eee... Skor kaç?"

Yerden doğrulan kırık burunlu adam ayağını Yağız'a doğru savurarak bağırdı birden. "1-1!" Ama adamın tekmesi, Yağız'ın son anda kendini yana doğru çekmesiyle elinde tepsi bulunan garsona isabet etmişti.

Garson, sere serpe yere devrilirken Yağız, kollarını bağlayarak adama gülümsemişti. "Yok, bence hala 1-0 gibi duruyor."

Burnunun üzerine bir de onuru kırılan adam o noktada çığırdan çıktı. "Senin derdin ne lan benimle?" dedi, Yağız'a diklenerek. "Orospunu bu gece sikerim diye mi bu kadar telaşlandın?"

Yağız bir süre adamın yüzüne ifadesiz bir şekilde baktıktan sonra "Deniz, arkanı dön" dedi, omzuma yavaşça dokunarak. Ve ardından beni tek bir hamleyle geri doğru çeviren elinin, saniyeler sonraki adresi bir kez daha adamın yüzü oldu.

Arkamı tekrar döndüğümde Yağız'ın attığı her tekme ve yumruk darbesinden sonra skor tuttuğunu gördüm. "Ve bir gol daha!" diyordu. "Bak, şimdi 2-0 oldu!" Ardından bir vuruş sesi daha geliyordu. "Ve şimdi de 3-0!"

Mücadeleyi bitiren, TV'den duyulan spikerin sesi oldu:

"Ve maç sona eriyor sevgili seyirciler!"

Yağız histerik bir kahkaha attı o an. "Centilmence bir mücadele oldu, ha?" dedi, yerde kıvranan adamın yanına gelerek. "Ama sen bir kadın için öyle küfürlü sözler edersen, bu centilmenliğe gölge düşer. Ve ben de o zaman gelir, senin o ne dediğini bilmeyen dilini,

doğru durmayan elini, yanlış yerlere uzanan kolunu keserim. Senin belanı sikerim! Anladın mı beni?"

Adam hızlı hızlı başını sallamaya başlamıştı. "On-...a.. Ana-... adıam!"

"Duyamadım?" dedi, Yağız adamın çenesini kavrayarak.

Adamsa güçlükle mırıldandı. "An-... Anladım!"

"Güzel."

Adamın cevabının ardından Yağız hızlı adımlarla yanıma geldi ve elimden tutarak beni çıkış kapısına doğru çekmeye başladı. Aynı anlarda işletmenin muhtemelen sahibi olan adam, kapıdan içeri yanında iki polisle girmişti. "İşte memur bey, mekanda olay çıkartanlar bunlar!" diyerek uzaktan bizi işaret ediyordu.

Yağız, polisleri görür görmez ani bir hamleyle kafasını öne eğdi. Ben ne olup bittiğini dahi anlayamadan içerisi karanlığa bürünmüştü.

"Koşabilir misin?"

Yağız'ın kulağımda duyduğum fısıltısına hızla cevap verdim. "Koşarım!"

Ve koşmaya başladık. Nevizade'nin kalabalığını yararak önce caddeden oradansa ara sokaklardan geçerek Cihangir'e doğru koşuyorduk. *El ele koşuyorduk.* Birden kendimi bir kovalamacanın ortasında bulmuştum.

"Kaçmayın, buraya gelin!" diye uyarıyordu arkamızdan gelen polisler. Biz ise polisin uyarılarına aldırış etmeden var gücümüzle koşmaya devam ediyorduk. Döndüğümüz beş ayrı sokağın ardındansa dar bir yola saptık. *Dar fakat kalabalık bir yoldu bu.* Nefes nefese kalmıştık. Önümüze çıkan insanların kimine sadece çarpıyor, kimisini bizzat yere düşürüyorduk. Bense her birine arkamı dönüp sesleniyordum:

"Kusura bakmayın-... Yok ya da bakın ya. Kusura bakın! Şu kusura artık lütfen biraz bakın!"

Önce Yağız başladı gülmeye o anlarda, ardındansa ben. Bir yandan el ele tutuşmuş koşuyor, öte yandan halimize gülüyorduk. *Biraz önce isteksizce maç izlerken şimdi ise hevesle top koşturuyor gibisin, Deniz? Sen, hayırdır?*

Beş altı dakika kadar sonra, döndüğümüz altıncı sokağın sonunda, bir arabanın arkasına saklanıp biraz soluklandık. *Polisi atlatmış görünüyorduk.*

"Deli misin?" dedim, o ara Yağız'a dönerek. Karnımı tutuyor, nefes nefese konuşuyordum. "Az daha polis-... Polis enseleyecekti seni! Ne biçim gangstersin sen-... Kanun kaçağı böyle ulu orta kavgalara karışır mı hiç?"

"Eve mi davet edecektim yani herifi, suratına bir yumruk geçirmek için?" diye cevap verdi Yağız. "Ah, maç bitmeseydi en az üç golüm daha vardı. Yazık oldu."

"Bak hala ya..." dedim kaşlarımı çatarak. "Ayrıca buna gerek yoktu. Ben-... Ben halledebilirdim."

"Halletseydin." Ellerini iki yana açtı. "Ama senin 'halletmek'ten anladığın, gol sevincini seni taciz etmek için bahane eden bir herifi sözcüklerle ikna etmeye çalışmaksa, o başka tabi."

"Saçmalama" dedim, gözlerimi kaçırarak. "Ne alakası var?" *Sanırım bu, bu tip durumlar için her dişi kişinin cevabıdır; 'Saçmalama.' Fakat durumun aslında tam olarak bu olduğunun da farkındaydım.* Aklımı kurcalayan asıl soruyu ise ancak sorabiliyordum. "Hem ayrıca sen" dedim, şüpheli bir sesle. "Benim orada olduğumu nereden bildin?"

Güldü. "Etrafına yaydığın frekansları takip ettim."

"Nasıl yani?"

"Şöyle..." dedi, sesli bir nefes vererek. *"Burada olmak istemiyorum. Bu formayı giymek istemiyorum. Burası çok kalabalık. Bana dokunmalarından rahatsız oluyorum. Eve gitmek istiyorum. Kurtar beni Yağız.* Bu gibi şeyler..."

"Hiç de bile-... Sonuncusunu demedim!" diyerek atıldım.

"Ah, pardon!" dedi, alnını kırıştırarak. "Telefonunu yetmiş beş kere falan kontrol edince, gereksiz yere üzerime alındım sanırım. Bir de üstüne bir dünya da olay çıkardım, değil mi?" Arabanın arkasından çekilerek sokağa doğru hareketlendi. "En iyisi gidip teslim olayım ben, vicdanım hiç rahat değil şu an... Memur bey, nerede bunlar?"

Kolundan tutarak önüne geçtim. "Ya-... Manyak mısın sen! Bekle, nereye gidiyorsun?" Kısa bir duraksamanın ardından ekledim. "Hem sen benim telefonumu kontrol ettiğimi nerden gördün? Saklanıp gizli gizli beni mi izledin onca zaman? He, bir de ayrıca telefonuma da senin için değil, başka birinden önemli bir mesaj beklediğim için baktım."

"Vay" dedi, kollarını bağlayarak. "Kimmiş o önemli biri? Dur, tahmin edeyim. Hassssip!"

"Yine Hasip'e geldik, evet..."

"Onu niye çağırmadınız?" dedi, alaycı bir sesle. Bir yandan da yürümeye başlamıştı. "Boncuklu silahıyla sapıklardan korurdu seni. Benim 'boş yere' olay çıkarmama da gerek kalmazdı böylece."

"Ağzından da düşmüyor hiç adı-... Ayrıca nereye gidiyorsun hızlı hızlı?"

"Aracım bi' arka sokakta" dedi, eliyle beni hızlandırarak. "Acele edelim."

"Hiç gerek yoktu böyle bir şeye." Bir yandan yürüyor, bir yandan söyleniyordum. "Gece gece polisler falan... Ya yakalansaydın? Yani-... Orası beni ilgilendireceğinden söylemiyorum ama benim yüzümden yakalanmış olmanı da istemezdim."

"Bak sen..." dedi, alayla.

"Öyle tabi, sonuçta-..."

Ben kendimce gecenin analizini yaparken, nihayet arabanın yanına yaklaşmıştık. Ama Yağız, aracın arkasına geldiğimiz an birden elini gövdemin önüne çekerek beni durdurdu. "Şişt..."

"Ne oldu?" diye sordum.

Şüpheli bakışlarla etrafa göz atmaya başlamıştı. Bir süre çevresini kolaçan ettikten sonra beni kolumdan tutarak kendine doğru çekti ve ani bir hareketle gövdemi arabaya yaslayarak üzerime kapandı.

Bense ellerimle göğsünden itiyordum. "Ne yapıyorsun sen? Çekil sene üstümden!"

Eliyle ağzımı kapatarak "Şişt..." dedi bir kez daha. "Sessiz ol!" Ardından kafamı omzuna doğru bastırdı. "Sessiz olman gerek Deniz, tamam mı?" Başını boynuma biraz daha yaklaştırarak kulağıma fısıldadı. "Etrafına bakma!"

"Birini mi gördün?" dedim, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Polisler mi-... Bir saniye... Sen! Yoksa sen beni mi kandırıyorsun? Öyleyse eğer-... Hiç komik değil!"

Aracın arkasına beni yaslamış tüm ağırlığınla üzerime yüklenmişti. "Hayır, Deniz" dedi. "Onları gördüm. Peşimde olan adamları... Sokağın ilerisindeler. Ama-... Hiçbir sorun çıkmayacak, korkma. Renk verme yeter." Kısa bir an duraksayıp kulağıma tekrar fısıldadı. "Şimdi... Ellerini boynuma dola."

"Ne?"

"Ellerini boynuma dola, Deniz!" Sesi oldukça gergin geliyordu. "Flört eden bir çift gibi görüneceğiz alt tarafı."

"Ne diyorsun sen ya? Bilerek yapıyorsun değil mi?" dedim, ellerimi belli belirsiz boynuna dolayarak. "Hiçbir fırsatı kaçırma zaten!" *Bir yanım ona itibar etmese de diğer yanım, ki kahretsin, her ihtimale karşı onun dediklerini yapmak mecburiyetinde hissettiriyordu bana.*

"Farkındaysan aynı evde yaşıyoruz" dedi, boynunun altına bastırdığı başımı okşayarak. "Sana yaklaşmak istesem, dört duvar arasında sayısız fırsat yaratabilecekken neden tutup seni kaportaya yaslayayım? Eve kadar sabredebilirim." İç geçirerek ekledi. "Nasıl bir hayal dünyasının içindesin sen böyle?"

Ellerimle göğsünü ittim o an. "Pisliksin sen, sen pi-..."

"Rahat dur" dedi, kulağıma fısıldayarak. Kollarıyla onu itekleyen ellerimi bastırıyordu. "Seni iğfal etme meraklısı değilim. Zaten ele gelecek bir yerin de yok."

"Sen-... Sen var ya-..."

Söylenmelerimi tamamlayamadan "Siktir!" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Buraya doğru geliyorlar." Ardındansa iki eliyle yüzümden kavradı. "Deniz... Güzelce dinle beni şimdi. Bak-... Beni her an

fark edebilirler, yakalayabilirler. O yüzden sen eve yalnız dönmelisin, tamam mı? Benim bir şekilde onları atlatmam lazım. Şimdi-... Üçe kadar sayacağım. Ve üç deyince sakin adımlarla arkanı dönüp buradan uzaklaşacaksın, anlaştık mı?"

"Ya... Kim geliyor? Dalga mı geçiyorsun hala benimle? Neden öyle bir şey yapacağım?"

"Deniz!" Bu kez ses tonu oldukça sertti. "Şu an soru-cevap yapacak vaktimiz yok. Sadece dediğimi yapman gerek. Üç dediğimde buradan yavaşça uzaklaşmalısın. Lütfen! Lütfen... Tamam mı?"

"İyi" dedim, sinirli bir sesle.

"Bir..."

Yağız'ın ağzından dökülen 'bir' komutuyla birlikte kollarından bir hamleyle sıyrıldım ve hızlı adımlarla arabaya geçip ön koltuğa oturdum.

O esnada etrafımızda beliren birkaç kişiden ise bağırtı koptu. "Bu o!" , "Plakayı bakın, o araba!", "Yakalayın şunu!"

Sesleri duyan Yağız arkamdan hızlı adımlarla koşarak arabaya bindi. Aracı çalıştırıp son sürat gaza bastığında bir yandan da beni azarlıyordu. "Sen-... İlkokuldayken hiç abaküs falan da mı kullanmadın sen? 1'den sonrasını saymayı beceremiyor musun?"

"Peki, sen bir kez olsun sorularıma dürüstçe cevap vermeyi beceremiyor musun? Kimden kaçıyoruz, ne oluyor? O adamlar kimdi?"

Yağız beni duymamış gibi konuşmaya devam ediyordu. "Hadi diyelim sayı saymayı bilmiyorsun. Yer, yön duygun da mı yok? Arabaya mı bin dedim ben sana?"

Ve duymazdan gelme sırası bendeydi. "Ama tabii, bir kez olsun bana dürüst davransan gramajın eksilir, değil mi?"

Sonrasında ise onda. "Koştura koştura arabaya geçince dikkat topladık tabii. Sen ne tür bir bela çıktın ya böyle?"

Başımı iki yana sallayarak 'duymazdan gelme' sırasını sürdürdüm. "Bir de gittin herifin burnunu kırdın resmen! Rezil oldum senin yüzünden. Yarın bizimkiler başımın etini yiyecek, kimdi o adam diye!"

Biz söz dalaşı yaparken arkadan hızla gelen araç da sürekli selektör yakarak korna çalıyordu. Yağız, anayola çıkar çıkmaz "Sıkı tutun!" diye uyararak, ibreyi daha da yukarı vurdu o an.

"Kaza yapacağız!" dedim panikle. Bu kez gerçekten korkmaya başlamıştım.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum, olmayacak." Beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Sakin ol, tamam mı?"

"Olamıyorum!" dedim, zar zor. Nefes alışlarım düzensizleşmişti. "Bilmiyor gibi davranma-..." *Paniklerden atak beğenen, anksiyetesi arızalı bir OKB olduğumu bilmiyor gibi davranmamalıydı.*

O anda birden arkadaki araçtan kurşun sesleri duyulmaya başladı. Aynı anlardaysa benden bir bağırtı kopmuştu.

"Sikeyim!" diye bağırdı, Yağız direksiyona vurarak. Hızla aldığı sert bir virajın ardından, arabanın içinde savrulan bana döndü. "Deniz! Korkma-... Atlatacağız şimdi onları. İlacın-... İlacın yanında mı?"

Güçlükle başıma sallayarak "Yanımda" dedim ve çantama uzanarak spreyimden birkaç doz uyguladım.

O sıra arkadan ikinci kez kurşun sesi gelmişti ki Yağız hızla kolumdan kavradı. "İlerde durup indireceğim seni, tamam mı? Az kaldı-... Hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum sana."

"Hayır" dedim, tedirgin bir sesle. "Hayır, gerek yok. Hiç dikkat çekmeyelim boşuna-... Hız sınırını çoktan geçtin, arkamızdan kurşun sıkıyorlar ve ileride trafik polisleri var. Durdururlarsa senin için sorun olmayacak mı? Olacak! O yüzden direkt devam et! Ben idare ederim-..."

"Olmaz, Deniz! Korkuyorsun, olmaz!" Bir gözü yolda, bir gözü bendeydi. "Bak... Kırk saniye içinde ara yola sapacağım, sen de orada ineceksin. Kırk beşe kadar sayabiliyorsun, değil mi?"

"Hayır, sayamıyorum!" diye bağırdım. "Yani boş yere durma hiç."

"Deniz..."

Bense gözlerimi kapatıp titreyen ellerimi birbirine geçirdim. "Korktuğumda gözlerimi kapatmamı söylemiştin" dedim, yutkunarak. "Bak-... Şu anda öyle yapıyorum ve işe yarıyor. O yüzden durmana gerek yok."

Sözlerimin ardından bir anda elini elimde hissettim. *Elimi sımsıkı tutuyordu.* Gözlerimi aralayıp yüzüne baktığımda, "Elime sıkıca tutun, tamam mı?" dedi, tedirgin bir sesle. "Bu, iyisin demek. Yola devam ediyoruz demek. Ama eğer-... Eğer dayanamayacak olursan

elini gevşet. O an elimi derhal bırak. Anladın mı? Bu, kötüsün demek, yol bitti demek. Sen elimi bıraktığında ben de frene basacağım. Her nerde olursak olalım, duracağım. Anlaştık mı?"

Sadece başımı sallayabildim. "Anlaştık."

Yağız, konuşmamızın ardından arabadaki telefonun arama ekranına basmıştı. Ve hattın diğer ucu neredeyse hiç çalmadan açıldı. Karşıdan, oldukça tiz sesli ve bozuk Türkçe'yle konuşan heyecanlı bir adamın sesi duyuldu o an.

"Oh, Jesus! Yine şov yaptın Boss! Tekmeler, yumruklar havalanıp uçuştular. Sen sevdin bu hero olaylarını..."

"Kevin, hiç sırası değil!" dedi Yağız öfkeli bir tonda. "Sana bir plaka attım. Bir şekilde durdur o aracı." *Kevin? Yağız'ın malum suç ortağı olan Kevin'dı bu.*

Kevin'dan bir oflama yükseldi. "Fuck! Your timing-... Oh, Boss! Şu an çıpçırıldağım, okay? Tam küveti doldurmuş, ılık ılık-..."

"Kes sesini! Dediğimi yap. Gerizekalı-... Ilıtacağım ben seni şimdi." Yağız sinirlenmişti.

"Okay, okay, okay, okay! Yapacağım. Önce plakayı bulacağım sonra küvete gireceğim, and than... Asyalı bir hanım geliyor yanıma masaj için, Boss! Jesus, bir bardak su gibi görsen bi', bana neler neler-..."

Yağız araya girdi. "Kevin, kes sesini! Deniz, kulaklarını kapat!"

"Elimi tutuyorsun" dedim, şaşkınlıkla. "Nasıl kapatayım?"

"What?!" Kevin tekrar atıldı. "Daha sadece elini mi tutabildin kızın? Oh, Boss! Malafata beton mu döktürdün, Jesus!" Duraksayıp çekingen bir sesle ekledi. "Ups... Shit! Yoksa duyuyor mu şu an beni?"

Yağız, dişlerini sıkarak cevap verdi. "Duyuyor, Allah'ın cezası. Duyuyor."

"Oh, really?" dedi, Kevin. "Naber Dennis? Oh, sonunda tanışık olduk! Nice to meet you! Boss da senin eve iyicene yerleştirdi kendini, right? Ama dedim ben, Boss, yeter artık çıksana Dennis'in evden, bu ne yüzsüzlülük dedim-..."

"Kevin!" Yağız, hala dişlerini sıkıyordu.

"Fuck! Kevin da Kevin! Ne? Sanki ağzım konuşunca ellerim hareket etmiyor da Boss... Allah'ım yarabbim... Hallettim! Okay? Bir kilometre kadar daha devam et. Sonra polis çevirmesi var, aracı durduracaklar orada... Hayret bir şey, sonra Kevin neden çirk-..."

Yağız, tuşa bastığında Kevin'ın konuşması da son buldu. Bense o anlarda yarı korku, yarı şaşkınlık içinde Yağız'ın yüzüne bakıyordum. Ve tabii, bir de elini tutuyordum. *Frene hiç basmasın isteyerek.*

"Kevin için-... Kusura bakma" dedi. Yüzüne bakakalmamı böyle yorumlamıştı sanırım.

"Yok, hayır-... Sorun değil. Eğlenceli birine benziyor."

"Çok, çok eğlencelidir." Sesi kinayeli çıkmıştı. Ardından bakışlarını bir kez daha dikiz aynasına çevirerek kendi kendine mırıldandı. "Gelin bakalım... Biraz daha gelin. Bi' GBT'niz alınsın."

Muhtemelen alındı.

Birkaç dakika sonra arkamızdaki araç, bizim rahatlıkla geçtiğimiz kavşaktaki çevirmeye takılmıştı. *Senin aklın da bir şeye takıldı sanki, Deniz? Ya da Dennis mi demeliyim? Bir arabayı tek bir telefonla polis çevirmesine yakalatmak ne demek? Bu, bu kadar kolay bir şey mi yani? Ya da sana bana 'zor' olan bu adama nasıl bu kadar kolay?*

"Bakma bana öyle" dedi o an Yağız, içimdeki karmaşayı bölen yumuşak bir sesle.

"Hı?" Bir süredir yüzüne bakakalmış olduğumu yeni yeni idrak ediyordum.

"Gözlerini diyorum" dedi, sesli bir nefes vererek. "Üzerimden çek." Ardından hala tutmakta olduğu elimi başparmağı ile hafifçe okşadı. "Mavi-... Mavi oldukları yetmezmiş gibi içlerinde soru işaretleri de var... Araba kullanıyorum. Dikkatim dağılıyor."

"Ha? Şey-... Yok, ben-...Tamam."

Muazzam cevap, Deniz! Sen bir rezilsin.

Yarım saat kadar sonra nihayet eve geldiğimizde ikimiz de bitkin haldeydik. Dahası Yağız, tıpkı takımı ağır bir mağlubiyet almış teknik direktör gibi bakıyordu bana. Biraz evvel gözlerimde gördüğünü söylediği soru işaretlerine cevap getirecek halde değildi.

"Evet, gazeteci kız" dedi, holün orta yerinde kollarını birbirine bağlayarak. "Ben müsaaden olursa gecenin kalanına basına kapalı olarak devam edeceğim."

"Kısaca, 'arkadaşlar soru almıyoruz' diyorsun, yani?"

"Yani" dedi, başını sallayarak. "Ne derler? Önümüzdeki maçlara bakacağız."

"Hmmm... Bak bak." Yüzümde sahte bir tebessüm belirdi. "Maazallah küme düşme de..."

Resmen konuşmaktan kaçıyor adam. Pes! Sanki neydim ben? Tribünlerden yükselen istifa sesi mi? Tesis basan maganda mı? Sahaya atılan yabancı madde mi? İşe bak, hiçbir şey sormayacakmışım! Öyle buyuruyor beyzade. Halbuki ben kapsamlı bir basın açıklaması bekliyordum. Önünüzdeki maçlara tam olarak nasıl bakacaksınız Yağız Hocam?

Yağız'ın yanından sorularına muhatap bulamamış bir muhabir kırılganlığında ayrılarak odama geçtiğimde, gözlerimin içindeki soru işaretleri yerini yeşil çimlere bırakmaya başladı. Uzandığım yatak tribün, tavan futbol sahasıydı sanki. Aksiyon resitali bir geceden hatırımda kalan ne varsa sıraya geçmiş, göz kapaklarımda VAR gösterimine hazırlanıyordu.

Aslında her şey normal başlamıştı o gece. Yirmi iki adam bir topun peşinden koşuyor, kalan diğer herkes ise o topun hangi kaleye gireceğine dikkat kesiliyordu. Sonra derken bir magandanın şahsıma uyguladığı fairplay dışı hareket, sahada tansiyonu yükseltti. O an kenarda ısınan Yağız'ın forma şansı bulması ve kavgaya müdahil olmasıyla faulller, kırmızı kartlar havada uçuşmaya başladı. Hal böyle olunca ikimizin de oyundan atılması uzun sürmedi ve mücadelemiz de böylelikle saha dışına taşmış oldu. Tabii bu mücadelede, düdükler hakemlerin değil, polislerin ağzındaydı. Yine de oyuna oldukça iyi başladık. İlk yarıyı kalemizde gol görmeden kapatsak da ikinci yarı, rakip takım oyuncu değişikliğine gittiğinden biraz sıkıntılı geçti. Artık karşımızda düdüklü polisler değil, siyah giyimli kötü adamlar vardı. Zorlu pozisyonlar art arda geliyor, goller kalemize kurşun olup yağıyordu. Bizse Yağız'la el ele tutuşup defansa geçmiştik. Tam,

umutlar tükendi, maç gitti derken, bir anda... O da ne? Penaltı! *Çıpçırıldak* şekilde küvete girmek üzereyken Boss'u tarafından rahatsız edilen bozuk Türkçeli bir adet Kevin, topun başına geçti. Vurdu... Vurdu ve gol oldu! Ağları temizledi bu gol, ağları! Bilmem kaç numaralı formasıyla Kevin, maçın yıldızı oluyor sayın seyirciler!

Bense şimdi maç sonu yorumcuları gibi o gece yaşadıklarımızın tüm ayrıntılarını, elime bir cetvel alarak Yağız'la tartışmak istiyordum. Önce, mekanda yaşanan yumruk skandalını irdelemekle başlamak gerekti işe.

"Oynat Yağızcığım" derdim, rahatsız olduğu bakışlarımı yüzüne dikerek. "Mesela burada atılan yumruk gerekli bir müdahale midir? Yoksa oyuncu burada kişisel bir kıskançlık sebebiyle mi faul yapmıştır? Gerçekten net kırmızı kart! Sonraki pozisyonlara bakalım. Oynat Yağızcığım... Bunu geç. Bunu da geç. Hah! Evet! Mesela burada dur. Tam arabanın içinde dur. Bakınız burada da elle müdahale var. İki oyuncunun burada el ele tutuşmak suretiyle elleri birbirine değiyor. Kalp çizgiyi geçmiş mi geçmemiş mi, peki? Gol mü, değil mi? Yakınlaştırın şu pozisyonu. Ah, evet! Biraz daha yakınlaştıralım. Ve tam orada duralım. İki oyuncu el ele şu an! Tarihi bir an yaşanıyor, tarihi! Birileri son düdüğü çalabilir mi?"

Düdük az gelir, Deniz. Sana sur üflesinler. Yoksa Yağız'dan önce bendeniz düşecek küme;

Muhtemelen tepetaklak.

"...Bu şey için kusura bakma."

Tekin, bir eliyle Bahadır'ın gözünü kapatıp diğer eliyle ofisteki stajyer çocuk Özgür'ün üzerine yalandan yumruğunu sallıyordu.

Özgür, yere düşen gözlüğünü alıp hayranlık dolu gözlerle Tekin'in yüzüne baktı o an. "Vay, abi çok iyi!"

Derken Seyhan Abi araya girdi. "Tam olarak öyle yapmadı. Yumruğunu sallamadan önce dirseğini şööööyle geri çekti, sonra da bööööyle-..."

O anlarda kapı arkasından izlediğim manzaraya daha fazla tahammül edemediğimden "Günaydın" diyerek girdim içeri. Beni gördüklerinde hepsi birden derin bir sessizliğe bürünmüştü. Olanları masasından takip eden İpek de Bahadır, Tekin ve Seyhan Abi'ye sinirle kaş göz işareti yapıyordu.

Seyhan Abi boğazını temizleyerek sağa sola bağırmaya başladı birden. "Tekin kamerayı hazırladın mı? Bahadır, bu metin olmamış, sana daha kaç kere düzelt diyeceğim? İpek, bültenin KJ'lerini kontrol etmemişsin hala. İşiniz gücünüz lak lak yapmak-... Ah, Denizciğim gelmişsin. Nasılsın?" Elindeki poğaçaları işaret etti. "Kahvaltı yaptın mı? Ya-... Pardon sen dışardan şey yapmıyor, yemiyordun-..."

İstifa mı etsem, katil mi olsam? Gün boyu kendime bu soruyu sordum. Yağız'la geçen olaylı gecenin ertesi günü iş yerinde maruz kaldığım tek şey bir çeşit mobbingti çünkü. Türlü iğnelemeler, fısıltılar, laf dokundurmalar... Yüzüme açıktan söylenemeyenler sözüm ona mizah yoluyla iliklerime kadar hissettirilmişti.

Masaya takılan İpek'in elindeki kahve fincanı yere düşerken, Tekin apar topar gözlerimi kapatıyordu mesela.

"Bunu görmemelisin!" diyordu ardından.

O an Bahadır arkadan sesleniyordu:

"Denizciğim, fincanın çıkardığı sesten etkilenmedin, değil mi?"

Seyhan Abi, üzerinde çalıştığı bir habere sinir olup yumruğunu masaya vuruyordu ya da. Bu kez Bahadır önüme geçip vücudunu bana siper ederek soruyordu:

"İyi misin, Deniz? Korkmadın, değil mi?"

Hayır, anlayamıyordum. Düne kadar bana işle ilgili soru sorarken dahi iki kere düşünen Tekin ve Bahadır'ın sulu şakalarına meze olmaya tam olarak ne zaman başladım ben, dün mü? Everest'in tepesinden İç Anadolu'nun düzlüklerine düşen itibarım, gururum nerede benim?

Gururun ayaklara düştü, Deniz. Birileri gururunu aldı, evirip çevirip top yaptı. Oradan oraya sek şimdi!

Son derece zor geçen bunaltıcı bir günün ardından, iş yerinden ayrıldığımda saat akşam 5'i geçiyordu. Kafamı biraz da olsa boşaltmak için kulaklıklarımı takıp Dolmabahçe'ye kadar yürüdüm. Ancak Beyoğlu'na giden ilk otobüse atlarken kafamın içi hala oldukça kalabalıktı. *Belki de kendisi için de ayrı AKBİL basmalıydım?*

Müziğin susturamadığı stres, bastıramadığı bir miktar heyecan ve dahası büsbütün bir hezeyanla geçen kısa yolculuğun ardından, otobüsten inerek eve doğru yürümeye başladım. Elimde bir baston varmışçasına ağır adımlarla ilerliyordum. Evimin olduğu sokağın yakınlarında bulunan, ara sıra uğradığım parka gelince ise birden yavaşladım. Ağaçtan bozma, eski banka oturarak arkama yaslandığımda gözlerimi de usulca kapadım. Düşüncelerime çekidüzen vermek ve kendimle yalnız kalmak istediğim zamanlar gelirdim buraya hep. *Kendimle yalnız kalmak, ha?* Ne çeşit bir saçmalık! Ben zaten kendimle yeterince yalnızdım. Daha ne olacaktım? Çorap gibi incelip içime mi kaçacaktım?

Kaçamıyordum işte. Ne kendimden ne de...

"Yağmur yağacak gibi..." dedi, düşüncelerimi bölen ses. Kafamı çevirdiğimde Yağız'ı gördüm. Yanıma oturmuş, bir kolunu banka uzatarak gökyüzüne bakıyordu.

"Sen! Hayalet misin sen?" dedim, hayret dolu bir sesle. "Ne ara geldin-... Burada olduğumu nasıl bild-... Yok, sormayacağım. Sormayacağım, nasılsa cevap vermeyeceksin. Sormayacağım-... Çünkü bunu sürekli yapıyorsun!"

"Eh, genelde bu böyledir zaten" dedi, yüzünü ekşiterek.

"Ne? Ne öyledir?"

"İnsanların bir şeye maruz kalma sıklığı arttıkça o şeyi sorgulama yetileri azalır."

"Hmmm..." dedim, kollarımı birbirine bağlayarak. "Sen bu veciz sözlerinden bir derleme yapıp kitap falan çıkarsana?"

Attığı küçük bir kahkahayla "Belki ileride" dedi. "Ama o gün geldiğinde de o kitapta sözlerim değil, eylemlerim yer alsın isterim."

"Ay... Konuştu balkabağı!"

"Balkabağı dedin de..." Elini bankın yan tarafına atarak kucağıma bir paket bıraktı. "Günün anlam ve önemine istinaden..."

"Ne bu?" dedim, şaşırmıştım. Bir yandan da paketi açmaya çalışıyordum. "Günün anlamıyla ne ilgis-..." Paketi açtığımda, sorum da kendiliğinden cevaplandı. Zira elimde büyük burunlu, kırışık suratlı, korkunç bir maske tutuyordum!

"Happy Halloween" dedi Yağız o an. Ağzını büzerek kaşlarını yukarı kaldırmış, suratına her zamanki muzip ifadesini takınmıştı. "Ne? Cadılar Bayramı değil mi, bugün? Yoksa unuttun mu? Bir de sürekli erkekleri özel günleri unutmakla suçlarlar..."

"Gangsterler Bayramı icat olundu da, ben mi kaçırdım?" dedim, yapmacık bir sesle. Elimdeki maskeyi yüzüne doğru sallayarak ekledim. "Bu arada sırf bana 'cadı' diyebilmek için zahmet edip bu korkunç şeyi almışsın, çok teşekkür ederim, ortada emek var, çok incesin ama... Ben bunu takarsam evin içinde bu yüzle muhatap olacak olan sen olursun. Sonra benimle dalga geçeyim derken senin dudağın uçuklamasın?"

Yüzüme bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra başını diğer tarafa çevirerek hayıflanır gibi mırıldandı. "Maske değil ama-... Maskenin ardındaki uçuklata-..." Birden hızla ayağa kalktı. "Geliyor musun?"

"Nereye?" dedim, oturduğum banktan doğrulurken.

"Harika makarnalar yapan bir İtalyan restoranı biliyorum."

"Ama ben dışarıdan yeme-..." dedim, duraksayarak. Cümlelerimi toparlamamsa uzun sürmedi. "Aç değilim ben. Sen git en iyisi. Ben-... Ben eve geçeyim."

Yağız başını salladı. "Tamam, sen bilirsin o halde. Israr yok." Ardından ellerini cebine sokup arkasını döndü. İki adım attıktan sonra durdu. Başını çevirerek sorusunu güncelledi:

"Yalnız sıcak şarapları da enfestir."

"Yok ya..." dedim, ciddiyetimi bozmadan. "Alkol alasım yok bu gece."

"Anladım." Parmak uçlarıyla kaşına dokunup bir müddet düşünür gibi duraksadı. "Tamam" dedi, kesik bir sesle tekrar arkasını dönerken. "O zaman evde görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Sözlerinin ardından öne doğru beş adım attı. Arkasından bakıyordum. *Hali son derece enteresan ve komik görünüyordu.* Sonra birden adımlarını geriye doğru atmaya başladı. Beş adım arka arka geldikten sonra ise durdu. Başını hafifçe yana çevirdiğinde elini de havaya kaldırdı ve işaret parmağını üzerime doğrultarak yumuşak bir sesle sordu:

"Kahve?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Olur."

Olur mu?

Belki de hiç *olmamalıydı.* Ama ağzımdan çıkmıştı bir kere. Son iki üç gündür Yağız'la aramızda esen ılımlı havanın toz bulutu gibi dağılmasından birkaç saat önce, kendi fitilimi bu kelimeyle ateşlemiştim o gece.

Bindiğimiz spor model araba, kırk dakika kadar sonra Tarabya manzaralı, büyük bir bahçenin önünde durdu. Yağız, geçen gün yaşanan kovalamacanın ardından tedbir amaçlı olacak, aracını değiştirmişti. *Ne adam ama Deniz? Kamufle olmak adına kendine yeni bir araba, bir apartman dairesi, yalandan bir meslek ve yalandan bir nişanlı ediniyor. Kamufle olması gereken kanun kaçağı olan sen olsaydın saçına peruk, gözüne ise büyük camlı siyah bir gözlük takmaktan öteye gidemezdin muhtemelen. Vizyon önemli vizyon. Para da öyle tabi.*

"İnmeyecek misin?"

Kafamdaki varsayımları bölen, arabanın kapısını açmış, elini ileri doğru uzatarak karşımda dikilen Yağız'ın sesi oldu.

"Ha-... Tabi. Tamam..." dedim, belli belirsiz bir gülümsemeyle. *Yine muazzam cevaplar, yine.*

Nihayetinde araçtan inmeyi başardığımda, rüzgarın yaprak topladığı bol esintili yüksekçe bir tepede olduğumuzu gördüm. Ekim'in bu son gününde, sonbaharın elini kışa uzattığı Kasım'ı karşılamak için daha pastoral bir manzara olamazdı sanırım. Hiç konuşmadan yürümeye başladık o an. Hafiften çiseleyen yağmurun altında, taşlık bir yokuşu bir müddet kadar yan yana, öylece yürüdük. Önümüzde şiir gibi uzanan gece, sağ taraftan beliren Boğaz'ı olduğundan daha

ihtişamlı gösteriyordu. Etrafı şehir ışıklarıyla çevrili Köprü'deki akşam trafiği ise yavaştan hafiflemeye başlamıştı.

Kısa bir yürüyüşün ardından yokuşun sonuna vardığımızda karşımızda iki katlı bir bina duruyordu. *Yağız'ın bahsettiği İtalyan Restoranı burası olmalıydı.* Dahası dönemsel tarzda döşenmiş, oldukça da hoş bir yerdi. Tepede asılı sarkıt lambaların loş ışığı ile aydınlanan mekanın bordo renkli duvarlarında 60'lı 70'li yıllara ait film afişleri vardı. Pencere önlerindeki sarkaç çiçekler, küçük biblolarla dolu ışıklı raflar, hemen yanında yükselen ahşap bir kitaplık, merdiven başlarına konumlandırılmış Antik Yunan heykelleri ve fonda usul usul çalan gramofonla bu yer, retrolarda gezinen ruhuma ilaç gibi gelmişti.

İçeri adımımızı atar atmaz, işletme sahibi olduğunu düşündüğüm yaşlı bir adam ve arkasında bekleyen çok sayıda garson, nizami bir duruşla ayaktı karşıladı bizi. Ben gülümseyip yanlarından geçerken Yağız'sa yaşlı adamla bir müddet yabancı bir dilde sohbet etti. *Sanırım İtalyanca konuşuyorlardı Deniz? Hani burası da İtalyan restoranı ya malum.* Konuştuklarından hiçbir şey anlamasam da, yine de yaşlı adamın göz ucuyla beni işaret ettiğini ve Yağız'ın tebessüm ederek cevap vermesinin ardından adamın kahkaha ile gülmesini idrak edebilmiştim.

"Nasıl, güzel yer değil mi?" dedi Yağız, yanıma gelirken.

Başımı sallayarak onayladım. "Ya... Güzel."

"Beğeneceğini biliyordum" dedi, böbürlenir gibi. Ardındansa belime hafifçe dokunarak "Gel benimle" diye ekledi.

"Nereye?"

Soruma cevap vermeden beni bir kapıdan geçirerek uzunca bir hole doğru yürütmeye başlamıştı. Kısa süre içinde üçüncü bir kapıdan daha geçtikten sonra geldiğimiz yerin restoranın mutfağı olduğunu anladım.

Yağız o anlarda eline aldığı menüye göz atıyordu. "Fettucini Alfredo?" dedi, gözlerini bana çevirerek.

"Ben-... Ben yiyemem" diye atıldım. "Yani yemem-..."

"Yersin, yersin... Hadi, sıva kollarını. Açlıktan öleceğim."

"Nasıl yani?" dedim birden, şaşkın bakışlarla. "Biz-... Biz mi yapacağız?"

Yanıma gelerek önce sırtımdan montumu çıkardı. Sonrasındaysa aşçının elinde tuttuğu önlüğü boynumdan aşağı geçirirken "Becerebilirsek evet" dedi.

Yüzüm aniden allak bullak oldu. Hayatımda ilk defa bir restoranın mutfağına girmiştim. Üstüne üstlük bir de orada yemek yapacaktım. Nereden çıkmıştı şimdi bu? *Adam, dışarıdan yiyemediğini anladığı için kendince buna böyle bir çözüm üretmiş, Deniz.* Ama neden? Çünkü bu yaptığı-... Bu, bu çok-... Çok fazlaydı. Böylesi bir adamdan beklenmeyecek kadar inceydi. Ya da belki de tam olarak böylesi bir adamdan beklenecek bir şeydi. *Kara kutu gibi bir adamdan.*

Baş aşçının yönlendirmeleriyle başladığımız özel soslu meşhur İtalyan makarnasını yapmak, yarım saat kadar sürdü.

İki tencere makarnaya 'iş görmez' raporu aldıran 'yarım saat'in sonunda bilanço ise ağırdı; 'tadım' çılgınlığı yüzünden yanan dil, kahkaha atarken kesilen parmak, didişirken dökülen soslar, kullanılmaz hale gelen ocak, çileden çıkan bir baş aşçı ama her şeye rağmen muazzam bir makarna...

Birer kadeh beyaz şarap eşliğinde yediğimiz makarnanın ardından ise tarçınlı, sıcak şaraba geçtik. Yağız, kahveden vazgeçip şaraba yönelmem karşısında dudak ucuyla gülümsemişti o an. Ama elden ne gelirdi ki? Oturduğumuz masadan boğazın tüm kıvrımları olağanca berraklığıyla görülüyordu. Serin bir sonbahar akşamında, böylesi bir manzaraya karşı birkaç kadeh içilmeyecek de ne zaman içilecekti? *Değil mi ama, Deniz?*

Sıcak şarabın üçüncü kadehine geçtiğimizde, alkolün tesirini yeni yeni hissettiğimden olacak ısınmış, rahatlamıştım. Yine de az konuşuyor, sık göz göze geliyor ve dudaklarımızı bol bol şaraba değdiriyorduk. Yağız, rahat ve kendinden emin tavırlarıyla, yeryüzüne sunulmuş bir lütuf gibi bakıyordu yine. Bense kaçırdığım gözlerimi tam olarak nereye saklamam gerektiği konusunda kendimle hemfikir olamıyordum. *Tabakların altına mı? Bıçağın keskin ucuna mı? Yoksa*

iki yaka arasında salıncak gibi sallanan ışıklı köprünün sütunlarına mı? Tam olarak nereye bakmalı ya da bakıyormuş gibi bir hal içine girmeliydim ki gözlerimdeki çekingen korku kendini açık etmesin?

Korkuyordum, çünkü düşünüyordum; Nasıl bir restoranı seveceğimi bilecek kadar beni gözlemlemiş, ruhuma dokunan şarkılardan, kitaplardan ve şarabın iyisinden anlayan, akıcı bir yabancı dili ve kabarık bir cüzdanı olan bu tuhaf adamın, 2+1 bir apartman dairesinde, hiç tanımadığı bir kişinin yanında, ki o ben oluyorum, işi neydi? Güneş tersten doğsa gölgesinin yönünü bile düşünmeyecek ben, hayret ve şaşırma duygusunu uzun seneler önce yitirmiş ben... Ben bu tuhaf adam karşısında meraktan endişeye, nefretten şefkate dek tüm duygularımı hızlandırılmış olarak yaşıyordum. Fakat ortaya koyduğum tüm hıza rağmen sanki hala bir şeylere yetişemiyor gibiydim. Bir türlü tama eremiyor, noksan ve yarım kalıyordum yine. Neden? Bana kendimi eksik hissettiren neydi? *Bu yabancının ardını bilmemek mi?*

Dördüncü kadehten sonraydı. Bakışlarımı, daldırdığım eşyadan, nesneden ve geri kalan tüm teferruatlardan çekip çıkarıp Yağız'ın yüzüne döndürmüş ve içimdeki bu eksiklik hissini ona açmak istemiştim. Şarabın tadıyla arınmış anlamlar, gözbebeklerimden dışarı taşıp dilime kelime kelime dökülüyordu şimdi. "Niye böyle oluyor?" dedim, birden. Parmaklarım kadehte geziniyordu. "Kendimi eksik gibi-... Tamamlanamamış gibi hissediyorum. Hani şey gibi... Okulda hoca dersi anlatırdı ya, sonra da sorardı, 'anlamadığınız bir şey var mı?' diye. Anlamamışsındır ama tam olarak neyi anlamadığını bile bilmediğin için bunu söyleyemezsin ya... Öyle gibi... Bir eksiklik var içimde. Böyle bir yerde bir noksanlık var. Eminim ki var ama..." İki elimi birbirine vurdum. "Ama ben ne, bilmiyorum! Niye böyle oluyor? Senin de oluyor mu?"

Düşünür gibi yaparak "Sanmam" dedi. "Bende tam tersi oluyor galiba. Kafamda dönen yığınla çokluk, müthiş bir fazlalık, tek bir an susmayan lanetli bir hafıza falan..." Gülümsedi. "Ama eksiklik duygusu iyidir. Eksik hisseden, anlam arar. Bense sadece arınmak istiyorum."

"Neyden?" dedim, dikkat kesilerek.

"İşte" dedi. Yüzünde biraz önceki ciddiyetine tezat muzip bir ifade belirmişti. "Donatılarımdan... Dedim ya, fazlayım ben."

"Sen-... Dalgaya vuruyorsun yine. Klasik! İyi, vur bakalım." Mırıldanır gibi ekledim. "Fazlaymış... Fazla olduğun bir yer var ama-..." Birden gözlerimi şüpheyle yüzüne diktim. "'*Fazla olmak*' demişken... Hangi dildi o? Az önce aşağıdaki o adamla konuştuğun? İtalyanca mıydı?"

Yaslandığı koltukta, istifini hiç bozmadan cevapladı. "Öyleydi."

"Biliyordum" dedim, parmağımı yüzüne doğru sallayarak. "Sıradan bir adam olmadığını, gerçekten de biraz 'fazla' olduğunu, daha seni evime aldığım ilk günden beri..." Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Biliyordum." Yüzüme aptal bir tebessüm yayılmıştı. "Sen üst sınıf bir gangstersin!"

Güldü. "Başka?" Koltuktan doğrulup ellerini ahşap masada birleştirmişti.

"Aşağıdaki adama benimle ilgili ne söyledin?" dedim, meraklı bir tonda. "Hiç-... Hiç itiraz etme! Bir şeyler söyledin çünkü."

"Her defasında farklı bir kızla geliyorsun, şu çapkınlığa bir son ver artık, dedi. Ben de sana biraz daha yakından bakması gerektiğini söyledim."

Elime aldığım kadehi hızla masaya bırakarak "O niyeymiş?" dedim. Gözlerim heyecanla parlamıştı.

"Yakından baksaydı..." Yüzünü bana doğru eğdi ve konuşmasına sesini alçaltarak devam etti. "Senin diğerlerinden farklı olduğunu görebilirdi çünkü."

Dudaklarımı ısırıp suratımdaki aptal gülümsemeyi dizginleyerek sordum. "Ne gibi bir fark?" Şimdi gözlerine cüretkarca bakabiliyor, yüzünün tüm hatlarını rahatlıkla seçebiliyordum.

Başını hızlı bir hareketle geri çekerek koltuğa yaslandı o an. "Maskenden belli değil mi? Bugün gerçekten *cadı*sın." Kollarını bağlayarak ekledi. "Bence yeterince ayırt edici bir özellik."

Cevabının ardından yüzüme oturan ekşi ifadeyi kadehimin dibinde kalmış şarabı bir dikişte içerek pekiştirdim. "Bakar mısınız? Bir kadeh daha alabilir miyim?"

"Yolda kusacaksın, içme artık."

Bense uyarısına aldırış etmeden garsonun getirdiği yeni kadehten ilk yudumu almıştım bile. "Çok mu kıymetli araban?"

"Arabam değil-..."

İşaret parmağımı havaya kaldırarak böldüm sözünü. "Cadı ha..." dedim, parmağımı tehdit eder gibi ileri geri sallayarak. "Keşke bir süpürgem olsaydı... O zaman-... İlk senin kafanda kırardım. Biliyorsun değil mi?"

Elim tekrar kadehime uzanmıştı ki Yağız benden önce davranıp bardağı kavrayarak içindeki şarabı boğazından aşağı gönderdi.

"Bravo!" Bezgin bir ifadeyle Yağız'ı alkışlamaya başladım. "Evimden, hayatımdan ve komple tüm zihnimden sonra-... Şarabımı da gasp et."

Kısa bir sessizlik oldu o an. Ardındansa ilk konuşan yüzünde beliren sersemlemiş ifadesiyle Yağız oldu. "O kadar-... O kadar çok mu yer kaplıyorum zihninde, hayatında?" dedi, çocuksu bir tınıyla.

"Ooo..." dedim, küçük bir kahkaha atarak. "Yakında ben kendimden çıkıp yerimi tamamen sana bırakacağım. Sen-... Yerli halkı toprağından süren sömürgeciler gibi çöktün üstüme. Ayıp... Çok ayıp. Bi' de çok ağır... Sen-... Sen bendeyken ben bana çok ağır geliyor. Böyle bir-... Bir fermuarım olsa içimi açıp çıkacağım. Havalandıracağım kendimi." Bir kahkaha daha attım. "Ama yok. Fermuarım yok. Tren var bildiğim bir tane... İçimden geçiyor. Bacasından sesler yükseliyor. Böyle çuf çuf-... Damarlarımı da ray gibi kullanıyor o tren, biliyor musun? Sanki her geçtiği yere bir vagon bırakıyor. O kadar ağır ki hepsi, ooo... Yoruldum, çok yoruldum."

"Peki... O trende, yolcuların arasında ben de var mıyım?" dedi, hafif bir tebessümle. Beni konuşturmaya çalışır bir hali vardı. "Kenarda, köşede de olsa bir koltuğum olsun isterdim orada."

Attığım bir kahkahanın ardından "Olmaz" dedim. "Sen giremezsin ki..."

"Neden?"

İki elimi iki yana açarak heyecanla atıldım. "Omuzların çok geniş çünkü... Bak böööyle-... Çok-..." Üzerine doğru uzanarak omuzlarını kavradım. "Bunlar çok geniş. Bunlarla-... Olmaz ki-... Sığılmaz bunlarla."

Gözleri, omuzlarını tutan ellerime kaydı o an. Bakışları ellerim ve yüzüm arasında bir müddet gidip geldikten sonra "Deniz-..." dedi, parmak uçlarıyla avuçlarıma hafifçe dokunarak.

"Seni alamam-..." diye yineledim bense. Ellerimi de hızla geri çekmiştim. "Omuzların böyle olmasa da alamam... Çünkü sen, sen-... Sen çok yalan söylüyorsun. Evet. Yalancı bir adamı trenime almam. Dürüst değilsin sen-..."

Sözlerimi reddeder gibi başını iki yana sallayarak elimde tuttuğum boş kadehe uzandı ve bir kez daha parmaklarını ellerimin üzerine getirerek "Dürüst olmamı ister misin?" dedi.

"Dürüst olmayı becerebilir misin?" diye sordum. *Parmaklarım alev almış gibiydi.*

O ise cevabını gözlerini gözlerime sabitleyerek verdi. "Denemeye değer."

"Tamam, o zaman" dedim, muzip bir tavırla. "O zaman-... Bana hayatınla ilgili, kendinle ilgili bilmediğim bir şey söyle. Ki konu sıkıntısı çekmezsin muhtemelen." Bir kahkaha attım. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorum nasılsa. Hadi-... Bakma öyle. Bir itirafta bulun bana. Bekliyorum! Ama yalan söylemek yok, ona göre!"

"Tamam." Bakışları ciddileşti. Cümlesinin devamında da bir o kadar ciddi bir ton vardı. "O gün kabindeyken, seni gerçekten öpmek istedim."

Kadehin üzerindeki parmaklarımı yavaşça geri çekip bakışlarımı Yağız'dan kaçırdım o an. "Hiç komik değil" dedim, gergin halimi gizlemek istediğimden ağzımın kenarına bir tebessüm kondurmuştum. *Seni o gün gerçekten öpmek istediğini mi söyledi bu, Deniz? Apar topar içeri girip seni tedirgin etmiş, ardındansa günlerce dudağındaki uçuk ve küçük göğüslerinle alay etmişti. Şimdi bu da ne demek oluyordu? Yalancı adam, yalancı!* Kısa bir duraksamanın ardından "Hiç komik değil-..." diye yineledim. "O yüzden bu sayılmaz-... Şakayı bırak-... Başka bir şey itiraf et."

Yüzünde beliren aynı ciddiyetle cevap verdi yine. "O an telefonun çalmasaydı, seni gerçekten öpebilirdim."

Elim boynuma gitti birden. Sanki ensemden omuz başıma doğru okkalı bir darbe yemiştim. "Hiç ciddi olamıyorsun, değil mi?" diyerek ayağa kalktım. "Hadi-... Şey yapalım. Gidelim artık, geç oldu."

Alkolü biraz fazla kaçırdığımdan başım dönüyor, sendeleyerek yürümeye çalışıyordum. Yağız arkamdan beni desteklemeye çalışsa da belime dolanan elini her defasında "İyiyim ben" diyerek geri ittim. *İyisin Deniz, iyi. Bu sendelemelerin, damarlarındaki alkolden mi yoksa içindeki depremden mi bilmem.*

Dışarı çıktığımızdaysa serin bir rüzgar üzerimdeki ağırlığı alıp götürdüğünden sendelemem azalmıştı. Yağmur ince ince çiselerken restorandaki görevlilerden biri arkamızdan gelerek Yağız'a bir şemsiye verdi.

Bense gülerek bağırdım o an. "Şemsiye istemiyorum! Islanmak istiyorum!" Hızlı hızlı yürüyor, ara sıra da arkama dönerek Yağız'ı çekiştiriyordum. "Çok yavaş yürüyorsun" diyordum. "Ama hayat hızlı akıyor!"

Taşlık yokuştan aşağı kadar böyle böyle yürüdük. Nihayetinde arabanın yanına vardığımızda, bir adamın bizi beklediğini fark ettim. Geldiğimizi görünce saygıyla eğilip aracın arka kapısını açtı.

"Şoförün mü vardı?" dedim şaşkınlıkla.

"Alkollü araç kullanırken yakalanmamı istemezsin herhalde?" dedi, beni arabaya bindirirken. "Yok, belki de istersin."

Arka koltuğa oturarak yüzümü ekşittim. "Ya... Kötü kalpli bir cadıyım çünkü!" İlk defa Yağız'la birlikte bir aracın arka koltuğunda yan yana seyahat edecektim ve bu durum bana nedense tuhaf hissettirmişti. *Nedense?*

Araba ilerlemeye başladığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Bi' on dakika kadar sonra ise yavaş yavaş boşalan ışıklı caddelerden geçip iki yanı ağaçlarla çevrili tenha bir yola saptık. Yağız o anlarda, kaçamak bakışlarla beni yoklamaya başlamıştı. Bense buğulu cama parmağımla bir şeyler yazmaya çalışıyordum. *'Yalancı', 'Yabancı.'* O sıra görüş açıma Yağız'ın eli girdi ve işaret parmağımın üzerinden hafifçe kavradı. Parmağımı camın üzerinde birkaç kez hareket ettirdiğinde karşımda duran yazı tam olarak şuydu;

"Ben ciddiyim."

Yazıyı görür görmez hiçbir şey demeden sorgulayıcı bakışlarımı yüzüne çevirdim. Fakat Yağız olacak adam, sanki az önce cama o yazıyı yazan kendisi değilmiş gibi, gayet rahat bir şekilde bacak bacak üstüne atmış, bıyık altı bir tebessümle yolu izliyordu. *Oyunların, alaylarının satır aralarından gerçeklerini ve samimiyetini okuyabilmek ne kadar zordu.*

Sesli bir nefes verip çantama uzandım o an ve içerisinde duran, Yağız'ın birkaç saat önce bana vermiş olduğu cadı maskesini çıkarıp yüzüme taktım. "Yol boyu böyle gideceğim."

"Neden?" dedi, gülerek.

"Niyetimi açıktan belli etmek için" dedim, kollarımı birbirine bağlayarak. "Gördüğün gibi... En azından benim yüzümde açıktan bir maske var, mesajı veriyorum sana. Sendeki maske ise görünmüyor çünkü. Şeffaf kendisi sanırım. Ne zaman sahicisin ya da ne zaman o şeffaf maskenin altına gizlenip konuşuyorsun, insanın kafası karışıyor biraz."

"Bu kadar uzun cümleleri art arda teklemeden kurabildiğine göre bayağı ayılmışsın." Eliyle saçımı karıştırıp ekledi. "Biraz daha ayılırsan o şeffaf maskenin ardını da görürsün belki."

"Vay" dedim, yüzümdeki maskeyi başıma doğru kaldırarak. "Kabul ediyorsun yani..."

Omuzlarını yukarı çekti. "Elbette." Ardından eli yavaşça yanağıma uzandı. Şakaklarımdan boynuma doğru akan nemi parmağıyla silerek "Aslında bir şeyleri kabullenmekte pek de iyi değilimdir" dedi. "Seninle kendimi şaşırtıyorum."

Havanın hafiften serin olmasına karşın sıcaklamaya başladığımı hissediyordum. Belki alkolden, belki içinde bulunduğum durumun üzerimde yarattığı stresten, belki yanağımda gezinen ellerinden ya da ağzından dökülen kelimelerden, emin değildim. "Ben-... Şu camı açayım" dedim, panikle kendimi geri çekerek. Sonra bakışlarımı ön tarafa çevirdim. "Şoför Bey-... Şey, siz de ön taraftaki camları açar mısınız? İçerisi biraz sıcak oldu da-..."

"Sıcak oldu" dedi, Yağız bakışlarını yüzümden çekmeden.

"Ya, öyle oldu-... Sen de açsana camını."

"Daha iyi bir fikrim var" dedi o an, beni elimden tutup kendine doğru çekerken. Ardından arabayı kullanan adama seslendi. "Üstü açar mısın?"

Yağız'ın ağzından çıkan cümleyle birlikte birden içeri serin bir hava doldu. *Arabanın üstü açılmıştı.* Ben şaşkın gözlerle başımı yukarı kaldırmış, tepemizde açılan boşluğa bakarken Yağız'sa beni hızla belimden çekerek yukarı kaldırdı.

Gözlerime ilk değen manzara, karanlık ve ağaçlarla çevrili, dar bir yoldu. Gövdemin dışarıda kalan yarısı, hafif hafif yağan yağmur damlaları ile ıslanıyordu şimdi. Kollarımı iki yana uzatarak avuçlarımı gökten süzülen ince sızıntılara açtığımda yüksek sesle bağırdım.

"Çok güzel!" Kahkaha atmaya başlamıştım. "Çok, çok güzel!" Başıma takılı duran maske saçlarımı tutuyor, rüzgarın alaşağı ettiği ince bukleler geriye doğru savruluyordu.

Öylece başımı kaldırmış yağmurun yeryüzüne dağılmasını izlerken iki yana açtığım ellerimin altında bir sıcaklık hissettim. Yağız, iki elini ellerimin altına yerleştirmiş, avcuma düşen damlaları başparmağı ile siliyordu. *Hem esen rüzgarın serinliği hem de bana ansızın dokunması istemsiz ürpertmişti beni.* Ellerimi avcunun içinden yavaşça çekiyordum ki parmaklarının engeline takıldım. Kocaman ellerinin arasında minik bir nokta gibi kalmıştım. Arkamda duran gövdesini sırtıma yaslayarak beni yavaşça kendine çekti o an. Omzumdan geçirdiği kolları ve belime kenetlediği elleriyle tüm bedenimi kaplamıştı. *Nefes diyorum, Deniz. Nefes alamıyorsun. Rüzgara karşı. Tam da şu an. Sen nefes alamıyorsun.*

"Yağmur..." diye fısıldadı kulağıma, nefesimi daha da kesen ses. "Yeryüzü ve gökyüzü arasındaki platonik bir aşk hikayesi semptomu, ha? Hala öyle mi düşünüyorsun?"

Yağmurla ilgili anlattığım hikayeyi unutmamıştı. Yüzümde aptal bir tebessüm oluştu birden. "Sen" dedim, duraksayarak. "Unutmamışsın."

"Nasıl unutabilirim" diye tekrar fısıldadı kulağıma. "Hayatımda dinlediğim en komik hikayeydi."

Ellerini belimden hızlıca ittirdim. Ardındansa kollarımı tekrar iki yana açarak bağırmaya başladım. "Ey gökler tanrısı! Ulu Zeus! Duydun değil mi? Bu adam seninle apaçık eğleniyor. Lütfen çarpar mısın şu beyefendiyi! Nerede gök taşları? Bir de neydi o şimşekler? Işıklı kırbaç mı? Rica ediyorum, ondan da olsun bir tane!"

Yağız, sırtımdan tutarak beni göğsüne bastırmaya çalışıyor, bir yandan da halime gülüyordu. Bense onu ittirip o daracık aralıktan ileri geri uzanarak bağırmaya başladım. "Sen her zaman böylesin işte. Valla... Hep böylesin. İyi bir şey der gibi başlayıp sürekli kötü şeyler söylüyorsun bana. Ben de-... Ben de her seferinde senin tuzağına düşüyorum. Sen kötü bir adamsın!" Parmağımı göğsüne dayayıp tekrarladım. "Kötüsün, kötü."

Önce elini yüzüme uzatıp rüzgardan ağzıma giren saç tutamlarımı çıkardı, sonraysa göğsünde tuttuğum parmağımı yakalayarak gülümsedi. "Belki de öyle... Belki de kötüyüm. Ama sana iyi geliyorum bence" dedi. Eliyle parmaklarımı hızla açıp kapattı. "Pençelerini çıkarmayı öğreniyorsun işte."

Üzerine doğru yavaşça eğildim. "Süpürgem olsa ilk sende kıracağım gibi, pençelerim olsaydı da ilk kurbanım sen olurdun. Bunu da biliyorsun, değil mi?"

"Vay... Anlaşılan maskeye falan ihtiyacın yokmuş" dedi, her zamanki laubali gülümsemesiyle. "Maskesiz halinle bile yeterince ürperticisin, gazeteci kız."

"Ah, öyle mi?" Gözlerim kocaman açılmıştı. "Hangimizi seçeceğine karar vermelisin ama artık" diye ekledim, başımdaki maskeyi yüzüme indirerek. "Böyle mi daha korkunç görünüyorum?" Ardından maskeyi tekrar başıma kaldırarak sordum. "Böyle mi?" Sonrasında maskeyi tekrar yüzüme indirdim. "Böyle mi?" Ve tekrar başıma kaldırdım. "Böyle mi?"

"Şunu keser misin?" dedi Yağız o an, başını iki yana sallayarak.

Bense dudağımı büküp "Seni duyamıyorum!" diye bağırdım. Aynı hareketleri durmadan tekrarlıyordum. "Böyle mi? Böyle mi?"

"Beni zorlama Deniz" dedi. Sesi, derin ve boğuk geliyor, yüzüme boş gözlerle bakıyordu.

Bense aldırış etmeden maskeyi suratıma bir indiriyor, bir kaldırıyordum. "Hiç zor değil" dedim, bir kez daha kahkaha atarak. "Böyle mi daha ürpertici, böyle mi?"

"Sen bilirsin" dedi, gözlerini yüzüme tamamen odaklayarak. "Bunun sorumluluğu tamamen sana ait."

Yüzümdeki cadı maskesini başıma belki de onuncu kaldırışımdı o sıra. Bir o kadarıncı kez de "böyle mi, böyle mi?" diye soruyordum ki, son "böyle mi?" sualim tamamlanamadan, kelimelerim, dudaklarımı bastıran şiddetli bir ağırlığın altında kaldı.

Yüzümü elleri arasına alıp hızla kendine çeken Yağız, nemli bir ağırlıkla dudak kıvrımlarımda geziniyor, gitgide azalan nefesimi büsbütün kesiyordu.

Aracın bölmesine yaslanmış sırtım yerinden santim oynamazken Yağız'ın ağırlığı tüm vücudumu bastırıyor, araçla onun eti arasına sıkışmış bedenimi hiçbir yere kımıldatmıyordu. Fiziksel ve psikolojik bir çıkmazın içinde kaskatı kesilmiştim. Dudaklarımı sertçe bastıran ama bir o kadar da yumuşak ve ıslak bir şeydi bu. O güne dek filmlerde izlemeye dahi tahammül edemediğim ve mide bulandırıcı bulduğum şey... *Sonunda seni de buldu o şey, Deniz! Sana da böylesi yakışırdı zaten. Yirmi beşinci yaşında, hafif yağmurlu bir gecede, son sürat giden üstü açık bir arabanın üzerinde seyahat ederken, bir gangster tarafından öpülmeseydin, gerçekten öpülmüş sayılmazdın.* Zira öpüşmenin, nereden bakılırsa bakılsın, yağmurla, süratle, geceyle ve kanunsuzlukla çok yakın ilişkileri vardı.

Belki bir on beş, yirmi saniye sonra dudaklarını yavaşça dudaklarımdan çektiğinde, bir sütunun içine hapsolmuş gibi olduğum yerde küçülmüş, sıkışmıştım. Alnını alnıma dayayarak parmaklarını yanaklarımda gezdirdi o an. "Ciddi olduğumu söylemiştim" dedi, fısıltıyı andıran bir sesle.

Bense gözlerimi yeni yeni aralıyor, dudaklarımdaki nemi kalbime damla damla akıtıyordum. Son damlanın da içime süzülmesiyle hararet ve telaş içinde atan kalbim birden derin bir sessizliğe büründü. Ayakuçlarımdan başlayan uyuşmanın yavaşça yukarıma doğru genişlediğini ve gözlerimin bir perde gibi çekildiğini hissediyordum. Hemen ardındansa güçsüz bedenim, rüzgarın ve inceden düşen yağmurun altında bir trajedi gibi aşağıya süzüldü.

"İyi misin?" dedi o sıra Yağız. Hızla aracın içine doğru kayan vücudumu yakalamıştı.

Ancak sesi çınlayan kulaklarıma öyle uzaktan geliyordu ki... Ellerini iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı. Biraz önce iki dudak arasında mühürlenen tüm kelimeler boğazımda bir yumru oluşturmuştu sanki. *Hiçbir şey söyleyemedim.*

Yolun kalanını derin bir sessizliğin içinde geçirdik. Yağız, konuşacak gibi oluyor ama bir türlü beceremiyordu. Bense arabanın bir köşesine çekilmiş, titreyen vücudumu kollarımla sarmıştım. Az önce kor ateşler içinde yanan tenim, şimdi buz tutmuş bir göl gibi çatırdıyordu. *Buzdan ateşe, ateşten buza dönmek iki dudak arasındaki nasıl bir termometrenin işiydi?*

Çıt çıkmadan geçen yolculuğun ardından eve geldiğimizde arabadan inip seri adımlarla apartmandan içeri girdim. Asansör dolu olduğundan direkt merdivenlere yönelmiştim ki ikinci kata vardığımda kolum birden geriye doğru çekildi.

Yağız, yüzünde ukala bir ifadeyle gülüyor, bakışlarıyla adeta çocukluk yaptığımı, bunun alt tarafı bir öpücük olduğunu, yaşananları abartmamam gerektiğini söylüyordu. *Bir, "Hey..."inden, tüm bunları çıkarmak mümkündü.*

"Bırak kolumu!" dedim, sesim oldukça tiz çıkmıştı.

Yağız'ın ağzından çıkacaklar ise o sıra, ikinci katta oturan komşum Ümmühan Hanım'ın kapısının büyük bir gürültüyle açılmasıyla sekteye uğradı. İçeriden, elinde ayakkabılarıyla sarı ve kıvırcık saçlı, orta yaşlı, dört kadın çıkmıştı. Ümmühan, Yağız'la bana, gözlerini üzerimizde sinsice gezdirerek bakıyordu. "Ah Denizciğim, çok şükür karşılaştık!" dedi. Bilezik dizili kollarını önündeki kadınların arasına

daldırarak kapının en önüne çıkmıştı. "Bu yaza evleniyormuşsunuz kısmetse! Hem çok şaşırdım hem de biraz kırıldım doğrusu. Nişanlandığından bile yeni haberim oldu, aşk olsun." *Evleniyor-... Ne?*

Meraklı gözlerle Yağız'ı süzen dört kadından sıska ve yaşça diğerlerinden biraz genç olanı atıldı hemen. "Nişanlınız da maşallah pek yakışı-..."

Yanındaki dürttü sıskayı. "Pek" dedi, bastıra bastıra. "Pek yakışıyorsunuz hanım kızım. Ama evlenmeden yine de hoş değil öyle aynı evde yaşamak falan. Tüm mahalle konuşuyor."

Ümmühan girdi tekrar lafa. "Ay Mukaddes Abla, siz de ilahi. Bu devirde artık gençler evlenmeden önce birbirlerini tanımak istiyor. Uyum diye bir şey var yani, siz nereden bileceksiniz ayol." Kahkaha attı. "Yaşınız geçti sizin artık."

Biraz genççe olanı tekrar atıldı. "Emniyet amiriymişsiniz" dedi, sırıtarak. *Yok, cumhurbaşkanı!* "Üniformalı da görmek isterdik sizi, şöyle bir gün sokaktan geçseniz de gözümüz gönlümüz-..."

"Geç oldu Münevver! Hadi kızım giy ayakkabılarını. Hadi yavrum Münevver!" Mukaddes isimli kadın, kızını ve kızının salyalarını da toparlayarak önden hızlanmıştı. Geride kalan diğer kadınlar da asansör düğmesine basarak beklemeye başladılar.

Bizse yöneltilen tüm soru, telkin ve uyarıları yüzümüze kondurduğumuz sahte bir tebessüm ve "Evet, sağ olun, teşekkürler" gibi genel geçer kelimelerle geçiştirmiştik.

İnanılır gibi değildi. Evimde sakladığım bir kanun kaçağının sadece iki ay içinde, gangsterlikten polisliğe, oradan da emniyet amirliğine yükselip en nihayetinde evleneceğim adam ilan edilmesi; dedikodunun, bir dinden, hastalıktan hatta ses ve ışıktan bile daha hızlı ve kapsamlı yayıldığını gösteriyordu. Saadet Hanım'a durumu kurtarmak için ayaküstü söylediğim 'polislik yalanı' ne vakit evleneceğimiz tarihin bile kesinleşmek üzere olduğu bir dedikodu yumağına dönüşmüştü? *Ya da daha doğrusu, yumağa dönüşmeyen bir şey kalmış mıydı sahi?*

Eve girer girmez, kendimi bu çözülmesi güç yumaktan uzağa atmak için hızlı hareketlerle odama yöneldim. Hiçbir şey konuşacak ya da hiçbir açıklamayı dinleyecek güçte hissetmiyordum kendimi.

Ancak o hissediyordu. Odamın kapısının önüne varmıştım ki sesini duydum.

"Hala tadı damağımda" dedi, boğuk bir sesle. Gölgesinden yavaş adımlarla bana yaklaştığını fark edebiliyordum. Hızla arkamı döndüğümde burun buruna geldik. Öfkeli gözlerle bakıyordum yüzüne. O ise bakışlarını cüretkarca dudaklarıma sabitlemişti. "Şarabın" dedi, gözlerini devirerek. "Hala tadı damağımda." Nefesi sesine karışmıştı. "En yakın zamanda tekrarlamalıyız." Bir soluk daha karıştı sesine. "Yani-... Şarabı..."

Önce ateşler içinde yanmış, sonra donarcasına üşümüştüm. Şimdiyse her ikisini de aynı anda hissediyor gibiydim. Yüzüm cehennem yeri gibi yanarken dudaklarım ise titreme nöbeti geçiriyordu. "Bir daha sakın!" dedim, ağzımı zar zor aralayarak. "Sakın-... Sakın bana o şekilde yaklaşma!"

Yağız'sa hiç duruşunu bozmadan aynı boğuk sesle konuştu. "Ne şekilde?"

"Yaptın ya" dedim, yutkunarak. "Az önce-..."

"Ne yaptım?" diye sordu. Ilık nefesini kirpiklerimde hissediyordum

"Biliyorsun-... İşte."

Başını iki yana sallayarak "Hiçbir şey bilmiyorum" dedi fısıldarcasına. "Ama öğrenebilirim." Beni baştan aşağı süzerek ekledi. "Eğer öğreteceksen-..."

Bir süre yüzüne öylece baktıktan sonra daha fazla cümle kuramayacağımı anladım. Sözlerine cevap vermeden odama giriyordum ki, bir kez daha arkamdan seslendi o gece.

"Yine de... Tadı hala damağımda." Sesi, kapı aralığından içeri dolarken ise "...Şarabın değil" dedi, yutkunarak. "Kadehin..."

Fıruze

"Hocam acele edin!" Okul koridorlarında, karnıma saplanan ağrılarla koşuyor, bir yandansa korkuyla arkamdan gelen sınıf öğretmenimiz Duygu Hoca'ya nefes nefese sesleniyordum. "Hocam-... Hocam çabuk olun! N'olur!"

"Geliyorum! Geliyorum!" diye cevap veriyordu Duygu Hoca. Öte beri koşuşturan öğrencilerden birinin de hızla kolundan kavrayarak "Derhal müdürün odasına git!" dedi. "Söyle hemen polisi arasın! Ambulans çağırsın!"

Bense Duygu Hoca'yı alt katın merdivenlerinden de indirdikten sonra ilerideki kazan dairesini işaret ettim. "İşte oradalar!" dedim. "İçerideler hocam-... Hocam lütfen acele edin!"

Duygu Hoca, hiç düşünmeden hızla içeri daldı o an. Son sınıflardan iki öğrenci, hocayı görür görmez üstlerini başlarını toparlamaya başlamışlardı. Ancak ben bağıra bağıra kızın yanındaki oğlanı işaret ediyordum. "Hocam o-... O yaptı! O çocuk yaptı! Kıza tecavüz-... Tecavüz etti, hocam-... O yaptı! Kurtarın kızı, n'olur!"

Benim ağzımdan çıkan o 'kelime', okulun kazan dairesinde öğretmenleri tarafından basılmış olmaktan daha fazla sinirlendirmişti ikisini de. "Gerizekalı mısın kızım sen?" dedi, oğlan. "Hocam-... Ne tecavüzü hocam? Sadece şey-... Öpüştük falan biraz-..."

Kız oğlandan biraz daha rahattı. "Hocam çocuğun lafıyla suçüstüne mi geldiniz buraya?" diyordu, gömleğinin düğmelerini iliklerken. "N'olmuş iki seviştiysek? Hiç mi genç olmadınız ya? Anlarsınız işte hocam!"

Duygu Hoca anlıyordu. *Fakat ben anlamıyordum.* Arkamızdan hızla kazan dairesine gelen müdür, müdür yardımcısı, kapıya yığılan öğrenciler, hademeler, sonrasında sedyeyle kapıdan giren sağlık ekipleri ve beraberindeki polis, anlamıyordu. İfadeler alındı, tutanaklar tutuldu. Sağlık raporları, heyet raporları, disiplin kurulları derken iki öğrenci de bir hafta içinde okuldan atıldılar. Oysa kızda tecavüz bulgusu yoktu. *Kaldı ki ortada tecavüz de yoktu ama henüz reşit dahi sayılmayan kızın muayene sırasında 'bakire' olmadığı ortaya çıkınca, benim beyanlarımın altının dolması hiç zor olmadı.*

Asıl zor olansa, benim olan biteni idrak edebilmemdi. *Çünkü edemiyordum.* Bir erkeğin bir kadının bedenin üzerine çıkması, üstelik bunu yarı çıplak halde yapması, ağzını kadının ağzına şiddetle bastırması... Nasıl oluyordu da karşılıklı izne dayalı bir yakınlaşma olabiliyordu? Böyle söylemişti Duygu Hoca. "İki yetişkin insan kendi istekleri ile birbirlerine izin vererek dokunabilirler" demişti. "İki taraftan birinin izni, hoşnutluğu yoksa bunun adı ancak o zaman taciz ya da tecavüz olabilir" diye de eklemişti. Bana kızmaktan daha çok acır gibi bakmıştı o gün. İçinden geçenleri tahmin etmek zor değildi. Hem onun hem de diğerlerinin... *Nasıl bir hayat yaşamıştım ki, öpüşen bir çifti böyle bir tanımlamayla yorumluyordum? Ya da safi bir kötülük içinde bilerek mi yapıyordum bunu? Böyle düşünüyorlardı.*

O günden sonra aylarca sersem gibi gezmiştim okul koridorlarında. Oğlanı durduk yere cinsel saldırıyla suçlamak, üstüne kızın da kendimce canını kurtarmak isterken eğitim hayatına mal olmuş olmak, uzun zaman boyunca kabuslarıma girmişti. Yanlış vardığım bir kanıyla iki insanın hayatını mahvettiğimi söylüyorlardı bana. Bense buna rağmen yıllar boyunca içten içe, gördüğüm şeyin zorbalıktan farksız olduğunu düşünmeye devam ettim.

Yıllarca ve yıllarca.

Çocukluğunda, iki insanın öpüşmesine bağıra çağıra tecavüz damgası vuran hasta ruhlu bir kız, büyüdüğünde ise kendisine en küçük

bir yakınlık gösteren erkeğe, bu kez gizliden gizliye vurdu aynı damgayı. Zira o gün, kulağında çınlayan yardım çığlıklarıyla öğretmenini suç mahalline götüren o kız, telaşla koşturduğu koridorlardan yıllar boyunca bir an olsun ayrılmamıştı. *Ayrılamamıştı.* İşlenmemiş bir suçun, hiç var olmayan mahallini göstereceği bir tanık aradı hep kendine. Zamanında, iki katlı ahşap bir evin içinde dönen pisliği işaret edemeyen parmağı, yıllar boyunca havada hedefini aradı durdu.

Kolay değildi. *Kolay değildim.*

Kendisine bir adım atandan on adım geri kaçarak yaşayan biri olmak, kolay değildi; parmağı, suç addetmek için havada bekleyen birine yaklaşmak da öyle...

Öyleydi.

Çiseleyen yağmurun altında, ağaçlık bir yolda ağır ağır giden üstü açık bir arabanın içinde, gözleri kahveden gecenin siyahına dönen yabancı bir adamın dudakları, dudaklarımla buluşmadan önce, öyleydi.

Halbuki hiç de zorlanmazdım. Ona bir suç addetmede, suç mahalli göstermede ve buna tanık bulmada, asla zorlanmazdım. Kolay olurdu. *Çarçabuk olurdu.* Ama o gece, tüm bunların önüne geçen bir şey oldu. Orada, yüzüm avuçlarının arasındayken, birdenbire oldu:

Ortada suç görmedim. *Göremedim.*

Yıllarca toprağın altında üzerine basılacak bir mayın gibi bekleyen ben, o gün o darbeye rağmen patlamadım.

Ortada suç yoktu. *İlk kez yoktu.*

Karşımdaki adam, en geniş mesafeyle koruduğum mahremiyet alanımı ihlal eder gibi yaklaşmamıştı çünkü bana. Bu sınırı ihlal eder gibi değil, inkar eder gibiydi. Suç işliyor gibi değil, hakkı olanı alır gibi öpmüştü beni o gece.

Ve benimse artık kalbimin ortasında çıkan yangından başka gösterebileceğim hiçbir suç mahalli yoktu.

Ertesi sabah gözlerimi heyecanla açtığımda, aynı zamanda kulaklarımı da açtım. *Yeni bir güne gözümü kulağımı dört açarak uyandım.* Zira bir gece önce yaşananların kelimelere dökülmesi istek değil, kuvvetli bir ihtiyaçtı. Bir şeyler konuşulmalıydı, bir şeyler sebeplere dayandırılmalıydı. Böyleyken böyle oldu, denmeliydi.

Denmedi.

O gün Yağız'ı neredeyse hiç görmedim.

Sonraki sabah gözlerimi öfkeyle açtığımda, kulaklarımı da bir o kadar öfkeyle açtım. *Yeni bir güne öfkeyle uyandım.* Zira o gece yaşananların kelimelere dökülmesi istek değil, ihtiyaç değil, bir zorunluluktu artık. Bir şeyler mecburen konuşulmalı, Allah'ın belası da olsa bir sebebe dayandırılmalıydı. Böyleyken böyle gördün belanı, denmeliydi.

Denmedi.

O gün Yağız'la neredeyse hiç konuşmadık.

Bir sonraki sabah gözlerimi hiç açmadım, kulaklarımı da öyle. *Yeni bir güne hiç uyanmamış gibi uyandım.* Zira o gece yaşananların artık kelimelere değil, tazyikli suyla gidere dökülmesi gerekiyordu. Bir şeyler artık hiç konuşulmamalı, sebeplere değil sonuçlara dayandırılmalıydı. İçimden, böyleyken böyle oldu, bitti, gitti denmeliydi.

Denmedi.

O gün Yağız'ı ne gördüm ne de onunla konuştum.

Ondan sonraki sabah ise gözlerimi ofiste açtım.

Ve döngü burada kırıldı.

Zira hem kalbi hem döngüsü kırılan Deniz, bendenize sığmayıp taşmalıydı artık.

Kulağıma kelimeler bırakmayan bir ağız, dudağıma öpücükler bıraktı. Belki de bundandır ki, dudaklarım bir kadeh olmaktan öteye gitmemişti onun için.

Son dört günümün iki cümlelik özeti buydu.

Sanki beni durduk yere öpen kendisi değilmiş gibi günlerdir sergilediği aldırmaz tavırlarına daha fazla katlanamadığımdan, o gün eve gitmemiş, ofiste kalmıştım. *Kafamı işle meşgul etmek için mi yapıyordum bunu yoksa eve gitmeyerek vereceği tepkiyi mi ölçüyordum, emin değildim.* Kaldı ki evde olup olmamam onun pek ilgi alanına giren bir mesele değildi artık. Dört gündür neredeyse hiç konuşmamıştık. Bazen söyleyecek bir şeyi varmış gibi yüzüme bakıp ağzını aralıyordu, ardındansa kafasını sallayarak aklındaki düşünceyi geçiştirir gibi yaptığını hissediyordum. Bazense iki dudağının arasına kerpeten yerleştirilse dahi dışarı birkaç söz çıkartmazmış gibi derin bir sessizliğe bürünüyordu. O vakitler, genelde gizemli siyah sırt çantasıyla çokça vakit geçirdiği zamanlardı. Odasına kapanıp kapısını kilitleyerek anlam veremediğim bir şeyler yapıyordu. Ve bu 'bir şeyler', ben anlam veremedikçe çok şeyler oluyordu. Bakışlarında, gülüşünde, oturuşunda, kalkışında, oturup kalkmayışında veyahut kalkıp uzun uzun gezinişinde, elini kumandaya uzatışında, kapı eşiğinden geçişinde, parmaklarını alnına götürüp kaşlarına dokunuşunda dahi kendime dair herhangi bir ize rastlamıyor oluşum yersiz bir huzursuzluk veriyordu bana.

Bir takım şeyleri hiç yaşanmamış saymakta benden iyi olmasın, oldukça istikrarlı bir umursamazlık içindeydi. Zaten umursamazlığın dışına çıktığı zamanlar, onu tanımak daha da güç oluyordu. Alışılmadık bir ciddiyet bu alaycı, herkesi ve her şeyi iki sözüyle itibarsızlaştıran bu kibir abidesi adamda tam anlamıyla eğreti duruyordu.

Peki ya sende eğreti duranlar, Deniz? Tek bir arkadaşında yatıya dahi kalmadan yirmi beş yaşına kadar gelen sen, şimdi ofiste mi uyumaya başladın? Ki buna uyumak da denirse tabii...

Gözlerimi ofiste açtığım o gün, tuhaf rüyalarla bölünen hepi topu birkaç saatlik uykunun ardından stüdyoya girerken aklımdaki harbi kapının arkasında bırakmıştım. *Yağız'ın dün gece eve gitmemene rağmen seni bir kere bile aramamış olmasını nerede bırakacaksın peki, Deniz?* Sadece işimle meşguldüm. Öğle bülteninin sonrasında Haber Yorum kuşağına katılan Milletvekili Kerim Katan'ı konuk olarak ağırlayacaktım. *Hem de bu kafayla.*

Konu, elbette ki Redkey'di.

"Şimdi bakınız, dört kişi de benzer ifadelerde bulunuyor" diyordu, Kerim Katan Redkey'in polise teslim ettiği dört Şahbozan'ı kastederek. "Biri üç gün, biri bir hafta, diğeri on iki gün, sonuncusu ise üç hafta boyunca karanlık, hücreye benzer bir odada, az miktarda su ve gıda ile günlerce mahsur bırakılmışlar. Dördünün de ortak ifadesine bakıyorsunuz, orada tutuldukları süre boyunca odaya sadece yüzünde kar maskesi olan bir kişinin girdiğini ve tek bir cümle kurduğunu söylüyorlar: 'İtiraf edecek misin?' Şahıs bu cümleye 'evet' yanıtını alana kadar hücrelere gelmeye devam ediyor. Kişiler itiraf etmeyi kabul ettiklerinde ise odaya yerleştirdiği kamera sistemiyle kayda başlıyor. Bu. Bu kadar yani! Dördünün de ifadesinde 'fiziksel şiddet' iddiası yok, zaten doktor raporlarına göre de hiçbirinde darp izine rastlanmamış. Ama neye rastlanmış? Ona bakalım; Hastaneden alınan sağlık raporlarına göre, emniyete Şahbozanlar sıfatı altında teslim edilen dört kişide de panik atak, klostrofobi[i] ve ileri derecede OKB[ii] belirtileri var. Hiçbirinin ruhsal durumu iyi değil. Yani, şunun altını önemle çizmek gerekiyor sanırım sevgili Deniz, fiziksel işkenceden çok daha kan dondurucu bir durum var ortada. Psikolojik işkence... Bu işkenceye maruz kalanların beyanlarına bakılacak olursa bir hücre evinden bahsedebiliriz sanırım. Redkey'in Şahbozanlar olarak ifade ettiği on üç kişinin belki hepsini, belki de bir kısmını bu hücre evinde tuttuğunu ve emniyete, yalnızca suçlarını itiraf edenleri teslim ettiğini kesin bir şekilde söyleyebiliriz."

"Peki, Sayın Katan, bu durumda şunu sorgulamak gerekmiyor mu esasen" diye söze girdim o an. "Redkey'in bahsettiği on üç Şahbozan var. Ve bunların, sizin de ifade ettiğiniz gibi sadece dördü emniyet güçlerine teslim edilmiş. Yani şu an Redkey'in ortaya çıkaracağı dokuz isim daha olduğunu söylemek yanlış olmaz. Peki, bu durumda sorgulamamız gereken konu, özellikle son birkaç aydır ortalarda görünmeyen, ailelerinin bir şekilde haber alamadığı eski siyasetçiler, bürokratlar ya da kamu kurumlarında çalışmış önemli isimler değil

---

[i] Klostrofobi: Kapalı alanda kalma korkusu

[ii] Obsesif Kompulsif Bozukluk(OKB): İstenmeyen düşüncelere sürekli maruz kalma, tekrarlayan davranışlar ve önlenemez endişe halini tanımlayan psikolojik rahatsızlık.

midir? Fakat bakıyorsunuz, emniyete son zamanlarda bu tip tanınan isimlerin ailelerince hiçbir kayıp başvurusunda bulunulmamış. Bu da biraz enteresan diye düşünüyorum. Siz ne dersiniz peki bu konuda? Redkey'in söz konusu aileleri polise gitmemek konusunda tehdit ettiğini varsayabilir miyiz sizce?"

"Bittabi bunu söylemek mümkün" dedi Katan, gözlüklerini çıkararak ellerini masanın üzerinde kenetlemişti. "Bu tip yapılanmaların 'hücre evi' sistemini darbe dönemlerinde de sıkça gördük. Ama tabii Redkey'in faaliyetlerini ele alırsak kendisinin yöntemlerinin görece çok daha üst seviye olduğunu söyleyebiliriz. Aaa-... Tabi-... Yani-... Yine de bu dediğim, aman ha yanlış anlaşılmasın. Aman-... Karşımızda bugüne dek görülmemiş bir suçlu profili var sonuçta. Evet-... Elbette ülkemiz tüm kötülerden arınsın, suçu olan gerekli cezayı çeksin istiyoruz. Ama barışı, huzuru ve güven ortamını yasadışı yollarla sağlamak asla kabul edilemez. Eğer Redkey'in elinde Türkiye'ye ihanet edenlerin isimleri, dosyaları varsa buyursun gelsin emniyet güçlerimize istihbarat sağlasın. Devletle bir işbirliği içine girsin. Barışı ortaklaşa hareket ederek ve kanunlar nezdinde el birliği ile getirelim. Bizim parti olarak, bu konuya dair düşüncemiz, tavrımız budur."

Vah vah. İleride hem ayranı dökülecek hem de birtakım tatsız olaylar yaşayacak bir partinin vibe'ını alıyorum ben bu Sayın Katan'ın, arkasını iktidara önünü muhalefete dayayan üslubundan. Demedi deme, Deniz.

Program bitiminde Kerim Katan'la tokalaşarak hızlı adımlarla odama yürümeye başladım. Yayın esnasında dillendirdiğim mesele, her adımımda ete kemiğe bürünerek zihnimin tamamına yerleşmişti. *Belki de aklımı meşgul tutmanın tek yolu buydu.*

Ciddi ciddi düşünmeye başladım o an. On üç Şahbozan'dan dokuzu ya Redkey'in hücre evinde tutuluyor ya da dışarıda bir şekilde saklanıyor olmalıydılar. Dışarıda olanlardan birinin kimliği öğrenilse, birinin izine rastlanılsa Redkey, ava giderken av olabilirdi yani. Peki, kim olabilirdi bu diğer dokuz kişi? Bunu anlamanın tek yolu da cezaevindeki dört kişinin geçmişlerini, dosyalarını tekrardan fakat daha dikkatli olarak araştırmaktan geçiyordu.

Akşamüstü gündüzcü ekip yavaş yavaş eve dağılırken bense odaklandığım bu düşünceyle kahvemi alıp bilgisayarımın başına geçmiştim. İçimde ansızın beliren bir hafiyelik önsezisiyle Redkey'in Şahbozanlar olarak tanımladığı dört kişinin ifadelerine tekrardan göz gezdirecektim. *Bir yerlerde bir hata yapmış olmalıydı çünkü. Bir yerlerde muhakkak kendini açık edecek bir iz bırakmış olmalıydı.*

Cezaevindeki dört kişinin aileleri hiçbir şekilde röportaj vermeyi kabul etmiyorlardı. Zaten çok fazla bir şey bildiklerini de zannetmiyordum. O halde, anahtarı kilide sokacak hamle neydi? Dört kişinin ortaklaşa işlediği cinayetler, faili meçhuller, aklanan kara paralar... Suç listeleri ve sorgu kayıtları uzadıkça uzuyordu. Her bir suç unsuru, o güne dek sayısız haber programında, sayısız gazeteci tarafından sayısız kez incelenerek masaya yatırılmıştı. *Gözden kaçan ne olabilirdi ki?*

Saat akşam 9'u gösterirken kahve makinasının başına gelerek, üçüncü bardağı doldurdum. Kahvemden aldığım ilk yudumla birlikte pencereye yöneldiğimde giderek incelen bir dolunay bulutların arasından yükseliyordu. Cadde ise alabildiğince kalabalıktı. Korna seslerine karışan geceyi, kahvemden aldığım ikinci yudumla karşılarken bir yandan da hala soruyordum kendime... *Ne yapıyordum ben? Bu gece de mi burada sabahlayacaktım? Sahiden de eve gitmemek için ürettiğim bir bahane miydi 'bu aniden gelen çalışma isteği'?*

Kahvemdeki son yudumu da boğazımdan aşağı gönderirken beynimin içinde bir şeyleri idrak etmeme yarayan kısım silinmiş gibi, mutlak bir cehalet içinde parıl parıl parladığımı hissediyordum. Olacağı buydu zaten. *İşe ev getirmemeliydim.*

"Şahbozanlar, on üç kişi..." diye kendi kendime mırıldanmaya başladım o an. "Dördü cezaevinde, dokuzu dışarda. İçerideki dört kişiyle, dışarıdaki dokuz kişi birbiriyle bağlantılı. Ortak suçlar, cinayetler, faili meçhuller, yolsuzluklar, kilit isimler, büyük davalar, deşifre edilecek dokuz kişi..."

Flaş flaş flaş! İlk öpücüğünün ardından muhatabı sessizliğe bürünen gazeteci kız, sıkıntıdan düşüne düşüne Redkey davasını çözdü! Ayrıntılar az sonra...

Bendenizden Deniz'e taşlamalar, ha? İlk taşı atacak günahsız kişi tespit edilemediği için herkes elini taşa buladı zaten bu memlekette.

Taş oldun, baş olamadın, Deniz.

Saat gece 11'e doğru Redkey'in polise teslim ettiği dört Şahbozan'ın dosyalarını bilmem kaçıncı kez incelerken omuzlarım, üzerinde baş değil, ciddi ciddi taş taşır gibi ağrıyordu.

Gece yarısı olduğunda daha fazla sabit duramayan başım, birkaç kez önüme doğru düştü. *Uykunun fragmanları dönüyor fakat kendisi gelmiyordu.*

Saat 1'i gösterirken dört kişinin itiraf ettiği tüm suçları kategorize etmeye başladım. Suikastlar, bombalı eylemler, uyuşturucu, yolsuzluk dosyaları... Redkey'in bu adamlardan almak istediği intikamı, bu adamların işlediği suçlarla kesiştiren bir neden olmalıydı. *Neredeydi bu neden?*

Saat 2 gibi, Türkiye'nin yakın geçmişine ait suç teşkil eden tüm vakaları ezberden okuyacak durumdaydım. Ama hala ortada olmayan bir şey vardı. *Bu 'neden' neredeydi?*

Saat 3'te internette, beş ayrı sayfada, elli kadar yan sekme açmış halde bulmuştum kendimi ama o 'neden'i ise hala bulamıyordum.

Önümde açılan sayfaları pürdikkat okumaya başladım:

"...Prof. Dr. Belgin Ulubatlı'nin evinde ölü bulunmasını da üstlenen-... Tamam, bunu geç. *Üç yıl önce Siverek'te öldürülen üç istihbarat görevlisinin suikast emrini verdiğini itiraf eden...* Bunlar da mı onların işiymiş? Geç... *Dört kişinin de karıştığı faili meçhul on altı cinayet, itiraf kayıtlarıyla ispatlanırken...* Nasıl insanlarsınız siz ya? Belki de Redkey en iyisini yapıyor... *Dört kişi de devlet kademelerindeki bağlantılarının-...* Of! Sıradaki kim? Sıradaki? Anladık... Bugüne dek herkesi siz öldürmüş, öldürtmüşsünüz. Bana beşinci Şahbozan'ın kim olduğu lazım, kimin kimi öldürttüğü değil-..."

Tam o sıra, karşımda açık bulunan sekmelerden birinde yer alan bir haber dikkatimi çekti. Faili meçhul suikastları araştırdığımdan, arşivlerde yer alan pek çok benzer haber, sitelerce otomatik olarak öneriliyordu. Haberin başlığı ise tam olarak şöyleydi:

"Savcı Ali Faruk Saran suikastındaki sır perdesi hala aralanamadı."

"Allah Allah..." dedim, kendi kendime. "Bunun altından nasıl Şahbozanlar çıkmaz?" Cezaevinde bulunan dört kişinin de itiraflarında yer vermediği bir suikasttı bu. On iki yıl önce, aracına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu hayatını kaybeden Savcı Saran cinayeti oldukça yankı uyandırmıştı aslında. *Altından Şahbozanlar'ın çıkmaması tuhaftı.*

"Hayret..." dedim, haberin içeriğine göz atarken. "O zaman seni kim öldürdü acaba Savcı Amca? Niye kimse konuşmamış ki seni bunca zaman?" Savcının ismini Google'ladığımda suikastla ilgili doğru düzgün bir haber dahi çıkmıyordu karşıma. Sadece öldürüldüğü ve katilinin bulunamadığı yazıyordu. "Eee... Başka?"

O 'başka' ağzımdan çıkan soruyla birlikte önüme geldi o an. Gerçi çok da 'başka' değildi, aksine oldukça tanıdıktı.

Hem yabancı hem tanıdık.

Savcı Saran'ın cenaze töreninde çekilmiş bir fotoğraftı bu. Gözlerim haberin fotoğrafıyla temas ettiği anda, o 'tanıdık yabancı' bir yüz, göz çeperlerimden içeri bir şimşek gibi çakarak nüfuz etti.

Bu yüz, Savcı'nın tabutunun başında dikilen on altı - on yedi yaşlarındaki bir çocuğa aitti. Bir kolunu gövdesinde bağlamış, diğerini ise alnına götürmüş, işaret parmağını kaşlarının bitiminde gezdiriyor, etrafına donuk bir öfkeyle bakıyordu.

Fotoğrafı görür görmez oturduğum sandalyeden fırlayarak hızla arkamdaki duvara çarptım. Sırtım soğuk duvarla bütünleşirken aklım ise giderek ayrışıyordu. Panikle titreyen ellerimi masanın üzerinde gezdirerek çantamın içinden nefes spreyimi çıkardım. Spreyi ağzıma dayayıp dozu içeriye sıkarken kalbim patlayacak gibiydi.

Saniyeler sonra sandalyeye tekrardan oturduğumda yarı açık gözlerle fotoğrafa bir kez daha baktım.

Bu, oydu.

"Yağız..." dedim, belli belirsiz bir sesle.

Bu, oydu.

Bu, öfkeli fakat aynı zamanda da öfkesini bir o kadar donuk bir ifadeyle perdeleyen genç çocuk, Yağız'dan başkası olamazdı. Parmaklarını kaşının kıvrımında gezdirişi, kolunu gövdesine oturtuşu ve

hatta çenesini boynuna doğru eğişi bile aynıydı. *Bu, Yağız'dı. Kesinlikle oydu.*

Ama kendimi toparlar toparlamaz okuduğum fotoğrafın altındaki açıklama, beni pek de desteklemiyordu:

"Ali Saran (Oğlu)"

Bu da ne demek oluyor, Deniz? Bugüne dek adını Yağız olarak bildiğin adamın gerçek ismi Ali miydi yani? Bir yalan daha!

Alelacele Savcı Saran suikastıyla ilgili açtığım diğer sekmelerdeki haberleri de ardı arkasına derleyip okumaya başladım. Fakat önüme çıkan her haberde, Savcı Ali Faruk Saran'ın oğlu olarak karşıma çıkan isim Ali Saran oluyordu.

Yanılıyor olabilir miydim? Parmaklarını kaş bitiminde gezdiren tek er kişi o muydu sanki?

"Hayır!" dedim, kesik bir sesle. "Hayır, yanılmıyorum. Bu, o. Bu kesinlikle o! Yağız ya da Ali-... Gerçek adı her ne ise iki aydır evimde saklanan adam-... Savcı Ali Faruk Saran'ın oğluymuş!" O an birden aklıma Yağız'ın rakı masası hazırladığı gün geldi. "Tabi ya! O gün... O günün, babasının ölüm yıldönümü olduğunu söylemişti! Hangi gün? Hangi gündü o?" Elim ayağım birbirine karışırken zamanda geri giderek hafızamı en ince ayrıntılarına kadar yokladım. "Regl döngüm! Onun ne kadar sonrasıydı? İki gün oradan, üç diğer haftadan-... Ekimin-... Beşinden-... Ekimin altısıydı! Kesinlikle altısıydı!" Bakışlarımı, Savcı Saran'ın on iki yıl önce öldürüldüğü tarihe çevirdiğimde kendimi bir kez daha doğruladım. "İşte! Altısı-... Tarihler eşleşiyor!"

Savcı Saran, günümüzden tam on iki yıl önce ekimin altısında aracına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu hayatını kaybetmişti.

Masadan dehşetle kalktım o an. Adam, o dönem yürüttüğü ve büyük yankı getireceğine inandığı bir soruşturmayı tamamlayamadan öldürülmüştü. Olayın üzerinden geçen on iki yıla rağmen, ne cinayeti işleyenler ne de azmettiricileri yakalanabilmişti. Fakat böylesine büyük bir suikastın, cezaevinde bulunan dört Şahbozan'ın suç dosyasında yer almaması enteresandı. Ve daha da enteresan olanıysa, Redkey'in Şahbozanlar'ına erişmeye çalışırken Yağız'ın geçmişiyle yüzleşmem olmuştu.

Neydi bu şimdi? Hangisinin peşinden gidecektim? Aklım, sezgilerim, mantığım hepsi birbirine dolanmış, önüme kalın bir set çekmişti sanki. Ve dahası Yağız'ın karşısına geçip hiçbir şey soramayacak olmamdı.

Sorarsam, sorgularsam... Bilemiyorum. Giderse, gelmezse... Hiç bilemiyorum.

"Sen gerçekten burada mı uyudun, Deniz?"

Sabah iş arkadaşım İpek, elime kahve fincanını tutuştururken beni azarlamadan biraz evvel sormuştu bunu. Kıvrıldığım ikili koltuktan beni artık kusmak üzere olduğum kahve kokusuyla uyandırırken bir yandan laf da dokunduruyordu. "Yoksa şu mekan basan sevgilinle işler yolunda gitmiyor mu?"

Sabah sabah, afyonum dahi patlamadan İpek'in iğnelemeleriyle uğraşacak durumda değildim. "Saçmalama" dedim çatallı sesimle. "Sevgilim falan değil o benim! Daha kaç kere söyleyeceğim acaba... Saçmalamayın artık." *Saçmalama hakkınızı elinizden alıyorum. Bana lazım çünkü kendisi.*

Kahvemden aldığım ilk yudumda muazzam bir mide bulantısının gırtlağıma dayandığını hissettim. Fincanı koltuğun çaprazındaki cam sehpaya bırakarak çalışma masama yönelmiştim ki telefonumu elime aldığımda afyonumda beklenen patlama yaşandı. *Hala hiçbir cevapsız çağrı veya mesaj yoktu.*

İki gecedir eve gitmiyordum ve bu durum Yağız'ın umurunda dahi olmamıştı, öyle mi? Nezaketen dahi merak buyurmamıştı. Bense ona ve onun geçmişine ulaşabilmek adına, dipsiz bir kuyunun içine ip salmıştım. İpin üzerinde yol aldıkça karşıma çıkacak ve beni ürkütecek her ne varsa gözlerimi kapayıp derine inmeye de devam edecek gibi duruyordum üstelik. Çünkü kuyunun sahibinin de dediği gibi, "Korktuğun anda gözlerini kapatman gerekir." Değil mi? *Ah, vecizelere bakınız! Lanet, lanet...*

Öğlen bülteninin ardından aklımdaki bu 'lanet'le daha fazla baş edemediğimden apar topar Genel Yayın Yönetmenimiz Hikmet

Bey'in kapısını çaldım. Yağız'ın geçmişine dair daha fazla şey öğrenmeliydim. Her ne varsa, her şeyi öğrenmeliydim. 'Neden'siz, 'niye'siz öğrenmeliydim. *Ve eh, bunu da ancak haberci kimliğimle yapmam mümkün görünüyordu.*

Konuya nasıl gireceğimi bilmesem de Savcı Saran meselesinin Hikmet Bey'in ilgisini çekeceğini düşünüyordum. Odasına girdiğimde, öğlen yemeğini yemekte olan Hikmet'e, önce dört Şahbozan'ın ifadelerinden bahsederek başladım o gün söze. Ardındansa itiraflarla ortaya çıkarılan onca cinayete rağmen Ali Faruk Saran'ın failinin hala bulanamamış olduğunu yüzüme takındığım son derece ciddi bir ifadeyle anlattım. "Durum kısaca böyle Hikmet Bey... On iki yıldır olayın sorumluları dışarıda elini kolunu sallayarak geziyor. Ben de diyorum ki, bu suikastın üzerine düşersek belki olayı tekrardan gündeme getirebiliriz. Merhum Savcı Saran'ın ailesi ile en azından bir röportaj ayarl-..."

"Bu konuyu kapat Deniz" diyerek sözümü yarıda kesti Hikmet Bey. Çatalını tabağının kenarına dayayarak elindeki peçeteyle ağzını silip ekledi. "Ne Sevinç Hanım'ı ne de değerli çocuklarını bu olayı hatırlatarak tekrardan üzmek istemem. Savcılık soruşturmayı yaptı, zilyon tane avukat baktı davaya... Onların ulaşamadığı zanlıları biz mi yakalayacağız?"

Gözlerim dehşetle açılmıştı. "Hikmet Bey-... Siz-... Siz Saran'ları tanıyor musunuz? Yani siz, nasıl-..."

Hikmet, oturduğu koltukta arkasına yaslanarak göbeğini şişirdi. "Tanımam mı yahu?" dedi, böbürlenerek. "Rahmetli Faruk Bey çok severdi beni. Ne iyi anlaşırdık... Her hafta sonu birlikte rakı balık yapardık. Hanımlarımız da çok yakındı. Çocuklarımız beraber büyüdü hep. Ne günlerdi..."

Elimdeki dosyaları sehpanın üzerine bıraktım. Avuçlarım terliyor, nabzım yerinden çıkacak gibi tekliyordu. "Şey-... Çocukları ne yapıyorlar peki şu an?" dedim, titreyen sesimle. "Babalarının ölümünden çok etkilenmişlerdir. Değil mi? Toparlanmaları çok zor olmuştur."

"Çocukları..." dedi Hikmet, hatırlamaya çalışır gibi. "Neydi isimleri... Adlarını çıkaramayacağım şimdi ama bir kızı vardı Faruk'un,

Türkiye'de okuyor diye biliyorum" dedi, bakışları dalgınlaşmıştı. "Oğlanı da babasının cenazesinden sonra bir daha görmedim valahi. Amerika'da yaşıyormuş duyduğuma göre." İç geçirdi. "Faruk ölünce biz de eskisi gibi görüşemedik bir daha... Ama kıymetli insanlardır. Beni çok severler."

Ne? Amerika mı? Amerika'da mı yaşıyormuş? Adam uluslararası yalancı! Benim iki göz evimin balkonuna acilen bir ABD bayrağı asmam gerek!

"Hikmet Bey" diye söze girdim o an bir kez daha. "Sevinç Hanım demiştiniz, değil mi? En azından bir telefon görüşmesi yapmam mümkün mü peki onunla?"

"Nereden çıktı bu durduk yere yahu?" Hikmet, işkillenmeye başlamıştı. "Şimdi bir şey diyeceğim olmayacak... Neyse-... Konuyu saptırmayalım. Boşver şimdi Saran'ları... Hele sen tamamen boşver! Anlaştık mı? Şahbozanlar meselesine geri dön. Beşinci Şahbozan kim olabilir? O kırmızı anahtarcı adam kimin peşinde? Bizim önceliğimiz bunlar."

"Sadece bir telefon..." Yalvaran gözlerle bakıyordum. "Rica ediyorum."

"Deniz!"

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Yahu-..."

"Bir kere arayacağım" dedim, yumuşak bir sesle. "Eğer istemezse söz veriyorum ısrar etmeyeceğim. Sadece bir kere! Lütfen... Lütfen!"

Hikmet, kalın parmaklarıyla kafasındaki tek tük saçları kaşıyarak düşünür gibi yaptı. "İyi!" dedi ardından, aynı kalın parmaklarından işaret olanını yüzüme doğru uzatarak. "Sadece bir kez ama?"

"Kabul!"

"Eğer istemezse-..." demişti ki sözünü bölerek atıldım:

"Asla ısrar yok!"

Elimde Sevinç Hanım'ın telefonunun kayıtlı olduğu kağıtla Hikmet Bey'in odasından çıkarken, heyecandan ölecek gibiydim. *Yağız'ın annesi, bir telefon kadar uzağımdaydı.* Çalışma odama geçerek telefonumu elime aldığımda ciğerlerime de derince bir nefes aldım.

Ve çok geçmeden hattın diğer ucundan oldukça naif bir ses duyuldu:

"Alo?"

Düşüncelerim bıçak gibi kesilmişti. "İyi günler, Sevinç Hanım! Ben, şey-... Deniz Doğanay ismim. Gazeteciyim. Hikmet Tunaboyu-... Genel Yayın Yönetmenimiz olur kendisi. Ondan aldım numaranızı. Nasılsınız efendim?"

"Çok teşekkürler, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Sağ olun-... Ben de iyiyim" dedim, heyecandan güçlükle konuşuyordum. "Şey-... Sevinç Hanım, ben, eşiniz Ali Faruk Saran'la ilgili, yani onun suikastıyla ilgili bir haber dosyası hazırlıyorum da... Tabii yaranızı deşmek asla istemem ama üzerinden geçen on iki yıla rağmen cinayetin faillerinin hala yakalanamamış olması son derece üzücü. Biz de medya olarak konuya dikkat çekmek istiyoruz. Sizinle kısa bir röportaj yapmamız mümkün mü acaba?"

"Anlıyorum" dedi Sevinç Hanım, anlık bir duraksamanın ardından. "Elimden gelen bir şey varsa elbette yardımcı olmak isterim sizlere."

"Çok sevinirim!" Dilim dolanıyor, kelimelerim ağzımdan güçlükle çıkıyordu. "Peki-... Ne zaman görüşebiliriz?"

"Dilediğiniz zaman gelebilirsiniz. Hatta müsait olduğunuzda bana haber verin, dilerseniz şoförümüz iş yerinizden direkt alsın sizi."

Kadının röportaj teklifini bu kadar kolay kabul etmesi şaşılacak şeydi. Heyecanla sordum o an:

"Bugün görüşmemiz mümkün mü peki?"

Sevinç Hanım'ın cevabı oldukça netti:

"Elbette."

Telefonu kapatmamla sırtıma montumu geçirmem bir oldu. Sevinç Hanım, şoförünün yarım saat içinde beni alacağını söylemişti. Ses kayıt cihazını, not defterimi, fotoğraf makinemi de alarak hızlı adımlarla şirketin önüne indim. Beynim düşünmekten patlayacak gibiydi. *Yağız, annesiyle görüştüğünü öğrenir mi acaba, Deniz? Hoş, bunu öğrense ne olurdu ki? Adı Ali Saran olarak biliniyor, babasının cenazesinden bu yana ortalarda görünmüyor ve kendini Amerika'da*

gösteriyordu. Medyada bulunan tek fotoğrafı, on iki yıl önce çekilmişti. Bendenize göre, onu teşhis edeceğin aklının ucuna dahi gelmezdi.

Şirketin önünde duran siyah bir Mercedes düşüncelerimi sekteye uğrattı.

"Deniz Hanım, değil mi?"

"Evet-..." dedim, şoförün açtığı aracın arka kapısına doğru ilerlerken. "Teşekkür ederim."

Araç hareket ettiğinde saat öğlen 2'ye geliyordu. Önce Beşiktaş sahil yoluna, oradan da yoğun trafiği güçlükle aşarak Sarıyer'e doğru ilerlemeye başladık. Benim içimde birbirine geçen üzüntü, merak ve panikse hiçbir yere kımıldamıyordu. Küçük yaşta babasını kaybeden birinin acısını benden daha iyi kim anlayabilirdi ki? *Hele ki o biri, iki aydan fazladır aynı evi paylaştığım, dört gün önce ise on, on beş saniyeliğine de olsa aynı nefesi paylaştığım biri ise...*

Saat 3'e doğru araç, geniş bahçeli devasa bir köşkün önünde durdu. Demir parmaklıklı siyah bahçe kapısını açan yaşlı bir bahçıvan, beni başıyla selamlamıştı. Eve doğru yürürken sanki bir köşeden, bir dönemeçten, bir kapının ardından Yağız belirecek ve omuzlarımdan kavrayıp beni evin dışına çekecekmiş gibi hissediyordum. *Keşke yapsaydı da bunda daha fazla hiç bulaşmasaydın, Deniz.*

"Hoş geldiniz!" Evin çalışanı, kapıyı gülümseyerek açtı o an. "Sevinç Hanım içeride... Bu taraftan buyurun..."

Her köşesi spotlarla aydınlatılmış geniş bir holü geçerek evin salonuna girdik. Tepeden sarkan büyük taşlı avizeler, yere serili eli işi halılar ve duvarlara asılmış portre tablolarla, oldukça gösterişli bir yerdi burası.

Ben etrafı seyrederken arkamdan topuklu sesleri gelmeye başlamıştı. Hemen ardındansa kendisinin sesi duyuldu:

"Hoş geldiniz Deniz... Sevinç ben."

"Hoş bulduk-... Sevinç Hanım." Kadının güzelliği ve zarafeti karşısında nutkum tutulmuştu. Ellili yaşların ortasında gibi duruyordu. Kahverengi saçlarını arkasından topuz yapmış, dar beyaz bir kumaş pantolon ve üzerine de aynı renkte şifon bir gömlek giymişti. Kemik

rengi ince topukluları onu daha da zarif gösteriyordu. *Yağız gibi bir adamın böylesine hanımefendi bir annesinin olması şaşılacak şeydi.*

Kısa bir tanışma merasiminin ardından çekime başladığımızda kadına hayranlığım daha da arttı. Ne sorsam güler yüzle ve içtenlikle cevap veriyordu. Yüzündeki tebessümün sahici olduğunu, kadını hiç tanımasam dahi hissedebiliyordum.

Bir süre kadar Savcı Saran suikastı ve sonrasında yaşananlarla ilgili Sevinç Hanım'dan bilgi aldıktan sonra konuyu yavaş yavaş istediğim düzleme çekmeye başladım. "Biraz da ailenizden bahsetmek istiyorum" dedim, kalbim hızla teklerken. "Mesela çocuklarınızla başlayalım. Tam isimlerini öğrenebilir miyim? Haberde geçireceğim de..." *Her ne kadar gerçeği bilsem de, yine de bizzat Sevinç Hanım'ın ağzından, onun adını duyacak olmak, oldukça heyecan vericiydi.*

"Kızımın ismi Çağla" dedi, Sevinç Hanım tebessüm ederek. "O küçük olanı, büyüğü ise Ali" diye ekledi. "Ali Yağız... Dededen gelen Ali ön adı bir gelenektir bizde. Rahmetli eşim Ali Faruk, oğlum Ali Yağız..." Ellerini göğsünde bağladı. "Ama biz Yağız deriz hep."

"Öyle mi? Ne güzel-... Şey, acaba ben bir bardak su alabilir miyim?" Ağzım kurumuş, sesim iyice çatallaşmıştı. Yanılmamıştım işte! Fotoğraftaki çocuk Yağız'dı! Yanılamazdım. Onun hakkında yanılmak için ona dair fazla dikkatli ve fazla ilgiliydim. Ben ancak kendim hakkında yanılabilirdim. *Umursamadığım, bir köşeye attığım ve bir kez olsun dönüp bakmadığım kendim...*

Suyumdan birkaç yudum aldıktan sonra kendimi toparlayarak sorularıma devam ettim. "Peki, Yağız ve Çağla dediniz, değil mi? Neler yapıyorlar şu an? Babalarının ölümleri ve sonrasında yaşananlar oldukça üzücü... Ama geleceklerini olumsuz etkilememiştir umarım?"

"Çok kötü etkilendiler tabii ki" dedi Sevinç Hanım. Yüzündeki tebessüm gölgelenmişti. "Kızım Çağla küçüktü, pek hatırlamaz o günleri ama... Yağız için oldukça zordu. On yedi yaşındaydı o zamanlar, Kuleli'de okuyordu. Babasının ölümünden sonra günlerce tek kelime etmedi kimseyle. Sonra da zaten Kara Harp'e başladı. Ve-... Gerçekten de tam da babasının istediği gibi... Çok başarılı bir asker oldu."

Beynimden vurulmuşa döndüm birden. Yağız askeriye mezunu muydu? Sahici Kurşun Asker miydi yani? Gangster dediğim adam, nasıl?

Zihnimdeki karmaşaya ara verip heyecanla tekrar Sevinç Hanım'a döndüm. "Şey... Oğlunuz için 'askerdi' dediniz. Yani değil mi artık?"

"Değil, evet" dedi Sevinç Hanım, başını iki yana sallayarak. "Mezun olduktan üç yıl kadar sonraydı sanırım, kendi isteği ile ayrıldı ordudan. Hepimiz çok-... Çok şaşırdık. Özel timdeydi, üstleri hep övgüyle bahsederdi Yağız'dan. Üzüldük tabii ama neticede kendi kararı... Zaten ordudan ayrılır ayrılmaz da Amerika'ya yerleşti. Orada bi' bilişim şirket kurmuş. İşlerinin de iyi gittiğini söylüyor. Buraya dönmeye pek niyetli değil galiba."

"Oğlunuz..." Sesim hala titriyordu. "Oğlunuz babasının şirketlerini devralmak istemiyor mu peki? Sonuçta Saran Hukuk, Türkiye'nin en prestijli hukuk firmalarından biri. Ayrıca farklı sektörlerde başka pek çok şirketiniz daha var. Hiçbiriyle ilgilenmiyor mu?"

Kadın, sıcak gülümsemesini yüzüne tekrardan kondurdu. "Saran Hukuk'la daha çok Cemal ilgileniyor. Kardeşim yani... İleride de kızım Çağla devralmak istiyor. Hukuk fakültesine başladı geçen sene, şimdi ikinci sınıfta..." İç çekerek devam etti. "Yağız hiçbir zaman şirket işleriyle ilgilenmek düşüncesinde olmadı. Zaten hukuk, pek ona göre değil sanırım. Biraz kayıtsız biridir Yağız. Onu birini savunurken, birilerini bir şeylere ikna etmeye çalışırken düşünemiyorum açıkçası."

"Askermiş ama?" dedim, kendimi tutamayarak. "Kayıtsız biri için emir komuta zincirine uymak zordur."

Sevinç Hanım yeniden gülümsedi. "Haklısınız. Muhtemelen bu yüzden çok fazla kalamadı orduda. Zaten pek dillendirmez ama daha çok babasının isteği ile okudu harbiyeyi." Gözleri bir süre uzaklara daldı o an. "Oğlum..." dedi, ardından da sesli bir nefes vererek. "Nasıl desem, her zaman biraz farklı bir çocuktu. Her anne için oğlu farklıdır tabii ama Yağız-... Tanısanız ne demek istediğimi anlardınız. Tuhaf yetenekleri vardı. O zaman da şaşırırdık hep... Mesela önceleri matematik alanında ilerlemek istemişti. Hocaları, Yağız'ın işitsel ve fotografik hafızasının kuvvetli olduğunu, gördüğü ve duyduğu

hiçbir şeyi kolay kolay unutmadığını söylerdi." Bir şey hatırlar gibi duraksayıp güldü. "İnanmazsınız belki ama okumayı, yazmayı dört yaşlarında kendisi öğrendi. Henüz ilkokula giderken lise kitaplarındaki sayısal problemlerini çözüyordu. Ah, böyle konuşunca..." Küçük bir kahkaha attı. "Durduk yere oğlunu öven bir anne gibi görünüyorum, değil mi? Kusura bakmayın, çok uzun zamandır böyle bahsetmemiştim ondan."

"Hiç-... Hiç olur mu öyle şey?" dedim teessüf ederek. "Yapmayın. Estağfurullah... Devam edin lütfen." *Ben buraya zaten bunun için geldim de biraz.*

"Çok naziksiniz" dedi Sevinç Hanım. Ardından gülümsemesini derin bir iç çekiş takip etmişti. "Kısaca oğlumu özlüyorum, Deniz... Doğru düzgün yüzünü bile göremiyoruz ne zamandır. O yüzden böyle anlatmaya daldım sanırım. Aklım onda hep. Yağız-... Belli etmese de hassastır çünkü. Alaycıdır ama içten içe duyarlıdır da. Babasının ölümünden sonra o kadar yabancılaştı ki hepimize... Özlüyorum o muzip hallerini. Yine de onun adına mutluyum. Amerika'da keyfi iyi ki, buralara pek ayak basmıyor artık."

Sevinç Hanım konuşuyor, bense elimde not defteriyle kadının yüzüne öylece bakıyordum. Yağız, eski bir askerdi demek... Hem de aynı zamanda bir matematik dehası mı? *Neden şaşırdın ki bu kadar, Deniz? Onu daha ilk gördüğün anda sıradan bir suçlu, hatta sıradan biri olmadığını anlamıştın sen.* Türlü laf cambazlıkları, her daim hazır cevap halleri, muazzam bir manipülasyon gücü... Tüm bunlar bir kenara, Ella Fitzgerald dinlemesi bile bir ayraçtı benim için. Faturaları bir çırpıda hesaplaması, poligonda peşi sıra indirdiği hedefler... Şu andan geriye doğru bakınca aslında her şey ne kadar da yerli yerine oturmuştu.

Kafan hariç her şey yerli yerinde, Deniz!

Allak bullak olan zihnimi Sevinç Hanım'a belli etmeden toparlamaya çalışarak elimdeki not defterini çantama yerleştirdim o an. "Çok teşekkür ederim samimi cevaplarınız için" dedim ardından da. "Benim için her bir kelimeniz çok kıymetliydi."

"Rica ederim, benim için de öyleydi" diye cevap verdi Sevinç Hanım. Yüzünde o samimi gülümsemesi vardı yine.

Evden ayrılmak için hole doğru yöneldiğimde benim yüzümde beliren ifade ise hoşnutsuzluk oldu. Ayaklarım geri geri gitmeye başlamıştı. Daha fazla şey öğrenmek istiyordum çünkü. *Yağız'ın yaşadığı eve kadar gelmişken daha fazlasını öğrenmeden gidemezdim.*

"Lavaboyu kullanabilir miyim?" dedim birden, beni yolcu etmeye hazırlanan genç kadına dönerek.

"Tabii ki... Bu taraftan buyurun."

"Teşekkür ederim!" dedim, kadının tarif ettiği koridora doğru dönmüştüm. Aynı zamanda da arkamı gözlüyordum. Bana yolu tarif eden kadının aşağı kata indiğinden emin olana kadar lavabo güzergahında bir müddet ilerledim. Kadın gözden kaybolduğunda hızlı adımlarla geri gelerek üst katın merdivenlerine yönelmiştim. *Yağız'ın odası evin üst tarafında olmalıydı.*

Ayaklarımı yere yavaş yavaş değdiriyor, bir yandan ses çıkarmamaya bir yandan da üst katta biri olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordum. Merdivenlerin bitimine geldiğimde üç kola ayrılan uzun bir koridorla karşılaştım. Her üç tarafta da ikişer kapı olmak üzere görünürde altı oda vardı. Odalara sırasıyla bakıp çıkıyor ancak göz gezdirdiğim hiçbir odayı Yağız'ın odasına benzetemiyordum. En sonunda üçüncü koridorun en ucundaki odanın önüne gelmiştim ki üst katta kapısını açacağım son odanın bu olduğunu fark ettim. Ayaküstü bastıran hafif bir panik atak göğsümü sıkıştırırken sesli bir nefes verdim o ve elimi çekimser bir dokunuşla kapıya uzatıp kulpu hızla aşağı bastırdım.

Nihayetinde Yağız'ın odasındaydım. Yüzümü aptal bir gülümseme kapladı birden. Tedirgin adımlarla içerisini keşfetmeye koyuldum. Odası diğer odalara nazaran oldukça ferahtı. Beyaz nevresimlerle kaplı büyük bir yatak ve duvarları çevreleyen gardıroplar odayı boydan boya kaplıyordu. Pencerenin hemen önüne yerleştirilmiş bir masa ve masanın iki yanında duran raflara oyuncaklar yığılmıştı.

Elimi çabuk tutup odanın keşfine önce gardıropların içinden başladım. Askılardaki kıyafetlerin pek çoğu yeni durmuyordu. Birkaç çift gömlek ve pijama takımının dışında, kalan tüm giysiler Yağız'ın

gençliğine ait gibiydi. Bazılarına hafifçe dokundum, bazılarını nedense kokladım. *Bu oda odadaki her şey onun gibi kokuyor, ona benziyordu.*

Gardırobun köşesine eğildiğimde ise büyük bir kutuyla karşılaştım. Ve merakla açtığım kutunun içinden çıkan şey; Yağız'ın çocukluğuna dair net bir 'özet' oldu; Oyuncak tabancalar, arabalar, bir yığın matematik kitabı, birtakım formüller, işlem karalamaları, geometrik şekiller, ansiklopediler... Çocukluğunu bir kutuya sığdırmıştı sanki. Derken bir resim dikkatimi çekti. *Yağız'ın resim kabiliyetinin matematik kabiliyeti kadar yüksek olduğu söylenemezdi sanırım.*

Çizdiği resmi ortadan ikiye ayırmıştı. Sayfanın bir tarafında dört adet güler yüzlü çöp adam vardı. Biri anne, biri baba, diğer ikisi ise çocuktu. *Muhtemelen bunlar Yağız ve Yağız'ın ailesini temsil ediyordu.* Dikkatli baktığımda babanın elinde siyah bir çanta ve Yağız'ın kendisi olarak çizdiği çöp adamın elinde de bir silah olduğunu gördüm. Çünkü sayfanın karşı tarafında çatık kaşlı kötü çöp adamlar duruyordu. Ve her biri ellerindeki silahları Yağız ve onun ailesine doğrultmuştu.

Kutuyu yerine yerleştirerek gardırobu kapattığımda içimin ürperdiğini hissediyordum. Muhtemel beş altı yaşlarındaki bir çocuğun, babasına yönelik tehdit unsurlarını idrak etmesi ve hatta bunu kanıksayarak bir de üzerine bunun resmini yapması şaşılacak şeydi. *Söz konusu Yağız'sa artık o kadar da şaşılacak şey değildir belki, Deniz?*

Derin bir nefes alarak içeriye son kez göz gezdirdim o an. Baktığım her yerde Çocuk Yağız'ın kısa pantolonuyla oradan oraya koşturuşunu izliyor gibiydim. *Ne ara böylesine yer etmişti bende? Birini olduğu haliyle bile irdelemeyen, kimseye karşı kişisel bir merak duymayan ben, ne ara bu adamın çocukluğuyla dahi tanışmak isteyecek noktaya gelmiştim?*

Odanın içinde, gözümün önünde uçuşan Yağız'ın hayaliyle gezinirken oyuncak rafları arasındaki küçük bir minyatür dikkatimi çekti birden. Bu minyatür, kurşundan yapılmış bir askere aitti. *Kurşun Asker'e aitti.* Yüzüme yayılan tebessümle oyuncağı elime aldığımda

derince bir iç çektim. *Bu yaşında kitabını çantasından eksik etmiyorsa çocukluğunda kim bilir ne kadar çok zaman geçirmiştir bu oyuncakla? Ne anlamlar yüklemiştir ve dahası ne anlamlar aramıştır?*

Kendi kendime hayıflanırken gözlerim askerin arkasında duran bir fotoğraf çerçevesine kaydı. *Minyatür Kurşun Asker, fotoğrafın başında nöbet tutuyor gibiydi.* Çerçeveyi elime aldığımda fotoğraftaki çocuğu hemen tanıdım. Beş, altı yaşlarındaki Yağız, bahçede bir sandalyenin üzerine oturmuş, elinde tuttuğu bir kitabı dikkatle okuyordu. Kitabın üzerinde ise yine 'Kurşun Asker' yazıyordu. *Bu asker neden sürekli karşıma çıkıyordu?*

Hiç düşünmeden çerçeveyi çıkarıp fotoğrafı elime aldım. Dolu dolu olmuş gözlerle karşımdaki küçük çocuğu bir müddet izledikten sonraysa istemsiz fotoğrafın arkasını çevirdim. Ve karşıma bir çocuğun el yazısıyla yazılmış şöyle bir not çıktı:

"Babacığım, büyüyünce ben de böyle asker olacağım. O zaman ailemizi ben koruyacağım. Sen üzülme ve korkma. Bir de, seni 9897998997 tane seviyorum. Yani çok fazla."

Yanağımdan süzülen damla fotoğrafın üstüne pıt diye düşmüştü. "Hergele..." diye mırıldandım, gülümseyerek. Mutlak sevgisini matematiğe döken, hislerini rakamlara dönüştüren küçük çocuk, beni bir kez daha aynı yerden sarsmıştı. *Çocukluğumdan yakalayıp sarsmıştı.* Keşke onu bu çerçeveden çıkarıp sıkı sıkı sarılabilseydim; minik kalbindeki korkuyu alıp götürebilseydim. *Yapabilseydim...* Korkuyu, çocukların erişemeyeceği bir yere koymak isterdim.

O gün evden fotoğrafı ve minyatür Kurşun Asker'i de yanıma alarak sessiz sedasız ayrıldım. Hiçbir makul açıklaması, hiçbir izahı yoktu bunu yapmamın. *Sadece yapmıştım işte.* Hayatımda oldukça ender rastlanan bir şekilde, ötesini berisini hesap etmeden öylece yapmıştım. Çocukluğuna tutup sarılamıyor olsam da, en azından bir parçasını yanımda taşımak istemiştim sanırım. Kendi çocukluğumun yanına katardım belki de onu. O zaman şu mutlak sevgiyi bana da öğretirdi belki. Sevginin sanıldığı kadar karmaşık olmadığını, tüm duyguların azlığını ve çokluğunu rakamların keskin hatlarıyla belirlemeyi öğretirdi bana.

Birken iki olmayı bile kabullenemeyen ben, küçük bir çocuğun çerçevesinden çıkardığım eski bir fotoğrafıyla 9897998997 tane sevmeyi öğrenirdim belki.

Kim bilir?

"Yayınla!"

"Yayınlama!"

"Yayınlama!"

"Yayınla!"

"Yayınla!"

"Yayınlam-..."

"Of!" dedim, sesli bir nefes vererek. "Çıldıracağım!" Saatlerdir madeni bir parayı havaya atıp avcuma kapatmaktan başka bir şey yapmıyordum. Sevinç Hanım'la röportajımı yayınlayıp yayınlamamayı 'yazı, tura' oyununa bırakmıştım. Ancak kuralını *yazı gelirse yayınla, tura gelirse yayınlama* olarak belirlediğim oyun asla bitmek bilmiyordu. *Zira ben kendime yine kendim meydan okuduğum bu oyunda, hangi tarafın kazanmasını istediğimden emin bile değildim.*

"Akşam oldu akşam!"

Kulağıma sitemle çalınan ses İpek'e aitti. "Bugün de mi gitmeyeceksin yoksa eve?" Bakışları elimdeki madeni parayı fark edince ekledi. "Hem n'apıyorsun sen onunla saatlerdir?"

"Yazı tura atıyorum, görmüyor musun?" dedim, parayı bir kez daha havaya atıp avcuma basarken.

"O dediğin şey bir kere yapılır diye biliyorum. Daha kaç defa atmayı düşünüyorsun?"

"Bine tamamlayacağım bu gidişle" dedim, hoşnutsuz bir sesle. "Ama-... Ama daha yazıyı mı yoksa turayı mı tutuyorum, ondan bile emin değilim. Eğer-... O dosyayı yayınlarsam ona zarar verir miyim, bilmiyorum. Yayınlamazsam da-... Of!" Parayı bırakıp kafamı masaya vurmaya başladım. "Ah, dayanamıyorum artık. Yok, dayanamıyorum ben."

İpek, hal ve hareketlerime anlam veremiyordu. "Ne haberi?" dedi, şaşkınlıkla. "Kime zarar vereceksin? Neden bahsediyorsun?" Sorularına benden bir cevap gelmeyince karşıma oturarak "Deniz" dedi, ciddi bir ifadeyle. "Bak sen iyi değilsin ha... Cidden değilsin. Sorunun ne, bilmiyorum. Anlatmak istemiyor da olabilirsin ama en azından bu durumun, seni bu kadar ele geçirmesine izin verme." Aklına harika bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı birden. "Bak, ne diyeceğim! Bu akşam sen de gelsene bizimle? Hep beraber toplanacağız yine. Eski ekipten de gelenler olacak. Normalde pek sevmezsin böyle toplanmaları falan ama-... Ya gel işte! Yarın izin günün hem, kafan dağılır bence!"

Dağılacağını iddia ettiği kafamı masadan kaldırıp İpek'in yüzüne anlamsız gözlerle baktım. "Kafamın dağılması mı? Bunun dağılması için önce bir toparlanması lazım, İpek ya... Yere çarpılmış nar gibi her bir beyin hücrem farklı yönlere savruldu. Daha ne kadar dağılacağım, söylesene?"

"Oldu o zaman..." İpek hayretler içinde bana bakıyordu. "Çok memnun oldum tanıştığımıza..." Odadan çıkarken ise içeri giren Bahadır ve Tekin'e beni işaret ederek fısıldadı. "Ne olmuş buna ya?"

Cevabı, arkadan beliren Seyhan Abi verdi. "Redkey'i kurcalamaktan kafayı yedi sonunda."

Yemiştim. *Hem de ne güzel yemiştim.* Ana öğün niyetine tek lokmada mideme indirmiştim. Dünden beri yarı aç yarı tok gezen karnımı, beynimin etini yiyerek besliyordum. Eve gidemiyordum, eve. Kendi evime! Yağız'ı görmekten, onun yüzüne bakmaktan ödüm kopuyordu. Sanki bir bakışıyla, geçmişini didiklediğimi anlayıverecekti. İki laf geçse aramızda, ağzımdan bir şeyler kaçacaktı sanki. Kaldı ki bu gidişle görüşecek ya da konuşacak gibi de durmuyorduk. Bir kere olsun aramamıştı beni. Ne olursa olsun, en nihayetinde aynı evi paylaşıyorduk. *Nasıl bu kadar duyarsız olabilirdi?* Bense onu ve ona dair her şeyi büyük bir alaka ve merakla irdeliyor, ucu ona dokunan tüm meseleleri kendi meselemmişçesine sahipleniyordum.

Fakat şimdi içinde bulunduğum açmaz hepsinden farklıydı. Savcı Saran cinayetini tekrardan gündeme getirmem, dikkatleri Saran'ın kayıp oğlu Yağız'ın üzerine çekebilirdi. Ama kahretsin ki, askerlikten

ayrılıp tüm çevresine Amerika'da yaşadığını söyleyerek birtakım karanlık işlere bulaşmış bu tekinsiz adama karşı içten içe kurduğum bağ, yapacağım tüm hamleleri etkiliyordu. Ona zarar verecek bir şey yapamazdım. *Belki, babasının katillerinin izini sürerken saplanıp kalmıştı bu batağa? Belki ordudan ayrılma sebebi bile buydu? Onu daha da dibe çekemezdim.*

Akşam saat 10'a doğru uzandığım koltuktan güçlükle doğrulduğumda telefonumu elime alıp ekrana bir kez daha baktım. *Aramamıştı. Aramıyordu.*

"Tamam!" dedim, o an hızla ayağa kalkarak. "Öyle mi? Bir şeyleri yok sayıyoruz, yani. Güzel! Sen-... Sen, bunu benden daha iyi yapabileceğini mi sanıyorsun acaba? Benim hayatım yok saymakla geçti, hayatım!"

Kendime verdiğim ansız bir gazla koşarcasına giyinme odamın yolunu tuttum birden. Gardıroptan elime aldığım ilk giysileri çıkarıp aynanın karşısına geçtim. Siyah deri bir pantolon, üzerine ise aynı renk bir büstiyer geçirmiş, saçlarımı ve makyajımı da hemen hemen on beş, yirmi dakika içinde halletmiştim.

Trençkotumu da omzuma alarak şirketin önüne indiğimde elim telefonuma gitti. Uzunca bir süre çalan hat nihayet açıldığında aramamı cevaplayan sese, tek bir soru yönelttim:

"Neredesiniz İpek?"

Atladığım ilk taksiyle İpek'in verdiği adrese doğru yola koyuldum. *Gergin fakat normalin dışına çıkmakta bir o kadar kararlıydım.* Yarım saat sonra taksi, Ortaköy'deki bilindik bir gece kulübünün önünde durdu. Cüzdanımdan üzücü bir miktarı taksimetreye bıraktıktan sonra kulüpten içeri yersiz bir sevinç gösterisiyle yürümeye başladım.

Bizim ekibi görür görmez gülümseyerek yanlarına gittim. Seyhan Abi ve Bahadır çoktan çakırkeyif olmuştu, İpek ve Tekin kulak kulağa vermiş bir şeyler konuşurken birleştirdikleri masada ise eski ekipten Hasip'ler vardı.

Geldiğimi görünce hep birlikte şaşırdılar:

"Ooooo Deniz!"

"Oooooo sen gelir miydin böyle yerlere?"

"Oooooo-..."

Yanlarına gelerek selam verdim. "Gelirmişim demek ki!" Gözlerimse hemen garsonu aradı. "Pardon, tekila açar mısınız buraya?"

"Ooooo Denizciğim! Naber?" Bu kez o'lama sırası elinde bira şişesiyle karşı masama oturan Hasip'teydi.

Hassssip mi demek istedin, Deniz?

Ooooo...f!

Henüz yarım saat bile olmadan hızlı hızlı attığım şatlardan olsa gerek, üzerimdeki gerginliği atmıştım. Bir yandan içiyor, bir yandan etrafı gözlemliyor, diğer yandansa Hasip'in polislik maceralarını dinliyordum.

"...Sonra ben de, 'çekemezsin kardeşim' dedim! 'yasak!'" Yüzüyle elini kapatıp küçük bir kahkaha attı. "Düne kadar bana diyorlardı böyle, şimdi ben diyorum. Dengeler ne çabuk değişiyor şu hayatta! Eskiden deklanşöre basardım şimdi-..."

"Anladık Hasip, anladık" dedi, araya giren Seyhan Abi. "Anladık, dereyi geçerken at değiştirdin. Hatta attan inip direkt dört tekerliye bindin. Eskiden deklanşöre basardın, şimdi onun bunun üstüne basıyorsun, anladık... Da, şiştik yani. Devlet götü yalamaya ne kadar meraklıymışsın arkadaş, anlat anlat bitiremedin."

"E n'apalım abi?" diye çıkıştı Hasip. "Herkes ekmeğinin peşinde yalıyor bir şeyler. Siz Hikmet götü yalarsınız, ben devlet... E çark da bir şekilde dönecek."

"İğrençsiniz ya..." İpek yüzünü ekşitti.

"Pardon" dedi, Tekin o sıra garsona dönerek. "Rica etsem bir bira daha alabilir miyim?"

Bahadır alayla güldü. "Arkadaşlar, Tekin garson götü yalıyor."

"Hoha hoha hahha hohha hoha!" Seyhan Abi, masayı yumruklaya yumruklaya gülüyordu.

"İğrenç ya! Valla yeter!" diye bağırdı İpek. Ardından bana dönüp göz ucuyla pisti işaret etti. "Gel, dans edelim bari ya... En azından duymayalım şunların salak muhabbetini."

"Edelim." Yedinci şatı da hızla boğazımdan içeri gönderdikten sonra İpek'le birlikte dans eden kalabalığın yanına doğru yürüdüm. *Bir yere kadar.* Ardından durdum. "Burası iyi" dedim İpek'e. "Ben burada dans edeceğim."

"Niye ya? Gelsene biraz daha! Kenarda mı dans edeceğiz? Çok saçma!"

"Evet!" diye bağırdım, el sallayarak. "Ben burada iyiyim, sen git!"

"Sen bilirsin!"

Ben bilmem, OKB'm bilir İpekçiğim. Ben bilmem, panik atağım bilir. Ben beni maalesef böyle bilirim.

İpek'in tabiriyle 'kenarda' ve 'saçma sapan' dans etmeye başladığımda fonda Latin müzikleri çalıyordu. İçerideki kalabalıkta her ruh halinden insan görüyordum. Kimisi bir köşeye oturmuş, ucunda külü birikmiş sigarasını derin nefeslerle içine çekiyor, çevresindeki kahkahalara yalandan gülümsüyordu. Kimisi ise çalan şarkılara, şarkının tüm sözleri kendi hikayesini anlatıyormuş gibi büyük bir hayret ve hayranlık içinde eşlik ediyordu. Ağlayanlar, ağlamamaya çalışanlar, gülenler, gülmeye çalışanlar, dans edenler, edemeyenler...

O ara bu belirsiz güruhun içinden Hasip belirdi. "Tanışabilir miyiz?" diyordu, yalandan gülümsemeyle.

"Olmaz" dedim, attığım kahkahanın ardından. "Nişanlıyım ben!"

"Oooooo!" Hasip o'lamalarına devam ediyordu. "Parmağınızda yüzük göremiyorum ama hanımefendi?"

Gözlerim hayretle parmaklarımı yokladığında "Doğru..." dedim, buruk bir sesle. "Doğru! İnsan-... Yüzüksüz nasıl nişanlı olur ama değil mi? Olmaz ki... Yalandan da olsa bir yüzük gerekirdi ama yok. Aaaa... Değilim o zaman ki ben! Aa... Aaa... Ben nişanlı değilim!"

Hasip, hal ve tavrımı hikayesine uyum sağlamak için sürdürdüğüm bir 'şaka' olarak gördüğünden gülmeye başladı. "Ben de değilim! Aaaa! Ben de nişanlı değilim!"

"Tamam o zaman" dedim, ciddi bir ifadeyle. "Bi' çay içelim seninle." Ardından bir kahkaha daha attım. "Zaten o da dünden razı, biliyor musun? *'Hasip'le'* dedi, *'neden görüşmüyorsun?'* dedi. Aaa! Pardon! Hasip'le demedi, ortadaki s'yi uzattı. Ah hahaha! O harfi

böööööyle uzatmadan ismini söyleyemiyor çünkü. Aslında-... Ona o s'yi uzatarak başka bir şey söylemem lazım benim. 'Siiiiiii-...'"

Hasip dirseklerimden yakaladı. "Ne diyorsun kızım sen?" dedi, gülerek. "Kafan bir milyon olmuş senin. Gel... Gel dans edelim. Siiiiiiktir et sen onu bunu!"

"Yok." Kendimi birkaç adım geri çekerek başımı iki yana salladım. "Ben-... Böyle iyiyim."

Hasip ellerini yukarı kaldırdı. "Dokundum diye mi rahatsız oluyorsun?" Yüzü ekşimişti. "Deniz... Ya... Yıllarca bize 'temas yok' , 'temas yok' deyip durdun, eyvallah... Ama geçen hafta o poligonda bana artistlik yapan sap, elini kolunu gayet atıyordu omuzuna. Kim abi o adam? Onun imtiyazı ne o zaman? Biz kaç yıllık arkadaşız sözde ama-..."

"İmtiyazı mı ne?" diye böldüm Hasip'in sözünü. Karnımı tutarak gülüyordum. "Annesi anlatıyordu bugün... Üf! Hem de neler neler... O senden benden imtiyazlı! Sıralasak böööyle tek tek yazsak-... Duvarlar boyu yükselir imtiyazları. Hahahah... Bi' de bana diyor ki annesi, *'tanısan ne demek istediğimi anlardın.'* Ya... Asıl sen tanıyamamışsın oğlunu! Amerika'daymış! Hahahayt! Oldu!"

Hasip bu kez elimden yakaladı. "Deniz-... Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ve olsun da istemiyorum. Sadece dans etmek istiyorum. Hadi..."

"Ben istemiyorum-..." dedim, elimi kendime doğru çekerek.

"Ne inat ettin ya..." O sıralar fonda Sade'den Smooth Operator çalmaya başlamıştı. "Tek bir şarkı? Sadece bu şarkı için? Hadi!"

♫ ♫

"Ben etmeyeceğim dans falan" diye yineledim, zoraki bir tebessümle Hasip'ten kurtulmaya çalışıyordum. "Lütfen çeker mis-..."

Cümlemi tamamlayamadan ve elimi henüz Hasip'in elleri arasından çekemeden araya üçüncü bir el dahil oldu o an. El, her ikimizi

de bileklerimizden tuttuğu gibi iki ayrı yöne ayırmıştı. Başımı kaldırdığımda elin tanıdık bir simaya ait olduğunu anlamam zor olmadı. Bu yarı tanıdık yarı yabancı adam, beni kızgın ve aceleci hareketlerle kolumdan çekiştiriyordu. Adamı bir an Yağız'a benzetir gibi oldum. Sonraki anlarda da bu kanaatimi destekler bir yüzü, belli belirsiz ışıkların arasından seçmeye başlamıştım. *Evet, bu oydu.* Karşımdaki tastamam Yağız'dı ve beni, hiçbir açıklamada bulunmadan mekandan dışarı çıkarmak ister gibiydi.

"Ne oluyor ya?" Hasip araya girmişti. "N'apıyorsun sen?"

Seyhan Abi, Bahadır, Tekin ve hatta pistteki kalabalığı yararak gelen İpek de hemen dibimizde bitti. Ortak bir dilde konuşuyorlardı:

"Yine o adam!"

"Olay çıkaracak yine galiba?"

"Ne oluyor beyefendi?"

Etrafımdan yükselen tepkilere rağmen bense oldukça rahattım. Yağız'ın yüzünü seçer seçmez kaşlarımı kaldırıp elimi hayretle ağzıma götürdüğümde bir 'o'lama da benden gelmişti.

"Ooooo! Kimler gelmiş?" Elimi ikimizin arasında getirip götürdüm. "Tanışıyor muyuz biz?"

"Deniz, yürü!" Yağız'ın oldukça sinirli bir hali vardı. Elimden hızla kavrayarak "Bunları evde konuşacağız" dedi.

"Aaa! Doğru... Arkadaşlar, biliyor musunuz? Bu adam-... Bu adam ciddi ciddi benim evimde..."

Yağız aniden eliyle ağzımı kapatıp beni kendine doğru çekti. Yüzünde zorlama bir tebessüm vardı. Kulağıma eğilerek sert bir tonda fısıldadı. "Ayık kafayla sonuçlarına katlanamayacağın şeyleri alkollü kafayla söyleme istersen."

Bir kahkaha koparttım. "Ne demezsin! Seni-... Seni evime ayık kafayla aldım da ne oldu? Sonuçlarına ancak alkollü kafayla katlanabiliyorum! Bak... Halime bak!"

"Deniz!" Yağız bir kez daha beni kendine doğru çekti. "Bir an önce gidelim buradan yoksa-... Olacakların sonuçlarına buradaki herkes katlanmak zorunda kalacak-..."

"Duydunuz mu?" Yağız'ı hızla ittirdim. "Duydunuz, değil mi? Beni nasıl tehdit etti! Boşuna gangster demiyorum ben bu adama ya-...

Gangster bu adam, gangster! Gangsterlerin en komutanı ama!" Elimi alnıma götürüp gülmeye başladım. "Hadi, hep beraber asker selamı verelim ona! Ya da pardon, bir dakika-... Ah, şey-... Kağıt, kalem verelim de matematik problemi çözsün bize! Mr. Dahi!"

Yağız bezgin bir ifadeyle gözlerini kaparken etrafımdakiler şaşkınlık içinde olanları izliyor, ağzımdan çıkanları muhtemelen sarhoşluğuma yoruyorlardı.

"Bak delikanlı..." dedi, o an Seyhan Abi. "Deniz, belli ki gitmek istemiyor. Kimsin, nesin bilmiyorum ama tatsızlık çıkarma yine."

"Bi dakika, bi dakka!" Hasip tekrar araya girdi. "Sen gelsene şöyle! Gel gel... Bak-... Bak daha sana geçenden gıcığım, daha fazla zorlama istersen. Anladın? Attırma kendini durduk yere nezarete. Az akıllı ol. Öyle gelecen de, buradan kızı alıp götürecen? Biz de burada eşek başıyız! Oldu!"

Yağız, arkadaşlarımın tepkilerine aldırış etmiş hatta o tepkileri duymuş gibi bile görünmüyordu. "Deniz!" dedi, bir kez daha. "Bak, hoş şeyler olmayacak. Yürü, çıkalım buradan."

"Çıkmazsam ne olur?" dedim, sinirle. "Zorla mı götüreceksin?"

"Evet, aynen öyle yapacağım!"

Hasip, bir kez daha araya girdi. "Sen-... Çok oldun artık!" dedi, Yağız'a doğru parmağını sallayarak. Ardından bana dönüp yavaşça omzuma doğru uzanmıştı. "Gel sen böyle, Deniz-..."

Ancak cümlesini tamamlayamadan kendini yerde buldu. Yağız, görece cılız olan Hasip'i iki eliyle koltukaltlarından kavradığı gibi yere atmıştı. *Birini itip düşürmek gibi de değildi bu; Hasip'i sanki palet kaldıran vinç gibi tutup az ileri bırakmıştı.*

O hengamede araya girmek isteyen Tekin de saniyeler içinde öteki tarafa savrulurken günlük mekanda olay çıkarma kotasını tamamlayan Yağız yeniden bana döndü:

"Yürü!"

"Bağırma bana!" dedim, sesim ondan çok daha yüksek çıkmıştı. *Ama o sıra asıl sesi çıkan, yerden inleyerek doğrulmaya çalışan Hasip'ti.*

"Ben değil..." dedi, Yağız dişlerini sıkarak. "Hassssip'tir oradan bağıran."

"Ha ha ha!" Ellerimi birbirine vurup alkışlamaya başladım. "Yağız'la kelime şakası vol 2! Gülseniz ya! Seyhan Abi? Bahadır! Güler misiniz lütfen?"

İşin kötü tarafı da zaten gülüyorlardı, Deniz.

Bu da demekti ki Yağız, açılan ortayı bir kez daha gole çevirmişti. Ama yüzünde galibiyet değil asabiyet vardı hala. Masamın üzerinden çantamı ve montumu da alarak elimden bilmem kaçıncı kez tuttu ve beni hızla dışarı doğru çekmeye başladı.

"Bırak beni! Bırak dedim-... Bırak!" Kalabalığı önden yararak beni içlerinden geçiriyordu. "Ama tabii, sen önce tutup sonra bırakmayı seversin, değil mi?" Parmaklarımı sertçe geri çekiyor fakat elimi elinden kurtaramıyordum. "Tut, bırak! Tut, bırak! Tut, bırak! Senin olayın bu, değil mi?"

Mekandan dışarı çıktığımızda saat gece yarısını geçmişti. Bense çemkirmeye ve Yağız'ın tek bir cevap bile vermediği sorular sormaya devam ediyordum. "Alışkanlık yaptı sanırım sende mekan basıp adam hırpalamak, ha? Hasip'le alıp veremediğin ne senin? Tekin'i niye öyle ittirdin? Cevap ver bana! Ya-... Neden geldin sen buraya? Sana diyorum! Nasıl buldun beni? Takip mi ediyorsun sen beni? Hey!"

Yağız, tek kelime etmeden arabayı getiren valenin eline bir miktar para sıkıştırıp beni öfkeli hareketlerle araca bindirdi. "Bırak! Ya-... Sen! Kolumdan tutup istediğin yere götürebileceğini mi sanıyorsun sen beni? Hey! Sana diyorum, sana! Bana emir komuta edemezsin sen, anladın mı? Askeriye mi sandın burayı?"

Kati suretle konuşmuyordu. Yüzü yay gibi gerilirken sesli bir nefes verdi ve direksiyonu sertçe kavrayarak tüm gücüyle gaza bastı.

Çok değil, on beş, yirmi dakika kadar sonra aşağıdan Ortaköy'ün göründüğü yüksekçe bir tepeye geldiğimizde durduk. Burası oldukça karanlık ve dahası ıssızdı. Etrafta kimseler görünmüyordu. Tepenin ardını çevreleyen üç, beş ağaç, esen rüzgarın kuvvetinden sağa sola yatıyor, yerdeki yapraklar bir yumak halinde yukarı havalanıyordu.

Ben oturduğum yerden etrafı incelerken Yağız'sa arabadan hızla inerek benim tarafıma geldi o an ve kapıyı açarak kolumdan tuttuğu gibi dışarı çıkardı beni.

"N'apıyorsun ya?" diye bağırdım sinirle. *Şamar oğlanına çevirmişti beni.*

"Asıl sen n'apıyorsun, ha?" Sesi yüksek ve öfkeli çıkıyordu. "Anlatsana bana bi! O küçük beyninle ne işler çeviriyorsun?"

"Düzgün konuş benimle!"

"Sen!" Parmağını yüzüme doğrulttu. "Sen-... Hangi akılla Savcı Saran dosyasını kurcalıyorsun? Karaatay'lar yüzünden başına gelenler yetmedi mi? Ya-... Sen hala akıllanmadın mı?" Kısa bir duraksamanın ardından çekimser bir tonda devam etti. "Ben-... Ben az önce barda o herifin yakasına yapışırken ya da o öfkeden gözümün döndüğü gün, bir orospu çocuğuna iki yumruk atarken dahi-... Seni-... Seni sakındım, Deniz! Ben seni-... Her şeyden sakınıyorum-... Kendimden bile! Ya-... Kör müsün sen? Hı? Ben! Anlamıyorum! Söyle bana... Bir damla-... Tek bir damla kan görsen dizlerin titriyor. Ben seni o 'bir damla'dan uzak tutmaya çalışırken, o işlerine burnunu soktuğun adamlar kan gölüne atarlar seni! Haberin var mı bundan?"

"Sana ne!" Sesim, arabanın farlarının aydınlattığı karanlık bölmede yankılandı. "Bırak atsınlar! Bundan sana ne!"

"Bana ne, ha? Bana ne? Öyle mi?" Başını ellerinin arasına alıp hızlı adımlarla ileri geri yürümeye başladı. Sesinin şiddeti her cümlesinde yükseliyordu. "Sen, ipini benden aldığın bir kuyunun içindesin! Daha fazla ilerlememen gerektiğini söylüyorum, durmuyorsun! Tehlikeli sularda yüzüyorsun diyorum, duymuyorsun! Üstüne bir de 'bana ne', öyle mi? Ya-... Sen-... Sen benim başıma bela mısın?"

"Ben senin başına hiçbir şey değilim, tamam mı? Hiçbir sorumluluk hissetmene de gerek yok bu yüzden!"

"Deniz!" dedi, tehditkar bir tonda. "Karışmayacaksın diyorum bu meseleye! Bırakacaksın!"

Dosyanın peşine düştüğümü nasıl öğrenmişti, ne kadarını öğrenmişti? Bilmiyordum. Düşünemiyor, ağzımdan çıkan sözcükleri dahi tasarlayamıyordum.

"Ben de 'sana ne' diyorum bundan!" diye bağırdım o an bir kez daha. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendiriyor!" dedi, kelimelerimi ağzıma tıkarak.

"Ya! Neden? Neden?"

"Benim geçmişim seni neden ilgilendiriyorsa o sebepten ilgilendiriyor!"

Bir çırpıda söylediği cümle havada bir süre asılı kaldı. Sözlerini bitirir bitirmez eli alnına, parmakları kaş bitimine gitmişti. Bense onun yüzüne bakakalmıştım. Titreyen çenemi aralayarak zar zor konuştum. "Ne geçmişi, ne diyorsun sen?" dedim, gözlerimi kaçırarak. "Ben sadece Savcı Saran cinayetiyle ilgili bir haber dosyası hazırlamak-..."

"Sen sadece benim geçmişimi kurcalamak istedin Deniz!"

Saran'ların oğlu olduğu gerçeğini cüretkarca sahiplenmişti sonunda. Ve benim bu gerçeği öğrendiğimi de aynı cüretkarlıkla yüzüme vuruyor, bana itiraz edecek en küçük bir açıklık bırakmıyordu.

"Ben-... Ben sadece" dedim, sesim rüzgarın uğultusuna karışmıştı. "Faili meçhul cinayetleri araştırırken gördüm Savcı Saran suikastını. Ya-... Bir anda karşıma çıktı o fotoğraf." Derince bir nefes aldım. "Babanın... Babanın cenazesinde çekilmişti. Sen-... Oradaydın, tabutun başında. Ve-... Seni tanıdım ben! Tanıdım işte! Tamam mı? Yüzündeki o ifade... Tanıdım!" Ellerimi yüzüme götürüp sinirle bağırdım. "Allah kahretsin ki tanıdım!" Gözlerim dolmuştu. Elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. "Acı çekiyordun, orada-... O tabutun başında acı çekiyordun! Ben bilmiyorum. Bilemiyorum-... Ben... Ben, bugün yaşadığın bu zorlukların, içinde bulunduğun bu kaçak hayatın, o gün o tabutun başında çektiğin acı yüzünden olduğunu düşündüm! Babanın suikastı aydınlanırsa, belki bir şeyler değişirdi işte! Kahretsin! Belki bir şeyler gerçekten değişirdi. Belki-... Belki normal bir hayatın olurdu!" Sesim, içinde bulunduğum duygu değişimine göre yükselip alçalıyordu.

"Deniz, bu öyle bir şey değil." Sesi birkaç perde alçalmıştı. "Televizyonda dönecek iki haberle gündem olmayacak bu mesele. Gündem olsa, hiçbir savcı tutup da yıllar sonra bu cinayetin peşine düş-

meyecek. Peşine düşse, kafasına yiyeceği bir mermiyle toprağına altına girecek, tıpkı diğerleri gibi! Anlıyor musun? Döngüyü görüyor musun? Sen-... Söylesene, Deniz! Sen bu düzeni gazete kupürlerinde kalem oynatarak değiştirebileceğini mi zannediyorsun? Ya da onların karanlığını trajik bir röportajla aydınlatabileceğini? Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

"Belki!" Gözlerimi açıktan yüzüne dikmiştim. "Ben aptalın tekiyim ki böyle düşünüyorum belki! Peki ya sen? Senin cevabın ne? Sen ne düşünüyorsun Yağız? Sen ne yaparak baş edecekmişsin onlarla? N'aparsan aydınlanacak o karanlık, değişecek düzen? Madem ben yanlışım, doğrusu neymiş, onu söyle o zaman!"

"Doğrusu, senin tüm bunların dışında olman!" dedi, ellerini iki yana açarak. "Geçip de şimdi karşına, babamın katilleriyle nasıl savaştığımı mı anlatacağım sana? Ne kadar bilirsen o kadar içinde olursun. Bunun neyini-..."

"Zaten içindeyim!" Bağırtım sözünü bölmüştü. "Bana diyorsun ama-... Asıl kör olan sensin! Ben-... Artık içindeyim! Dışında olamayacak kadar içindeyim! Görmüyor musun?"

"Görüyorum" dedi tok bir sesle. "Hem de öyle bi' görüyorum ki-... Dehşete kapılıyorum."

"Bırak ya..." Boğazımda koca bir yumru oluştu o an. "Senin hiçbir şey gördüğün yok. Sen anca-... Kafanı öte tarafa çevirmeyi bilirsin. Günlerdir yaptığın gibi-... Yalan mı?"

Başını iki yana salladı. "Deniz-..."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak üzerine doğru bir adım attım. Yüzüme omuzlarında tonlarca yük taşır gibi bakıyordu. Bense tüm yüklerimden arınır gibi konuşuyordum. "Yalan mı, söylesene? Tam olarak ne görüyorsun? Günlerdir ne halde olduğumu görüyor musun mesela? Aklımdan nelerin geçtiğine dair bir fikrin var mı sahiden?" Sesim çatallaşmaya başladı. "Ya ben-... Babanı öğrendiğimden beri, mesleğimi geç kendimle savaşıyorum, kendimle! Biri binle çarpıyorum, sırf ucu sana dokunursa diye, zarar görürsün diye kımıldayamıyorum! Tamam, evet gittim-... Gittim annenle röportaj yaptım, tamam mı? Ama-... Yayınlayamadım! Yapamadım! Herkesin Amerika'da bildiği fakat gerçekte Görgülü Apartmanında sözüm

ona nişanlı bir polis olarak yaşayan Yağız, ah pardon 'Ali Yağız', bu olayın tekrar gündeme gelmesinden nasıl etkilenir kestiremediğim için hiçbir şey yapamadım! Ya tüm dikkatler onun üzerinde toplanırsa ya suçlu olduğu ortaya çıkarsa... Bunları-... Bunları düşünmekten beynim patlıyor artık benim!"

"Deniz-..."

Konuşmasına fırsat tanımaya niyetli değildim. "Geçmişini merak ettiğim için bana kızıyorsun ya... Sense benim geçmişimi bırak, son iki günümü dahi merak etmedin, değil mi?"

"Sen-..."

"Ben ne, Yağız?" Sinirden gülmeye başlamıştım. "Nerdeyse iki gün boyunca eve gelmedim. Sense-... Ben sancılı aile geçmişini dürtene kadar, bir kere olsun nerede olduğumla ilgilenmedin bile! Ya... Kendi evime gelemedim ben senin yüzünden be! Yine de hiç vicdanın bile sızlamadı, değil mi? Böyle bir OKB'yle, bu kız nerede kalır, ne yer, ne içer... Umurunda bile olmadı, değil mi Ama tabii, zaten hata bend..."

Ağzımdan çıkan kelimeleri bölen ıslaklık, kısa zaman öncekine benzer cinstendi. Yağız, yüzümü iki eliyle hızla kavrayarak kendine çekmiş, dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. *İçimden ruhumu çeker gibi nefesimi almış, nefesimi kesmiş, nefesimi yutmuştu.*

Bense zelzele nöbeti geçiren ellerimi güçlükle kaldırarak Yağız'ın göğsünü ittim o an. Ama ben göğsünü ittikçe o, dudaklarını ağzıma daha şiddetli bastırıyordu. *Bu his.* Diz bağlarımı gevşetiyordu. Hızla esen rüzgar karşısında beni ayakta tutan tek kuvvet, Yağız'ın yüzümde dolanan ellerine dönüşüyordu.

Beş on saniye kadar sonra dudaklarımda oluşan ıslaklığa, rüzgarın esintisi değdi. Yağız, ağzını dudaklarımdan hafifçe çekmişti. Tehditkar gözleri ise ıslak imza bıraktığı yerde geziniyordu hala. Bu boşluk

anından yararlanıp sendeleye sendeleye birkaç adım geri gittim o sıra ve telaşla inip kalkan göğsümü bir elimle bastırarak diğer elimi sertçe Yağız'ın yüzüne indirdim. *Bu kez tutukluğum çabuk geçmiş, içinde bulunduğum panik ve heyecan reflekslerimi köreltmemişti.*

Fakat yüzüne inen tokat da, onun beni öpmeye yönelik azmini köreltecek gibi değildi. Attığım tokadın üzerinden birkaç saniye geçti, geçmedi dudaklarını ağzıma tekrar dayamıştı. Bu kez çenemi bir öncekinden daha güçlü kavrıyor, beni, tokadın öcünü alır gibi öpüyordu. O beni öpüyor, ben onu itiyordum. Yine de dudakları nefesimden santim oynamıyordu.

Bir süre sonra ağzını kendiliğinden geri çektiğinde yüzüne aynı şekilde bir tokat daha indirdim. Kalbim etimi delip çıkacaktı sanki. Düşünemiyor, konuşamıyor, tüm reflekslerimi anlık bir etki-tepkinin kucağına bırakıyordum. Birkaç söz, bir bağırtı, hiçbiri yoktu. *Eylemden başka hiçbir şey yoktu.* Rüzgarın ve rüzgarın doğaya çarparak çıkardığı uğultunun ötesinde gecenin içinden hiçbir ses işitilmiyordu.

Saniyeler sonra çenemden bir kez daha yakalayıp dudaklarımı üçüncü kez öptüğünde ise sessizliği bozan şiddetli bir gök gürültüsü oldu. Geceye ansızın düşen gürültü, içime akan çiğ tanelerini yaldızlı bir imza gibi mühürlemişti. Sözün bittiği değil esasen hiç başlamadığı yerdi burası. İki dudağın arası, bulutlarla kaplı, yıldızsız bir gökyüzünün altında daha kaç kelime susabilirdi? *Kaça kadar saymam gerekti?*

Nefesinin tenimden çekildiğini dudağıma değen serin yelden anladığım an, elim inatla ve bir kez daha havaya kalktı. Ancak yüzüne tokadı üçüncü kez indireceğim esnada ani bir hamleyle bileğimi kavrayıp beni durdurmuştu.

Yarı ürkek yarı öfkeli gözlerle bakıyordum yüzüne. O ise ortaya koyduğu bu baskıcı tavrın kararlılığını sürdürüyordu. Bileğimi hafifçe gevşettiğinde yanaklarımı elleri arasına aldı. Ve beni bir süre baştan ayağa süzdükten sonra alnını alnıma yaslayıp konuşmaya başladı.

"İki günde dokuz fincan kahve, on iki bardak çay içtin" dedi, fısıldar gibi bir sesle. "Sabah kahvaltılarını çekmecende bulunan krakerlerle yaptın. Diğer öğünlerini ise şirketin mutfağında kendin hazırladın. Zeytin, peynir gibi basit aperatifler işte..." Dudak ucuyla gülümseyip devam etti. "Annemle yaptığın röportajın dışında şirketten bir yere de ayrılmadın. İki gün boyunca irdelediğin yüzlerce dosyadan yorgun düştüğündeyse o küçük ve rahatsız koltukta sızıp kaldın." Saçlarımı okşayarak ekledi. "Yeterli mi, yoksa daha devam edeyim mi?"

Kalbimin atışından Yağız'ın sesini zar zor işitiyordum: "Sen-... Sen bunları nasıl biliyorsu-..."

Dudağıma küçük bir öpücük daha bırakarak "Bilirim" dedi, fısıldar bir tonda. "Seninle ilgili olan her şey benim radarıma girer. Her şey-... Üzerinde çalıştığın haberler, incelediğin dosyaların arşiv numaraları, sonra çevirdiğin bir taksi, gidip içtiğin bar, kaçtığın kalabalıklar, yanına yaklaşan herifler-... Hepsini bilirim. Anlıyor musun, tatlı su gazetecisi?" Gülümsedi. "Adımlarını ona göre at."

"Sen-..." dedim, şaşkınlıktan kelimelerimi toparlayamıyordum.

"Sen" dedi, Yağız. "Sen bana şimdi bir söz vereceksin Deniz. Babamın suikastıyla ilgili hiçbir haberde adını geçirmeyeceğine, buna karışmayacağına söz vereceksin."

"Yağız-..."

"Deniz... Çok tehlikeli." Elleriyle omuzlarımı tuttu o an ve biraz duraksayıp konuşmaya devam etti. "Dağ evine gittiğimiz günü hatırlıyorsun, değil mi?" Başımı yavaşça salladığımı görünce ekledi. "Peki, apar topar seni neden oraya götürdüğüme dair bir fikrin var mı?"

"Ne demek şimdi bu?" dedim, merakla.

"İbrahim Karaatay hapse girmiş olabilir ama dışarıda onun arkasını kollayan sayısız adamı var, demek." Sesli bir nefes verdi. "O gün de-... O sayısız adamlar-... Evine geleceklerdi, Deniz! Evine... Karaatay'la ilgili bir şeyler sakladığını düşünüyorlar. Evini talan edeceklerdi!"

"Nasıl? Nasıl yani? Sen-... O gün beni o yüzden mi beni-..." Nutkum tutulmuştu.

"Ödül töreninin olduğu gün, salonun sağ üst köşesindeki ilk üç koltukta kimlerin oturduğunu biliyor musun, peki? Bilmiyorsun. Ama onlar sana dair her şeyi biliyor. Çünkü oradaydılar. Çünkü hepsinin gözü senin üstündeydi... Adam hapse girdi, sense gittin ödül aldın! Bunu kolay kolay hazmederler mi zannediyorsun?" Soru sormuyor, daha çok kendiyle hesaplaşıyordu. Ağzından çıkan her cümlede tam olarak nasıl bir belanın içinde olduğumu bana değil, kendine itiraf ediyordu sanki. "Bak-... Karaatay'lar tehlikeli adamlar" diye devam etti. "Ama şu an bulaşmak üzere olduğun bela, inan bana, bundan çok daha fazlası. O yüzden dur artık. Benim sinir uçlarımla daha fazla oynama. Gözlerini dahi kırpmadan bir savcıyı harcayan adamlar, sana neler yapmazlar?" Saçlarımı hafifçe okşayarak sıkıntılı bir nefes verdi. *Yutkunduğunu, kelimelerini dikkatli seçtiğini fark ediyordum.* "Deniz" dedi, yumuşak bir sesle. "Bak bana-... Ben diken üstündeyim. Konu sen olunca-... Diken üstündeyim! Anla beni... Beni anlamana ihtiyacım var. Canın yanarsa canım yanar. Anlıyor musun beni?"

"Evet" dedim, kesik bir sesle. "Ama-..."

"Deniz, ben gitmek zorunda kalabilirim" diye böldü sözümü buz gibi bir sesle. "Hatta belki de bir daha hiç geri dönemeyebilirim. O yüzden her ihtimale karşı, her zaman çok dikkatli olman lazım. Bu işe asla bulaşmaman lazım. Tamam mı? Bana-... Bana söz veriyor musun?"

"Tamam" dedim, yutkunarak. *Ayrılık sinyallerini görmezden gelmiştim.* "Dikkatli olacağım."

Yağız'sa başını iki yana salladı o an. "Peki, neden hala içim rahat değil?" Gerginliğini azaltmaya çalışır bir hali vardı. "Uslu duracağına ikna olamadığım için mi böyle hissediyorum-... Yoksa şu an-... Şu an sana söylemek üzere olduğum şeyler için mi?"

"Hı?"

Başını gökyüzüne kaldırarak ciğerlerindeki havayı bir çırpıda dışarı bıraktı. Ardından parlayan gözlerini gözlerime odaklayıp oldukça canlı bir sesle konuşmaya başladı. "Deniz, dinle beni! Güzelce dinle, tamam mı? Sen-... Benim nasıl bir belanın içinde olduğumu artık *az çok* biliyorsun... Hani-... Hani geçen gün sordun ya bana...

İleride trafik polislerinin olduğunu söyledin ve seni durdururlarsa sorun olmayacak mı, diye sordun ya..." Yutkundu. "Olurdu. Benim için sorun olurdu, Deniz-... Şu an benim hayatımda pek çok şey sorun... Başımı nereye çevirsem sorun, nereye adım atsam sorun, neyin altını kaldırsam oradan pislik akıyor. Ve ben o pisliğin tam da ortasındayım. Senin-... Senin sadece iki gündür kurcaladığın meseleyi ben yıllardır didikliyorum. Yıllardır o pisliği temizlemeye çalışıyorum. Ben-... Babamın katilleriyle yıllardır savaş veriyorum! Bu yüzden-... Sana şu an parlak vaatlerde bulunamam ama-... Ama yakında Deniz, çok yakında biliyorum-... Bunların hepsi bitecek. Bu savaş bitecek." Kollarımdan sıkıca kavrayarak ekledi:

"... Ve eğer o gün geldiğinde bu savaşı kazanan ben olursam, o gün tüm bu pislikten kendimi sıyırmayı başarabilmişsem, artık arkanı gözlemek yerine yanında yürüyebileceksem, o gün geldiğinde trafik polisi tarafından durdurulmak benim için sorun olmazsa, eğer o gün kelepçe bileğime değil de parmağıma yakın olursa, işte o gün-... O gün evde ol Deniz! O gün mutlaka evde olman gerekiyor, anlaştık mı?" Elleriyle saçlarımı okşayarak tekrar sordu. "Anlaştık mı?"

"Olurum" dedim, önce belli belirsiz, sonra daha kuvvetli. "Olurum-... Evde olurum! Ben zaten hep evdeyim. *En az bir Firuze kadar!*"

Yüzünde oluşan gülümsemeyle "Gel buraya" dedi ve beni yavaşça göğsüne bastırdı. Uzun kollarıyla tüm bedenimi yorgan gibi sararak himayesine almıştı. Bense iki yana açılan kollarımı bin bir tereddütle sırtına yerleştirdim. *Şimdi aramıza değil iki metre, rüzgar bile giremiyordu.* Boynumun çıplaklığında dolanan nefesini içine içine çekerken, kasıklarımda karıncalanan bir sıcaklık, hayatımda ilk kez tattığım bir duygunun noksanlığını hissettiriyordu bana. *Temas.* Temas az geliyordu çünkü. İçimdeki arsız isteği karşılamıyor; yetersiz, eksik kalıyordu. Yağız'ın sırtına çekimserse dokunan ellerim birden daha derine inmek istemişti.

Parmaklarımı istemsiz bir kuvvetle bastırdım o an. Bir vakit önceye kadar varlığından dahi haberdar olmadığım bu his, şimdiyse hayatımı sürdürmem için bir gereksinim halini almıştı.

Kasım'ın bu serin ve rüzgarlı gecesinde, tüm tereddütlerden sıyrılarak yörüngesine oturttuğum kollarım, bu vakitten sonra, onun boynuna dolanmaktan daha mühim bir meşgale edinemez gibiydi.

"İyi geceler o zaman" dedim, cılız bir sesle.

"İyi geceler."

"Ben içeri geçeyim." Elimle yatak odamı gösteriyordum.

"Geç." Kafasıyla aynı noktayı işaret etti.

"Geçeyim."

Yatak odamın kapısını, kapının dış tarafından içeri doğru puslu gözlerle bakan Yağız'ın yüzüne kapattığımda saat gece 1.30'u gösteriyordu. Ardı ardına gelen üç uzun, bir kısa öpücük, iki tokat, bir tokat girişimi ve bir de uzunca bir kucaklaşmanın ardından eve dönüşümüz, oldukça sessiz olmuştu. *Odalarımıza dağılışımız da bir o kadar öyleydi.*

Yatağa girdiğimde Yağız'ın gece boyunca dillendirdiği tüm sözler, kulaklarımda kapalı gişe oynamaya başladı. 'Gitmek mecburiyetinde kalma ihtimali' mesela, içime bir 'cız' sesiyle birlikte yerleşti. *Gideceği gün yaklaşıyor demek bu, Deniz. Kendini onun gidişine hazırlamanı istiyor.* Fakat başındaki tüm belalardan hiçbir hasar almadan kurtulabilirse geri dönecekti, öyle mi? Yani benden onu beklememi mi istemişti? *Kır dizini otur evde demek 'beni bekle' demekse...* Birkaç öpücük ve cevaplanması gereken bir yığın soruyu, aklımın ucuna iliştirip ağzını mühürlemişti. *Ah, bilmiyorum.* Nasıl ifade edilebilir bu his? İçimden geçen bir tren, yüksek sesli bir siren, rayından çıkan birtakım şeyler, üstelik ıslak ve yumuşak... *Bana tam olarak ne yapmıştı?*

Ya da en iyisi hiç sormamak belki de... Tanımlar, açıklamalar mevcut durumu büsbütün somutlaştırırdı. Onun üzerimdeki etkisine bir isim koymak, düştüğüm teslimiyeti elle tutulur bir duyguya dönüştürmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Günübirlik tatil paketi

İki kulağımda iki ayrı ses...

Birinden içeri yağmurun şakırtısı, diğerinden bir şarkı nüfuz ediyor. Kulaklarımın aksine gözlerimse sımsıkı kapalı. Şarkıyı, bir müddet daha göz kapaklarımı hiç aralamadan dinleyince anlıyorum. Lou Reed'in muhteşem Perfect Day'i bu. Yüzümde hemen bir gülümseme oluşuyor ve gözlerimi yavaş yavaş aralıyorum. Şimdiyse karşımda onun silueti görünüyor.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel rüya.

Bazı rüyaların mayasını gerçeklerden çaldığını düşünüyorum. *Ya da esasen hiç rüya olmadığını?* Keza karşımda duran siluet, bana uyanıklığımı tüm varlığıyla sorgulatıyor.

Yağız.

Yatağımın sol köşesine kıvrılmış, kolunu kendine yastık yapmış halde beni seyrediyor. Aramızda asma köprü gibi uzanan kabloları fark ediyorum sonra. Bir ucu Yağız'ın, diğer ucu benim kulağımda. *Bu rüya, öylesine tanıdık ki...* İstiklal'de onu beklerken birden şemsiyemin altına girdiği o yağmurlu günü hatırlatıyor bana. Kulaklığımın tekini kendi kulağına yerleştirdiği ve bir kablonun iki ayrı ucundan Perfect Day'i dinlediğimiz o büyülü anı...

Aralanmış pencereden içeri dolan yağmur sesi şarkıyı bastırır gibi olunca dudaklarımı hafifçe aralayıp mırıldanıyorum. "Tıpkı o günkü gibi... Nasıl bir rüyasın sen?" Ardından gözlerimi hafiften kapatıp ekliyorum. "Aklımı yitiriyorum... Rüyalarımda bile kurtulamayacak mıyım senden?"

Yağız'dan cevap gecikmiyor. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

"Evet" diyorum bense. "Rüyamı kabusa çevireceksen eğer... Evet."

Yüzünde o bilindik gülümsemesiyle "Nasıl yorumlayacağına göre değişir" diyor.

Kollarımı iki yana açarak gerinirken "Yorumu belli" diyorum. "Yanımdaysan rüya, değilsen kabu-..." Ancak cümlemi tamamlayamadan elim Yağız'ın yüzüne değiyor. "Ne kadar da sahici..." diye mırıldanıyorum. "Sanki-... Gerçek gibi-... Yok artık. Rüya değil mi? Daha neler-..."

Yüzüne uzattığım eli birden yakalıyor. "Bence bunu anlamak için küçük bir test yapmalıyız" diyor. Ve dudaklarını avucumun ortasına bastırıp yavaşça öperek soruyor. "Hissettin mi?"

Hayalle gerçek arasında sıkışıp kalmış halde hızla başımı sallıyorum. "Evet!"

Yattığı yerden yavaşça uzanıp aynı öpücükten bileğimin iç tarafına da konduruyor ve tekrar soruyor. "Ya bunu?"

"Evet!" diyorum telaşla. "Hissettim!"

Ve kolumdan ayrılan dudakları, ani bir manevrayla ağzımı hedef alıyor. "Peki, ya bunu?" diye soruyor, kısa bir öpücükten sonra. "Hissetin mi?"

"Bunu da his-..."

Cümlemi tamamlayamadan kulağımdaki kulaklığı çıkararak yataktan hızlıca doğruldum. "Sen!" dedim panikle. "Rüya değilsin, sen!"

Elimi tutup tebrik eder gibi aşağı yukarı çekiştirdi. "Testin sonucunu doğru bildiniz Deniz Doğanay! Ve... Ve bizden günübirlik bir tatil paketi kazandınız!"

Bense elimi hızla geri çektim. "Senin! Senin benim odamda, hayır... Hayır, benim yatağımda ne işin-..."

O ara üzerime doğru eğilerek eliyle ağzımı kapattığından sorularımı tamamlayamadım. "Şişt!" dedi, yüzünde oluşan hınzır bir ifadeyle. "Sessiz ol! Eğer bir kelime daha edersen şarkı bitene kadar öperim seni!"

Ben yuvasından fırlayacak gibi açılan gözlerle belli belirsiz birkaç şey mırıldanırken Yağız'sa elini ağzımdan çekmiş ve sinsice gülerek eklemişti. "Şarkı, tekrar modunda çalıyor Deniz."

"..."

Yataktan kalkıp kapıya doğru yöneldiğinde "Yarım saatin var" dedi, uyarır gibi. Gözlerini kısıp beni baştan ayağa süzdükten sonra cümlesini tamamladı. "... Hazırlanmaya başlamak için değil yalnız, hazırlanmak için."

Odadan çıktığında yüzümdeki gergin ifade yerini aptal bir tebessüme bırakmıştı. *Bir kulaklığın iki ayrı ucundan Perfect Day'i dinlediğiniz o yağmurlu öğleden sonrayı unutmamış, Deniz! Bir de üstüne o günü sana tekrardan yaşattı. Bu beyefendi acaba uslanmaz bir romantik mi dersin?*

Yüzüme yayılan gülümsemeyle gardırobun karşısına dikilirken Yağız'ın verdiği yarım saatin beş dakikası gitmişti. *Ne giyecektim?* Elime gelen koyu renkli bir kotu altıma geçirdim. Üzerine beyaz, boğazlı, yün bir kazak ve onun üstüne de aynı tonlarda bir kaşe giydikten sonra çizmelerimi de ayağıma geçirerek dışarı çıktım. *Nereye gidecektik?*

Hiçbir fikrim yoktu. Belki buna gerek de yoktu. Gittiğim yer, onun beni götürdüğü yerdi.

"Ne güzel bir gün!" dedim içimden, apartmandan dışarı ilk adımımızı atar atmaz. Biraz evvel yağan yağmur dinmiş, griye çalan gökyüzünden ara ara görünen güneş, çekimser ışınlarını bulutların süzgecinden geçirmeye başlamıştı. *Işınların yeryüzüne dağılışı ne güzeldi.* Yeryüzü demişken... Bu kaldırım taşlarını da ne güzel döşemişlerdi. Hele o yolun iki yanında karşılıklı duran elektrik direkleri, ne kadar muhteşem dikilmişti. *Sokağımızın bu olağanüstü güzelliğini neden daha önce fark etmemiştim?*

Her şey birden öylesine kusursuz ve yerli yerinde görünüyordu ki... İçimin içime sığmayan kısımlarını çıkarıp yollara, köprülere, istasyonlara, evlerin bacalarına pay etsem insanlık olarak kendimize kat çıkacak, enginlere de sığmayıp bir güzel taşacaktık sanki. *Enginlere sığan insanlık mı olurdu zaten? Bu insanlığa sığar mı, Deniz?*

Yağız, ben ve bana sığmayan içim, nihayetinde arabaya bindiğimizde saat sabah 9'u gösteriyordu. Ben arkama yaslandım, o uzanıp radyoyu açtı. Her zamanki gibi Ella Fitzgerald çalıyordu. 'Everytime We Say Goodbye' diyordu, Ella. *Halbuki dememeliydi.*

"Sever misin?" diye sordu Yağız o an, göz ucuyla bana bakarak.

"Severim" dedim, gözümün ucunu ondan alamayarak.

Siyah boğazlı bir kazak vardı üzerinde. Boğazlı kazağın içinden, inanılır gibi değil, boynu yükseliyordu yukarı doğru. Hemen sonrasında başlayan sivri bir çene ve çenenin devamında da, olacak iş değil, muzipçe gülümseyen ağzı vardı. *Olur dedim içim, insanlarda böyle şeyler olur.* Ama tüm bu olağan bileşenleri, başkalarından ayıran ve bana bambaşka gösteren neydi?

Uzunca bir yolculuktan sonra araç, Kalamış Marina'da durdu. Yağız'a hiçbir soru sormadan arabadan indiğimde çarşaf gibi uzanan denizin üstüne peşi sıra dizilmiş lüks yatlar çarptı gözüme.

"Bu taraftan" dedi Yağız o an, başıyla sol tarafı işaret ederek. Ve birlikte limanın sol yanına doğru yürümeye başladık. Her bir yatın, teknenin önünden sessizce geçiyorduk. Kısa bir müddet yürüdükten sonra büyükçe bir yatın önüne gelmiştik ki Yağız, adımlarını yavaşlattı. "Gel" dedi, ardından elini bana doğru uzatarak.

Uzattığı eli heyecanla tuttum ve onunla birlikte güverteye ilk adımımı attım. Yağız hemen dümene geçerek yatı çalıştırmıştı. Bense

usul usul esen rüzgara karşı sadece onu izliyordum şimdi. Ayak bastığı yeri nasıl da dönüştürdüğünü, o kusursuz manzaraya, kayıp bir parça gibi nasıl da uyumla yerleştiğini dehşetle seyrediyordum. Her şey onunla birlikte kabuk değiştiriyordu yine. Tekleyen kalbim, ufuk çizgisiyle birleşen omuzlarında bir tüy gibi süzülürken dümeni tutan elleriyle sadece yatın değil, büsbütün kaderimin yönünü tayin ediyormuş gibi bir hisse kapılıyordum. *Ya da belki de bir sezgiye...*

O sıra yatın yavaşlamasıyla, yüzüme vuran yel hafiflemeye başladı. Yağız elini dümenden çekmişti.

"Üşüdün mü?" diye sordu yanıma gelerek.

"Yok, üşümedim hiç."

İç çekerek "Tüh" dedi. Gülüyordu. Omzumdan hafifçe kavradığında ise beni yatın içine açılan küçük bir kapıya yönlendirdi.

Küçük kapı, devasa bir kahvaltı masasına doğru açılmıştı. Krepler, kızartılmış ekmekler, füme etler, envai çeşit peynir, reçel, küçük kaplarda marmelatlar, yanlarında dumanı tüten minik pankekler ve ortada buram buram tereyağı kokan bir omlet... Her biri masaya itinayla yerleştirilmişti.

Yağız, şaşkın bakışlarım karşısında sandalyemi çekerek beni masaya oturttu o an. "Sadece deneyeceğiz" dedi, omzumu sıvazlayarak. "Yiyemezsen de bir önemi yok. Mutfak var, kendimiz hazırlarız."

Bir, iki kez mırıldandım. "Yağız ben-..."

O ise beni duymamış gibi eline aldığı bir tabağı masadaki kahvaltılıklarla doldurup yanıma oturdu. "Kapat gözlerini" dedi, tabağı önüme koyarken.

"Yağız-..."

Sızlanmama aldırış etmeden arkama geçerek eliyle gözlerimi kapattı. "İtalyan restoranına gittiğimiz günü hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet ama-..."

"Şişt!" dedi, kulağıma doğru hafifçe eğilerek. "Sadece sorduklarıma cevap ver... O gün mutfağa girip yiyeceğimiz makarnayı ikimizin yaptığını da hatırlıyor musun?"

Sözlerini başımla onayladım.

"Güzel" dedi, avuçlarını göz kapaklarıma doğru iyice bastırmıştı. "Şimdi bunu biraz düşünmeni istiyorum senden. Otuz saniye kadar, birlikte makarna yaptığımız o anı düşün. Tamam mı?"

Bir kez daha başımı salladım ve gözlerim kapalı halde zaten hiç unutmamış ve unutmayacak olduğum o günü düşünmeye başladım. Düşündükçe gülümsüyordum. Düşündükçe o ana dair her bir detay hafızamda kanlı canlı beliriyordu.

Otuz saniye kadar sonra kulağımdaki fısıltıyla ürperdim. "Tamam" dedi, Yağız'ın içimi kamaştıran sesi. "Şimdi o görüntüyü biraz değiştireceğiz... Önce mutfağa girdiğimiz ana kadar her şeyi geri sar." Biraz bekleyip sordu. "Sardın mı?"

"Evet" dedim, bir kez daha başımı sallayarak

"Peki" diye devam etti. "Şu an hala o mutfaktayız ama artık orada makarna yapmıyoruz. Çünkü henüz kahvaltı etmedik ve çok açız. O yüzden... Kahvaltılık bir şeyler hazırlamamız gerek. Mesela nefis bir pankek yapabiliriz. Üst dolaptaki unu görüyor musun?"

"Yağız-... Bak, bu-..."

"Dolabın kapağını açar mısın Deniz?" diye böldü sözümü. "Açtın mı? Açtıysan... Un, bak orada hemen. Şeker ve tuzun arasındaki kavanozda. Görüyor musun?"

"Görüyorum-..."

"Tamam" dedi. "Şekeri de indir aşağı, gerisini bana bırak. Pankekle ben ilgilenirim. Bence sen direkt omlete geç. Tezgahın üzerinde sarı bir kap var, bak hemen yağın yanında. Gördün mü? Oradaki yumurtaları al. Üç tane yeter-... Deniz ne yapıyorsun? Dikkatli olsana biraz!"

"Ne oldu?"

"Yumurtalardan birini düşürdün!" dedi, olağanca ciddiyetiyle. "Ah-... Bana ilk defa menemen yaptığın o günkü kadar sakarsın hala..." Ben istemsiz tebessüm ederken Yağız konuşmasını sürdürdü. "Omlete biraz parmesan de ekleyelim mi?"

"Olur."

"Tamam, ekliyorum." Derin bir nefes aldı. "Harika koktu! Turuncu kapaklı minik şişelerde reçel de var. Ne reçeli bunlar acaba? Ayva?"

"Kesinlikle" dedim, dudaklarımı hafifçe dişleyerek. "Yanında peynir tabağı da var, değil mi?"

"Bilmem... Yok galiba."

"Ya!" dedim sitemle. "Var mı? Vardı, gördüm!"

"Ha evet, vardı ama..." dedi. "Camdan giren kedi yedi onu az önce."

"Çek ellerini-..." Elini gözümden itmeye başladım. "Pislik yapıyorsun yine!"

"Omlet yanıyor, omlet!" Gülüyordu. "Tamam, ben peyniri şey yapacağım-... Halledeceğim. Sen omlete bak!"

"İyi! Kapatıyorum altını o zaman."

Kulağımdaki sesi giderek yakınıma geldi o an. "Ben de kahvaltılıkları masaya götürmeye başlıyorum. Ha-... Bu arada bu restoranın sağ taraftaki kapısı denizin ortasındaki bir yata açılıyor. Biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?" dedim gülerek. "Şu kapı mı? Ortadaki?"

"Yok ya, o değil-..." Koluna hızlıca vurduğumda cümlesini düzeltti. "Ha-, şey! Evet o kapı! O, o...Ortadaki, evet."

"Tamam... Hazır o zaman her şey?" dedim, içimde beliren bir kıpırtıyla.

"Hazır" diye yanıt verdi. "Ve hepsi çok lezzetli görünüyor... Oturalım mı?"

Burnuma deniz kokusuyla dolan derince bir nefes alarak cevapladım Yağız'ı. "Oturalım..."

Elini gözlerimden yavaşça çekti o an. Bense ilkin önümdeki masaya değil, başımı yukarı kaldırıp ona, Yağız'a baktım. İki koluyla oturduğum sandalyeyi kavramış, bana, bir masal anlatıcısının şefkatiyle gülümsüyordu. *Bu adam bana az önce tam olarak ne yaşatmıştı?*

Terleyen avuçlarımla önümde duran çatal ve bıçağı kavrarken gözlerimin dolmaya başladığını fark ettim. *O da etmişti.* İçimde inceden beliren eski bir sızı, midemde yankılanıyor, kulağıma fısıldıyor, lokmalarımı sayıyordu. Yıllardır yerinden santim kımıldamayan dağ gibi bir yük, şimdi tek bir hamlemle, denizin sakin sularına akıp gidecek miydi sahiden?

"Yavaş yavaş..." dedi Yağız'ın yumuşacık sesi. "Yavaş yavaş olacak. Belki birden değil... Önce birkaç dilim, bir lokma, bir yudum... Ama sonrasında... Her geçen gün o 'bir yudum'a bir adım daha yakın olacaksın."

"Öyle mi olacak sahiden?"

"Öyle olacak" dedi, masanın üzerindeki elimi hafifçe okşayarak. "Kesinlikle öyle olacak. Çünkü bundan böyle İtalyan restoranı senin için hayali bir mutfak olacak. Dışarıda bir şeyler yiyeceğin zaman, sipariş ettiğin yemeği önce orada pişireceksin." Gülümsedi. "İstersen ara sıra sana yardıma da gelirim. Malum, biraz dağınık çalışıyorsun... Eee, anlaştık mı?"

"Denemeye değer" dedim, yüzüne aptal bir gülümsemeyle bakıyordum. "Kesinlikle denemeye değer." Ardından tabağımdakileri yavaş lokmalarla yemeğe başladım. Ben, dışarıda, üstelik kendim dahi hazırlamadığım bir masanın başında kahvaltı ediyordum. *Temkinli, tedirgin ama kusacak gibi olmadan, bir tiksinti duymadan... Nasıl?*

Ve dahası böylesi alışılmamış bir takıntının, bir kompleksin üstesinden gelmem için ortaya koyduğu çaba, neden bana bu kadar dokunaklı geliyordu?

Şu halini psikiyatristin Lali görse, muhtemelen mesleğini bırakır, Deniz! Ve asıl şu halini bir de bendenizin gözünden kendin görsen, maazallah başını dağlara, taşlara vurursun. İyi ki kendinde değilsin!

Kahvaltının ardından yeniden güverteye çıktığımızda hava biraz daha serin ve nemliydi. Hafiften yağan yağmurun buharı, İstanbul Boğazı'nı kartpostala dönüştürmüştü. Ben o anlarda, iki yakanın birbirine bağlandığı düğümü büyülenmiş gibi izlerken Yağız, girdiği mutfaktan elinde kahve kupalarıyla çıktı.

"Hala üşümedin mi?" diye sordu bir kez daha, elime kupayı tutuştururken.

"Yoo..."

Birden kaşları çatılmıştı. "Üşümezsin tabii..." dedi, imalı gözlerle. "Kabanla durursan böyle-... Üşümezsin!"

"E, evet?" dedim, anlamazdan gelerek. "Neden soruyorsun ayrıca ikide bir?"

"Hiç-..." dedi, kayıtsız bir tavır takınmıştı. "İçeride battaniye var da, ondan."

"Tamam, olur valla..."

Heyecanla atıldı. "Üşüdün yani?"

Omuzlarımı silktim. "Yoo..."

Elimdeki kahve kupasını hızlıca çekerek kendisininkiyle birlikte arkamızdaki sehpaya bıraktı o an. Ardındansa eli üzerimdeki kabana gitmişti. "Çıkar şunu" dedi, sitemle. "Giyinmişsin kalın kalın-..."

"N'apıyorsun?" dedim, ellerini ittirerek. "Ya-... Deli misin sen?" Birkaç adım geri çıkıp düşünür gibi yaptım. "Hem, sen biraz ötede dur bakalım."

"Ne-... Nasıl?" Yüzü allak bullak olmuştu. "Karada iki metreyle başlamıştık aramızdaki mesafeyi açmaya... Burada da deniz mili mi hesaplayacağız?"

Sehpadan kupamı alarak kahvemi yudumlamaya başladım. "Doğru" dedim, ardından. "İki metreyle başladık. Sonra o mesafe biraz daha açıldı. Karada, yalanlarla arandaki mesafe kapandıkça birbirimiz arasındaki mesafe açıldı. Hiç değilse denizdeyken-... Tam tersi olamaz mı?"

Sesli bir nefes vererek gülümsedi. "Peki, yalanlarla aramdaki o mesafe kapandıkça, senin benimle mesafen açılırsa?"

"Bilmem... O zaman bunun adı, 'sahte bir yakınlıktansa sahici bir uzaklık' olur."

Yüzü düşmüştü. "Sen-... Bana hala kızgınsın."

"Kızgın değilim" dedim, sakin bir tonla. Çocuksu bir ifade yerleşen gözlerine bakıyordum. "Sadece kafam karışık ve bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Beni bir gün itip ertesi gün çeken bir adamla ilgili ne düşünmem gerektiğini kestiremiyorum. Sadece bu! Tutarsızsın-... Ve dengemi bozuyorsun."

"Bu-... Bu, tutarsızlıkla ilgili değil."

"Ya..." dedim. "Neyle ilgili peki?"

Gözlerini kaçırarak "Tecrübeyle ilgili" dedi. "Bu-... Bilmiyorum. Kek yapmak gibi! Evet-... Kek yapmak gibi!" Ortaya attığı spontane

bir mecazı aniden benimsemişti. "Yani, daha önce hiç kek yapmamış, elinde tek bir tarif dahi olmayan bir adamın önüne tüm malzemeleri koyup ondan harika bir iş çıkarmasını bekleyemezsin. O malzemeleri 'tutarlı' kullanmasını ya da-... Beklememelisin. Bu adamın, elindekileri, nasıl ve ne kadar kullanacağına dair ölçülerini kıyaslayabileceği hiçbir bilgi yoktur çünkü hafızasında. O yüzden bir şeyler, mutlaka ölçüsüz olacaktır."

"Bu da ne demek şimdi?" *Buradaki kek metaforu sen misin, Deniz?*

"Bu..." dedi, omuzlarımdan tutup beni denize doğru çevirirken. "Hazır keklere alışmış birinin ilk defa mutfağa girmesi, demek." Ardından uzun kollarını belime dolayarak başımı çenesinin altına minyatür gibi yerleştirdi. "Yani o hayali stüdyoda yalnız değilsin, gazeteci kız."

Gülmeye başladım. "Yani... Tam olarak ne demek bu?" *Bu, 'tam olarak' anlamazdan gelmelerinin sonu kötü olacak, demek Deniz.*

"Peki" dedi, Yağız kulağıma fısıldar gibi. "Madem didikliyorsun... Bu, normalde yanımda güzel bir kadınla denize, kahvaltı etmek için açılmam demek; 'Tam olarak.'"

"Pis!" *Al, oldu işte.*

"Ne?" dedi, beni çevrelediği kollarıyla biraz daha sıkarken. "Yalanlardan uzaklaşmamı isteyen sendin. Neyse, devam ediyorum... Öhmm... Bu, normalde yanımda güzel bir kadınla-..." Ayağımı geri doğru kaldırıp dizine vurduğumda "Ah!" diye inledi. "Ya-... N'aptım ben şimdi? Ne güzel kek üzerinden anlatmaya çalışıyordum kendimi. Sen kaşındın! Al sana uzaklaşılmış yalan, al dümdüz gerçek..."

"Ben böyle-... Bunu kast etmedim bir kere!"

Beni kendine doğru çevirdi o an. "Hmmm" dedi, yüzümü avuçları arasına alarak. "Neyi kast ettin peki?" Nefesiyle yokladığı dudaklarıma kaçamak bakışlar atıyordu. "Üşüdüğünü falan mı yoksa?"

"Yoo..."

Başparmağını birkaç kez dudaklarımın üstünden geçirdikten sonra incelen nefesiyle "Ama üşümüşsün" dedi. "Dudakların buz gibi olmuş."

"Öyle üşünmez ki" diye itiraz ettim. İçin için gülüyordum.

"Üşünür, üşünür..."

"Cıks." Elim Yağız'ın yüzüne gitti o sıra. "Seninkilere bakalım..." dedim, dudağına doğru uzanarak. İşaret ve orta parmağım biçimli dudaklarında yumuşak ve nemli bir yolculuğa çıkarken yüzüme kenetlenen kahverengi gözleri kalbimi jilet gibi kesmeye başladı. "Sıcak-... Sıcaklar" diye mırıldandım belli belirsiz.

"Deniz-..." Sesi, fısıltıyı andırıyordu.

"Efendim?"

Kısa bir duraksamanın ardından "Yok" dedi. "Yok bir şey." Beni birden gövdesine sıkıca bastırmaya başlamıştı. Ellerini saçlarımın arasından geçirirken ise boynumu yoklayan nefesi kulaklarıma yine aynı cümleyi fısıldadı. "Yok bir şey..."

Oysaki bir şey vardı.

'Yok bir şey'in arkasında muhakkak 'bir şey' olurdu.

Öğleden sonra mutfağa inen Yağız, bu kez elinde bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehle geri dönmüştü.

Kadehimi doldururken bıyık altı bir tebessüm belirdi yüzünde. "Bu arada hala" dedi, göz ucuyla kadehi işaret ederek. "Hala tadı damağımda..."

"Ya-... Güzel şaraptı, evet." *Şarabın değil, kadehin diyor, Deniz. Sense salağa yatmanın kitabını yeniden yazıyorsun.*

Yüzümde oluşan mahcup bir ifadeyle, güvertedeki rengarenk minderli, oldukça da rahat bir koltuğa oturdum o an. Kadehimden de henüz ilk yudumu almıştım ki Yağız belimden hızla çekerek beni birden göğsüne yasladı. Doğrulmaya çalışsam da boynumdan geçirdiği koluyla beni engelliyordu. "Biraz" dedi, iç çekerek. "Biraz böyle kalalım." Koltuğun kenarındaki battaniyeyle üzerimi örterken ise muzip bir sesle ekledi. "Senin üşüyeceğin yok, malum..."

İstemsiz gülmeye başladım. *Senin üşüyeceğin onunsa konuşacağı yok, Deniz. Seni sürekli manipüle edip konuyu değiştiriyor, gülünecek ne var bunda? Bir de 'istemsiz'?*

Ardı arkasına geçen vapurları, uzaklardan görünen tekneleri, denizin maviliğinden sıyrılan bembeyaz köpükleri ve kıyı boyu yükselen martıları üzerimize serili kalın bir battaniyenin altından bir süre

kadar izledikten sonra "Askermişsin" dedim, pat diye. Sorumla birlikte bir süredir diken üstünde durduğum kollarının arasından da sıyrılmıştım. "Sahici Kurşun Asker, ha? Gerçi bayağı profesyonel duruyordun... Poligona gittiğimiz gün eline silahı aldığında anlamalıydım."

"Poligona gittiğimiz gün elime silahı aldığımda Hassssip'i vurmalıydım" dedi, kadehindeki şarabı hızla boğazından aşağı göndermişti.

"Ne?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Ne derdin var senin bu çocukla ya? Daha düne kadar bana Hasip'le görüşsene diyod-..."

Cümlemi tamamlayamadan eliyle ağzımı kapattı. "Bak, martı geçiyor, martı. Bak-..."

Elini ittirdim. "Görüyorum!"

Önce kısa bir sessizlik, oldu ardındansa Yağız'ın sesi duyuldu. "İyi bak..." dedi. "Bence düzgün görmüyorsun." Elimi tutarak gökyüzüne doğru kaldırdı. "Bak, şurada... Hayatı boyunca olmadığı gibi görünmeye, düşünmediği gibi konuşmaya alışmış düzenbaz bir adamın yanındaki martıyı diyorum. Görüyor musun onu?"

Başımı yavaşça yana çevirdiğimde göz göze geldik. Bir süre yüzüne öylece baktıktan sonra "Yağız-..." dedim, belli belirsiz.

"Efendim güzelim?"

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

"Yok-... Yok bir şey."

Elbette vardı. Her zaman vardır.

"Şey..." dedim, neden sonra başımı tekrar denize doğru çevirdiğimde. "Peki, niye ayrıldın ordudan?" *Konuyu dağıtmak istemiyordum.*

"Çünkü kandırıldım" dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Nasıl?" Dikkat kesilmiştim.

"Kızların üniformalı erkekleri sevdiğine dair dolaşan meşhur söylentiyi bilirsin" dedi, dudaklarını büzerek. "Ben de bir hevesle apoletleri geçirdim omuzuma. Ama sonra yok anti-militarizm, yok antişovenizm gibi askerlik ve ulusalcılık karşıtı popüler söylemler genç

kızlar arasında prim yapmaya başlayınca, biz zeki, çevik ve ahlaklı subaylar da hafta sonları tabur olarak çay bahçelerine oturup limonata içmek zorunda kaldık. Ah, çok dramatik günlerdi... Sonra tabii, apoletleri söküp vurdum komutanın masasına, 'içinde kadın olmayan vatanın neyini savunacağım?' dedim. Ve sonra özgür, liberal bir adam oldum işte."

Kadehimden bir yudum daha alırken gülerek başımı salladım. "Vatanı vatan yapan 'hazır kek'ler diyorsun..."

Cevabım karşısında küçük bir kahkaha atarak "Senin aklın bayağı takıldı bu 'kek' olayına" dedi. Kollarıyla beni bir kez daha kendine doğru çekerken ise kulağıma fısıldadı. "Bu arada, sabah da söylemiştim. Aşağıda bi' mutfak var. Fırın da vardır yani kek iç-..."

"Pislik yapma!" *Acaba ortayı kim açıyor, Deniz?* "Ben de ciddi bir cevap vereceksin diye dinliyorum seni" dedim, yeniden kollarının arasından kurtularak. "Tam bi' yalancısın gerçekten."

"Bu, yalancı olduğum için değil" dedi. "Biraz önce de gördün işte... Gerçekler-... Nasıl desem? Biraz can sıkıcı çünkü. İnsanlar bu yüzden seni değil, magazin haberlerini takip ediyor."

Cevabını sahte bir tebessümle onaylar gibi yaptım. Bu kadarı şapka çıkarılacak türden bir pişkinlikti sanırım. *Fakat yine de 'can sıkıcı' meselelere devam ettim.* "Ordudan neden ayrıldın bilmem ama oraya neden girdiğini biliyorum sanırım" dedim. Duraksamıştım. Kelimelerim ağırdan ağırdan çıkıyordu. "Sen-... Baban istediği için asker oldun, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu o an. Yüzü ciddileşmiş, biraz önceki muzip tavrı silinmişti. "Zor bir hayatı vardı" dedi. "Gitti, bildiğin yel değirmenlerine savaş açtı-... İçinden pislik akan adamların işine taş koydu-... Ve durmadı da. Asla durmadı. Sürekli tehdit mektupları, tehdit telefonları... Çocukluğum tüm bunlara şahit olarak geçti benim. Ve bir yerde-... Onu korumanın yollarını düşünmeye başladım. Asker olmak-..." Acı bir tebessümle güldü. "Çocuk aklıma can simidi olmuştu. Ama asıl tuhaf olan, babamın bu fikri benden daha çok benimsemesiydi. *'Asker olacak benim oğlum'* demeye başladı birden. Oldum da-... Göremese de oldum."

Kahverengi gözlerine düşen gölgeyi görünce sorduğum soruya ışık hızıyla pişman olmuştum. *Sırf sen merakını gidereceksin diye eski bir yarayı açmanın lüzumu neydi, Deniz?* Konuyu tekrar değiştirmek istiyordum. "Tamam-... Peki şey-... Şey-..." *Kelimelerini toparlayabilirsen değiştireceksin, ha gayret.* "Ya asker olmasaydın mesela?" dedim. "O zaman ne olmak isterdin? Belki de matematikte ilerlerdin? Yani-... Annen, röportaja gittiğim gün okul hayatından bahsetti de biraz bana. Daha ilkokuldayken lise kitaplarındaki sayısal problemleri çözebildiğini, matematik alanında çok yetenekli olduğunu söyledi."

Başını iki yana sallayarak "Gerçekten öyle mi söyledi?" dedi. "Annem böyle konuşmaya bayılır."

"Ne var bunda?" dedim, şaşkınlıkla. Bu yersiz mütevazilik üzerinde oldukça sırıtıyordu. "Oğlunu biraz övmek istemiştir belki?"

O ise omuzlarını silkerek şaşkınlığımı giderdi. "Hayır, Deniz" dedi, ciddiyetle. "Bu hiç doğru bir şey değil. Yani-... Anlamıyorum. Nasıl olur da sadece matematik alanında olan yeteneğimden bahseder sana? Ben her alanda çok yetenekliyim. Nasıl bu kadar eksik konuşabilir..."

"Sen her konuda çok ukalasın" dedim, gözlerimi büyüterek. "Ben de-... Ah! Bir an için, gerçekten mütevazi davrandığını düşünmüştüm." İç geçirip devam ettim. "Ama neyse ki annen, hiç senin gibi değil. Çok hanımefendi ve tatlı bir kadın... Ha, tabii seni uzun zamandır göremiyor olmaktan da şikayetçi bu arada. Niye gitmiyorsun hiç yanlarına?"

"Gidemem" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Sebebini de gayet iyi biliyorsun aslında."

"Amerika'da olduğunu sanıyorlar, evet de-... Peki, ya bir gün rastlaşırsanız? Bir yerlerde karşılaşırsanız, o zaman ne yapacaksın?"

Güldü. "Aslında bu bir kere oldu. Hatta sen de oradaydın."

Merakla yüzüne baktım. "Ne zaman?"

"Beraber alışverişe çıktığımız gündü" dedi, sırıtarak. "Apar topar kabinine girdiğim an... Kız kardeşimi, Çağla'yı görmüştüm. Arkadaşlarıyla alışveriş yapıyordu." Yüzünü bana dönerek devam etti. "Ah-

... Sanırım bunun için Çağla'ya teşekkür etmem gerekecek. Çok erotik bir andı."

"Bak hala..." dedim, kınayan gözlerle. Ardından kendi kendime hayıflandım. "Çok garip görünüyordun o an. Demek o sebepten..." Kısa bir sessizlikten sonra soru oklarımı tekrardan Yağız'a yönelttim. "Bu arada... Yayın yönetmenimiz Hikmet Bey'in aile dostunuz olduğunu bilmiyordum. Babanın çok yakın arkadaşıymış, öyle dedi." *Yine babasından bahsediyorsun, evet Deniz. Harika!*

"Yakın arkadaş mı?" Yağız hayretle yüzüme baktı. "Aile dostu bir de? Soytarı herif... İyi sallamış. Babam kapıdan kovsa bacadan girerdi zamanında. Hoş, adamın olayı bu zaten... Bürokrasinin aklına gelebilecek her kilit noktasında sırtını dayayabileceği birileri olsun diye yapmayacağı hiçbir soytarılık yoktur onun."

"Yani şimdi Hikmet'i savunmak gibi olmasın da..." diye atıldım. "Aslında bu, daha çok gazetecilerin olayı. Eskiden işler nasıl yürürdü bilmiyorum ama şu an durum böyle... Eğer arkanı kollayan kimse yoksa en basit adli bi' vakada bile tek bir bilgi alabilmek için araya en az üç kişi sokuyorsun. Ya da Hikmet gibi, ettiğin tek bi' telefona bakıyor. Yani evet, bunun adı bir bakıma soytarılıktır belki. Ama bana sorarsan... Medyanın orman kanunları derdim."

"Öyle mi?" dedi, kadehindeki son yudumları da içerken. "Bu kanunlarda sen nasıl hayatta kaldın peki gazeteci kız?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem... Tek odağı işi olan biri, tabi soytarılık da yapamıyorsa, orman kanunlarıyla değil ama orman kanunlarına rağmen hayatta kalmayı başarıyor sanırım..." Yüzüme ilk defa kendimi övme fırsatı bulacak olmanın haklı gururu yerleşti o an. "Yetenek de olunca tabi... Baksana, spiker bile oldum!"

Yağız attığı kahkaha yüzünden şarabını zor yutmuştu.

"Ne gülüyorsun?" dedim, kızgın bir ses tonuyla. "Yalan mı? O senin soytarı dediğin Hikmet Bey bile benim yetenekli olduğumu fark etti! Boş yere mi terfii aldım ben? Sonra ödül de aldım hem! Gülüyor bi' de ya..."

Kadehini önümüzdeki sehpaya bırakıp bana bir kez daha kıyın kıyın yanaşmaya başladı o sıra. Kolunu koltuğa doğru uzattığında "Biliyor musun?" dedi, beni şuh bakışlarla süzerek. "Bazen kendimi

gerçekten suistimal edilmiş hissediyorum. Acaba o gün bilincimi kaybettiğimde, senin değil de apartmanındaki başka birinin kapısına yığılsaydım, mesleki kariyerin şu an ne durumda olurdu Miss. Üstün Yetenek?"

"Hıı... İmalara mı başladık şimdi de?" dedim, gözlerime yerleşen öfkeyle. "Tamam, Karaatay dosyası kariyerimi parlatmış olabilir. Tamam, o dosyayı da bana sen vermiş olabilirsin. Ama-... Ama şu var ki, ortalık Redkey'le inlerken, Karaatay'ı gündemde tutmak yetenek isterdi sevgili Yağız Saran. Ah, pardon. Ali Yağız Saran! Ayrıca-... Dirayet de gösterdim, kabul et! Kaçırılmadığım mı kaldı? Tehdit mi edilmedim? Ama gözümü korkutamadılar-... Yani belki korkmuş da olabilirim ama en azından vazgeçmedim."

Yağız gülerek kafasını iki yana sallıyordu. Sözlerimi dikkate almadığı aşikardı. Bense lafa aynı hışımla tekrar atıldım. "Ayrıca diğer meseleye dönersek, yani benim değil de diğer apartman sakinlerinin kapısının önünde bayılsaydın... Bilgin olsun diye söylüyorum; Senin için pek de iyi bitmezdi o hikaye... Saadet mesela, korkaktır, direkt polisi arardı. Recai Bey, iki cık cıklar geçerdi muhtemelen, kan kaybından giderdin orada. Ümmühan ise malum..." Bir kahkaha attım. "Kadın bildiğin şen dul. Fırsat bu fırsat deyip hemen nikahına alırdı seni."

Sözlerim biter bitmez eli saçlarıma gitti. Uzun parmaklarının arasından saç tellerimi geçirirken bakışlarını gözlerime doğrultmuştu. "Peki, sen..." dedi ardından. "Sen ne yapmayı düşünüyorsun benimle?"

Düşüncelerim, kalbimin hızına erişemediğinden bir süre hiçbir şey diyemedim. Diyecek gibi olduğumda ise Yağız'ın sesi bir kez daha duyuldu. "...Yani-... Bugün için" dedi aniden, elini saçlarımdan, bakışlarını gözlerimden çekmişti. "Bugün için ne yapmak istersin?"

"Fotoğraf" dedim, boğazımda oluşan yumruya inat gülümsüyordum. "Fotoğraf çektirmek isterim."

"Tamam, çekeyim seni."

"Sen de" diye ekledim. "Fotoğrafta sen de olacaksın.

Başını sallayarak itiraz etti. "Ben olmaz-..."

Telefonumu elime aldım. "O-la-cak-sın!" dedim, bastıra bastıra. "Sabah günübirlik tatil paketi kazandığımı söylemiştin. Paketimden harcıyorum farz et!" Ön kamerayı ve zamanlayıcıyı ayarlayarak telefonu havaya kaldırdığımda Yağız'a seslendim. "Kameraya bak!"

Bir, iki, üç!

Flaşın patlamasıyla dudaklarını yanağıma gömmesi aynı anda gerçekleşti.

Kendimi hızla geri çekip telefonun ekranındaki fotoğrafa baktığımda homurdanmaya başladım. Yağız, ağzını yanağıma bastırmış, benimse dudaklarım büzülerek gözlerim hayretle açılmıştı. "Oldu mu şimdi bu?" dedim, yanımda için için gülen Yağız'a.

"Haklısın, bu pek olmamış" dedi, yanıma biraz daha yaklaşarak. Parmağıyla dudağımı işaret etti. "Bir de şuradan şey yaparken deneyelim bence."

Battaniyeyi vücudumdan sıyırarak hızla ayağa kalktım o an. "Yok yok, sen haklıydın-... Fotoğraf çekilmek kötü bir karardı. Ne gerek var, değil mi? Hiç yok bence!" Yağız da arkamdan kalkıp koltuğa bıraktığım battaniyeyi kendi omuzuna almıştı. Üzerime doğru birkaç adım attığını görünce "Manzara da çok güzel" dedim, panikle geriye doğru adımlayarak. "Baksana-..."

Sözlerime hiçbir cevap vermeden beni birden belimden tutup denize doğru çevirdi. Arkamdan sarılarak omzundaki battaniyeyi tüm vücuduma dolarken sıcak nefesiyle de boynuma uzunca bir öpücük kondurmuştu. "Rahat dur" dedi, kıpırdamaya başladığımı görünce. "Manzarayı izlememi istiyorsan yüzünü bana dönmemen gerek."

Doğru, yüzünü ona dönmemen gerek, Deniz. Zira yüzünde oluşan tebessümün gizlenecek yanı kalmadı. Sırtım onun sıcaklığı ile ısınmış, dudaklarının değdiği boynum alev topuna dönüşmüştü. Gözlerimi kapatıp derince bir nefes aldım. Bedenimi, beni baştan aşağı

sarmalayan kolların şefkatine teslim ederken aklımı ise biraz önce yediğim zehirli oktan uzak tutmaya çalışıyordum.

"Bugün için ne yapmak istersin?" Böyle sormuştu. *Hayır, sorusunu böyle düzeltmişti.*

Bugün için ne yapmak isterdim?

Belki de haklıydı. Gelecekten konuşamazdık. Nereye gelecekti hem? O bile belli değildi. Basbayağı gelmeyecekti işte! Fakat bugün öyle mi? Bir kere işaret sıfatıyla dahi desteklenmiş bir zaman dilimi kendisi. *Hangi gün? Bu gün!* Parmağınla göstersen tutturursun. El yordamıyla yoklasan muhakkak yakalarsın. Bugün deyince, her şey bir hemenlik, bir çabukluk kazanır. Üzerine uyumak dahi gerekmez.

Sadece uyanmak gerekir.

O gün tüm endişelerim, kaygılarım, korkularım bu tuhaf adamın sıcak kollarında teker teker silinirken, edindiğim yeni duyguları bir çocuğun hayreti ve merakıyla keşfediyordum. Tenim, sihirli bir değnek değmişçesine ondan gelen tüm dokunuşları kabul ediyor, dudağının değdiği her noktanın ıslaklığını patlar gibi çarpan kalbime kadar damıtıyordu. Tenime, dahası günüme değen o sihirli değnek, öğleden sonra 3 sularında bu kez denizden karaya ışınladı bizi.

'Günübirlik tatil paketi'min boğaz etabı tamamlanmıştı.

Araca geri döndüğümüzde bakışlarım giderek kararan gökyüzüne takıldı. Soluklaşan güneşin etrafı bulutlarla bezenmiş, seyrek yağmur tekrardan bastırmıştı.

Kasım, tam da olması gerektiği gibiydi. *Her şey tam da olması gerektiği gibiydi.*

Sileceklerin üzerine düşerek sağa sola dağılan çisentiler eşliğinde sahil yolunda ilerlemeye başlamıştık. Dikey yağan yağmuru enine kesen iki çubuk, bulanıklığı kolayca berraklaştırıyordu. Yarına dair tüm endişeler de bugünün yaşantısıyla temize çekilebilir miydi böyle?

'Yarın' yasaklı bölgemiz, Deniz.

Yağız, arabayı Kadıköy'ün ara sokaklarından birine park ettiğinde burnuma değen toprak kokusunu içime uzun uzun çektim. Bu yakanın havasını solumayı özlemiştim. Havayı soluyor, üstüne üstlük bir

de paylaşıyordum. *Onunla.* Müthiş bir sıradanlığın içinden dünyanın en sıra dışı işi çıkıyordu. Yan yana yürüyor, kalabalık caddelerden geçiyorduk. Bense attığımız her adımda, ne zaman yanıp sönen bir tepe lambası görsem yahut bir siren sesi duysam panikle kolunu yakalıyordum.

"Adı üstünde" diyordum. "Kanun kaçağısın. Niye kaçmıyorsun?"

O ise bu anlarda, yüzüne anayasa fırlatmışlar gibi davranmamam gerektiğini söylüyordu.

Sonra gülüyor ve yürümeye devam ediyorduk.

Günbatımına doğru, Caddebostan'ın ışıltılı karmaşasından Moda'nın kahve kokulu kaldırımlarına uzanan bir gezintiyi yakanın diğer ucunda sonlandırdık. Unkapanı'ndan Beyoğlu'na bağlanırken hava ağırdan kararmaya başlamıştı. Çok geçmeden araçtan inip müzikle birlikte kahkaha seslerinin yükseldiği sokakların davetkar havasına karıştık. Her şey bir sihrin göz kamaştırıcı kusursuzluğunda ilerliyordu. *Bir durup bir atıştıran yağmur, bir azalıp bir çoğalan insanlar, bir konuşup bir susan dilim ama hep atan ve daima atan kalbim...* Hep birlikte Asmalı Mescit'te birer kadeh şarap içtikten sonra kendimizi tekrar kalabalığın arasına atmıştık. Cadde, sokak müzisyenlerinin gür sesleriyle inliyordu. Kulağıma ilk takılan şarkı, bir gencin elinde gitarıyla tıpkı Tom Waits gibi puslu bir sesle haykırdığı 'Hope i don't fall in love with you' oldu.

Umarım sana aşık olmam, diyordu şarkıda ve bana diyecek başka bir söz bırakmıyordu. Yan yana öylece yürüyorduk. *Bu yeterliydi.* Çok sık konuşmuyor, konuşulan sözlerin sahiciliğine pek inanmıyorduk. Kelimeler, uzun cümleler, açıklamalar, tanımlar anlatılmak isteneni ifade etmede ne kadar yeterli olabilirdi ki? Belki andırır gibi olurdu fakat bir yönü muhakkak eksik veya hatalı kalırdı. Bir hissin

esas varlığı ile o hissin tarifi denk olabilir miydi? *Salt sevmek ile sevgi sözcükleri söylemek bir tutulabilir miydi?*

Fakat öyle de olsa insan duymak istiyordu. *Ben, duymak istiyordum.* Düşünüp söylenmeyenleri duymak, duyduğumda ise inanmamayı seçmek istiyordum. Zira umudun umutsuzluğa, sözün bittiği değil başladığı yerde maya çaldığını çok iyi biliyordum.

O da öyle.

Saat akşam 9 sularında; söylenmemiş sözlerin, verilmemiş vaatlerin ve belirsiz yarınların refakatinde cadde boyunca ilerlerken Yağız birden omuzlarımdan kavrayarak beni durdurdu. Başıyla işaret ettiği yer caddenin hemen karşısındaki sinemaydı.

Bense yüzüne anlamsız gözlerle bakarak başımı iki yana salladım. Karanlıktan korktuğumu hatta karanlıktayken ölecek gibi olduğumu biliyordu. *Sinema salonlarındaki o yarı karanlık ortam da bu korkuma dahildi.* Ve ben, mini tatilimiz, sinema salonundan Yağız'ın kucağında yarı baygın halde çıkarken noktalansın istemiyordum.

Fakat kendisi bir alışkanlık haline getirdiği, 'itirazlarıma aldırmazlık' tavrını sergilemekte gecikmedi. "En son sinemaya gittiğimde lisedeydim" dedi, beni sırtımdan bastırıp içeri doğru sürüklerken. "Sanırım lise sonun güz dönemiydi."

Şaka mı yoksa gerçek mi söylüyor, anlayamamıştım. "En son sinemaya gittiğimde bayılmıştım" dedim. "Sanırım beş yıl kadar önceydi."

Güldü. "Bayılırsan..." dedi. "O halde ayılana kadar öpmek zorunda kalırım seni."

"Ya of!"

"Hadi..." Omuzlarımdan tutarak beni sinema koridorlarında yürütmeye başladı. "Sorun olursa, kötü hissedersen, devam etmek istemezsen hemen çıkacağız."

Ne kadar ayak diretsem de beni bir şekilde sinemaya sokmayı başarmıştı. Elime tutuşturduğu mısır ve kolayla filmin oynayacağı salona doğru ilerlerken içimde az sonra olacaklarla ilgili derin kaygılar dönüyordu. *Bayılabilirsin, istifra edebilirsin, panik atak geçirebilirsin. Daha sayayım mı Deniz?* Salona girer girmez kaçınılmaz final için çantamı yoklayarak nefes spreyimi hazır ettim. Stresten zonklayan

başımı kötü düşüncelerden arındırmaya çalışıyor, derin derin nefes alıp yavaşça geri veriyordum. Üstüne üstlük salon da son derece kalabalıktı. Hatta iki, üç kişilik koltuğun dışında neredeyse hiç boş yer yoktu. Çoğunluğu, öğrenci görünümlü gençlerden oluşuyordu ve hepsinin elinde mısırla kola vardı. *Hepsinin.*

Koltuk numaralarımızı bulup yerimize oturduğumuzda film hemen başladı. O anlarda spreyimi elimde hazır tutup karanlıkla yüzleşmeye hazırlanıyordum ki çok tuhaf bir şey oldu. Salonun ana lambaları kapanırken duvarlarda ise şerit halinde led ışıklar belirmişti. *Şimdi içerisi karanlık değil, olsa olsa 'loş'tu.* Dahası etraftan bu durumla ilgili hiçbir şikayet de gelmiyordu. Sağa sola bağıran, hatta homurdanan dahi kimse yoktu.

Başımı çevirip Yağız'a baktım o an. "N'oluyor?" dedim, şaşkınlık içinde. "Bu ışıklar sönmedi."

"Arıza var herhalde" diye cevapladı beni. Kayıtsız görünüyor, elimdeki mısırdan yiyordu. *Sanki salonda aniden led ışıklar belirmemiş de ekranda senkron sorunu vardı. Ne demek arıza?*

Yağız'a cevap vermeden filmi izlemeye başladım. Salonda neler döndüğüne dair aklıma bin türlü düşünce geliyor ama hiçbiri bir diğeriyle eşleşmediğinden doğru sonuca varamıyordum. Filmin ilk yarısını duvardaki led ışıkların neden söndürülmediğine dair milyon tane teori üreterek izledim. *Ya da aslında üretemeyerek!* Bunun altından da Yağız çıkar mıydı? Bununla bir ilgisi olabilir miydi? *İyi de nasıl, Deniz? Ve dahası neden?*

Tek bir sahnesi dahi hatırımda kalmayan filmin ilk perdesi bittiğinde gerçeğin perdesi de benim için çarçabuk aralandı. Film arasında, kafamda dönen soru işaretleriyle gittiğim lavaboda oldu her şey. İki genç kız, kendi aralarında konuşuyor, yer yer de gülüşüyorlardı. Yirmili yaşlarda olanın, üzerindeki kıyafetten sinema çalışanlarından biri olduğunu anlamıştım. Diğeri, heyecanla soruyordu bu kıza:

"Kızım iyi ki haber verdin ya, sayende filmi bedavaya getirdik de... Ben tam olarak anlamadım şimdi. Nasıl oldu bu iş?"

"Vardiya teslimini alırken öğrendim valla" diye cevap verdi kız. "Serkan anlattı bana da. Adamın birinin sevgilisi mi artık kimse, karanlıktan korkuyormuş sanırım. İşte adam da önce gitmiş, bizim müdüre ince bir ayar çekmiş, sonra da salondaki tüm koltukları satın almış ama içerisi karanlık olmayacak demiş. O yüzden apliklerin yanına led şeritler falan çekmişler... Üstüne bir de, filmi böyle izlemeyi kabul edenleri salona ücretsiz alabilirsin demiş Serkan'a... Mısır-kola da yanında bedava olunca... Doldu valla salon."

"Oha abi ya... Süpermiş!" dedi diğer kız, ellerini kalbinde birleştirerek. "Aşka bak herifte... Bizimkiler bilet parasını bile bize yıkıyor."

Kızlar hala aralarında konuşuyor ve hala yer yer gülüşüyordu. Bense ellerimi yıkamakta olduğum lavabonun önünde, ayağımın altından yer çekilmiş gibi sarsılmıştım. Su akıyor, ellerim bileklerime kadar ıslanıyor ama zihnim bu karmaşadan bir türlü arınmıyordu. Bir ara zor zahmet birkaç adım geri çekilip sırtımı soğuk duvara dayayarak soluklanmak istedim. *Benim için böyle bir şeyi-... Benim için...* Ellerimi kuruluyor sonra tekrar yıkıyordum. Elim suda boğulurken ayağım suya ermiyordu. *Benim için yaptığı bu şey-... Ama neden?* İçimdeki kara delikleri teker teker günışığına çıkarıyordu. Hem iyileştiriyor hem sancı veriyordu. *Bir yara, bir yandan kanatılıp bir yandan sarılır mı?*

"Deniz!" Kalp çarpıntımı daha da yükselten ses, kapının ardından geliyordu. "Film başlıyor" diyordu Yağız. "Kalan ellerini de evde yıkarsın. Acele et."

Lavabodan muhtemelen kireç gibi bir yüzle çıkmış olacağım ki, Yağız salona gidene kadar benzer soruları yinelemişti:

"İyi misin sen?"

"Sen iyi misin?"

"İyiyim" diyordum ben de her seferinde. Yalan da değildi ya... *Sadece eksikti belki. Çoğu şey gibi.*

Filmin ikinci yarısı başladığında biraz evvel solan yüzüm, şimdiyse kızarıyordu. Zira Yağız birkaç kez yüzüne bakarken yakalamıştı beni. Sonuncusunda ise elini kaldırıp başımın tam üstüne koydu.

"Film burada oynamıyor" dedi, saçlarımı okşayarak. Kafamın üzerine açtığı parmaklarıyla başımı perdeye doğru çevirdi. "Burada oynuyor."

Oysa film benim içimde oynuyordu, Yağız. Sen yanlış yöne bakıyordun. Belki doğru yöne baksan da anlamayacaktın gerçi. Okunaklı bir altyazı gerek bana, düşüncelerim sesime karışmıyor benim.

Derken uzanıp kolamdan bir yudum aldı. Ardından bir yudum da ben aldım. *Sen ki kimseyle ortak bir salata dahi yiyemezdin, Deniz? Bu adam peri tozu mu yuttu?* Saçmalıyordum. Cevap veremediğim tüm soruları üst üste koyup en tepelerine çıkıp oturmam gerekti benim. Aşağı bakıp vaziyet analizi yapmam lazımdı. Cehaletim yukarıdan nasıl görünüyordu acaba? *Aklını, Deniz... Aklını kaçırıyorsun, bari kalbini yakalayabilsen!*

Tek bir sahnesini dahi takip edemediğim film bittiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Sinemadan çıkıp ağır adımlarla aracı park ettiğimiz otoparka doğru yürümeye başlamıştık. Benimse üzerimde tuhaf bir sessizlik vardı. Delicesine konuşmak isteyip kendimi güç bela engellediğim zoraki bir sessizlik gibi de değildi bu. Tam tersiydi. Beynimin içinde o kadar çok düşünce vardı ki, her biri bir diğerini bastırıp sıkıştırıyor ve bu istif yığınından tek bir kelime bile kurtulup dilimin ucuna varamıyordu. Ne düşündüğümü bilmeden ne konuştuğumun ne önemi vardı? Yoktu. *Ama önemi olmayan tüm meseleler daha çok konuşulmaya mecburdur, Deniz.*

"Günübirlik tatil paketinizin tamamını kullandınız Deniz Doğanay..."

İçimde kurmaya çalıştığım dengeyi bölen Yağız'ın sesi oldu o an. Ardındansa elini omzuma atıp muzip bir tavırla konuşmasını sürdürdü:

"Tekrar yükleme yapmak istiyorsanız, yanınızda yürüyen bu centilmen adama ateşli bir öpücük verebilirseniz."

Güldüm. "İstemez, fatura kabarık geliyor sonra."

Yağız'sa tekrar söze girdi. "Ama avantajlı ödeme fırsatlarımızı henüz duymadınız! Sadece size özel bir teklimiz var; Mesela dilerseniz, size bir ödeme kolaylığı sunabilir-..." ..." Kulağıma fısıldayarak ekledi. "Öpücüğünüzde taksitlendirmeye gidebiliriz."

Yüzümdeki gülümsemeyi toparlayarak cevap verdim. "Yanağına inecek tokatta kaç taksit istersin peki?"

"Bilmem" dedi, sesli bir nefes vererek. "Sen hesap et. Her öpücükten sonra yüzüme geçiriyorsun nasılsa bir tane."

"Hak ediyorsun ama" dedim, utanmıştım. Yüzüm kızarıyor, onun beni öptüğü anları anımsamak kalp ritmimi bozuyordu. *Utandığım bir şeyi düşünmek, utanacağım bir şeyi yapmaktan daha utanç verici geliyordu.*

Eve giden yol boyunca onun diline dolananlar, benim aklımda yumak olmuştu. Başparmağım, sol avcumun içindeki minik yara izini yoklarken hortlayan eski bir korku, kelimelerimi iki dudağımın arasına hapsediyordu yine. Ne konuşacak ne de sessiz kalacak gibiydim. *Söylese tesiri olmayacağını bilen Deniz'e, sussa gönlünün razı olmayacağı şoku...*

Tek bildiğim, eve geldiğimizde yüzümdeki kızarıklık da tıpkı içimdeki huzursuzluk gibi yerleşik bir düzene geçmişti. *Bu, 'Günübirlik tatil paketinin' ek tarifelerle uzayacağını anlamına geliyordu.*

"Bira?" dedi o an Yağız, holün ortasında ayrı odalara henüz ayrışmamaya direnen gözlerime bakarak. "Bakiyendeki son kalıntılar bunlar..."

"Pekala" dedim, kendi kendime mırıldanır bir havayla. "'Bakiyeniz yetersizdir'e dek gidecek bu iş sanırım..."

Yüzüme bir süre şaşkın bir tebessümle baktı. "Yetersiz olan o kadar çok şey var ki" dedi, üzerime doğru birkaç adım atarak. "Paket aşımı yapmamak elde değil."

Panik içinde ellerimi kaldırarak öne uzattım. "Bira?" dedim. "Ben... Bira getireyim ben!" Getir, *Deniz. Bira getir, bin dereden su getir ama sakın aklındakileri dile getirme.*

Kaçar gibi gittiğim mutfaktan elimde bira şişeleriyle çıktığımda, kulaklarıma Elvis'in büyülü sesi dolmaya başladı birden. Evin ahşap zeminine dizili kolonlardan 'Can't help falling in love' yükseliyordu.

Sana aşık olmanın önüne geçemiyorum, diyordu Elvis. *Bazı şeyler olmak anlamına gelir,* diyordu. Şarkıların duygu durumumu güncellemesi istemsiz bir tebessüm yarattı o an yüzümde. Bir caddenin başında *'Umarım sana aşık olmam'* diye haykıran bir şarkıyla başlayan gece, şimdiyse *'Sana aşık olmanın önüne geçemiyorum'* diye sesleniyordu kulağıma; *bazı şeylerin 'olmak' anlamına geldiğini* söylüyordu.

Bazı şeyler de olmamak, olamamak anlamına geliyordu elbet. Bense bunu idrak etmek için henüz fazlasıyla ayıktım. *Biramdan henüz üçüncü yudumu almıştım.* Salonun perdesini iki yana açmış, sırtımızı, pencerenin hemen önünde duran koltuğun arkasına yaslayarak yere oturmuştuk. O anlarda ardı ardına yükselen şiddetli gök gürültüleri, dışarısının manzarasıyla hoş bir tezatlık içinde olan Elvis'in büyülü sesini sık sık kesmeye başladı. İnceden esen rüzgar, hızı giderek artan yağmuru damla damla cama çarparken benim payıma düşen ise Yağız'ın yüzüne vuran şekilsiz bir gölge oldu.

Bu gölge, mizacında görmeye alışık olduğum alaycı ifadesine silik bir biçim vermişti. Üzerinde, sezdirmemeye çalıştığı bir ağırlık, perdelediği bir tutukluk vardı. *Tüm gün aramızda yakar top gibi dönen bir tutukluk...* Ben elden çıkarsam o yakalıyordu. Ve sonra bırakıyordu. Ki kaldı ki bu acımasız oyun başlı başına onun eseriydi. Sanki bir şeyleri tek bir günde bana hızlandırılmış olarak yaşatmış, adına da 'günübirlik tatil paketi' demişti. *Günü birlik, yarını kim bilirlik Deniz?*

"Nasıl bir adamsın sen?" dedim, ikinci biramdan ilk yudumu alırken, pat diye çıkıvermişti öyle ağzımdan. Gece boyu aklımı bin parçaya ayıran meseleleri yarına bırakma niyetinde değildim. "Neden... Neden böyle bir gün yaşattın bana?"

"Böyle bir gün?" dedi, kaşlarını yalandan çatarak. "'Harika' anlamında mı *'böyle'*?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğimi anladın işte" dedim. "Bir kere de yokuşa sürme..." Kısa bir an duraksayıp mahcup bir ifadeyle ekledim. "Mesela sinema-... Sinemada yaptığın şeyi biliyorum."

Birden yüzü ekşidi. "Kolum ağrıdığı için-... Ondan öyle arkana uzattım."

"Sen arkamdan kolunu mu uzattın?" dedim, şaşırarak.

"Yoo..."

"Yağız!" Sesli bir nefes verdim. "Neyi kast ettiğimi biliyorsun. Sen-... Sen neden yaptın böyle bir şeyi?" Kelimeler boğazıma takılmıştı. "Bu, bu çok fazlaydı."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi, kuru bir sesle.

"Niye yapıyorsun bunu?"

"Arıza olmuş işte" dedi, birasından bir yudum alarak. Reddetmekte ısrarcıydı. "Ben bir şey yapmadım ki..."

"Tamam, peki..."

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

"Çünkü hiç değilse birimiz, sıradan bir hayat yaşamalıydı" dedi, uzunca bir sessizliğin ardından.

Tebessüm ederek iç geçirdim. "Sen çok tuhaf bir adamsın, biliyor musun? Yani-... Tüm bunlar-... İlk önce İtalyan restoranına götürdün beni. Dışarıdan yiyemediğimi biliyordun. Bu yüzde-... Orada yemek yapmamı sağlayarak önce bana bir anı kazandırmış oldun. Sonra ise önüme hiç tanımadığım bir masa koyup o anıyı dekor olarak kullanmamı istedin. Hayali bir mutfak gibi..." Biramı yudumlayarak devam ettim. "Tıpkı bu akşam film izlediğimiz sinema salonun da benim için hayali bir salona dönüşecek olması gibi... Değil mi? Yapmak istediğin buydu... Bundan sonra sinemaya gittiğimde ve ışıklar söndüğünde, aklıma orayı getirmemi istiyorsun. Karanlık olmayan hayali bir sinema salonunu..."

"Kulağa fena gelmiyor" dedi, pencereden dışarı bakarak. Bununla ilgili uzun uzadıya konuşmak istemediği açıktı.

"Kulağa gerçekten hiç fena gelmiyor" dedim, onu taklit eder bir sesle. "Önce güzel anılar yaratıyorsun. Sonra diyorsun ki, *'Şimdi o anıları değiştir, doldur, boşalt, yeniden şekillendir, tekrar biçimlendir.'*" Biramdan bir yudum daha aldım. "Biliyor musun?" dedim, yutkunarak. "Bu bana bir yandan çok dokunaklı bir yandan da çok acımasız geliyor. Bu, anıları çoğaltmak değil çünkü. Bu sınırlı sayıdaki anıyı elime tutuşturmak-... Bunları al, hepsi bu zaten, al-... Al, döndür, değiştir, kullan... Bu, bu demek." Yağız'ın anlamsız bakışlarına aldırmadan devam ettim. "Sanki beni-... Beni bir şeylere hazırlıyormuşsun gibi, bu. Bu şey gibi... Çocuğuna bisiklet kullanmayı öğreten babalar vardır ya hani. Bisikletin selesini tutarlar ve çocuk da bundan aldığı cesaretle ilerlemeye başlar. Ama baba-... Baba bir yerden sonra bisikletin selesini bırakır... Ve çocuk seslenir: 'Baba, tutuyorsun değil mi?' Seleyi çoktan bırakmış olan babası ise yanıtlar: 'Devam et, tutuyorum!'"

"Ben seni tutmuyorum Deniz" diye atıldı, Yağız tok bir sesle. Başımı yana doğru çevirdiğimde göz göze geldik. "Senin ilerlemek için birine tutunmaya ihtiyacın yok."

Dramatik bir kahkaha çıktı o an benden. "Dur, ne olur devam etme" dedim. "Bu muhabbetin sonu 'Sen çok güçlü bir kadınsın'a kadar gidecek sanki. İlerlemek için birine tutunmama gerek olmadığı gibi, bu zamana da kadar tek başıma çok iyi idare ettiğimi, ayakta durmayı başardığımı, aptal takıntılarımın üstesinden gelinebilir basit problemler olduğunu söyleyeceksin. Değil mi? Aaa... Tabii bir de, yüce gönüllüsün ya, birtakım karanlık adamlarla girdiğin karanlık mücadelelerden arta kalan zamanlarını da bu rehabilite ve adaptasyon sürecime destek vermek için kullandığını söyleyebilirsin! Hobi olarak tabii..."

"Gerçekten-... Bunları mı söyleyeceğimi düşünüyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem... Buradan bakınca, böyle şeyler söyleyecekmişsin gibi görünüyorsun."

Başını öne doğru uzatıp pencereye yansıyan siluetini inceledi o an. "Yok" dedi ardından dudağını büzerek. "Bence hiç öyle görünmüyorum. Daha çok sanki şöyle şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyorum: *Güçlü bir kadın* mı? Güçlü? Kadın? Şimdi, deneyimlerimden

yola çıkarsam... Birincisi, sana tümden gardını indirmiş bir adamı, sağlı sollu tokatlamak seni 'güçlü' yapmaz tatlı su gazetecisi. Olsa olsa biraz 'çirkef' yapar. İkincisi, 'kadın'lığına dair bir numaranı da henüz göremedik... Ih-hm... O yüzden bunu da geçiyorum. Sonra neydi? *'Tek başına iyi idare etmek mi?'* Sabahları işe kahvaltı etmeden giden, arkasından iki rüzgar esse yerden havalanacak kırk kiloluk birinin nasıl tek başına iyi idare ettiği söylenebilir ki? *'Ayakta durmayı başarma'* kısmına falan değinmiyorum bile. Bana kalırsa bir mucize... Ve *'takıntılarını basit ve üstesinden gelinebilir bulduğum'* konusu..." Başını iki yana sallayıp ağzını buruşturdu. "Onların bir tanesi bende olsaydı, karanlık adamlarla girdiğim karanlık mücadelelerden arta kalan zamanlarda, 'hobi olarak' aklımı oynatırdım sanırım. Düşünsene, her şeyi geç-... Sevişemiyorsun. İnsan çıldırır."

"Hayvansın sen!" dedim birden, ellerimi üzerine rastgele patlatırken. "Çok komik, değil mi?"

Yağız'sa savurduğum ellerimi yakalayarak beni hızla gövdesine bastırdı o an. "Şişt-..." diyordu bir yandan da, beni sakinleştirmeye çalışır gibi.

"Ya-... Bırak!"

"Deniz..." Sesi oldukça yumuşak çıkmıştı. Onu itmeme aldırış etmeden kollarıyla beni tümden sararak derin bir nefes aldı ve ciddi bir tonda "Ben sadece, sıradan biri gibi iş çıkışı rastgele bir restorana gidip güzel bir akşam yemeği yiyebilmen fena olmaz diye düşündüm" dedi. "Ya da bir cumartesi akşamı evde DVD'lerine hapsolmak yerine, çıkıp sinemaya gidebilmen, seçtiğin bir filmi rahatça izleyebilmen... Böyle şeyler." Saçımı parmaklarının arasından zarifçe geçirerek ekledi. "Ben-... Ben sadece sıradan bir hayatın olsun istedim. Hiç değilse senin-... Sıradan bir hayatın olmalıydı."

Hızla atan kalbim, Yağız'ın iki kolu arasında nefes alıp verirken düşünce hızımı daha da yavaşlatıyordu. "Bunların-... Bunların üstesinden gelmemi neden bu kadar umursuyorsun ki?" dedim, ağlamaklı bir sesle. "Neden bu kadar kurcaladın beni-... Etrafımdaki herkes gibi 'Bu kız da böyle' deyip geçseydin... Beni olduğum gibi kabul etmek, daha kolay olmaz mıydı?"

Güldü. "Kolay olması gerektiğini kim söyledi?" dedi, saçlarımı okşamayı sürdürürken. "Kolay olan insanı köreltir, tembelleştirir, ilerletmez. Bir şeyi olduğu gibi kabul etmek de dünyanın en büyük kolaycılığıdır." Yüzüne yapay bir bilgelik yerleştirmişti. *Bu, laf kalabalığı yapacak olan Yağız'ın daimi yüz ifadesiydi.* "Düşünsene..." diye devam etti. "Mesela ilk insanlar ağacı olduğu gibi kabul etmiş olsaydı, şu an arkamızda sırtımızı yasladığımız bu koltuktan veya en basit haliyle tek bir kitap sayfasından bile haberimiz olmayacaktı. Sonra-... Ya da insanlık olarak kömürü olduğu gibi kabul etseydik? Ah, elmas gibi değerli bir madene inanılmaz yazık olurdu. Yani... Hiçbir şey olduğu gibi ve olduğu kadar kabul edilemez gazeteci kız. Şekil vermek ve şekil almak insanın doğasında var. Bu sebeple... Ben de seni olduğun gibi kabul edemem. Yok, yapamam." Sesli bir nefes verdi. "Yani, kim bilir? Kömürden elmas, ağaçtan kitap falan çıkıyorsa, belki senin içinden de tutkulu bir dişi çıkar."

Yüzüne kötücül bakışlar atarak "Ya..." dedim. "Benden o çıkarsa senin içinden de kesin tapu kadastro memuru çıkar." Gülmeye başladı, bense gerilmiştim. "Beni hiç ciddiye almıyorsun, değil mi?" dedim. "Her sözümü o türlü alaylarınla geçiştiriyorsun. Ama bunu yaparken-... Bir yandan da, bir şeyleri aşmam için çabalıyor gibisin. Saplanıp kaldığım ne varsa bir şekilde buldun ve beni yukarı çektin-... Ben anlamıyorum. Neden? Yani-... Kana olan korkumu aşmama yardım ettin, o restoranın mutfağında yaptığın şeyle-... Bir şekilde dışarıda yemek yiyebilmemi sağladın, beni yıllardır ayak basamadığım yere, sinemaya götürdün... Öptün-..."

Ağzımdan çıkan son kelime ortamda küçük bir sessizlik oluşturmuştu ki Yağız, birasından aldığı yudumdan sonra o sessizliği bozdu. "Aptal kız" dedi. "Öpmek istediğim için öptüm seni." İç çekerek ekledi. "Ah-... Neden bunu sürekli istiyorum ki? Çıldıracağım."

Birden panik içinde kendimi Yağız'ın kolları arasından çekmeye başladım o an ama o sıkıca dolandığı vücudumdan ayrılmaya niyetli görünmüyordu. "Kıpırdayıp durma" dedi, beni göğsüne daha da sıkı bastırarak. "Senin için anı yaratmaya çalışıyorum, görmüyor musun? Ve bu anıları dekor olarak kullanmanı veya döndürüp değiştirmeni de istemiyorum senden. Tam olarak böyle hatırlamalısın."

Bir insan hatırlamaktan bahsetti mi, içimi bir korku kaplardı. Hatırlamak sözü benim gözümde, geride bırakılmış anları, yaşantıları anlatıyordu. Bir insanın bir şeyi hatırlaması, evvelden unutmuş olması değil miydi? Kendini ileride hatırlamamı istemesi, onu unutmuş olacağım manasına gelmez miydi? *Öyleydi.* Hatırlamak, halihazırda unutmuş olmaktı. O gün benden istediği, onu unutmamdı. Bense o an böylesine derinlikli bir analiz için fazla heyecanlıydım. Parmak uçları kollarımda gezinirken kalbim, sıkılsa içinden kuş çıkacak gibi atıyordu.

"Hatırlamak ha..." dedim. "Her bir anımın içine itinayla kendini yerleştirdin. Sonra da içlerinden çekilip hatırlamam mı bekleyeceksin? Dedim sana, bu-... Bir yerde bisikletin selesini bırakıp 'bakalım ilerleyebiliyor mu?' diye bakmak gibi bir şey..."

Gülümseyerek "Değil güzelim..." dedi, o kahve gözleri sıcacık olmuştu. "Söyledim sana... Ben bisikletinin selesini falan tutmuyorum. Bu yüzden bırakmam da söz konusu değil. Ben sadece bisikletinin önünde yürüyorum. Sense pedallarını, benim peşimden gelmek için daha hızlı çeviriyorsun. Arkanda değil, önünde olmamdan güç alıyorsun."

Hızlıca doğrularak gözlerimi yüzüne çevirdim. "Ya... Bunu peşime adam takıp gizlice her hareketimi izleten birinden duymak ne kadar tuhaf!" dedim, kendimden emin bir sesle. "Kim kimin peşinden geliyor, anlamak güç."

Kaşları çatıldı. "Bir dakika-... Peşine adam takmak mı?"

"Evet" dedim, omuzlarımı yukarı çekerek. "Dün gece kendin ima ettin. *'Her şeyden haberim olur, adımlarını ona göre at'* dedin ya... Yalan mı? Köşe başında dışarı çıkmanı beklediğim o günlerden ta bugüne... Kitapçıda birden karşıma çıkman, maç izlediğimiz yere pat diye gelmen, o gece kulübünü elinle koymuş gibi bulman... Cidden aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Tüm bunları peşime birini takmadan nerden bileceksin?" Kısa bir duraksamanın ardından cevap bekleyen gözlerimi yüzüne diktim. "Hadi... E hadi-... Kabul et!"

"Tamam" dedi, dudaklarını ısırarak. "Bunu kabul etmek işime gelecek sanırım. Yoksa sabaha kadar açıkla dur..."

"O ne demek şimdi?" dedim, meraklı bir sesle. Yağız soruma aldırış etmiş görünmüyordu. Yüzünde her zamanki manalı tebessümü belirmişti. Bense elimdeki bira şişesini yüzüne doğrultarak sorumu yineledim. "Sana diyorum!" dedim. "Ne demek 'sabaha kadar açıkla dur'? Söyle çabuk! Ne demek bu? Hey-..." Elimdeki şişeyi yüzüne doğrulttum. "Bak, yoksa dökerim üzerine şunu. Valla yaparım!"

"Eminim yaparsın" dedi, birasını yudumluyor, benimle apaçık alay ediyordu. "Kıyafetlerimi çıkarmam için her defasında elinden geleni yapıyorsun. Halbuki sadece söylemen yeterli. Kendiliğimden de soyunabilirim, biliyorsun."

"Ne saçmalıyors-..." Elimdeki bira şişesini hızla yere bırakırken, şişenin içinden fışkıran bira yüzüme sıçradı o an. Üstüm, başım mahvolmuştu. Alnımdan, çenemden damlalar süzülüyordu.

Yağız gülmeye başladı. "Bu kez sen soyunmak istiyorsun sanırım" dedi, içlerinden anlamlar akan şuh bakışları beni baştan ayağa yokluyordu.

"Çok komik-..." dedim, kesik bir sesle. Bir elimle Yağız'ı itmeye çalışıyor, diğeriyleyse üstümü başımı siliyordum. "Yüzüm, gözüm mahvoldu zaten-..." dedim. "Bir peçete vereceğine-..."

Sözümü tamamlayamadan, iki eliyle çenemden kavradığı gibi beni kendine doğru çekti. Başını hafiften yana eğmiş, parmaklarıyla yüzümdeki ıslaklıkları bulmaya başlamıştı.

"Ne-... Ne yapıyorsun?" dedim, belli belirsiz.

"Peçetem yok" dedi, ılık nefesi şimdi bütünüyle yüz hatlarımda geziniyordu. Göğsü hızla inip kalkarken yutkunarak "Böyle idare edemez misin?" diye sordu. Sesi, sorudan çok rica gibi geliyordu.

Dudaklarını önce alnımdaki bira damlalarının üzerine yerleştirdi o an. Tenimde ansızın hissettiğim bu sıcak dokunuşla gözlerim yavaşça kapanırken ağzının bir sonraki adresi burnum olmuştu. İçimi tepeden tırnağa uyuşturan ve beni kendine mıknatıs gibi çeken dudakları, sonrasındaysa yönünü bira damlalarıyla ıslanmış yanaklarıma çevirdi. Ve her iki yanağıma da uzunca bir öpücük kondurdu. Bense yarı açık, yarı kapalı gözlerle durduğum o sıcak elleri arasında an be an eriyordum. *Hem de kora değmiş gibi yanarken, üstelik tit-*

riyordum da. Yanağımda gezinen ağzını yavaşça çeneme yaklaştırdığında içimde kanatlanan ürperti kasıklarıma da yerleşti. Şimdi, yüzümü kavradığı elini gevşetmiş, başparmağını nazikçe dudaklarımda gezdirmeye başlamıştı. *Bu, bir kalp krizi öncülü gibi, binlerce fit yükseklikten boşluğa atlamak gibi... Daha azı değildi.*

Hemen sonra ağzını şevkle dudaklarıma getirdiğinde aniden irkildim. Yine de bu kez kendimi geri çekmemiştim. Göz kapaklarım tereddütle kapanırken titreyen ellerimi birbirine kenetledim. Şimdi hafifçe dişlediğim dudaklarım ona teslim olmaya hazırdı. Tıpkı bir sunak gibi, çekilmiş beyaz bir bayrak gibi hazırdı. *Ancak bu teslimiyete verilen bir karşılık yoktu.*

Gözlerimi araladığımda bakışlarımızın birbirini bulması uzun sürmedi. Yüzüme, çaresiz bir durumun içindeymiş gibi acı bir tebessümle bakıyordu. *Neden öpmemişti beni? Neden durmuştu?*

"Deniz-..." dedi o an, temkinli bir sesle. "Bak, ben-..."

"Ben-..." diye böldüm sözünü. "Ben en iyisi bir peçete bulayım-..."

Zar zor ayağa kalktım. Kalp çarpıntım kulaklarımda yankılanırken dizlerimi, hatta bastığım zemini bile hissetmiyordum. Sendeleyen adımlarımı mutfağa atmaya hazırlandığımda ise Yağız aniden ayağa kalkarak elimden yakaladı ve sırtımı hızla göğsüne çekti. Kollarıyla sarmaladığı belimi kendine zırh gibi geçirmişti. "Birlikte arayalım mı?" diye sordu, yutkunarak. "Peçeteyi-..." Ayakları adımlarımı takip ediyor, boynumda gezinen nefesi kulaklarıma belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu. Mutfak kapısından girdiğimizde "Deniz-..." dedi, fısıldar bir tonda. "Aramızda-... Aramızda iki metre varken bile biliyordum ama-... Ah-..."

"Neyi-..."

Boynumun çıplaklığını yoklayan nefesini içine derin derin çektikten sonra "Bu koku..." dedi, çatallaşan sesiyle. "Çıldıracağım-... Çok güzel kokuyorsun."

"Ben-..."

Mutfak dolabına uzanan elimi yakalayarak beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Sırtım tezgaha dayalı halde ürkek bakışlar atıyordum yüzüne. "Sen-..." dedi o sıra, önüme düşen birkaç tutam saçı eliyle

kulaklarımın arkasına yerleştirmiş, gözlerimi işaret ediyordu. "Sen beni bu maviliklere batırdın, Deniz. Ben-... Baktığım yerde boğuldum, kalktığım yerde düştüm. Bu, öyle bir şey ki... Dokunsam elimde dağılacakmışsın gibi-... Ama ben bunun için deliriyorum! Ben-... Özür dilerim-..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Şu an için, az önce için ve ondan öncekiler için..." Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip gelirken ekledi. "İznin olmadan, dudaklarını öpmemem gerekirdi."

"İznim olmadan mı-..." dedim, alnı alnıma değerken ellerim yavaşça göğsüne yerleşmişti.

Gözlerini kapatarak gülümsedi. Başparmağı dudak kıvrımlarımı yeniden bulmuştu. "İznin olmadan, öyle habersiz ve sayısız tokada rağmen-... Kendimi tutmam gerekirdi. Sen böyle tedirginken, bin bir tereddüt içinde uzattığın dudaklarını öpmemeliydim." Kısa bir an duraksamıştı ki birden kaşları çatıldı. "Bakma bana öyle!" dedi, giderek incelen sesiyle. "Yoksa fikrimi değiştireceğim."

Yarı karanlık mutfakta çokça aydınlık gözlerine fikrini değiştirmesi için öyle bakıyordum oysa. Bende gördüğü ve apaçık 'kaçınmak' sandığı tüm o şeyler, daha önce rasgelmediğim bir duygunun bedenimdeki uyum sürecinden fazlası değildi. *Tereddütler, tedirginlikler dahil.*

O anda cep telefonum çalmaya başladı. *Beni bu ölüm sessizliğinden ancak bu kurtarırdı.* Kollarının arasından yavaşça sıyrılıp salona doğru yürümeye başladım. Saat gece biri geçmişken böyle bir zamanda numaramı çevirecek tek münasebetsiz Hikmet Bey olurdu. *Ağzından tükürükler saçarak yine hangi olağanüstü haberi müjdeleyecekti acaba?*

Fakat çantamdan çıkardığım telefonumun ekranına baktığımda düşüncem değişti. Ekranda görünen numara Hikmet'e ait değildi. Dahası bu numara rehberimde kayıtlı bile değildi. Şaşırmıştım. Aklımda oluşan soru işaretlerini gidermek için telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Efendim?" *Yanıt gelmemişti.* "Alo? Kimsiniz?"

Bir müddet sessizliğini koruyan hattın diğer ucundan ürkek bir cevap geldi o an. "Deniz..." dedi, kupkuru bir ses. "Nihat ben."

"Ne-..." Baştan ayağa buz kestim.

"Ben-... İstanbul'dayım. Seni görmek istiyoru-..."

"Lütfen!" dedim, boğazıma oturan koca bir yumruyla. "Lütfen beni bir daha arama!"

"Tek istediğim, iyi olduğunu gözlerimle görmek, Deniz" dedi, Nihat'ın çekimser sesi. "Başka bir şey istemiyorum. Sadece beş dakika... Evinin önündeyim. Lütfen aşağı gel."

"Gelemem" dedim, gözümde biriken yaşı, yanıma gelen Yağız'a fark ettirmeden sildim. "İstemiyorum."

Nihat'sa başıma balyoz gibi inen son sözünü söylemişti. "Fasulyeden olsa... Gelemez misin?"

Telefonu yavaşça aşağı indirdim. *'Fasulyeden de olsa...'* Bunu duymayalı yıllar olmuştu. Dedemin o yemyeşil bahçesindeki büyük ceviz ağacının gölgesinde oynanan oyunlardan bu yana, kimse bana böyle seslenmemişti. Yaşım küçük olduğu için oyunlara kabul edilmediğim zamanlar, Nihat söylemişti ilk kez bunu; 'O zaman fasulyeden oynar.' Oynamıştım da. *Oyunlar bitip gerçekliğin kendisiyle tanıştığım güne kadar...*

Telefonu kapattığımda Yağız'ın elleriyle yanağımı sarstığını fark ettim. Yüzü, boş bakan gözlerim karşısında bir ayrıntı gibi ufalıyordu. Etrafım bulanıklaşırken karnıma saplanan müthiş bir ağrıyı daha beter bir bulantı takip etti. Hemen ardından ise öğürerek banyoya koşturdum. Yağız da arkamdan koşmuştu. Arkamdan koşmuş, belimden kavramış, saçlarımı hafifçe geriye çekerek klozete eğilmemi sağlamıştı. İçimde ne var ne yok çıkarıyordum. Midemdekiler, aklımdakiler, orada taşıdığım korkular... *Her biri teker teker içimdeki derin bir süzgeçten geçerek önüme geliyordu.*

Güçlükle doğrulduğumda sendeleye sendeleye lavaboya yöneldim. Yağız, eliyle yüzüme su çarpıyor, bir yandan da arayanın kim olduğunu ve beni neden bu hale getirdiğini soruyordu. Bense konuşacak halde değildim. Kendimi biraz toparlayınca ağır adımlarla askılığa yönelerek montumu aldım. "Daha iyiyim" dedim, hiç de iyi olmayan bir ses tonuyla. "Aşağı kadar iniyorum. Beş dakikaya gelirim."

Kolumu tutarak önüme geçti birden. "Kimdi o?" dedi, kaşlarını çatarak. "Nasıl bu hale getirdi seni? Sorularıma cevap vermeden seni bu kapıdan dışarı göndereceğimi mi sanıyorsun? Hayır-... Dur bir dakika. Sanırım cevap versen bile göndermeyeceğim!"

Derin bir nefes alarak "Nihat" dedim. "Amcam olacak adamın üvey oğlu. Konuşmak istiyormuş benimle. Biz-... Pek iyi anılarla ayrılmamıştık. Ve aradan çok zaman geçti-... Şimdiyse aniden böyle gelince... Hiç iyi şeyler hatırlatmadı bana."

"Bu durumda olmanın sebeplerinden biri o... Değil mi?" dedi kızgın bir ifadeyle. "Tüm bu korkularının, kabuslarının... Öyle değil mi?" Alnındaki damar öfkeden görünür hale gelmişti. "Ne istiyor senden?!"

"Yağız-... Lütfen-..."

"N'aptı sana bu it herif?" dedi, şimdi sesine öfkeden çok korku hakim olmuştu. Benden önce kapıya yönelirken dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bir de-... Aşağı mı gelmiş? Evine! Bu-... Ölmek mi istiyor?"

"N'apıyorsun?" dedim, bu kez önüne geçen ben olmuştum. "Ben hallederim. Hem-... Sandığın gibi bir şey değil-... Zaten şu an bunu yapmak benim için yeterince zor. Daha da zorlaştırma ne olur." Koluna hafifçe dokunarak ekledim. "Sadece beş dakika konuşacağız. Endişelenmene gerek yok."

Kolunu hızla geri çekti o an. Bu kez öfkesinin adresinde ben vardım. "Endişelendiğim falan yok!" dedi, gözlerini kaçırarak. "Ben-... Ben kimse için endişelenmem." Ardından kapıyı açıp eliyle dışarısını işaret etti. "Git-... Git konuş! Artık ne anlatacaksa, belki kendini affettirecek hikayeleri vardır sana-..."

Yüzüne bir müddet ağlamaklı gözlerle baktım. Ardındansa söylediklerini başımla onaylayarak kapıdan dışarı çıktım. Canım acıyordu. *Şimdi daha fazla acıyordu.* Ama o acıya bir taş daha atan sözlerini, içimde koyacak hiçbir yerim kalmamıştı.

Apartmanın önüne indiğimde şiddeti giderek artan yağmurun altında, elinde şemsiyesiyle gördüm onu. Son görüşmemizin üzerinden yedi yılı aşkın bir zaman geçmişti. *Ya da pek geçememişti.* Yanına doğru birkaç adım atıp durdum. *Daha fazla ilerleyemiyordum.*

"Islanıyorsun" dedi o an, kolumdan tutup beni şemsiyesinin altına çekmişti. Bense köşe başındaki sokak lambası bir yanıp bir sönerken Nihat'ın yüzünü de benzer bir tereddütle seçiyordum. *Bir tanıyor, bir tanıyamıyordum.* "Nasılsın?" diye sordu, gözlerime uzunca bir müddet acı bir tebessümle baktıktan sonra.

"Sen-... Sen arayana kadar iyiydim."

"Çok güzel bir kadın olmuşsun" dedi, cevabımı duymazdan gelerek. "Seni en son bıraktığımda örgülü saçlı, küçücük bir kızdın. Kimse on yedi olduğuna inanmazdı. Daha çok yedi yaşında gibi duruyordun... Büyümüşsün."

"Neden buradasın Nihat?" Burnumun ucu sızlıyordu.

"Buraya tayin oldum" dedi. "TEM şubedeyim. Uçaktan iner inmez de-... Seni görmek istedim, Deniz."

"İyi. Gördün işte... Lütfen, git şimdi."

"Yapma..." dedi, bakışları ciddileşmişti. "Ben aramız böyle olsun istemiyorum. Hala o günlerin gölgesiyle yaşamak istemiyorum. Biliyorsun Deniz, o zamanlar ikimiz de çocuktuk-..."

"Seni suçlamıyorum ki Nihat." Sözünü keserek araya girdim. "Seni hiçbir zaman suçlamadığımı defalarca söyledim sana. Sadece-... Ben kaçıyorum, tamam mı? Hatırlamak, düşünmek istemiyorum! O günlere dair hiçbir şeyi, hiç kimseyi... Sadece bu. Bana-... Bana o üç cesedin arasında çaresizce çırpındığımı hatırlatan hiç kimseyi-... Hayatımda istemiyorum ben. Anlıyor musun?"

"Devam etme!" diye bağırdı. "Lütfen-... Bu beni öldürüyor." Gözünden yaşlar boşalmaya başlamıştı. İçkili hatta kısmen sarhoş bir hali vardı. "Sen aksini söylesen de suçluyum ben" dedi. "Sorumluyum, hatalıyım, biliyorum... Senden af dilemeye bile yüzüm yok benim. Ama yine de konuşmak istedim işte. Yakınında olmak-... Bugüne kadar omzunda taşıdığın o ağır yükten kurtulman için bir şeyler yapmak istedim."

"Kurtulamayacağım" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ben o yükten kurtulacağıma dair tüm umudumu, o gün ağzından çıkan iki kelimenin üzerine toprak atıp gömdüm. 'Günlük yok' dedin, bitti, gitti!"

"Deniz-..."

"Bitti, gitti Nihat!" diye bağırdım, tekrar araya girerek. "Hala hangi yükten kurtulmamdan bahsediyorsun sen? O hakimin, on yedi yıl önce vurduğu tokmağı geri alabilir misin? O gün gazetelerde çarşaf çarşaf yayınlanan manşetleri değiştirebilir misin? Buna-... Buna ikimizin de gücü yetmez. Yetmedi de! Ne on yedi yıl önce yetti, ne de yedi yıl önce... O yüzden bırak, hiç değilse uzak duralım! O günlere ait her şeyden ve herkesten uzak duralım, Nihat. Birbirimizden de öyle..."

Tam geri dönüp gidiyordum ki birden tuttuğu şemsiyeyi elinden atarak dizlerime kapandı. "Her şey benim yüzümden oldu!" dedi, hıçkırarak.

Geri çekilmeye çalışıyor ama başaramıyordum. Nihat'ın karşımda böylesine çaresizce çırpınması reflekslerime mani oluyordu. "Nihat, lütfen-... Kalkar mısın? N'apıyorsun?!"

Yavaş yavaş ayağa kalktı. "Her şeyin suçlusu benim, Deniz" dedi, zayıf bir sesle. "Tüm olanların suçlusu benim. Ve sen-... Sen ömrün boyunca, her ne kadar inkar etsen de, içten içe hep suçlayacaksın beni!"

"Hayır! Ya-... Ya senin ne suçun var?" Soru sorar gibi değil, inkar eder gibi bağırmıştım. "Yıllardır yeterince suç aradım zaten! Kendimde de, sende de-... Olanların sorumluluğunu yükleyecek daha fazla kişi olsun istedim! Ama hayır-... Hayır. Bu doğru değil. Her şeyin tek bir sorumlusu, tek bir suçlusu var ve sen onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun!"

"O halde" dedi, uzunca bir iç çekerek. "Bana neden böyle bakıyorsun, Deniz? Bomboş, hissiz, donuk... Yedi yıl önce o gün de tıpkı böyle bakmıştın bana. Bugün karşındayım ve yine-... Yine aynı bakıyorsun! Benden nefret dahi etmeyerek cezalandırıyorsun beni. Çünkü beni hiçbir duyguna layık görmüyorsun, değil mi?"

"Bir tek sana mı böyle baktığımı zannediyorsun?" Sessim yüksek çıkmıştı. "Ben aynaya da böyle bakıyorum, Nihat. *Bomboş, hissiz, donuk!*" Başımı iki elim arasına alıp sitemle bağırdım. "Benim yıllardır içimde taşıdığım başka hiçbir duygu yok çünkü! Şimdiyse belki de-... Belki de hayatımda ilk kez o buz yığının altında küçücük bir

kıpırtı hissettim-... Hayatımda ilk kez! O kıpırtıyı takip etmeye çalışıyorum, ona tutunmaya çalışıyorum-... Ben normal bir hayatım olsun istiyorum!" Gözlerine yalvarır gibi baktım. "Lütfen-... Bırak, önüme bakayım. Sen de bak. Ama-... Birbirimizin baktığı yerde olmayalım. O yerde asla olmayalım, Nihat. Çünkü orada gördüğümüz tek şey, birbirimizde açtığımız hasar olacak."

"Deniz, yapma... Lütfen, söyleme böyle."

Çocukluğumun birlikte geçtiği adam karşımda iki büklüm olmuş ağlıyordu. *Tıpkı yedi yıl önce bıraktığım gibi* dedim içimden, *tıpkı yedi önce bıraktığım gibi.*

Zoraki gülümsedim o an. "Umarım İstanbul'daki kariyerinde de başarılı olursun, Nihat... Nihat Komiser." Gözlerimde biriken yaşları aşağı bırakmamak için direniyordum. "Hoşça kal."

Arkamı dönüp uzaklaşırken ise hıçkırarak seslendi:
"Yine geleceğim Deniz. Gözlerine yerleşen o ifade değişene kadar geleceğim!"

Gözümde biriken nem ancak oraya kadar direnebilmişti. Apartmanın kapısına geldiğimde hüngür hüngür ağlıyordum. Yukarıdan ince ince yağan yağmur, üzerinde dünyaları taşıyan omuzlarıma bir yük daha bindiriyordu sanki. Durduğum yerde ağırlaşıyor, küçülüyor, kayboluyordum. *Ben kimdim? Evim neresiydi?* Zayıf dizlerime yenik düşmeden evvel elime yazılı bir adres verilmeliydi. Yalın ayak kaçtığım bir geçmişin bataklığına saplanmadan evvel kendimi durdurmam gerekliydi.

Aslında her şeyden evvel, başımı yerden kaldırmam yeterliydi. Zira bir 'adres' zaten karşımda dikiyordu.

Gözlerim, apartman kapısının önündeki bölmede ellerini cebine sokmuş halde dikilen Yağız'a takıldığında, varlığını hayalinden ayırt etmem uzun sürdü.

İçinden yaşlar boşalan gözlerimi, dünyanın en hüzünlü manzarası gibi kısa bir müddet izledikten sonra kollarını yavaşça iki yana açmıştı.

Çuvala dönen gövdemi, bu kez hiç duraksamadan onun kollarının şefkatine bıraktım o an. Sarılsın istiyordum. *Daha sıkı sarılsın.* Beni geçmişten gelen ya da esasen hiç gelemeyen bir adamın kefaretinden, yağan yağmurla beraber arındırsın.

Eve geçtiğimizde, karanlığa çalan odaya elinde havluyla gelen Yağız, nazikçe saçlarımı kurutmaya başlamıştı. Bense karnımı dizlerime çekmiş, pencereden süzülen turuncumsu ışığın aydınlattığı yüzüne kızarmış gözlerle bakıyordum. Hiç konuşmamıştık. Tek bir kelime, tek bir soru... Hiçbiri yoktu. *Dile gelen hiçbir şey yoktu.* Hepsi içimde, kilitli sandıkların dibinde bekliyordu. Belki de artık oradan dışarı çıkmak istiyordu. İnceldiği yerden kopmak, tetiklendiği yerden boşalmak istiyordu.

Nihat'ın silkelediği eski bir ağaçtan başıma yığınlarca bela yağmıştı. Geçmiş, kanlı canlı karşıma dikilmiş, gözlerime dolmuş, ayaklarıma dolanmıştı. Ben ki böyle anlarda yalnız kalmak, asla konuşmamak, susmak sonra bir daha susmak, dilimin varlığını unutmak, düşüncelerimin ayağına taş bağlayıp her birini derin sulara bırakmak, kelimelerimi avuç avuç kusmak, susmak ve susmak isterdim.

Öyle isterdim ve öyle olurdu.

Fakat o gece ayağına taş bağladığım tüm düşünceleri, derin suların enginlerinden tutup çıkarmak gelmişti içimden. Her bir zararlı düşünce kırıntısının, daldığı diplerden avuç avuç kelimeyle geri döndüğünü hissedebiliyordum.

Yağız, elinde havluyla saçlarımdaki ıslaklığı nazikçe kuruturken, yirmi beş yıllık hayatımda ilk defa dilimin varlığını hatırlamıştım. Mırıldanır gibi konuşmaya başladım. "Annem" dedim, uzunca bir iç çekerek. "Zayıf, soluk benizli, hastalıklı gözlerle bakan, durgun, az konuşan, çok ağlayan ve... Ve hiç gülmeyen fakat buna rağmen çok güzel görünen bir kadındı. Sonra ise-... Görünmeyen bir kadın oldu. Geriye sadece-... Tıpkı manası gibi bataklıklarda açan o köksüz çiçeğin adı kaldı; Nilüfer..."

Yağız, bakışlarını içerisinden yaşlar boşalan gözlerime doğrulttu o an. Kısa bir süre yüzüme öylece baktı. Dili hiçbir şey söylemezken gözlerinden gözlerime geçen his, bana kelimelerin yasaklanması gerektiğini tekrardan düşündürmüştü. Aynı sessizlikle, elini yavaşça yanaklarıma getirip parmaklarını ıslak gözaltlarımda gezdirmeye başladığında hafifçe gülümsedim. O güne dek akan tüm gözyaşlarımı siliyormuş, her birini avuçlarının şefkatine hapsediyormuş gibi bir hisse kapılmıştım.

Şimdi açıktan ağlıyordum. Birinin yanında ağlıyor, bunu gizlemiyor, hatta uluorta da ilan ediyordum. Yağız'sa bu ilanı, olağanca sessizliğiyle karşılamıştı. Ellerini yüzümden ayırıp yavaşça asıldığı omuzlarımı kendine doğru çekmiş, titreyen bedenimi dizlerine yatırmıştı. O, uzun parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken ben, dizlerine yeni yaşlar akıtıyordum. *Bu yaşların, az sonra ağzımdan dökülecek her bir kelimeye matematiksel bir sağlama olacağını bilerek...*

Yağız'ın bana gelişinin yetmiş birinci günüydü o gün... Ve kelimelerim şimdi, dilime gelenleri değil, kabuslarıma gelenleri, sadece yetmiş bir gündür tanıdığı bu tuhaf adamın kollarında anlatacaktı.

Evvel zaman dışında

Genç edebiyat öğretmeni İrfan'ın, Ankara Keçiören'in sıcak bir temmuz öğlesinde, küçük bir muhallebici dükkanından içeri girerken, evleneceği kadınla tanışacağından henüz haberi yoktu.

O zamanlar, on yedi yaşlarında olan Nilüfer ise masa sekize oturan ve kendisinden bir tatlı önerisi isteyen adama, "Ben en çok sakızlı muhallebiyi seviyorum, dilerseniz size de onu ikram edeyim?" deyip gülümsediğinde, kadifemsi sesinin, ince bilekli narin ellerinin, belini örten parlak kahverengi saçlarının ve iri bal rengi gözlerinin, İrfan üzerindeki tesirinin farkına varamamıştı.

İrfan, Nilüfer'in büyüsü altında, o günü takip eden tam yirmi bir gün boyunca hiç aksatmadan her gün aynı muhallebiciye gelip sekiz numaralı masaya oturdu ve aynı muhallebiyi sipariş etti.

Yirmi birinci gün, muhallebisinden aldığı son kaşığın ardından dayanamayıp istifra ettiğinde ise bu son derece hoş olmayan durumun onu dileğine kavuşturacağını hiç mi hiç kestirememişti İrfan. *Nilüfer'in dikkatini çekmesi için, onun tavsiye ettiği muhallebiyi yirmi bir gün boyunca yemesi değil, bir kere kusması gerekmişti.*

Getirdiği muhallebinin bir müşteriyi istifra ettirmesi, Nilüfer'i telaşlandırdı. Bu durumun etkisiyle İrfan'a birkaç kez mahcubiyetini belirten Nilüfer, böylelikle İrfan'ı kendisine adım atma hususunda da istemsiz cesaretlendirmiş oldu. Oysaki genç kız, bu durumun farkında bile olamayacak kadar içine kapanıktı. Oldukça utangaç, kırılgan bir kızdı Nilüfer. Kolay kolay hakkını savunamaz, hiç kimseye

karşı söz söyleyemez, çevresine sürekli bir mahcubiyet içinde bakardı. Terzilik yapan babasından başka kimsesi de yoktu. Annesinin, bahçede çamaşır astığı esnada aniden ölüvermesinin ardından çalışmak mecburiyetinde kalmıştı. İşte, insan dediğin ipe astığı çamaşırlar kurumadan ölüp gidebiliyordu. Nilüfer on üç yaşında anlamıştı bunu. Hayatta her şeyin aniden olduğunu anlamıştı. Bazı felaketlerinse yavaş yavaş, kendine alıştırarak geldiğini anlamak için henüz yeterince sarsılmamıştı.

O vakitler, mesleğine aşık, idealist bir öğretmen olan İrfan, kendisine tamı tamına zıt düşen Nilüfer'i büyük bir aşkla seviyordu. Her hafta öğretmen arkadaşlarıyla gizli gizli çıkardıkları dergilerinde, Marx'ın, Lenin'in ardından Nilüfer'i anlatmak istiyordu. Her gece duvarlara büyük puntolarla 'Kahrolsun Faşizm' yazarken, polis sirenlerinden koşar adım kaçarken, okul sıralarında öğrencilerine solun direnişini anlatırken sadece Nilüfer'i düşünüyordu. *Nilüfer'i düşünmek, ona devrim gibi geliyordu.*

Sonra bir gün yasaklı duvar yazılarına bir yenisini daha ekledi İrfan. Üçüncü buluşmalarıydı. Nilüfer'e ilk defa dokunmuştu o gün, eli tam sırtına değmişti. "Şu yazıları görüyor musun?" demişti ardından. "İçlerine dikkatli bak"

Nilüfer, önünde uzanan kocaman duvarı dikkatle inceledi. Farklı ebat ve renklerde birçok yazı vardı duvarda. Okumaya başladı:

"Kahrolsun Faşizm!"

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye!"

"Tek Yol Devrim!"

"Bu Pazar Kanlı Pazar!"

"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"

"Nilüfer Benimle Evlenir Misin?"

"Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!"

'Yaşamak' ve 'kahrolmak' kelimelerinin arasından çıkıp gelen bir evlilik teklifinin, esas itibariyle tam da bu manaya geleceğini bilmeyen Nilüfer, gözlerinden boşalan yaşlarla İrfan'ın teklifini kabul etti o gün. Karşısında duran üç kelimelik soru, duvarlardan önce alnına yazılmış bir kadermiş gibi hiç de düşünmeden cevapladı:

"Evet!"

İrfan, kendisi gibi öğretmen olan annesi Kerime Hanım ve polislikte yeni yeni yükselen ağabeyi Şeref'i alıp Nilüfer'in kapısını çaldığında aylardan ağustostu. Ancak yakıcı sıcağa karşın Şeref'in yüzünde şubat soğuğu vardı. Yol boyu İrfan'ı azarlamıştı Şeref. Kardeşinin kendisinden önce evlenmesini hiç uygun bulmadığını, bunun örflerinde asla yeri olmadığını defalarca söylemişti. Zaten İrfan, Şeref'in gözünde başı daha küçükken ezilmesi gereken batı düşkünü, sefil bir böcekten fazlası değildi. Necip Fazıl dururken Nazım okuyan, cumaya gideceği yerde sendika koşturan, öğrencilerinin beynini komünist öğretilerle zehirleyen bir kardeş, muhafazakar bir polis memuru için katlanılmaz bir utançtı. Solun zehrini kardeşinin beyninden silmek için az uğraşmamıştı oysa Şeref. Sabahlara kadar süren münakaşalarının sonuç vermediği vakitler ise sabrının iyiden iyiye taştığını hissediyor, İrfan'ın çıkardığı gizli dergiden, yasadışı duvar yazılarına kadar, kardeşinin tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökmemek için kendini zor tutuyordu. Hatta çoğu zaman üzerindeki onurlu üniforma, tercihini dahi kendi belirlemediği uyduruk bir kan bağından önce geliyordu Şeref için. *Şeref'in tüm öncelikleri, o ağustos akşamında, sınanmak için sıraya girmişlerdi.*

Nilüfer o gün kapıyı açtığında, yüzündeki gülümseme toz bulutu gibi dağıldı. Zira İrfan'ın arkasında dikilen iri kıyım adamı hemen tanımıştı. Aylardır muhallebiciye gelerek genç kızı bakışlarıyla rahatsız eden, yetmezmiş gibi bazı geceler yolunu kesip ilanı aşklarda bulunan adam, şimdi karşısında evleneceği adamın ağabeyi olarak duruyordu. Baştan ayağa buz kesti Nilüfer. Bugüne dek kendisine askıntılık eden adam polis memuru olduğu için korkmuş ve İrfan'a tek kelime edememişken, artık öldürseler kimseye bu meseleden bahsedemezdi.

O gece kız isteme merasimi de, bu malum meselenin gölgesinde, gergin bir atmosferde geçti. Nilüfer'in endişesi ve tutukluğu her halinden belli oluyordu. Şeref ise adeta çılgına dönmüştü. Nice zamandır kendisine zoru oynayan, reddeder gibi yapsa da içten içe kuyruk sallayan bu ikiyüzlü kadının İrfan'la işi pişirmesini bir türlü hazmedemiyordu. Kendi gibi yapılı, uzun boylu, başarılı bir polis dururken,

aklı beş karış havada, o çelimsiz İrfan'ı hangi kız, ne yapsındı? Dul kadınla bile aynı yatağı paylaşmamalıydı o.

Hele Nilüfer'le...

Nilüfer'i başkasıyla düşündükçe deliye dönüyordu Şeref.

Hele İrfan'la...

O gece İrfan'ı birkaç kez kenara çekip payladı. Nilüfer'i daha önceden başka adamlarla gördüğünü, kızın hakkında hiç iyi sözlerin söylenmediğini, böyle bir kızı bir solcunun dahi midesinin kabul etmeyeceğini, ağzından tükürükler saçarak anlattı. İrfan ise Şeref'in tüm bu sözlerini ağabeyinin yersiz kıskançlığına ve ondan evvel evleneceği için içerlemiş olmasına veriyor, ona itibar etmiyordu.

Ancak Şeref'in Nilüfer'e yönelik aşağılayıcı sözleri, yüzükler takıldıktan sonra da devam etti. Geceler boyu süren siyasi tartışmaların yerini Nilüfer tartışmaları almıştı. Şeref, bir yandan İrfan'a diğer yandan annesine baskı yapıyor, böyle bir kızın aileye kabul edilmesinin haysiyetlerini zedeleyeceğini söylüyordu. Sözlerini, ilerleyen günlerde eve getirdiği iki ayrı kişi aracılığı ile de doğrulatmıştı Şeref. Bir cebine para diğer cebine şarap şişesi sıkıştırdığı birkaç ayyaşın Nilüfer hakkında kötü beyanlarda bulunması çok da zor olmadı. *Asıl zor olan, İrfan'ı bunlara ikna etmekti.*

Eve ardı arkasına gelerek benzer sözler söyleyen iki adam, anneleri Kerime Hanım'ın aklını bulandırsa da İrfan'ın fikri hiçbir suretle değişmiyordu. Eve gelen iki kişiyi de tekme tokat kovan ve bir gece yarısı ağabeyinin boğazına sarılan İrfan, kesin konuşmuştu. "Seni öldürürüm" demişti Şeref'e. "Bir daha Nilüfer'le uğraşırsan seni öldürürüm." *Ölüm, şüphesiz kesin bir şeydi.*

Şeref, kardeşinin fikrini değiştiremeyeceğini geç de olsa anlamıştı. Üzüntüsünden ve hırsından her gece içiyor, bu kezse Nilüfer'in önüne çıkıp onu vazgeçirmeye çalışıyordu. Bazen muhallebiciye giderek olay çıkartıyor, bazense iş dönüşü genç kızın yolunu kesiyordu. "Evlenmeyeceksin onunla" diyordu. "Buna asla izin vermem." *İzin vermek.* Bunu söylemeyi de kendinde hak görüyordu. Çünkü o bir polisti ve Şeref'in gözünde bu, Allah olmakla birdi. Üstündeki üniformadan ilahi bir güç alıyor, onu tüm günahlarının üze-

rini örten geniş bir kalkan gibi kullanıyordu. Kimine ceza, kimine ıslah sağlıyordu böylece. Düzeni korumak için yapması gerekeni yapıyordu Şeref. Meydanda pankart açan üniversiteli gençlerin, duvarlara yazı yazdılar diye içeri tıktığı liseli çocukların ve soğuktan it gibi titreyen komünist sendikacıların sırtında cop kırarken de bundan olsa gerek, vazifesini yerine getirmiş gibi coşkulu bir hazla doluyordu.

Bir de Nilüfer'e bakarken öyle hissediyordu. Nilüfer'in o soluk benizli yüzü, kırılgan bakışları, omzuna düşen bukleleri, Şeref'e yasaklı, kanun dışı, nizamsız vesveseler veriyordu. Tıpkı işkence odalarındaki yeni yetmeler gibi bakıyordu Nilüfer. Onlar gibi ürkek, mahcup ve af dileyici bakıyordu. Nilüfer'in o kusursuz masumiyeti, o el değmemişliği Şeref'in kasıklarına ağrılar sokuyordu. *Tövbe haşa, neredeyse ahlakı bozulacaktı.*

Nilüfer, Şeref'in bu dayanılmaz baskıları karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Elinden, Şeref'e yalvarmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Üzüntüsünden zayıflamış, daha da içine kapanmıştı. İrfan'a hiçbir şey anlatamıyor, kimseye bir şey anlatamıyor, kısacası anlatamıyordu. Yalnızca günlüğüne, o günleri anlatan birkaç satır düşmüştü:

"İrfan'ı çok sevdiğim bir hakikat. Fakat ağabeyi pek sık karşıma çıkarak beni ona değil, kendisine eş olmam hususunda zorluyor. Bense bunu çok korkunç ve yakışıksız bir lakırdı olarak görüyorum. Bu hadiselere üzüntümden harap oldum. İrfan'ımın kulağına giderse yaşayamam."

Düğün günü yaklaşıyordu. Şeref'in çırpınmalarına rağmen hiçbir suretle ayrılmayan Nilüfer ve İrfan ise huzursuzluklarını birbirlerine yansıtmamak için azami çaba sarf ediyordu. İrfan, ağabeyinin itirazlarını Nilüfer'e, Nilüfer, Şeref'in baskılarını İrfan'a hissettirmemek için kararlıydı. İki sevgilinin aradaki dengeleri kurma çabasını uzaktan uzağa izleyen Şeref de öyle... *Çabalarını boşa çıkarmak için kararlı ve dengelerini bozmak için pusudaydı.*

Sonra bir gün, düğüne tam olarak on altı gün kala, takvim yaprakları eylül ayının on ikisini gösterdiğinde Şeref, yattığı pusudan kabaran iştahıyla doğruldu. Nice zamandır sağ sol kavgasıyla ikiye bölünmüş, her köşe başında bir ölünün yattığı kanlı sokaklar, o sabah asker botlarıyla inliyordu. Beklenen darbe gerçekleşmiş, ordu yönetime el koymuştu.

Haberi alan Şeref mutluluktan ağladı. Daha fazla cop tutabilmek için daha fazla eli olsun istiyordu. Azgın komünistlere işkence odalarında bok yedirecek, hepsini imana getirecekti. *Kendisi de imana gelecekti tabii.* İş güçten namazlarını boşluyor, ara sıra cumalarını kaçırıyordu. Midesi rahatsız olduğundan oruç tutamıyor, yeterli birikimi olmadığından zekat da veremiyordu. Ara sıra alkol aldığı, zaman zaman yatağa zincirlediği fahişeleri ağlatarak becerdiği de doğruydu. Fakat şimdiyse bu darbe, ona açılan bir tövbe kapısı gibi olmuştu. *Günahlarının kefaretini düzene başkaldıran asilerin başını ezerek ödeyeceğine inanıyordu.*

Aynı gün akşam saatlerinde, İrfan'ın da o asilerden biri olduğu düşüncesi, Şeref'in aklına ışık hızıyla doldu. Karakolda volta atıyordu. Durdu. Uzun uzadıya düşündü. Yıllardır kardeşinin türlü sapkın düşüncelerine katlanmaktan bıkmıştı. İrfan iktidarı tanımıyor, otoriteye tabi olmayı reddediyor, bir de utanmadan tüm halkların eşit olduğunu söylüyordu. Şeref'se eşitlik lafından iğrenti duyuyordu. Hümanizm çığırtkanlığı yapan bu alafranga sefiller nasıl olur da Şeref'le eşit olabilirdi? Kaldı ki İrfan, tüm bu zararlı düşünce ve eylemleri yetmezmiş gibi, üstüne bir de Şeref'in sevdiği kadınla evlenmeye niyetlenmişti. *Bardağı taşıran son damla da buydu.* Şeref, İrfan'ın tüm solcu zırvalarına katlanabilirdi belki ama o bal gözlü, beyaz tenli Nilüfer'i, ah o incecik belli, mis kokulu Nilüfer'i, kara kuru İrfan'ın koynunda hiç mi hiç hayal edemiyordu.

Giderek daha da katlanılmaz gelen bu düşüncenin çıkmazında yumruğunu masaya vurdu Şeref. İrfan'ın biletini kesmek için geç bile kalmıştı. Ülke, siyasal karmaşayla çalkalanırken bin kişinin kanına bir kişi daha eklemek kolay olur diye düşündü. Ağzından çıkacak tek bir lafla İrfan ya mezara ya hapse girecek, Nilüfer ise nişanlısını kaybetmiş bir genç kız olarak ortada kaldığından bir nevi lekeli

sayılacaktı. *Ve bu lekeyi temizleyecek kişi de Şeref'ten başkası değildi.*

Şeref, o gün kendini yazdığı bu hikayeye öylesine inandırmıştı ki telefon ahizesini kaldırıp İrfan'ı ihbar ederken içinde en ufak bir kuşku veya pişmanlık hissetmedi.

Ertesi gün yaka paça tutuklanan İrfan, hakim karşısına çıktığında kendisine yöneltilen tüm suçlamaları başı dik bir şekilde kabul etti. İzinsiz gösteri, yasa dışı propaganda, kasten yaralama, kavgaya karışma, mesleği kötüye kullanma, polise mukavemet ve benzer kelimeleri barındıran cümleler hakimin ağzından döküldüğünde, İrfan'ın kulakları tek bir söze kilitlenmişti:

"...İrfan Doğanay'ın yedi yıl on ay hapsine..."

İrfan için türlü işkencelerle başlayıp bitecek olan yedi yıl on ay, Nilüfer için de hiç farklı geçmeyecekti. Halbuki zafer sarhoşluğu içinde olan Şeref, Nilüfer'i ilk zamanlar çok da rahatsız etmemişti. Yine de genç kız, bununla avunacak durumda değildi.

"Bekleme beni" demişti zira İrfan, kolunda iki polisle mahkeme koridorlarından uzaklaşırken.

Nasıl avunurdu?

Ama Şeref avunuyordu. Kardeşinin kati bir sözle nişanı atması, içini oldukça rahatlatmıştı. Nilüfer'in ısrarla İrfan'ı bekleyeceğini söylemesi, çarşıya, pazara parmağında yüzükle çıkması ara sıra canını sıksa da, zamanın lehine işleyeceğine inanıyordu.

Birkaç ay kadar Nilüfer'in bu manasız davranışlarına da inancı sayesinde katlandı. *Bir yere kadar katlandı.* Sonra bir gün gözlerini açtığında daha fazla katlanamaz oldu. Nilüfer'in yas süreci çok fazla uzamıştı. Ona da söyledi bunu. Bazen güzellikle anlattı, bazen öfkelendi.

"O sünepeyi yedi yıl bekleyecek misin?" diye sordu.

Nilüfer'se bunu sahici bir soru olarak gördüğünden "Bekleyeceğim" demişti. "Ben İrfan'ı seviyorum."

Ama Şeref bunu sahici bir cevap olarak kabul edemiyordu. Her akşam iş çıkışlarında kızın yolunu kesiyor, kimi zaman karşısında ağlayarak, kimi zaman sağı solu kırarak hep aynı şeyi söylüyordu:

"Sen benim karım olacaksın!"

Canından bezen Nilüfer'se adeta yalvarıyordu Şeref'e. "Ben İrfan'ı bekleyeceğim, abi" diyordu. "Ne olur, vazgeç artık benden."

Nilüfer'in o günler için gözüne imkansız görünen bu dileği, İrfan'ın cezaevine girişinin üzerinden iki yıl kadar sonra kısmen de olsa gerçekleşti. Seher isimli geçkin yaşta bir kadının karnında oluşan şişlik, Şeref'in öncelikli meselesini değiştirmişti. Ara sıra üzerinde iş gördüğü öylesine bir kadının, kendi çocuğuna gebe kalması Şeref'i deliye döndürüyordu. Henüz kendisi bile bu beklenmedik 'sorun'u nasıl çözeceğini bilemezken işin içine bir de mahalleli girince ipin ucu kaçtı. Kadının Şeref'ten olan hamileliği mahallede kulaktan kulağa yayılmıştı. Şeref'in, *'kendi çocuğunun annesine sahip çıkmayan adam'* gibi yakışıksız bir söylentiye tahammülü de olmadığından, aralarında nikah kıyılması mecburi bir hal aldı.

Şeref, Nilüfer'e olan arzularını bir müddet rafa kaldırarak Seher'le dünya evine girdiğinde, İrfan'ın tahliyesine beş yıl üç ay kalmıştı.

Umudunu parmağındaki yüzükle korumaya çalışan Nilüfer'se, İrfan'ın cezaevinde olduğu o ruhsal çöküntü zamanlarını günlüğünde birkaç cümleyle şöyle anlatıyordu:

"Beni onunla aynı koğuşa koyacaklarını bilseydim, muhakkak bir suç işlerdim, düşüncesindeyim. Benim özgürlüğüm ve istikbalim parmaklıkların öte yanında nefes alıyor."

Sonuna da şöyle eklemişti:

"Onun bileğinden kelepçe çıkmadan ben de parmağımdaki yüzüğü katiyetle çıkarmayacağım. Eğer mahpustan çıktığında da istemezseydi beni, işte o vakit çıkarırım yüzüğü. Başka da kimseleri sevemem sonra."

İrfan'ın bileğindeki kelepçe çıktığında, Şeref'in oğlu Nihat beş yaşlarındaydı. Şeref, kardeşinin hapishanede geçirdiği yedi yıl on aylık

sürede, medeni durumunda yaşadığı değişikliğin yanında iş hayatında da çeşitli süreçlerden geçmişti. Mesleğinde amirliğe yükselmiş, üstleriyle kurduğu güçlü ilişkilerle kısa zamanda ciddi kazanımlar elde etmişti. Eline geçen ilk toplu parayla, kirada oturdukları iki katlı ahşap binayı satın alan Şeref, aynı zamanda el altından küçük çaplı ticari ortaklıklara da girişerek işlerini büyütmüştü. Hapisten yeni çıkmış, gördüğü türlü işkencelerden dolayı ruhsal sorunlarla boğuşan, eski bir öğretmene kıyasla, çok şeye sahipti Şeref.

Kardeşi İrfan'ın elini de sahip olduğu bu gücün etkisiyle tuttu. Onun gözünde artık İrfan, merhamet gösterilmesi gereken zavallı bir küçük bir kardeşten fazlası değildi. Elini İrfan'ın omzuna atarak bir çırpıda söyleyiverdi o gün. "Nilüfer'le ikinizin düğününü ben yapacağım" dedi. "Koca ev zaten, üst katta da siz oturursunuz." Elini birkaç defa daha İrfan'ın omzuna vurarak kardeşinin aklındaki tüm şüpheleri giderdi. "İşin de hazır" dedi, büyük bir yüce gönüllülük içinde. "Bir muhasebeci arkadaşımla konuştum. *Sabıkası dert değil, ayarlarız* dedi."

Yaşama sevincini bütünüyle yitirmiş, yolunu gözleyen Nilüfer'in karşısına çıkmaya dahi cesareti olmayan İrfan, ağabeyinden gördüğü bu şaşırtıcı destek karşısında, hayata tekrardan tutunacak bir sebep bulmuştu. Şeref'le arasında geçen konuşmanın ardından soluğu Nilüfer'in yanında aldığında, heyecandan elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Genç kızı yedi yıl, on ay sonra ilk defa o gün görmüştü. Görüş günlerine gelen Nilüfer'i her defasında reddettiğinden karşısında gördüğü kısa, küt saçlı kıza uzunca bir müddet, bir yabancıya bakar gibi baktı İrfan.

Nilüfer'se o anı günlüğünde şöyle anlatıyordu:

"Onu karşımda gördüğüm vakit içimde, yedi yılın değil koca bir ömrün hasretini hissettim. Ben sanki onu yedi yıldır değil, bir ömürdür bekliyor gibiydim."

Nilüfer ve İrfan'ın düğünleri, yüzlerce davetlinin doldurduğu büyük bir salonda yapıldı. Nilüfer'in nikah şahidi Seher, İrfan'ınsa ağabeyi Şeref olmuştu.

Çiçeği burnunda karı koca, birden raydan çıkan her şeyin, yine birden rayına oturmasını, 'kaderin cilvesi' olarak görüyordu. Nilüfer, ilk zamanlar Şeref'teki bu değişimden şüphelenmiş olsa da zamanla bunu, Şeref'in aile kurup baba olmasına ve yaptıklarından duyduğu pişmanlığa yordu. İrfan ise ağabeyinin davranışlarındaki değişimi fark edemeyecek, etse dahi bunun üzerine düşünemeyecek kadar mutluydu. Şeref'in bir arkadaşının yanında muhasebeciliğe başlamıştı. Ağabeyi kira da istemediğinden az çok kazanıyor, kenara köşeye atarak birikim yapıyordu. Karısını, ilerleyen zamanlarda yeni bir evde yaşatacaktı İrfan. *Fakat ilerleyen zamanların gidişatını kestirememişti.*

Düğünden altı ay kadar sonra İrfan ve Şeref'in anneleri Kerime Hanım, bir sabah beyin kanaması geçirerek öldü. Böylelikle, iki katlı ahşap evde yaşayan üç hane, bir anda ikiye düşmüş oldu. Arada dengeleri sağlayan Kerime Hanım'ın bu ani ölümüyle 'evin yeni hanımı' mertebesine yükselen Seher'e göre ise bu sayı bile fazlaydı. Nilüfer ve İrfan'ı evlerinde sığıntı olarak görüyordu Seher. Sabahları işe giden, akşamları yemek yapıp Nihat'la ilgilenen, hafta sonları ise hepsinin üstüne bir de ev işlerine bakan Nilüfer, Seher'in gözünde hiçbir işe yaramıyordu. Kocasına da sık sık söylüyordu bunu. *'Dağ üstüne dağ olur, ev üstüne ev olmaz'* diyordu.

Şeref, karısını onunla münakaşaya girecek kadar dahi önemsemediğinden bu meselenin üzerinde de hiç durmadı. İrfan'ın ara sıra "Artık biz de ayrı eve çıkalım, yük oluyoruz size" diye çıkışmasını asla kabul etmiyordu. "Koca ev işte, oturun oturduğunuz yerde" diyordu. Zira Nilüfer'i yakınında tutmak, hiç lezzetine bakamadığı bir pastayı vitrin camından izlemek gibi Şeref'in iştahını diri tutuyordu. Onun evin içinde oradan oraya koşturmasını, eğilip kalkmasını seyretmek içindeki hayvani dürtüleri bir nebze olsun karşılıyordu. Bazen bir yerlere eteği takılıyordu Nilüfer'in, beyaz bacakları görünüyordu, bazen Nihat'la oynarken tomurcuk gibi memeleri zıplıyordu, yanından geçerken saçlarından çiçeksi kokular yayılıyordu. Tüm bunlardan nasıl mahrum kalırdı Şeref? *Nilüfer'in hayaliyle Seher'i koynuna nasıl alırdı sonra?*

Seher gibi görmüş geçirmiş birini karısı yapmak zaten yeterince tiksindiriyordu Şeref'i. Seher ona sadece yatakta iyi geliyordu. Tüm isteklerine razı oluyor, ne istese ikiletmeden yapıyordu. Moraran etine, çatlayıp kanayan göğüs uçlarına, makatının kıvrımlarında gezinen copa itiraz etmeyen Seher, hatta zaman zaman bundan zevk duyar gibi dahi oluyordu. İşte o anlarda Şeref sinirden deliye dönüyordu. Karısının yüzünde beliren o memnuniyeti görünce öfkeyle bağırıyordu:

"Acı çekiyor gibi yap! İstemiyor gibi yap!"

Nilüfer gibi yap, demekti aslında bu. Ya da bileğine kelepçe vurulan asiler gibi yap, demekti. *'Diren' demekti.*

Şeref'in lügatında bu, gücünü dirençle bilemekti.

Evliliklerinin ilk yılı henüz dolmamıştı ki, Nilüfer'in bulantıları başladı. Evlerine iki kilometre uzaklıkta bulunan ve her gün yayan olarak gidip geldiği küçük bir tekstil atölyesinde çalışıyordu o zamanlar. Bir akşam iş çıkışında hızlı adımlarla eve yürürken bir anda kusmaya başladı.

Bu kusmalarının ardından gelen iştah artışı ve halsizlik ilk olarak Seher'in dikkatini çekmişti. "Kız, hamile falan olmayasın kör olası?" demişti Seher. Sonra da kendi kendine dövünmüştü. "Bir boğaz daha gelecek, eyvah! Eyvah, hanemiz batacak!"

Ve benim ana rahmine düşme hikayem de, böylelikle tam da iki eyvah arasında yazılmaya başlanmış... *Öyle başlamış, öyle devam etmiş.*

Doğduğumda oldukça cılız bir bebekmişim. Ağırlığım tüy kadar hafif, tenimse kireç gibi beyazmış. Tek tük ele gelen sarı saçlarıma rağmen yüzümde çizgi gibi duran kaşlarım belli belirsiz olduğundan, yakından bakmadan seçilemiyormuş. Beni annemden sonra kucağına alan ilk kişi Nihat bile "Çok çirkin bu!" diyerek annemin kollarına iade etmiş hemen.

Bazen düşünürdüm, keşke annem de beni tıpkı Nihat gibi iade edebilseydi derdim. *Çıkardığı yerden vücudunun derinliklerine*

doğru tekrardan girip, hiç doğmamış olmanın o dingin huzuruna eri-şebilseydim, Nilüfer ve İrfan için her şey bambaşka gelişir miydi?

Eve gelen üçüncü istenmeyen misafir, Seher'i olduğu kadar Şeref'i de sinirlendirmişti. İrfan'ın tohumunun kanlı canlı halini görmek, onun etrafta ağlamaları, Nilüfer'in bebeği ile çokça zaman geçirmesi, çiftin odasından gelen mutlu gülüşmeler Şeref'i içten içe delirtiyordu. Üstüne ağabeyi ile inatlaşır gibi bebeğin ismini Deniz koymuştu İrfan. Şeref, bebeğe ne zaman baksa aklına komünist Deniz Gezmiş geliyor, veledi gırtlaklayacak gibi oluyordu. Oysa bir ağabey olarak hem de kardeşine evine açmış, üzerine bir de ona iş bulmuş vefakar bir ağabey olarak fikri sorulmalıydı Şeref'in.

Birkaç kez akşam yemeklerinde dillendirmişti oysa. "Havva Anamızın ismi de yeğenime ne yakışır" demişti. Sırtlarını giydirip karınlarını doyurduğu bu aç köpekler ise onun sözlerini kale almamış, apaçık nankörlük etmişlerdi. Nilüfer'in bebeğini emzirdikten sonra gömleğine süt düşüren meme uçları da olmasa, o ıslaklığı da izleyemese Şeref, bir dakika düşünmeden kovardı ikisini de evinden. İnsaflı adamdı Şeref. *Uçkuru onu insaflı bir adam yapıyordu.*

Evde ağlayan bebek seslerinin yerini öksürük sesleri aldığında Nihat ilkokul ikinci sınıfa gidiyordu. Koyulan akciğer kanseri teşhisi, ilgiyi, bir yaşını yeni doldurmuş bebekten alıp hasta yatağından emirler yağdıran Seher'e çevirmişti.

Şeref'inse telaşı başkaydı. Hastalıklı karısı Seher'i artık arzulayamıyor, başka kadınlara gittiği zamanlar da başına yine iş almaktan korkuyordu. Oğlu Nihat'ı iyi kötü benimsemiş, hatta zaman zaman da sevmişti. Fakat karnı şiş başka bir kadına daha tahammülü yoktu. Bu çıkmazın Şeref'i yönelttiği tek adres ise yine süt memeli Nilüfer'di. *Şeref için tüm adresler Nilüfer'e çıkıyordu.*

Seher'in beklenmeyen hastalığı İrfan'ın ayrı eve taşınma planlarını da askıya almasına sebep oldu. Zor gününde ağabeyi ve eşini

yalnız bırakmayı kendine yakıştıramıyordu. Zaten Nilüfer de doğumdan sonra işinden ayrılmak mecburiyetinde kalmıştı. Tek maaşla bebeğin masraflarını karşılamak dahi zorken, yeni eşyalar alıp ayrı eve çıkmanın altından nasıl kalkacaklardı?

Oysa babası çok söylemişti Nilüfer'e, "İstiyorsan çalış kızım, torunuma ben bakarım" demişti. Ama Nilüfer, dokuz ay karnında durduğu annesine dahi bundan daha öte yük olmamıştı ki... Kocasının ağabeyinin evinde yaşamak yeterince ağır geliyordu ona, bir yük de babasının omzuna bindiremezdi. Böyle de mutlulardı zaten. Karyolalarının ortasında minik ayaklarını ağzına götürmeye çalışan bir bebekleri vardı. Mutluluk o vakitler örülü olan dört duvar değil, üstlerine örttükleri bir çift yorgandı onlar için.

Seher, karlı bir aralık sabahında öldü. Kutu kutu ilaçlar, sürekli yenilenen serumlar ve bol çileli kemoterapi seanslarına bitkin bedeni yalnızca iki yıl dayanabilmişti.

Şeref karısının ölümüne hiç ağlamadı. Kangren olmuş kolun kesilmesi gibi bakıyordu Seher'in ölümüne. Nice zamandır evin içinde süs bitkisi gibi kımıldamaz halde yatan, varlığını sadece iniltileri ve istifra sesleri ile hissettiren Seher yüzünden ev hastane gibi kokuyordu zaten. *İyi bile dayanmıştı Şeref.*

Nilüfer ise Seher'in ölüsünün başucunda duran izmarit yığılı kül tablalarını boşaltırken ağlamıştı. "Nihat'ım annesiz kaldı" demişti. "Artık onun annesi benim."

Günlüğüne Seher'in ölümüyle ilgili yazdığı tek anı buydu. *Nilüfer, değil Nihat'a, kendi kızına dahi annelik yapamayacağını bilmezden evvel, analığı bol keseden dağıtıyordu.*

Şeref, Seher'i kaybettikten sonra evliyken yaptığı küçük kaçamakları büyüterek genelev kapılarını daha sık aşındırmaya başladı. Birtakım yasal düzenlemeler yüzünden, sorgu odalarında eskisi kadar 'esnek' olamadığından, dirençle bilediği gücünü, 'özgürce' kullanamıyor, gözaltına aldığı it kopuğun üzerinde stresini atamıyordu. Bu

durum Şeref için giderek yoksunluk sendromuna dönüşürken, varlığını dahi oğlu Nihat'ın oğlu yoksunluğu ise yeni kaybettiği annesiyle ilgiliydi.

Odasına kapanıp yemeden içmeden kesilen Nihat'ın kafasında hasta annesinin söylediği son sözler dönüyordu sürekli. "Şeref'in oğlu değilsin sen" demişti Seher. "Ya aşağı mahalledeki elektrikçi Kazım'ın, ya Şükriye'nin kocası Ramazan'ın ya da arkadaşın Bülent'in babası Cüneyt'in oğlusun. Üçünden biridir. Şeref kısır zağar" diye de devam etmişti. Tüm bunlar için bir sebebi de vardı elbette. "Memur adamdır, en iyi o babalık yapar dediydim sana" diye açıklamıştı kendini. "Diğerleri hep çulsuzdu." *Seher'in kendince mazeretleri, Nihat'ın hallice kaderini çizmişti.*

O gün kendisine yaşlı gözlerle bakan oğluna küçük bir teselli de vermemiş değildi tabii. "Üzülme" demişti, serum kablolarına bağlı mosmor elini Nihat'ın eline uzatarak. "Piç olmak, Şeref'in oğlu olmaktan iyidir."

Seviştiği adamların çetelesini tutan annesinin, pazardan karpuz seçtirir gibi kendisine olası baba ismi saymasına çok içerledi o gün Nihat. Ve tam olarak annesinin dediğini yaptı. Gerçek babasının izini hiçbir zaman sürmeyerek piç olmanın tadını çıkardı. Piç olmanın tadını, Şeref'in oğlu olmanın acısından çıkardı. *Tüm hayatını sıfırla çarpmış gibi oldu.*

Evdeki ölüm sessizliği birkaç hafta içinde dağıldı. İki yılı aşkındır hem evde hasta yatan Seher'e hem de iki çocuğa bakan, altı boğazlı hanenin tüm yükünü omuzlamış Nilüfer, biraz olsun soluklanmıştı. Evlendiklerinden bu yana en huzurlu zamanlarını yaşıyorlardı. Şeref eve pek sık uğramıyor, geldiğindeyse genelde sarhoş olduğundan hemencecik sızıyordu. Nilüfer ve İrfan ise bu zamanları gerçek bir aile gibi geçirmişti. Kızlarıyla oynuyor, akşamları mandalina yiyerek televizyon seyrediyorlardı. Nihat da aklını kemiren 'baba karmaşasından' yavaş yavaş kurtulmuş, üzerindeki durgunluğu atmıştı.

Okuldan arta kalan zamanlarda sürekli küçük kuzeniyle ilgileniyor, annesinden boşalan yeri ona abilik yaparak dolduruyordu.

Yaşanan bu son birkaç iyi anı, iki katlı ahşap evin sağır duvarlarına hiç çıkmayacak gibi yerleşmişti. Elde avuçta olan son iyilik, hoşluk buydu. Zaman, her biri için, bir şeylerin bittiği, bir şeylerin başladığı yerdeki o dev eşiğin bir adım öncesini işaret ediyordu. Fakat henüz evdeki kimsenin o eşikte bozulacak dengeden haberi yoktu.

Zaten bu, hep böyle olurdu. İyi günler tek bir alarm bile vermeden bir anda geride kalırdı. *İnsan böyle şeyleri hiçbir zaman göremiyor.*

Bahar geldiğinde ilk cemre Şeref'in aklına düştü. Birkaç aydır meyhanelere vurduğu başını kaldırıp yavaş yavaş düşünmeye başlamıştı. Seher'in gidişi, bir süredir nadasa bıraktığı arzusunu tekrardan alevlendiriyordu.

Nilüfer.

Bu hisle nasıl başa çıkacaktı? Evden yükselen kahkaha seslerine, o bir sıkımlık İrfan'ın varlığına, Nilüfer'e dokunamamaya, adını Deniz koydukları aptal bir çocuğun evde yarım ağızla 'anne, baba' diyerek öte beri gezinmesine, hatta Nihat'a 'Yiyat' demesine dahi tahammülü kalmamıştı artık Şeref'in. Arzularını daha ne kadar bastıracaktı?

Bastıramazdı.

Elindeki rakı bardağını fırlatıp bir hışımla kalktı bir gün yerinden. "Bu kadar evcilik oyunu yeter" dedi. Kafasına bu defa kesinkes koymuştu. *İrfan gidecek, Nilüfer onun karısı olacaktı.*

Şeref, o gece rakı masasında aldığı kararı uzun geceler boyu düşündü. Günler haftalara, haftalar aylara bağlanırken aklında hep aynı soru döndü, durdu:

"İrfan'ı bu evden, şehirden hatta ülkeden nasıl uzaklaştırabilirdi?"

Kahretsin ki, solcu yaşantısını da bırakmıştı artık. Eski çevresinden kimseyle görüşmüyor, siyasi meselelere karışmıyordu. Bunları düşününce Şeref'in canı sıkılıyordu. "Hapse sokacak sebep de yok" diyordu kendi kendine. "Islah olacağı tuttu pezevengin."

Mevsimler eylüle dayandığında, Şeref'in, bir çıkmazın içinde kendini tekrardan meyhaneye vurduğu bir gece, türlü felaketlerin başlangıcı oldu.

Geç bir vakit eve dönerken yolda tartıştığı bir adamı tartaklamaya başlamıştı. *Nasıl da susamıştı buna...* Uzun zamandır insan etine inmeyen yumruklarını durduramıyordu. Tekmeleri, yerde kıvranan adamın nefesini kesecek kadar kuvvetlenirken Şeref'se kendini kaybediyordu. Adama, neden vurduğunu dahi unutana kadar, tüm gücüyle vurdu. *Bir şeylerin öcünü alır gibi vurdu.*

Neden sonra kendine geldiğinde, hiç tanımadığı ve neden dövdüğünü dahi hatırlamadığı adamı, yerde kanlar içinde yatarken buldu. Önce ayağıyla birkaç kez dürttü adamı. *Kımıldamıyordu.* Eğilip elini adamın burnuna götürdü sonra. *Nefes de almıyordu.*

"Ölmüş" diye mırıldandı, şok içinde. "Ben öldürdüm."

Yine de üzerindeki sersemliği çarçabuk toparladı. *Olur,* dedi içinden. *İnsanlar ölür.* Cesedi apar topar sırtlayıp arabasının bagajına yerleştirdi. Nilüfer ile yeni bir hayat hayal ederken hapse mi girecekti yani? Hem de ucube bir herifin lüzumsuz hayatını kazara sonlandırdı diye? Bu dayanılmaz bir düşünceydi. Cesedi bir yerlere gömmeli, işin içinden sıyrılmalıydı.

Arabasını dağ yoluna sürdüğünde ise aklına ansızın gelen bir düşünceyle ayağını hızla frene götürdü. Kalbi heyecandan patlayacak gibi atıyordu.

"Ben yapmadım" dedi, kendi kendine. "Ben yapmadım!" Yolun ortasında bağırıyordu. "Ben öldürmedim ki!"

Direksiyonu geri çevirirken arabanın içinde kahkahalar atmaya başladı. Zira 'cesetten' değil, İrfan'dan kurtulmalıydı. *Bir ölü katilini bekliyordu.* Öyle bağırmıştı o gün Şeref. Karanlık yolu daha da karanlık fikirleriyle inletiyordu:

"İrfan öldürdü!"

İrfan'ın bünyesi alkole pek dayanıklı değildi. İki duble içse sızıp kalır, uyandığında ise kati suretle hiçbir şey hatırlamazdı. Şeref, bir kahkaha daha attı o an. Böyle bir insanı, alkollüyken adam öldürdüğüne ikna etmekten daha kolay ne olabilirdi? İrfan'dan kurtulması için katil olması gerekmişti Şeref'in. Fakat pişman değildi. Hatta kazara işlediği bu cinayeti Allah'ın, dualarına karşılık açtığı bir kapı olarak görüyordu. *Şeref, Allah meselesini çok yanlış anlamıştı.*

O gece kafasında ilmek ilmek işlediği planı ertesi gün uygulamaya koyulan Şeref, kahvaltı masasında elini kardeşinin omuzuna atarak başladı işe.

"Bu gece, abi kardeş bir güzel içelim seninle" dedi. "Eskiden gittiğimiz tepeye çekeriz arabayı, bir de mangal yaktık mı..."

İrfan, eşini yeni kaybetmiş, uzun zamandır eve barka da uğramayan ağabeyine üzüldüğünden ricasını kıramadı.

"Olur" dedi, istemsiz de olsa. "Ama ben çok içmeyeyim..." *Sarhoş olacağını düşündüğünden söylemişti bunu da, katil değil.*

Gece olduğunda, bagajında ölü yüklü arabayla çıktıkları evden, dağlık yola doğru giderlerken Şeref'in karnına heyecandan ağrılar girmişti. Mangalı yakıp kadehleri tokuşturmaya başladıklarında karnına saplanan ağrılar kasıklarına geçti. Radyoda "Dudaklarımda Arzu" çalıyor, Şeref'in gözünün önünde Nilüfer'in çıplak bedeni beliriyordu. "İrfan yolcu" diye geçirdi içinden. Tıpkı şarkıdaki gibi... *Nilüfer'e bakan bir çift göz sadece o olmalıydı.*

Hem radyodan hem de kafasından yükselen iki ayrı sesi kısıp yüzünü İrfan'a döndüğünde, dünden beri üzerinde düşündüğü konuşmayı yapmaya başladı Şeref. "İlk günlerde tatsız hadiseler yaşandı ama Nilüfer'i kardeşim gibi severim, bilirsin" diye girdi söze. "Fakat eski bir ahbabım yanıma uğradı dün. Nilüfer'i öteden beri tanıyormuş. 'Kocası kardeşin mi oluyor?' dedi. 'Evet' dedim. Adam derin derin iç çekti İrfan... Sonra da 'Kardeşinle beni bir görüştür, ona anlatacağım önemli bir mesele var' dedi. Ondan getirdim seni buraya. Hep beraber oturup konuşalım diye... Az sonra gelecek o da, yalnız sen sakin ol. Sinirlenmemeye çalış."

Şeref, İrfan'ın adam öldürmesi için gerekli zemini oluşturmuştu. Ağabeyi içinde 'Nilüfer' ve 'başka bir adam' geçen cümleler kurdukça İrfan masaya yumruğunu vuruyor, bağırıp çağırarak etrafı kırıp döküyor, tüm bunları yaparken de daha çok içiyor, daha çok kenfan'ı birkaç kez sarsıp "Adamı alıp geleceğim" dedi. "Toparla kendinden geçiyordu. En sonunda istifra edip sızdığında ise Şeref, İrdini."

İrfan, ağabeyinin sesini ancak başıyla onaylayabilmişti. *Değil adam öldürmek değil, bir yumruk dahi sallayamayacak kadar sarhoştu.*

Bundan olsa gerek her şey çarçabuk olup bitti. Şeref, arabasıyla dağlık arazide birkaç tur attıktan sonra geri dönmüş ve arabanın bagajından çıkardığı ölüyü, sızıp kalan İrfan'ın yanına bırakmıştı. Ardından eline aldığı bıçağı da cesedin üzerine büyük bir soğukkanlılıkla saplamaya başladı. İndirdiği her bıçak darbesinde Nilüfer'e adım adım yaklaştığını hissediyor, sevinçten ağlayacak gibi oluyordu.

Elindeki bıçağı on iki kere ileri geri götürdükten sonra durdu. Cansız halde yatan adamın vücudundan akan kanlar İrfan'a kadar ulaşmış, etraftaki kırık dökük eşyaların da etkisiyle 'kavga sonrası cinayet' ortamı itinayla oluşmuştu.

Şeref, son iş olarak kanlı bıçağı kardeşinin eline tutuşturduktan sonra yüzüne takındığı hayret, korku ve endişe gibi duygular eşliğinde bağırmaya başladı. İrfan'ı sarsıyor, konuşması için getirdiği adama nasıl böyle bir şey yapabildiğini soruyor ve sürekli İrfan'ın adamı öldürüp katil olduğunu yineliyordu.

Gözlerini açtığında karşısındaki manzarayı gören İrfan deliye dönmüştü. Hiçbir suretle bir şey hatırlamadığından durumu ilkin inkar etse de etrafındaki tüm ibareler cinayeti doğruluyordu. Ağlamaya, ağabeyine yalvarmaya başladı. Hapse asla geri dönmeyeceğini, gerekirse Nilüfer'i ve kızını da alıp buralardan gideceğini söylüyordu. Şeref tam da o anda, korku içinde kıvranan kardeşinin omuzlarını kavrayarak kriz ortamını çözecek fikrini açıkladı.

Ölüyü hemen gömeceklerini, mesleğine ihanet etme pahasına da olsa İrfan'ı asla ele vermeyeceğini fakat olayın kısa zamanda duyulacağını, bu sebepten İrfan'ın ülkeyi terk etmek zorunda olduğunu, bir arkadaşının Fransa'da ona yardımcı olabileceğini, ailesini yanına almasının tehlikeli olduğunu, zaten sular biraz durulduktan sonra geri dönmesinin sıkıntı yaratmayacağını yüzüne takındığı bir ciddiyetle anlattı.

Kendini delirecek gibi hisseden İrfan, ağabeyinin ağzından çıkan her şeyi çaresizce kabul etmek zorunda kaldı. Aklının ve ruh sağlığının yarısını alıp götürmüş o kara deliğe bir daha girmektense hayatını bir kaçak olarak yaşamayı göze almıştı.

İrfan'ın, o gece aldığı bu kararla birlikte dört yıl sürecek Fransa yaşantısı başlamış oldu.

Dört yaşındaydım.

Evdeki fısıltıların, açılıp kapanan valizlerin, annemin gözünden süzülen yaşların ve Şeref'in bilenen dişlerinin manasını çözebilmek için yeterli bir yaş değildi bu.

O yaşta tüm gitmeler 'atta'ydı. Ve 'atta'ya giden babalar akşamları elinde şekerle dönerlerdi. 'Atta'ya gitmek şekerdi, çerezdi, çikolataydı. Yüzünden kanı çekilmiş annem de o gün öyle söylemişti bana:

"Baba 'atta'ya gidiyor."

Yine de annemin yaşlı gözleri, çocuk yaşta dahi 'atta'yı sorgulamama sebep olmuştu. "Gitmesin" demiştim, elimi tutan Nihat'ı itti-rerek babama bilmem kaçıncı kez sarılırken. "Baba 'atta'ya gitmesin bugün."

"Bana emanetler İrfan, gözün arkada kalmasın." Şeref, babamın kollarından çekeliyordu beni.

Babamsa "En kısa zamanda geleceğim" diyor, yanaklarıma öpücükler konduruyordu.

"Ağlama artık" dedi o an, Nihat. Elimi tekrar tutmuştu. "Annen ağladığını anlamasın. Yoksa daha fazla üzülecek."

O an annemin uzaklaşmakta olan babama son kez koşup sarıldığını gördüm. "Söz ver" diyordu. *Tıpkı şarkıdaki gibi.* "Döneceksin diye söz ver."

Babam hayatının yalanını söyledi o gün:
"Söz veriyorum."

Şeref, evin kapısı kapanır kapanmaz hükümranlığını ilan etti. Babamın sokaktan daha ayak izleri silinmeden hepimizi sıraya dizip bağırmaya başlamıştı:

"Bu vakitten sonra bu evde ben nasıl emredersem, nasıl münasip görürsem öyle yaşanacak. Bana itaat etmeyecek olursanız, dediklerimi sorgularsanız, hele bu evin meselelerini şu dört duvarın dışına çıkartırsanız, kimseyi ayırt etmem, canınızı yakarım."

Korkudan dizleri titreyen Nihat, beni göğsüne bastırıp büyük bir adam gibi konuştu o an benimle. "Ben yanındayım" dedi. "Sana zarar veremez, korkma."

Korkuyordum. Nihat'ın kucağından korkuyu izliyordum. Şeref, annemin kolundan tutmuş, onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, korku gözümde ete kemiğe bürünüyordu. Bana "Annenle biraz işimiz var" diyordu bir yandan da. "Siz Nihat Abi'nle oynayın."

Annem çıktığı her basamakta ölümüne bir adım daha yaklaşır gibi, başında celladı duran kurbanlık koyunlar gibi bakıyordu. *Bıraksalar oracıkta ölüverirdi.*

Çok geçmeden yukarıdan bağırışlar gelmeye başladı. Dökülüp kırılan eşya sesleri, ete inen tokatlar, yalvarışlar ve yalvarışlar... Çocuk kulağıma dolan ilk kötülük, ilk şiddet. Merak içindeydim. *Amcam anneme ne yapıyordu?*

Nihat'tan sıyrılıp merdivenleri hızlıca çıkmaya başladım. Sesleri takip ederek odayı bulduğumda içeride olanları görebilmek için kilitli kapının gediğine doğru eğilmiştim ki, iki minik avuç göz kapaklarımı bir perde gibi örttü. Zira Nihat, o günden sonra gözlerim için tam da bu manaya gelecekti. Kötüyü görmemi ve kötüyü duymamı engellemek için küçük bedenini, yaşından büyük meselelere siper ederek yaşayacaktı. *Benden sakındığı kötülüğe, kendini açıktan maruz bırakarak yaşayacaktı.*

Şeref, içinden oluk oluk akan o kötülüğün hedef tahtasına oğlunu da koyacağını bilmezden evvel Nilüfer'i karısı yaptı o gün. Onu ilk kez kollarına alışını ise uzun yıllar sonra tozlu bir dolabın alt raflarında rastgele bulacağım günlüğünde şöyle anlatmıştı:

"Altımda kuş gibi titriyordu. O karşı koymaları, yalvarışları, çığlıkları kasıklarımı daha da sertleştirdi. Yüzüme tırnaklarını geçirdikçe zevkten ölecek gibi oldum. Gözünden süzülen yaşları mis kokulu gerdanından içtim. Nilüfer artık benim kadınım."

Babamın ilk mektubunu, Fransa'ya gidişinin üzerinden geçen üçüncü ayda, bir yılbaşı gününde aldık. Nihat'ın üzerime siper ettiği kalkanlar, üç aydır evde olup bitenlerin ayrımına varmamı engellemişti. Şeref'in bağırtılarının, kopan çığlıkların, annemin günden güne eriyişinin farkında dahi değildim.

Fakat Nihat, on bir yaşındaki bir çocuğa göre her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Postacıdan aldığı mektubun Fransa pulunu görür görmez, mektubu annemin eline suç işler gibi tutuşturmuştu. "Oku ve at yenge" demişti. "Babam duyarsa çok kızar." Annem boş gözlerle kağıda bakarken ise beni çarçabuk aşağı kata indirmişti. Sanki insanların ve eşyaların, yalnızlığa mani olur bir yanı varmış gibi, annemin yalnız kalmasını, mektubu yalnız okumasını ve yalnız ağlamasını istemişti.

Ya babam, o da en az annem kadar yalnız mıydı?

"Seni ve kızımızı özlemek dışında bir şikayetim" yok diyordu mektubunda. Şeref'in Fransa'daki bir arkadaşının şef olarak çalıştığı

Türk ortaklı bir fabrikada getir götür işleri yaptığını, iyi kötü kazandığını yazmıştı. Sonuna da eklemişti:

"Ağabeyim, polisin her yerde katili aradığını, dönmem için uygun bir vakit olmadığını söylüyor."

Söylüyordu. Şeref, benzer sözleri akşam yemeklerinde anneme de söylüyordu. "Soruşturma derinleşiyor" diyordu. "Polis, katil kocanın peşinde." Annem sızlanır gibi olursa da sözlerini tehditler savurarak noktalıyordu. "Hadi, ne duruyorsun?" diye bağırıyordu, evi inleten sesiyle. "Yaz o katil kocana bir mektup! Anlat her şeyi de koşup gelsin hemen! Ülkeye adım attığı anda da taksınlar kelepçeyi bileğine."

Babamın akıbetindeki muğlaklık, Şeref'in türlü tehditleri, dayakları ve bedeninde dolanan zorba elleri annemi yavaş yavaş yaşayan bir ölüye dönüştürüyordu.

Nilüfer, o sancılı zamanları mürekkebini dağıtan gözyaşı izleriyle şöyle yazmıştı günlüğüne:

"Giderek çürüyorum. Başımı yukarı kaldırıp Tanrı'dan bir iz arıyorum. Muhakkak bir yerlerde olmalı, diyorum. Ben çürüyorum. Nasıl dayanacağım? Şeref, *'Bir kimseye bir şey anlatırsan gözümü kırpmadan İrfan'ın yerini ihbar ederim'* diyor. Oysa bu dediğini yalvarsa dahi yapamam. İrfan'ım, Şeref'in bana yaptıklarını öğrenirse kimse ihbar etmeden kendisi koşar gelir. Zaten cinayet sebebiyle aranıyor, hapse girmeden evvel Şeref'i de öldürür. Hapiste de kendini asıverir sonra. Bu yüzden sabredeceğim. İrfan'ımın ve kızımın geleceği için, bir et parçası vücudumu Şeref'in yatağına sunmaya mecburum. İlk vakitler çok direnir, bazı vakitler ise acıdan bayılıverirdim. Şimdi ise öyle olmuyor. Çürümüş etlerimin acısı, çürüyen ruhumun yanında bir hiç kalıyor. Çürüyorum fakat elimden sabretmekten başka türlüsü de gelmiyor. Sabredeceğim."

Sabredememişti. Veyahut sabretmeyi yalnız hayatta kalmak sanıyor, boynuna bir ilmek geçirip kendini tavandan sarkıtmadığı için yaşadığını farz ediyordu. Oysa yaşamla mücadele etmeyi, benden gözlerini kaçırmaya başladığı gün kaybetmişti annem. İlk günlerdeki

o üzerime titremeleri, babamın döneceği güne dair anlattığı masallar ve bana yönelik tüm ilgi ve alakası zamanla giderek silikleşmişti. Merdivenlerden yukarı sürüklenişleri arasındaki zaman kısaldıkça benimle arasına giren mesafe çoğalıyordu.

Tüm gün evde hiçbir şey yapmadan oturmaya başlamıştı. Şeref'in işe gidip işten dönüşü arasındaki vakti cumbanın kenarına kıvrılıp pencereden dışarısını seyretmekle geçiriyordu. "Söz vermiştin" diyordu sürekli, boş gözlerle camdan bakarak. "Döneceksin diye söz vermiştin... Söz vermiştin."

O vakitler bense uzun uzun günler ve geceler boyu, annemin o hallerini izler, onun boşluklarında kendime yer edinmeye çalışırdım. Çok kere yatak odasını kurcalayıp, gardıropları alt üst ettiğimi anımsıyorum. Üzerime annemin gömleklerini giyer, ayağıma topuklularını geçirir, boynuma kolyeler takarak dudaklarımı kıpkırmızı boyardım. "Anne bak! Sen oldum" derdim sonra. "Ben Nilüfer oldum!"

Annemin çoğu zaman benden yana baktığı olmazdı. Baktığında da "Ben olamazsın! Nilüfer olmayacaksın!" diyerek ağlar, beni azarlardı. *Azarlanmak, fark edilmemek kadar canımı yakmıyordu.*

Bazen de kendimi değil, onu süslemek isterdim. Eski günlerdeki gibi saçlarına mandallar takar, "Çok güzel oldun anne" derdim. "Çok yakıştı!" *Kuaförcülük oyunuydu bu.* Dalgın gözlerle pencereden bakmaya devam etmesi değil, gülümsemesi, beni kucağına alıp "Büyüdüğünde kuaför olacak benim kızım" demesi gerekiyordu. Anne olmak, böyle küçük yalanlar söylemeyi gerektirirdi. Ama annem bundan habersizdi. Nihat'ın gözümün önüne çektiği perdeyi sık sık aralıyor, beni, farkında bile olmadan acısıyla yüzleştiriyordu. Kayıtsızca yapıyordu bunu. Kucağına oturup sevgi dilendiğim zamanlar, artık saçlarımı sevmiyordu. Ellerimi yüzüne götürüp yanaklarını okşadığımda avucuma öpücükleri değil, gözyaşları doluyordu.

Sevgimin onda uyandırdığı hiçbir karşılık yoktu.

Bir pervane gibi etrafında dönerek kendimi fark ettirmeye çalıştığım zavallı annemin pencereden dışarısını izlemekten öteye geçemeyeceğini çok zor kabullenmiştim. Onun gözü artık sadece dışarısını kolluyor, döneceğine söz vererek giden İrfan'ı bekliyordu.

Annem...

Annem artık büsbütün unutmuştu.

Pencereden içerisini unutmuştu. Lekeli giysilerimi değiştirmeyi, sökük çoraplarımı dikmeyi, tırnaklarımı kesmeyi, saçlarımı taramayı unutmuştu. Bana dair her şeye öylesine derin bir kayıtsızlık içindeydi ki, akşamları okuldan dönen Nihat, çantasını sırtından çıkarmadan önce ayaklarıma çorap giydirip elime bir dilim salçalı ekmek tutuştururdu. *Açlığım ve üşümelerim de en az sevgisizliğim kadar müzmin meselelerdi.*

O zamanlar, annemdeki değişimi fark etsem de, bu değişimin sebebine çocuk aklım bir türlü ermiyordu. Şeref, ne zaman annemi merdivenlerden yukarı çıkarsa, Nihat yanıma gelir ve "Haydi, oyun oynayalım" diyerek kötülükle arama o kalın perdesini çekerdi.

Evde kopacak bağırtıyı bildiğinden "Kulaklarını sıkıca kapat!" diye de tembihlerdi beni. "Ve ağız hareketlerime bakarak ne söylediğimi duymaya çalış."

Bense kulaklarımı, üst katta acıyla inleyen annemin çığlıklarına kapattığımı bilmeden, ellerimi sevinçle kulağıma dayar ve Nihat'ın dudak hareketlerini takip ederek atılırdım:

"Elma dedin!" , "Lamba mı dedin?"

Kulaklarımı yukarıdaki bağırtı bitmeden açmaya çalışırsam Nihat yine panikle ellerimi tutup tekrar kulağıma götürürdü. "Daha değil, daha açma!" derdi. "Daha oyun bitmedi!"

Oyun bitmiyordu. Devasa bir perde, Nihat'ın oyuna çevirdiği acıların üstüne bir açılıp bir kapanıyordu.

Beş yaşıma bastığım gün ise, yağmurlu bir nisan öğlesinde bu oyunlara bir yenisi daha eklendi. Nihat, eve üstü başı sırılsıklam gelmişti o gün. Elinde tuttuğu pastayı masanın üzerine koyarken de kocaman bir gülümsemeyle "İyi ki doğdun fasulye!" demişti bana. Dedemin bahçesindeki ceviz ağacının altında oynadığımız her oyun öncesi söylediği gibi demişti. *Fasulye*. "Nice yıllara!"

Pastayı görür görmez evin içerisinde deli gibi hoplayıp zıplamaya başladım. Annem bile gülümsüyordu. Yüzüne zoraki de olsa kondurduğu bir tebessümle oturduğu koltuktan izliyordu bizi.

Nihat, beş adet mumu yaktığında sevinçle pastanın başına dikildim. Her çocuk gibi, mum üflemenin yeni bir yaşa giriyor olmaktan daha güzel olduğunu düşünüyordum. İçime, odadaki tüm havayı çekerek ağzımı kocaman açmıştım ki kapıdan gelen gıcırtı, dudaklarımın arasında heyecanla tuttuğum nefesi geri bırakmama sebep oldu. Gelen Şeref'ti. Pastayı gören babasının muhtemel tepkisini sezinlediği için Nihat atıldı hemen.

"Harçlıklarımla aldım baba" dedi korkuyla titreyerek. "Deniz'in doğum günü diye..."

Şeref, Nihat'a hiçbir cevap vermeden sakin tavırlarla masaya oturdu. Bu hali şüphesiz daha korkutucu görünüyordu. "Demek öyle" dedi, bir müddet sonra. Ardındansa gözlerini gözlerime dikerek pastanın üstündeki mumları tek nefeste söndürdü.

Ben için için ağlamaya başladım o an. Yumruk yaptığım ellerimi Şeref'in üzerine sallıyor ve var gücümle bağırıyordum. "O benim pastam!" diyordum, hıçkırarak. "Benim mumlarımı neden üfledin?!"

Şeref çok geçmeden kolumdan tuttuğu gibi yere çarptı beni. "Siktiğimin komünist piçine bak!" diye bağırdı. "Bir de bana vuruyor, ha! Doğum günü kutlamak senin neyine!" Araya girmeye çalışan Nihat'ı da ittirerek eline aldığı bıçakla pastayı çarçabuk üç ayrı parçaya böldü. Bir parçasını Nihat'a, diğer parçasını annemin önüne, son parçayı ise kendine ayırdıktan sonra bir kez daha bağırdı. "Herkes payını yesin!"

"O benim pastam-..." Düştüğüm yerden kalkarken hala pastayı sayıklıyordum. "Benim o" diyordum. "Ben yiyeceğim pastamı-..."

"Sana yok!" dedi Şeref, yüzüme nefretle bakıyordu. "Şuna bak... Hem komünist piçi! Hem açgözlü! Hem de nankör! Pasta yiyecekmiş! Ananın amını yedireceğim ben sana." Birden gülmeye başladı. "Ben yedim ha... Çok da güzel. İstersen krema da süreriz! Pasta olur sana."

"Baba-... Deme şöyle şeyleri çocuğun yan-..."

Nihat'ın sitemini bölen, Şeref'in masaya vurduğu yumruğun sesiydi. "Lan ağzını kırarım senin! Senden mi öğreneceğim neyi nerede diyeceğimi? Ama kabahat bende. Ben size çok yüz verdim. Öyle benden habersiz pastalar almalar, arkamdan iş çevirip kutlama yapmalar falan..." Ağzından çıkardığı kremalı çatalı suratıma uzatarak emir verir gibi konuştu. "Bundan böyle benden izinsiz ekmek dahi alınmayacak bu eve! Ve benim önümden geçmeyen ekmek bu piçin ağzına da girmeyecek! Onun için ayrı tabak koyulmayacak masaya!" Pis nefesi yüzüme değiyordu. "Benden arta kalırsa... Aha işte ancak onları yiyecek. Artıklarımızı yiyecek! O piç bu evdeki yerini bilecek!"

Piç. Bunu biliyordum. Manasını bilmesem de bana böyle seslenmesine alışmıştım. *Ama artık yemek... Bu ne demekti?*

Pastanın yarısını yiyen Şeref ise aklımda dönen soruya cevap vermekte gecikmedi. Karnını ovuşturup sandalyesine yaslanırken köpeğe kemik atar gibi koymuştu tabağını önüme. "Heh!" demişti, diliyle temizlediği dişlerinin arasından. "Şimdi ye!"

Ve işte oyunumuz da böylelikle başlamış oldu. Nihat hemen kulağıma eğilip o sihirli sözcükleri fısıldamıştı:

"Haydi, geç şu amcanı da görsün. Baksana, tabağını bile bitirememiş! Sen şimdi hepsini yersin."

Nihat'ın ağzından çıkanlarla gözlerim bir anda kocaman oldu. Yanağımdaki yaşları silerek büyük bir sevinç içinde oturdum pastanın başına. Tabaktaki pastayı güç bela bitirdikten sonra ise Nihat'ın kulağına fısıldadım:

"Bak, amcayı geçtim işte! Hepsini bitirdim."

O günü takip eden birkaç hafta kadar Şeref'in tabağında kalan yemekleri büyük bir iştahla mideme indirdim. Her defasında Nihat'ın kulağına fısıldıyordum:

"Gördün mü? Bitirdim hepsini! Amcayı, kötü amcayı geçtim!"

Yüzümdeki memnuniyeti gören Şeref'in bana yönelik nefreti artmıştı. Bunun bir oyun değil, aşağılanma olduğunu nasıl anlayamazdım? *Halbuki anlamalıydım.* Aşağılandığımı, istenmediğimi, zorbalığa uğradığımı anlamamı istiyordu. Ki bunun için yeni fırsatlar yaratmaktan daha kolay ne vardı? Ağzımın kenarında kalan minik bir leke bile hır çıkarması için yeterliydi.

Öyle de oldu.

"Bundan böyle mutfakta tek başına yiyeceksin" dedi, parmağını üzerime doğrultarak. "Senin şu pis yüzünü görmek iştahımı kapatıyor."

Koşar adım mutfağa giderek ağlamaya başladım o an. Tek başıma yemek istemiyordum. *Asla istemiyordum.* Amca oyunda onu geçtiğim için mi kızmıştı bana? O yüzden mi cezalandırıyordu beni? *Yoksa 'kötü amca' dediğimi mi duymuştu?*

Ben yere oturmuş ağlarken Nihat elinde bir tabakla mutfak kapısından içeri girdi. Beni bir süre süzdükten sonra bilmiş tavırlarla konuşmaya başlamıştı. Bunun bir dışlama değil, ayrıcalıklı bir muamele olduğunu söylüyordu bana. "Hani evcilik oynuyoruz ya" diyordu. "Sen orada evin hanımefendisi oluyorsun. İşte bu da aynen öyle!" *Niye üzülüyordum ki? Bana özel bir masa tahsis edilecekti mutfakta. Sevinmem gerekirken ne diye ağlıyordum?*

O gün gülümseyerek elimden tutup kaldırdı beni. Önce gözümdeki yaşları sildi, ardındansa sandalyemi çekip beni güzelce masaya oturttu. Pencerenin önündeki sardunyayı, küçük bir mumla birlikte masanın üstüne özenle yerleştirdikten sonra Şeref'in artıklarıyla dolu tabağı nazik hareketlerle önüme koydu.

"Hanımefendi" dedi, koluna attığı havluyla karşımda eğilerek. "Başka bir emriniz var mı acaba?"

Böylece gözyaşım, bir kez daha yüzümdeki tebessüme karışıp gitmişti. O günden sonra akşam yemeği vaktini iple çeker olmuş, mutfakta tek başıma yediğim için kendimi evdeki herkesten şanslı görmeye başlamıştım.

Acılarımı, oyunlara katık eden Nihat sayesinde, yalandan da olsa kendimi iyi hissettiğim zamanlardı bunlar... *Bir süre için öyleydi.* Fakat evde 'iyi' olan her şey gibi, bu da eğreti durduğundan olacak, Şeref'in dikkatini çekmem uzun sürmedi. Oğlunun bana yönelik bu ilgi ve şefkati Şeref'i tiksindiriyordu. "Şu piçi şımartıp durma!" diye azarlamaya başlamıştı Nihat'ı. Her gördüğünde ona İrfan'ı hatırlatan, üstelik ismi dahi komünistlik teşkil eden bir çocuk, Şeref'in büsbütün midesini bulandırıyordu. Onun gibi birinin oğlu nasıl olur da o Allahsız İrfan'ın sevimsiz tohumuna karşı sevgi besleyebilirdi?

"Buna göz yumacak değilim" demişti Şeref, Nihat'ın kulağını kızartana kadar çekerken. Bir yandan da elindeki copu gösteriyordu. "Bir daha o piçle ilgilendiğini görürsem... Kırarım bunu sırtında! Oğlumsun demem, o orospu anandan emdiğin sütü, senin burnundan kanırta kanırta getiririm!"

Bu, Şeref'in, Nihat'ı hedef tahtasına koymadan önce yaptığı son uyarıydı. Tehditleri oğlunu benden uzaklaştırmaya yetmezse dediğini yapmakta hiç tereddüt etmeyeceğini söylemişti.

Etmedi de.

Olmayan babamın, bana yüz çevirmiş annemin yerine koyup sığındığım tek kişi olan Nihat'ı, döverek hastanelik ettiği gün kimseye iltimas tanımadığını ispatlamıştı. Üstelik sadece copunu değil hiddetinden ayak parmaklarını da kırmıştı.

Bense o zamanlar tüm bunlardan habersiz, perdenin arkasında oyun arkadaşımı bekliyordum. Ama Nihat ortalarda yoktu. Birden bire eksilivermişti sanki. Odasından çıkmıyor, kapısını çaldığımda, hatta sızlanıp ağladığımda bile beni içeriye almıyordu.

Sonra bir gün ansızın yakaladım onu. Banyodan çıkmış, ağır aksak adımlarla odasına yürümeye çalışıyordu. Bense yüzünü görür görmez çığlığı basmıştım. *Bu Nihat, benim arkadaşım 'Yiyat' değildi.* Bir

kolu ve ayağı sargıda, gözlerinin içine kan oturmuş, dudağı iki yerden patlamış, vücudu morluklar içinde kalan bu çocuğu tanımıyordum.

Fakat Nihat, evi yıkan çığlığımı çabuk durdurdu. "Ben de seni bekliyordum" dedi, zar zor gülümseyerek. "İkimize yeni bir oyun buldum! Bak... Kendime ne yaptım! Böyle-... Her yerimi sardım, boyadım. Çünkü ben yalandan hasta olmuşum, sen de benim hemşiremişsin ve beni tedavi edecekmişsin. Eder misin?"

Az önce çığlık atan ağzım şimdi ise kocaman gülümsüyordu. "Şakacıktan mı böyle oldun sen?" dedim, heyecanla.

"Şakacıktan tabii" diye cevap verdi Nihat. "Oynayalım diye!"

Büyük bir mutlulukla başımı salladım. "Oynayalım!"

O günden sonra ne zaman Nihat'ı ağzı yüzü kan, vücudu morluklar içinde görsem her defasında havalara zıpladım. Bu, *yine oyun oynayacağımız* anlamına geliyordu. O, yatağına uzanacak, bense başına oturup elime geçirdiğim kuru kalemlerle, canını yaktığımdan bihaber, yaralarını ameliyat edecektim. Vücudundaki yara bereleri de bu yüzden günlerce kapanmayacak, bir türlü kabuk tutmayacaktı. Nihat, benim yaralarımı sararken bense onunkileri daha beter kanatacaktım.

Kaldı ki bu, aramızda oynadığımız son oyun olacaktı.

Öz bildiği oğlunu dahi öldüresiye döven Şeref, yaşadığı bu öfke patlamasının baş sorumlusu olarak, yedi yaşından yeni yeni gün alan bir çocuğu, beni ilan etmişti. Düzen bozup huzur kaçırmak konusunda tıpkı babama benzediğimi, bu yüzden benim de onun gibi ıslah edilmem gerektiğini söylüyordu. Bu fikri öyle çabuk benimsemişti ki kendine haklı gerekçeler bulması hiç de zor olmadı. Bazen çatalımı yere düşürdüğüm için, bazen bir bardak kırdığım, bazense sadece sesli hapşırdığım için, fark etmiyordu. Her gün bir sebep seçip beni 'ıslah' etmeye başlamıştı.

Islah evim ise odunluktu.

Bileklerimden kavradığı cılız bedenimi çuval gibi sürükleyerek evin arka bahçesindeki odunluğa götürüyordu. Çığlıklarıma, çoğu kez Nihat'ın yalvarışları karışsa da Şeref, yılanın başını küçükken ezmeye kararlıydı. Soğuk odunluğun bir köşesine savurup karanlıkta döverdi beni. *Karanlıkta.* Karanlığın içinde vücuduma inen tekmeler, yumruklar ve kulağımda yankılanan bağırtıları olurdu.

"Anan gibi direniyorsun" derdi. "Onun gibi inliyorsun." Ardından da kahkaha atardı. "Becerilmek mi istiyor yoksa senin de canın? Nihat'ı çağırayım mı? İstersen seni de o düzsün!"

İmalarının ne anlama geldiğinden habersiz, gözyaşları içinde atılırdım hemen. "Evet, Nihat gelsin!" derdim. O benim kahramanımdı çünkü. O gelir ve beni kurtarırdı. "Lütfen!" diye ağlardım. "Nihat gelsin! Gelsin! Gelsin!"

Karanlık odunlukta tek başıma bırakıldığım geceler, küçük tel örgülü bir pencereden sabaha kadar Nihat'ın odasını gözlüyor, 'gelsin' diye bekliyordum. Öyle gecelerde ışığı açık uyurdu Nihat. Onun penceresinde yanan ışık, odunluğun içini az da olsa aydınlatırdı. Işığı vardı, kendisi yoktu.

Benim içime sinen karanlık ise yıllar sonra dahi beni o soğuk odunluğa götürmek için küçük bir kıvılcım arayacaktı.

İlkokula başlayıp okuma yazma öğrendiğimde defterime yazdığım ilk cümle "Amca kötü" oldu. Şeref'in artıklarını yemenin oyun değil bir aşağılanma olduğunu yeni yeni fark etmiş, Nihat'ın vücudundaki morlukların boya kalemiyle oluşmayacağını anlamıştım. Zayıflıktan kemikleri sayılan, otuz beş yaşındaki bedeni altmışlık nineyi andıran annemin mutsuzluğunun da Şeref'ten kaynaklandığını görebilecek yaştaydım.

Kaldı ki artık Şeref anneme zulmünü merdivenlerin sonunda değil, gözlerimizin önünde yaşatmaya başlamıştı. Su içmeye diye girdiğim mutfakta annemin uğradığı tecavüzle karşılaşmam, tıpkı kapatıldığım odunluk gibi, evin sıradan bir meselesine dönüştü. Aklı gelip giden annemin, böyle zamanlarda üzerini giyinmeyi unuttuğu

da oluyordu. Ama çok geçmeden bu da öylece sıradanlaşıverdi. Salonda televizyon izlerken çırılçıplak yanımıza gelip oturan annem, evin sıradan meseleleri arasına girmişti.

Ama gözümün alışıp 'sıradan' kabul ettiğine, aklım ise şiddetle itiraz ediyordu. Zira annemin çaresizliğini artık vücudundan okur olmuştum. Şeref ne zaman bedenine dokunsa titremeye, inleyip ağlamaya başlıyordu. Annemin o hallerini gördükçe kafamda bir şeyler de kendiliğinden ilişkileniyordu. Birine dokunmanın ve dokunulmanın kötü bir şey olduğu, yedi yaşındaki aklıma tam da o günler kazındı.

Annemin sevgisizliğinin, mutsuzluğunun, saçlarına düşen beyazların, gözaltlarındaki çöküntülerin, dahası bakışlarındaki o daimi boşluğun bile çıplak etine bir başkası dokunduğu için oluştuğunu düşünmeye başlamıştım. *Bir başkası.* Bu başkası Şeref ya da herhangi biri olabilirdi. *Yanlışı dokunan kişide değil, dokunmanın kendisinde aramıştım.*

Kafamda şekillenen bu sakat düşünce kısa zamanda meyvesini de verdi. Ve tecavüzle, cinselliğin ayrımını yapamayan çocuk aklımdan çıkan ikinci yazılı cümle "Dokunmak kötüdür" oldu. Ardından kalemimi birçok kere daha oynattım:

"Çıplak olmak çok kötüdür."

"Karanlıklar korkunçtur."

"Yemekler pistir."

Aynı günler, okumayı yeni söktüğümden babama kendimce mektuplar yazmaya başlamıştım. Annem, ender konuştuğu zamanlarda "Mektuplarda amcandan bahsetmek yok" diye sıkı sıkı tembihlerdi beni. Kaldı ki postaya vermeden evvel Nihat da işi sağlama almak için yazdığım mektupları okur, sakıncalı gördüğü yerleri düzeltirdi. Çünkü artık ikisine de İrfan'ın olanları duyması halinde yaşanacaklar, Şeref'in yaşattıklarından çok daha korkutucu geliyordu.

Evin içinde olup bitene uygulanan bu 'filtre' sekiz yaşıma bastığım gün ise birdenbire bozuldu. Şeref o akşam beni odunluk yerine üst katın merdivenlerine sürükleyince, bıyıkları yeni yeni terleyen ve

görünümü artık bir çocuktan çok delikanlıyı andıran on beşindeki Nihat, yumruk yaptığı elini babasının yüzüne indirmişti.

"Öldürürüm seni!" diye bağırıyordu, gözlerinden yaşlar boşalırken. "Ona dokunursan seni öldürürüm!"

Şeref'in gözü uzun zamandır bu kadar dönmemişti. *Şuncacık oğlu, İrfan'ın piçi için nasıl olur da kendisine el kaldırır, itaatsizlik ederdi?* Beni hışımla bir kenara itip hedef tahtasına bir kez daha oğlunu alırken ihanete uğramış gibi hissediyordu. Ağzından ölmüş karısıyla başlayan küfürler de saçarak avaz avaz bağırmıştı. "Asıl ben seni öldüreceğim" demişti. "Sonra da orospu ananın yanına gömeceğim seni!"

Şeref, o gece Nihat'ı bayıltana kadar dövdü. Hıncını alamadığında şiddetini bana ve neredeyse bir ölü kadar sessiz duran anneme de yöneltmişti. *Hatta evin kendisine de...* Eline geçirdiğini yere vurup kırmış, ne var ne yok dağıtmıştı. Gecenin sonunda ise beni merdivenlerden yukarı çıkaracak takati kalmamış olacak ki istikametim yeniden o karanlık odunluk oldu.

Bu, *o ıslah evimde* geçirdiğim son geceydi.

Ertesi sabah Fransa'daki babama bir mektup yazmaya karar verdim. Annemin sözünü dinlemeyecek ve her şeyi açıktan anlatacaktım. Yazdıklarımın Nihat tarafından kontrol edildiğini de o zamanlar bilmediğimden, üzerime büyük bir sorumluluk aldığımı düşünüyordum. *Dahası buna kesinkes razıydım.* Yazdığımın, babama göndereceğim son mektup olduğundan da habersiz, bomboş bir kağıda şu satırları yazdım o gün:

"Babacığım, lütfen artık gel. Amca annemi zorla öpüyor. Annem bunu istemiyor. O yüzden hep ağlıyor. Annem bir de hep çıplak olduğundan çok üşüyor. Nihat'ı da dövüyor kötü amca. Sonra beni odunluğa kapatıyor. Ben de üşüyorum orada babacığım. Karanlıklar çok soğuk oluyor. Gel, bizi başka eve götür."

Mektubu zarfa koyarak, bir gece önce yediği dayaktan dolayı kımıldamaz halde yatan Nihat'ın başucuna bıraktım. Başucuna bir bela bıraktım aslında. *Yıllar boyu pişmanlığını hissedeceği bir yük, bir sorumluluk...*

Kağıdı okurken çaresizliğin verdiği öfkeden ağlamıştı Nihat. Birkaç kez mektubumu yırtmaya, buruşturup atmaya çalıştı. *Ama hiçbirini yapamadı.* O gün için elinden gelen tek şey, mektubu doğruca postaya vermek oldu. Babam her şeyi öğrensin, koşsun gelsin ve ne olacaksa olsun, istemişti.

Ne olacaksa olacaktı.

Bense tüm o olacakları, mektubu gönderdiğim gün ve o günü takip eden bir hafta boyunca yüzümde bir tebessümle bekledim. Babam gelip bizi buradan götürecek, anneme kıyafetlerini giydirecek, annem artık hiç üşümeyecekti.

Mutluydum.

Adresine ulaşacak bir mektup kadar umutlu, Fransa'dan Türkiye'ye havalanacak bir uçak kadar özgür hissediyordum kendimi. Çünkü henüz çocuktum. *O bir haftanın sonunda ansızın büyüyecek bir çocuk...*

Umudunun karamsarlığa dönüşeceğinden ve özgürlüğünün bir yığın korku kapanına hapsolacağından habersiz, ilk gençliğini kendi elleriyle doğurmuş sekiz yaşında bir çocuk...

Gözümü açtığımda hastane odasındaydım. Koluma takılı bir serum ve boğazımda yutkunmamı zorlaştıran bir acı vardı. Şişmiş göz kapaklarımı zar zor araladığımda karşımda gördüğüm ilk yüz, otuzlu yaşlarında, gözlüklü, küt saçlı bir kadındı. Üzerinde doktor önlüğü vardı. Hafif bir baygınlık geçirdiğimi, korkulacak bir şey olmadığını söylüyordu.

Kafamın içiyse bomboştu. Hatrımda hiçbir olay, hiçbir anı veya isim bulunmuyordu. Paniğe kapılıp ağlamaya başladım ama dilime sayıklayacak tek bir söz bile gelmiyordu.

Doktor, beni sakinleştirmek için elime uzandığındaysa kendimi hızla geri çektim. *Bana dokunacak olması hoşuma gitmemişti.* Kalbim korkuyla çarparken doktor kadın gülümsüyor, endişe edecek bir şey olmadığını söylüyordu.

"Ani bir şok yaşadın" demişti bir de. "Ama zamanla geçecek."

O an kafamda birden ardı ardına patlayan silah sesleri yankılandı. Zihnimde ise hala hiçbir görüntü yoktu. Kendimi kocaman bir boşluğun içinde sallanıyor gibi hissediyordum. Yine de birkaç saat sonra içeri giren perişan haldeki, yaşlı adamı güç de olsa tanıyabilmiştim. Dedem, ağlıyordu. Arkasından aynı kadın doktor içeri girmiş ve "Daha değil" demişti, dedemin kolundan tutarak.

O gün, bu kelimeyi defalarca duydum:

"Daha değil."

"Daha değil."

"Daha değil."

Ertesi gün, gözü yaşlı dedem, bir polis memuru ve bir çocuk psikoloğu eşliğinde benimle ciddi bir konuşma yapıldı. Psikoloğun yumuşatarak anlatmaya çalıştığı konu; babamın dört yıl önce, işlediği bir cinayetten dolayı Türkiye'den firar edip Fransa'ya gittiği, dün öğle saatlerinde ise ülkeye geri dönerek onu teslim olması için uyaran eşini öldürüp emniyet amiri ağabeyini şehit ettikten sonra intihar ettiği idi. Çok geçmeden medyada da benzer haberler dönmeye başlamıştı:

"Cani kardeş, polis ağabeyini şehit etti!"

"Emniyet Amiri evinde şehit edildi!"

"Cinayet zanlısı, karısını ve ağabeyini öldürüp intihar etti!"

Kırmızı halkaya alınan fotoğrafım TV'lerde blurlanarak gösterilirken hemşireler yüzüme acıyarak bakıyor, polis amcalar elime tutuşturdukları şeker eşliğinde ağzımdan birkaç kelime çıkmasını bekliyordu. Soruyorlardı, çok fazla insan çok fazla soru soruyordu.

Olayla ilgili ne hatırlıyordum?

Benimse tek cevabım "Silah sesleri" oluyordu. Çünkü sekiz yaşıma dair hatırladığım tek anı buydu:

Üç el silah sesi...

Annemin, babamın ve amcam Şeref'in cenaze törenlerinde hiç ağlayamadım. Dört yıldır görmediğim babamın katil olduğu söylendiğinden ona hiç üzülemiyor, annem ve amcamın da simasından fazlasını hatırlayamadığım için her ikisine de duygusal bir bağ hissedemiyordum.

Hafızamda en çok yer eden Nihat ise cenazeler boyunca yanıma hiç yaklaşmadı. Birkaç ay içinde velayetine gireceği teyzesinin yanında dikilerek, tüm cenaze geçitlerini ve polis kortejini, uzak bir akraba çocuğu gibi izledi. Birkaç hafta sonra okul kaydını İstanbul'a aldırarak teyzesinin yanına yerleştiğini duydum. Üç yıl kadar sonra da akademiyi kazandığı haberi geldi kulağıma. *Buna hiç şaşırmamıştım.* Şehit çocuğuna tanınan 'polislik' imkanı, altın tepside yaldızlı bir nimet gibi sunulurdu.

Cenazelerden üç, dört gün sonra hayatta kalan tek akrabam olarak beni yanına alan dedemin de yardımlarıyla, anılarım yavaş yavaş yerine oturmaya başladı.

Babamın bir süredir Fransa'da yaşadığını, o süre içinde de annemle benim, amcam Şeref ve kuzenim Nihat'la kaldığımızı hatırlıyordum. Fakat hafızama dolan görüntülerde birtakım eksiklikler vardı. Şeref'in anneme, bana ve Nihat'a yaşattıklarıyla ilgili hiçbir kötü anı zihnime geri dönmemişti. *Dayaklar, tecavüzler, zorbalıklar...* Yaşanan tüm o korkunç hatıralar aklımdan silinmiş, kötü günler çıkınca geriye de pek bir şey kalmadığından sekiz yaşıma dair hatırladıklarım çok da önem arz etmemişti.

Bununla beraber babamın, annemin ve amcamın öldüğü gün neler olduğunu, nasıl bayıldığımı, o gün tam olarak ne yaşandığını hala hiçbir suretle hatırlamıyordum. Doktorlar, durumuma 'Dissosiyatif amnezi' dediler. *Yoğun bir duygusal travmadan sonra beyin, bazen savunma mekanizması oluşturup travmatik anıyı öylece unutabiliyormuş.* O zamanlar çok da üstünde durmamışlardı bunun. Annebabası gözlerinin önünde ölen ve bir anda hem öksüz hem yetim kalan bir çocuğun geçmişi hatırlayamaması, belki de iyi bile olmuştu. *Böyle dendi.* Yaşadığımın geçici olduğu söylenip zamanla düzelmem beklenmişti.

Düzelmedim.

Hafızamdaki bu boşluklar ilerleyen yıllarda da kapanmadı. Beynim, geçmişte yaşadığım ve acı duyduğum tüm anıları tıpkı Nihat gibi perdelemişti. Nihat'ın oyunlarının yerini aklımın bana oynadığı yeni oyunlar alırken perdelerden yansıyan gölgeler ise ara sıra kabuslarımı ziyaret ediyor, beni sebebini hiç bilmediğim birtakım davranışlara mecbur bırakıyordu.

Nedensiz bir kaçınmanın içinde, kendimi olup biten her şeyin gerisine çekmeye başlamıştım. Dışarıda yiyeceğim her yiyeceğe tereddütle yaklaşıyor, insanlar bana dokunduğunda sebepsizce irkiliyor, şiddet karşısında hiçbir direnç gösteremiyor, ufacık bir karanlıkta bayılacak gibi oluyordum.

On yaşlarına geldiğimde bu nedensiz kaçınmalarıma bir yenisi daha eklendi. Haziran ayıydı. Bir teneffüs vakti okul bahçesinde ip atlıyorduk. *'1, 2, 3...15, 16, 17...'* İpten atladıkça etrafımda tempo tutulan sayıların değeri yükselmeye, benimse tüm değerlerim düşmeye başlamıştı. Henüz 20'yi dahi görememiştim. Kenarda duran bir kıza top çarptığından görebildiğim tek şey kızın burnundan boşalan oluk oluk kan oldu. Onun burnu kanıyor benimse büsbütün içim kanıyor, başım dönüyor, midem bulanıyor, dünyam kararıyordu.

Sonrasını çok net hatırlamıyorum. Bayılmışım. Gözümü açtığımda öğretmenler odasındaydım. Arkadaşlarım ve ağırlıklı olarak öğretmenlerin bulunduğu ağır sigara kokan havasız bir odaydı. Hepsi beni yatırdıkları koltuğun başına toplanmış kendi aralarında *hastane, doktor, gerek var, gerek yok, kendine gelir, ya gelemezse* gibi kelimeler içeren hararetli bir tartışmanın içindeydiler. İlk o zamanlar duymuştum o cümleyi de:

"Deniz'i kan tuttu hocam."

Zamanla anladım manasını. *Babası bıraktı, annesi bıraktı ama kan tuttu hocam. İnanmazsınız ama kan Deniz'i tuttu.*

Hematofobi deniyormuş adına. Dedemin götürdüğü bir doktor, kafasını önündeki bilgisayardan bile kaldırmadan öyle söylemişti. "Olabilir" demişti, ardından. "Çocuklarda böyle korkular olabilir."

Anne babasını trajik şekilde kaybetmiş bir çocuk için böyle şeyler *olabilirdi.* "Endişe etmeyin" diye de eklemişti. "Büyüyünce geçer."

Geçmedi.

Ruhumdaki korku kapanları liseye başladığımda tastamam kemikleşmişti. Okul sırasının en ucuna oturan, kantin kuyruklarına giremeyen, arkadaş gruplarını uzaktan izleyen genç ve uyumsuz bir kız olmuştum.

İnsanların el kol hareketlerine karşı yaşadığım irkinti, özellikle erkekler tarafından tik gibi görüldüğünden çok sık alay konusu olurdu. Gelip geçerken bilinçli olarak omzuma çarpanlar, ellerini ansızın üzerime doğrultarak beni ürkütmeye çalışanlar ve tüm bunlara avazı çıktığı kadar gülen koca bir sınıf; üstesinden gelemediğim tüm kaygı ve saplantılardan daha korkunç bir gerçekle tanıştırmıştı beni;

Zaaflar ve insanlar.

İkisinden birine sahipsem diğerini unutmam gerekiyordu. İçimde zaaflar varken çevremde insanlar, çevremde insanlar varken içimde zaaflar barınamazdı.

Liseye geçtiğimde insanlar ve zaaflarla ilgili gerekli dersi almıştım. Henüz ilk yılında, kazan dairesinde bastığı iki sevgiliyi, vurduğu 'tecavüz' damgasıyla okuldan attıran bir öğrenci olarak pek sevildiğim de yoktu. Koridorlarında parmakla gösterilip alay konusu edildiğim okula, her dönem yeni bir malzeme daha vererek bir üst sınıfa geçiyordum.

Lisedeki son senemde ise nicedir beklenen büyük patlamamın fitilini el birliği ile ateşlediler. 'Simit' oyununda beni koşar adım kovalayanlardan kaçarken düşüp elimi yardığım günden üç gün sonraydı. Sol avcuma kazınan *korkunun izini* artık ayan beyan görüyordum. *Etrafımdakiler de öyle.* Bir teneffüs sırasında, sınıftaki erkeklerin organize olarak beni boş bir sınıfa kapatmaları, ardındansa üzerime yürüyüp yaptıkları el kol hareketleri ile akıllarınca benimle eğlenmeye çalışmaları esnasında bayılmışım.

Olay okulda duyulur duyulmaz insanların bana yönelik bakışları dalga ve eğlenceden çok acıma ve şefkate döndü. Bir hastalığımın

olduğu, tuhaf davranışlarımın kaynağının da bu hastalıktan ileri geldiği fikri, öğretmenler odasından başlayıp okul koridorlarına kadar yayılmıştı.

Aynı günler dedemle birlikte çeşitli hastanelerin, çeşitli polikliniklerini bir süre kadar aşındırdık. Beynimde bir tümör olduğu veya ender rastlanır ince bir hastalığın pençesinde olduğum gibi korkutucu şüpheler, yapılan testlerle birlikte çürütüldüğünden, rahatsızlığımın psikolojik olabileceği söylenmeye başlandı. O vakitler durumumu yakından takip eden sınıf öğretmenim Duygu Hoca da beni, hiç zaman kaybetmeden psikiyatra yönlendirdi. Ben okul arası randevulara koştururken tahminlerse yavaş yavaş tanıya dönüşüyordu.

Aylar süren türlü psikoterapi seansları bilinçaltımın karanlık odalarını aydınlattığında on yedi yaşındaydım.

Birden olmuştu.

Zihnim kapalı perdelerini teker teker aralamaya başlamıştı. Yıllardır sürüncemesi içinde kıvrandığım korkular öz kaynaklarını havsalamın vitrininden damla damla akıtıyordu. Babamın Fransa'ya gidişi, sonrasında Şeref'in anneme, bana ve Nihat'a yaşattıkları, evi inleten çığlıklar, kopan bağırtılar ve annemin boş bakan gözleri, annemin daima boş bakan gözleri, çırılçıplak bedeni, etindeki morluklar, bitmek bilmeyen tecavüzler, gözlerimin önünde tecavüzler, kapatıldığım karanlık odunluk, yediğim dayaklar, önüme atılan yemek artıkları ve oyunlar, acılarımın üzerine kalkan gibi gerilen oyunlar... Hepsi saklandıkları yerden çıkarak hatıralarımdaki yerini alıyordu.

Dehşete düşmüştüm. Hatırladıkça unutmak istiyor, unutmak istedikçe daha şiddetli bir hatıra ağının içine çekiliyordum.

En sancılı olan ise zihnimdeki son boşluğu doldurmak oldu. Fransa'daki babama yazdığım son mektubu hatırlamamla birlikte, kulaklarımdaki silah sesleri tekrar yankılanmaya başladı. Yıllardır bir boşluğun içinde dönüp duran mermiler, o anda gözümün önüne belli belirsiz görüntülerle geliyordu. Görüntüler netleşmeye başladığında vücudumun kasıldığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bedenen bir psikiyatrın ofisindeki koltuğun üzerinde oturuyor

fakat aynı zamanda uyanık halde bir rüya görüyormuşçasına gözlerimin önünde dönen sahneleri izliyordum:

Fransa'ya giden son mektubun üzerinden bir hafta kadar bir zaman geçmişti. Pazar sabahıydı. Şeref nöbetten yeni dönmüş, kahvaltı ediyor, annem her zamanki gibi üst katta oturduğu cumbadan dışarıyı izliyordu.

Bense Nihat'ın odasındaydım. Nihat, matematiğim biraz zayıf olduğundan, bana her gün dört işlem çalıştırıyor, cevapları doğru bilmem durumunda ise beni bakkala götürerek elime verdiği poşeti gönlümce doldurmama izin veriyordu. O gün de bu ödülü hak etmek için masaya eğilmiş, problemlerle dolu defterle cebelleşiyordum.

Tam o sırada salondan birtakım sesler geldi. İki farklı erkek sesinin karşılıklı konuşmaları, kısa süre içinde bağrışmaya dönüşmüştü. Nihat'a baktığımda panikle elimdeki defteri kapatıp beni kolumdan çekiştirdi.

"Çözdüklerinin hepsi doğru, gel haydi bakkala gidelim!" diyordu.

Pek oralı olmadım, kulağım salondaki seslerdeydi. "Ben gelmeyeceğim" dedim Nihat'a. "Salona bakacağım, biri gelmiş galiba."

Nihat bir anda atılarak kapının önüne geçti. "Hayır, Deniz!" diyordu. "Salona gitmek yok. Benimle dışarı geleceksin!"

"Gitmeyeceğim işte!" diye bağırdım. "Çekil önümden!"

Ben itiraz ettikçe Nihat beni çekiştirmeye, kolumdan tutarak beni evin arka bahçeye açılan kapısına götürmeye uğraşıyordu. "Bahçenin duvarından atlatacağım seni, seversin sen" demişti, yalvaran bir sesle. "Hadi, gel Deniz! Lütfen gel!"

O an evin ara holünden salonu gördüm birden. Salonda dikilen adamda, dört yıldır annemin resmini elinden düşürmediği adamın yüzünü gördüm. *Babamdı bu.* Sevinçle bağırmaya başladım:

"Babam gelmiş, babama gideceğim!"

Nihat, beni hala engelliyor, elimden tutarak holün diğer ucuna sürüklüyordu:

"Hayır, Deniz! Oraya gitmeyeceksin!"

Bense ondan kurtulmaya çalışarak babamı sayıklamaya devam ettim. "Bırak beni!" diye bağırıyordum. "Bak babam gelmiş! Ben çağırdım diye gelmiş!"

Nihat, bir süre kadar daha beni tir tir titreyen elleriyle kendine doğru çektikten sonra ansızın pes etti. *Kahramanım beni terk etmişti.* Sırtımdaki süveteri sertçe bırakarak beni salona doğru ittirdi. "Eh!" diye bağırdı ardından, yarı ağlamaklı yarı öfkeli bir sesle. "Ne yaparsan yap!"

Ve o an bir holün iki ayrı ucuna doğru, farklı yönlerde koşmaya başladık. Nihat, hızla evin arka bahçeye açılan kapısına bense salona doğru ilerlerken, kulakları yırtan bir kurşun sesi evin dört duvarında yankılandı.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Kurşun sesini, evin arka kapısının hızla kapanış sesi takip etti. *Nihat evden çıkmış, evden kaçmıştı.* Birkaç adım daha atıp salona girdiğimde orta yerde ruh gibi duran babamı gördüm. Elindeki silahı, karşısında kanlar içinde yerde yatan Şeref'e doğrultmuştu.

"Baba..." dedim, belli belirsiz.

O ara merdiven başında annemin silueti belirdi. Gözlerini dahi kırpmadan babamı izliyordu.

Babamsa anneme ve bana son kez baktı ve titreyen çenesini aynı benimki gibi belli belirsiz oynatarak mırıldandı. "Beni affedin" dedi, akıttığı yaşlar yüzünü çizgi gibi bölerken. "Ben, bununla yaşayamam." Sonra bir çizgi de yaşamla arasına koydu. Elindeki silahı hızla başına doğrultup tetiği çektiğinde evin içindeki ikinci kurşun sesi duyulmuştu.

Çığlıklar içinde, yere düşen babamın yanına koştum o an. Salondaki kilim, penceredeki perde ve arkadaki duvar kana bulanmış, babamın patlayan beyni, evin dört bir köşesine yayılmıştı.

Ben kendimi kaybetmiş halde ağlarken olanları yukarıdan izleyen annem sakin adımlarla merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Attığı her adımda üzerindeki beyaz geceliğin etekleri yerdeki kana bulanıyordu. Yüzündeki donuk ifade ise babamın yanına geldiğinde kayboldu.

Gülümseyerek yere eğilmişti. Ellerini babamın yüzünde gezdirirken "Söz vermiştin" dedi. "Döneceğine söz vermiştin. Döndün... Şimdi dönme sırası bende. Ama ben seni çok bekletmeyeceğim." *Annem, dört yılın ardından ilk defa böylesine huzurlu görünüyordu.* Parmaklarını yerdeki kan gölünde gezdirdiğinde babamın saniyeler önce kendini vurduğu silahı bulması çok sürmedi. Şimdi bakışlarını bana çevirmiş, yüzüme en sahici gülümsemesiyle bakıyordu.

"Ben babanın yanına gidiyorum" dedi ardından, silahı kalbinin tam üzerine yerleştirirken. Diğer eli hafifçe yanağımı okşuyordu. "Sen de kaç git buradan, kurtar kendini. Hepimiz için en iyisi bu..."

"Anne..." dedim, sesim daha çok sayıklamaya benziyordu. "Anne gitme..." Ama o dört yıldır yaptığı gibi yine hiç duymadı beni. *Hiç görmedi.*

O an üçüncü ve son silah sesi de duyuldu. Annem göğsünden süzülen kanlarla birlikte olduğu yere yığılmıştı. Yıllardır bir ölüyü andıran o kireç gibi yüzü en nihayetinde gerçek görünümüne kavuşuyordu. Üstelik şimdi ruhsuz bedeni, canlı halinden çok daha diri görünüyordu.

"Anne, ölme!"

Çığlığım evi inletmişti. Salonun orta yerinde, kanlar içinde yatan üç ayrı cesedin arasındaydım.

"Ölme, ölme!"

Ne yapacağımı bilemeden, koparttığım bağırtıyla beraber önce evin kapısına yöneldim. Kapı kilitliydi. Ardından hole doğru koşarak arka bahçeye çıktım. Bir yandan da hıçkırarak Nihat'ın ismini sayıklıyordum. Neredeyse gelsin ve yine kahramanım olup beni bu acının içinden çekip alsın istiyordum. Ama Nihat arka bahçede görünmüyordu. Adını haykıra haykıra odunluğa yöneldim o an. Kapı iç taraftan kilitlenmişti. Soğuk demiri yumruklayarak bağırmaya devam ettim. "Nihat, aç kapıyı!" diyordum. "Nihat, çok korkuyorum! Kapıyı

aç, Nihat!" İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. "Nihat, çok kokuyorum. Nihat! Nihat... Nihat Abi!"

Ona 'abi' diye seslenmemden anlamış olmalıydı. Sadece ölesiye korktuğum anlarda derdim bunu. Fakat Nihat beni korkularımla yalnız bırakmayı seçti. Oynayacağı tüm oyunları tüketmiş, sahneden bir anda çekilmişti. O, bir ömür duyacağı pişmanlıktan habersiz, sakландığı odunların arasında kulaklarını kapatmış sessizce ağlarken, benimse tüm yalvarışlarım odunluğun demir kapısında yankılanmaktan öteye geçemedi o gün.

Nihat kapıyı açmamıştı.

Çaresiz eve geri döndüm. Boğazım bağırmaktan yırtılmış gibi acıyordu. Yerde yatan cesetleri teker teker sarsmaya başlamıştım. "Uyanın, kalkın!" diyordum. *Cevap yoktu.* "Anne! Baba!" Ardından tekrar çaresizce Nihat'ın adını haykırmaya başladım. "Nihat Abi neredesin?!"

O güne dair hafızamdaki son görüntü buydu.

Devasa bir kan gölünün içindeki üç ceset arasında çaresizce çırpınışlarım... Sonrasında bilincimi kaybettiğimden, ne eve gelen polisleri, ne sağlık görevlilerini, ne de sokağı dolduran mahalleliyi görmemiştim.

O güne dair hafızamın sildiği son anı buydu.

Psikiyatrın karşısındaki uzanmış olduğum koltuktan doğrulduğumda hatıralarım yerli yerine oturmuştu ve ben en açık tabirle ölmek istiyordum. Onca zamandır hatırlamak için didindiğim geçmiş bu muydu? Bu yaşanılanları unutmak için üstüne para verilir, arsalar, evler satılırdı. Bense kendiliğimden unutmuşken ne diye hatırlamak çabasına girmiştim? *Ölmek istiyordum, ölmek.*

Suçlamaya kimden ve nereden başlamalıydım? Bizi o evde bırakıp giden babamdan mı, acıları gözünü kör eden annemden mi, yazdığım bir mektupla üç ölüye sebep olan kendimden mi, o mektubu gönderen Nihat'tan mı yoksa tüm bunlara bütünüyle sebep olan Şeref'ten mi? *Hafızamı kazanmış, aklımı ise tümden yitirmiştim.*

Geçmişimin yamaları tam dokuz yıl aradan sonra tamamlanmıştı. Fakat bu iyi bir şey miydi? İlkin o gün sormuştum bunu kendime.

Bazı şeyleri bilmemek daha iyi diye düşünürken... Ama bilmenin bir kere önü açıldı mı, gerisi çorap söküğü gibi geliyordu. Ve ben ipin ucunu nereden tutmam gerektiğini şaşırıyordum.

Zira berraklaşan zihnimde bir şeyler hala çarpıktı. O güne dair hatırladıklarım ile polislerin bana anlattıkları ve gazetelerde yazanlar asla eşleşmiyordu. Psikiyatrın ofisinde bağıra bağıra ağlarken ona da demiştim bunu. Gözlerinin içine bakıp bana, o günlere dair hatırladıklarımın sahici olmayabileceğini söylemesini istemiştim. Gözümün önüne gelen o görüntülerin, hasta beynimin ürettiği sanrılardan ibaret olduğunu düşünmek istemiştim. "Gazetelerde öyle yazmıyor!" diyordum ikide bir. "Gazetelerde öyle yazmıyor!"

Gazetelerde öyle yazmıyordu. Çünkü olay, polis tutanaklarına öyle geçmemişti. O gün yaşanan her şey bir şekilde çarpıtılmış, tastamam kılıfına uydurulmuş ve tüm pisliğin üzeri el birliği ile örtülmüştü. Dahası, dirisiyle dünyamızı karartan Şeref'in ölüsü, uyduruk bir hikayeyle 'şehitlik' mertebesine yükseltilerek al bayraklı tabutla şehitliğe defnedilmişti. Gazetelerde *öyle* yazmamasının sebebi buydu.

Nasıl yazması gerektiğini, benimle birlikte bilen ve bunu söyleyebilecek olan tek kişi ise o gün tüm bunlar olurken kendini odunluğa kapatan Nihat'tan başkası değildi.

Aynı gün, hafızama geri gelen görüntülerden biri de, annemden kalma eski, yanları oymalı, küçük bir sandık oldu. Annem tüm hayatını o sandıkta saklıyordu. *Günlüğünü, babamla olan mektupları, her şeyi çarşaf çarşaf ortaya dökecek satırları...* Geçmişteki son halkaları da birleştirecek olan şeyin, hatırladıklarımdan fazlasını barındıran o küçük sandık olduğunu düşündüm o an.

Oysa çok daha fazlası vardı.

Dedemin eskiden dikiş atölyesi olarak kullandığı, annemin ölümünden sonra ise ona ait eşyaları koymak için boşalttığı odaya girdiğimde, toz içinde aktardığım koli yığınları arasından elime geçen annemin sandığı değil, amcam Şeref'in günlüğü oldu. *Tüm pisliklerini satır satır akıttığı günlüğü...*

Hepsi kötü bir Türkçeyle, gelişigüzel yazılmıştı. *Üniformasına yüklediği sanrılar, böcekten farksız gördüğü solcular, solculara attığı dayaklar, bitmek bilmeyen tutukevi işkenceleri, önce uçkur sonra Allah, anneme duyduğu saplantı, babamı nasıl ihbar edip hapse attırdığı, üzerine yıktığı cinayet, sonra biraz daha Allah ama bir yandan da uçkur, anneme tehditleri, tecavüzleri, ayağına bağ olan bir komünist piçi, fakat satır aralarında cami, çünkü Allah, aynaya baktığında gördüğü aksi.*

Günlüğü elimden bıraktığımda istifra etmeye başladım. Odanın bir köşesine yığılmış, sinirden titriyordum. Annemin ve babamın nasıl bir kötülük yumağına dolandığını artık daha net görüyordum. Yılların tozlu bir kolinin dibinde duran bir defter, yaşanan her şeyin sebebini ayan beyan önüme sermişti. Annemin maruz kaldığı zorbalığın dört yılla sınırlı kalmadığını biliyordum artık. Babamın bir katil değil, sadece kurban olduğunu, ona kurulan tuzağı ve bu tuzağı kuran kişinin karıştığı tüm pis işleri... Artık tüm cevaplar elimdeki siyah kaplı bir günlüğün içindeydi.

Ve dokuz yılın ardından beni Nihat'la buluşturan sebep de o günlük olmuştu.

Ertesi gün telefon numarasını bulup aradığım Nihat'a hiç lafı dolandırmadan sordum. *Hatta belki de itham ettim.*

"Annemin sandığının nerede olduğunu biliyor musun?"

Cevap gelmeyince sorumu biraz değiştirdim:

"Annemin sandığı sende mi?"

Dokuz yıl sonra hazırlıksız yakalandığı belli olan soruların altını ise şöyle doldurdum:

"Her şeyi hatırlıyorum."

Telefonda bana muğlak cevaplar veren Nihat'ın zayıf sesi, ertesi gün karşıma dikildiğinde daha silikti. Akşamüstü, Kuğulu Park'ta buluşmuştuk. Belindeki telsizi kapatıp mahcup gözlerle oturdu yanıma. Teyzesiyle birlikte İstanbul'a taşınmasından iki yıl sonra Polis Akademisi için geri döndüğü Ankara'da kaldığını, uzun zamandır beni aramak istediğini ama cesaret edemediğini söylüyordu.

Benimse Nihat'ın üzerimden çektiği eliyle yahut cenazelerin ardından benimle kestiği alaka ve iletişimle derdim yoktu. Bunu çokça kez ona da söylemiş olmama rağmen yine de kendini, olanları açıklamaya çalışmaktan alı koyamıyordu. Annemin sandığıyla ilgili sorduğum soruları bazen doğrudan cevaplamadan, bazense hiç duymamış gibi konuşuyor, yüzüme tarifsiz bir utanç ve pişmanlık içinde bakıyordu.

"Çok korkmuştum o gün" diyordu ikide bir. Korkudan bahsederken gözlerini, oturduğumuz bankın zeminine eğmişti. "Babanın geldiğini duyunca seni içeri göndermek istemedim hiç. Anladım olacakları... Birlikte kaçalım, kaçıp gidelim istedim oradan. Ama sen çok inatçıydın, Deniz. Beni defalarca ittin, elimden kaçtın, gittin-... Ben, tutamadım seni. Tutamadım, beceremedim. Sen kopacak kıyamete doğru gittin. Bense-... Kaçtım. Öylece kaçtım-... Ben senin kahramanın falan değil, olsa olsa korkağın tekiydim çünkü. Gözümün önünde olanlara kendim son veremeyecek kadar korkaktım. O evde dönen pisliği halının altına süpürmekten, örtbas etmekten fazlasını yapamayan bir korkak-... Kendi temizleyemediği pisliği bir çocuğun omzuna havale edecek, bir çocuğun çalakalem mektubundan medet umacak kadar korkak! Umudumu kilometrelerce uzakta olan bir adama, babana bağlayacak kadar korkaktım ben, Deniz."

"Korkmak suç değil" diyebilmiştim o an Nihat'a. "Korkutmak suç, korku yaymak suç. Onun bize yaşattıkları suç!" Dilimden daha fazlası çıkmıyordu.

Nihat, sözlerimi "Doğru" diyerek onayladı. "Korku yaymak suç. Tıpkı benim o gün odunluğa saklanıp seni korkunla tek başına bırakmam gibi... Sen adımı sayıklayıp kapıyı yumruklarken ben içeride ölmek istiyordum. O aptal odunluktan çıkıp elini tutamadığım için ölmek istiyordum." Bakışları birden ciddileştiğinde ekledi. "Hani bana sürekli 'kahramanın' olduğumu söylüyordun ya... İlk defa, Deniz... İlk defa kahraman değil, çocuk olmayı seçtim çünkü. Çünkü-... Zaten öyleydim!"

Bir yandan kendini karalarken diğer yandansa aklıyordu. İstediği yüzleşmek miydi yoksa sadece vicdanını rahatlatmak mı, anlayamıyordum.

"Senin çığlıkların kesilince çıktım odunluktan" diye devam etti. "Salona gittiğimde harabeye dönmüş o yerde, cesetlerin ortasında yatıyordun. Bayılmıştın. Hemen yanında-... Öyle, kan izleri içinde, buruşturulmuş küçük bir kağıt vardı. Babana gönderdiğin son mektup... Sonra-... Sonra polis sirenleri gelmeye başladı. Ben-... Ben mektubu aldım hemen yerden. Aldım-... Bilmiyorum-... Sadece aldım işte!" Ardından ağzından çıkan kelimeler, dünden beri sorduğum soruyu da güç bela cevapladı. "Koskoca dört yıl-... Dört yıl boyunca o evde yaşanan tüm o iğrençliklerin polis tutanaklarına geçmesini istemedim, Deniz-..."

"Nihat... Sen-... Neden-..."

Belirsiz mırıldanmalarım, Nihat'ın elini yanındaki çantaya uzatmasıyla yarıda kesildi. Saniyeler sonra çantanın içinden çıkarıp önüme koyduğu şey, annemin sandığından başka bir şey değildi.

"Annenin günlük tuttuğunu biliyordum" dedi, dolu dolu olan gözlerime kaçamak bakışlar atarak. "O günlüğü-... Küçük bir sandıkta sakladığını da-... Ardımda bırakamadım bunları. Bilmiyorum-... Ben, yapamadım. Gidip aldım sandığı-... Aldım ve-... Bahçe duvarından atlayıp kaçtım. Tek düşündüğüm, ikimizi o evde yaşananlarla anılmaktan uzak tutmaktı. İşin bu noktaya geleceğini, Şeref'i-... 'Şehit' yapacaklarını bilmiyordum. Bilemezdim-... Sonra da zaten elim, kolum bağlandı. Travmanı öğrendim. Yaşadıklarını kafandan silmiştin. Ben de-... Hafızandaki hasarın, senin için, hayata tutunabilmen için bir şans olduğunu düşünmeye başladım, Deniz. Durduk yere karşına çıkıp-... Eline, içinden bela akan bir sandığı tutuşturamadım! Hafızanın sildiğini, tekrar yazmak istemedim. Şimdi düşününce pişman da değilim. Değilim-... O sandığı ne polisten ne de senden sakladığım için-... Pişman değilim. Çünkü-... Eğer sandık ortaya çıksaydı, o evde yaşanan her şey hayatın boyunca bir gölge gibi takip edecekti seni. Çünkü herkes ne yaşadığını öğrenecekti."

"Öğrensinler" dedim o an, buz gibi bir sesle. "Herkes o evde ne yaşadığımı, ne yaşadığımızı öğrensin. Utanacak olan biz miyiz? Biz saklayacak, utanacak hiçbir şey yapmadık ki! Gidip-... Gidip her şeyi anlatalım, Nihat."

"Deniz, yapma-..." Nihat yüzüme acır gibi bakıyordu. "Kime, neyi anlatacağız? Bunlar bu saatten sonra canımızı yakmaktan başka neye yarayacak? Olay soruşturuldu, kapandı. Zaten hepsi öldü, gitti..."

"Ölmüş olmaları hiçbir şey değiştirmez!" dedim, sesim titriyor, kelimelerimi güçlükle toparlıyordum. "Babam 'katil' iftirasıyla ölmeyi hak etmedi! Annem 'katil' kocası tarafından öldürülmüş bir kadın olmayı hak etmedi! O Şeref-... Sırf öldü diye temize çekilip aklanmayı hak etmedi! Kimse, ölü ya da diri, hiç kimse hak etmediği şekilde hatırlanmamalı. Onlar-... Toprağına altına gerçeklerle birlikte gömüldüler. Benden buna göz yummamı mı istiyorsun?"

"Hayır-..." Nihat afallamıştı. "Hayır, Deniz. Tabii ki, hayır. Ben, sadece sistemin nasıl işlediğini anlatmaya çalışıyorum sana. Dokuz yıl önce yaşanmış bir olay, tüm taraflar ölmüş, içlerinden biri amir... Kimse bu işi kurcalamak istemez. Kurcalansa da bir sonuç doğurmaz. Her şey olmuş, bitmiş-... Kime, neyi anlatacağız artık? Bu dediklerin neyi ispatlayacak?"

"Şeref'in değil şehitlikte çöp çukurunda bile yatmayı hak etmediğini ispatlayacak!" Sinirden gözlerim kıpkırmızı kesilmişti. "O gün yaşanan her şeyi hatırlıyorum ben! Artık hatırlıyorum-... Ama gazetelerde yazılıp çizildiği şekliyle değil, asıl şekliyle hatırlıyorum. Doğru şekliyle! Üç el silah sesi, Nihat-... Her biri hala beynimde yankılanıyor-... İlk kurşunu Şeref'in göğsüne sıktı babam, diğerini de kendi şakağına. Sonra annem geldi-... Tam kalbinden vurdu kendini. Tam kalbinden, gözlerimin önünde vurdu-... Sonra ne yazdılar? *'Cinayetten aranan adam, teslim olması için kendisini ikna etmeye çalışan eşini öldürüp polis ağabeyini şehit etti!'*" Kısa bir duraksamanın ardından yutkunarak ekledim. "Babamın cinayetten arandığı bile yokmuş Nihat-... Çünkü ortada onun işlediği bir cinayet yokmuş! O şerefsiz herif öldürmüş o adamı, sonra da babamın üstüne yıkmış."

"Ne-... Ne diyorsun sen Deniz?" Nihat şaşırmıştı. "Nereden biliyorsun bunları? Hem bu dediğin doğru olsa bile, elimizde hiçbir kanıt yok ki..."

"Var!" dedim, sırt çantamdan çıkardığım Şeref'in siyah kaplı günlüğünü bir hışımla Nihat'ın eline tutuşturmuştum. "Her şey bunun içinde..."

"Bu-..."

"Şeref'in günlüğü" diye atıldım. "Tüm pisliklerini bizzat kendi el yazısıyla anlatmış, adam. Her şeyi-... Babamı yıllar önce ihbar edip hapse attıran da oymuş, işlemediği bir cinayeti babamın üzerine yıkan da-... Her şeyi yazmış ya her şeyi-... Anneme yaptıklarını, sana, bana yaşattıklarını-... Zevkle, kanırta kanırta anlatmış! Hepsi içinde, burada!" Nihat serseme dönmüş gibi günlüğü incelemeye başlarken bense adeta yalvarır gibi konuşmaya devam ettim. "Yardım et bana Nihat" dedim. "Yardım et-... Birileri o gün çok pis bir oyun çevirdi. Bunu ortaya çıkarmamız lazım... Bildiğin, her şeyi kılıfına uydurmuşlar. Ya babam aranmıyormuş bile-... Dört yıl korkudan ülkeye ayak basamayan adam, aranmıyormuş, Nihat! Hatta-... Baktım, araştırdım. Babamın öldürdüğü söylenen kişiyle ilgili dört yıl boyunca tek bir kayıp ihbarı bile yok! Ama o gün emniyetin gazetelere servis ettiği bilgiye bakıyorsun; *'Dört yıl önce işlediği cinayetten dolayı firari olan adam.'* Böyle demişler babam için. Bu ne demek, farkında mısın? Şeref'in birini öldürüp babamın üzerine yıktığını bilen birileri var, demek! Kendisi de yazmış zaten! O iğrenç günlüğüne-... İsim vermeden, *'devrelerim destek oldu'* diye anlatmış-... Ya! Onlar yaptı, Nihat! Soruşturmayı yürütenler yaptı! Veya en kötü bu işe bulaşanlar kim, biliyorlar!"

Kısa bir duraksamanın ardından sesimi bir perde alçalttım. "Sen-... Taraflar öldü, bundan dava çıkmaz diyorsun ya... Peki ya yaşayanlar? Bunu hiç düşündün mü? Cinayeti örtbas eden, suçluyu gizleyen, delilleri çarpıtan Şeref'in o 'devreleri'? Onlar da mı cezasız kalsın?" Açıktan ağlamaya başlamıştım. "Ben yıllardır bulanık bir zihnin içinde debeleniyorum. Sebebini bile bilmediğim aptal korkularla, takıntılarla-... Şimdiyse her şeyin altından o herif çıktı! Lütfen yardım et bana, Nihat... İyileşmeme yardım et. Gerçeklerin ortaya çıkmasına yardım et... O günlükte yazanların hepsi Şeref'in el yazısı-...

Sonra annemin sandığından çıkanlar var. Fransa'ya giden mektuplar-... Tüm bunların üzerine, eğer biz de, ikimiz de ifade verirsek... Her şey birleşir, her şeyi ispatlayabiliriz. Yaparız! Yardım et bana..."

Elindeki günlüğün satırlarında kaybolmuş Nihat'a yalvaran gözlerle bakıyordum o an. Ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bekliyordum. Zira artık yaşananları aydınlatmak, ikimizin dudakları arasındaydı. Reşit olmama sayılı günler kalan ben ve halihazırda polis memuru olan Nihat'ın vereceği ifade, itiraf yüklü bir günlük ve mektuplarla birleştiğinde, geçmişin üzerindeki örtü de kalkacak, Şeref'in apoletleri değil, mezardaki dişleri dahi sökülecekti.

Ben hala yardım çığlığıma cevap beklerken içinden zehir akan bir günlükle cebelleşen Nihat'ın yüzü ise renkten renge giriyordu. Ve ilk defa o an ağzından döküldü, annesinin ölüm döşeğinde kulağına fısıldadığı o son cümleler:

"Sana daha önce piç olmanın, Şeref'in oğlu olmaktan daha iyi olduğunu söylemiş miydim?"

Ben anlamsız gözlerle yüzüne bakarken Nihat "Şeref, öz babam değilmiş benim" dedi, pat diye. "Annem-... Ölmeden önce kucağıma bombayı bıraktı, sağ olsun." Kızaran gözlerine tezat bir gülümseme oluştu yüzünde. Annesinin kendine muhtemel baba adaylarını sıraladığı o günü anlatırken acı acı gülüyordu. "Annem, 'piç olmak, Şeref'in oğlu olmaktan iyidir' demişti. Ne kadar haklı olduğunu her geçen gün daha da iyi anlıyorum." Ardındansa gözlerine jilet gibi yerleşen bir ciddiyetle bakışlarını bana döndü. "Yapalım!" dedi, sesinde şüpheye yer yoktu. "Yapalım, Deniz! Dediğin doğru-... Utanması gereken biz değiliz. Yapalım. Hepsini anlatalım. Elimizde bu günlük varken, her şeyi ispatlarız."

"İspatlarız, değil mi?" Gözlerimin içi parlıyordu.

Onunsa cevabı netti. "İspatlarız!"

İçin için ağlarken Nihat'ın eline uzandım o an ve sıkı sıkı tuttum. Dokuz yıl önce kilitlediği odunluğun kapısını sonunda açmıştı. O gün kulaklarını kapadığı 'yardım çığlığımı' şimdi ayan beyan duyuyordu.

Duyuyordu.

Ama bazen çığlığın duyulması gürültü kirliliğinden öteye geçmiyormuş.

Sonradan öğrendim.
Çığlığımın duyulması kurtarılacağım anlamına gelmiyormuş.

Nihat'ın, ertesi gün öğle vakitlerinde bir avukatla ayarladığımız görüşmeye gitmek için çaldığı kapıyı, yüzümde yanan kapkara bir cehennemle açtım. Kapıyı açmam ve geri kapatmam oldukça kısa sürmüştü. *Kısa.*

Şeref'in günlüğünü elimde tutabildiğim süre gibi.

Nihat, dikildiği kapının önünden halimi anlamaya çalışırken, bense durumu açıklayan birkaç kısa cümle kurdum yine. *Kısa.*

"Şeref'in günlüğü kayboldu" dedim, kupkuru bir sesle. *Şeref'in günlüğünü kaybettim.*

Bir gün önce Nihat'la görüştükten sonra dolabıma koyup sakladığım, 'iyileşmemin' anahtarı olan o kara kaplı günlük sabah uyandığımda yoktu. Saatlerce talan ettiğim ev, sinir harbi içinde kırdığım eşyalar, kopardığım bağırtılar... Hiçbiri çare etmedi. Günlük yoktu. Buhar olup uçmuş, toz olup dumana karışmış ya da cehennem olup yerin dibine girmişti. *Yoktu.*

Annemin sandığının içindekiler tek başına hiçbir işe yaramazdı artık. Ağzımızdan çıkan sözler temelsiz, deli saçması zırvalar olurdu. *Deli.* Yıllardır psikoterapiye giden, TSSB, OKB gibi ismi kısaltılmış tanılarla tedaviler görmüş on yedi yaşındaki bir kız için ne kadar yerinde kelime olurdu. Tedavi görmüş ama iyileşememiş. *Deli.*

Böylece her şey başlamadan bitmişti o gün. Gerçekler, ölülerle birlikte mezarda durmaya devam edecekti. *Ben?* Bense iyileşemeyecektim.

Nihat'a öyle uzun uzun da anlatmadım meramımı. Kısa anlattım yine. Kısaca söyledim. *Geçmişin benim için kapandığını, yaşananlardan dolayı onu asla suçlamadığımı, sadece geçmişi hatırlatacak her şeyden uzak kalmak istediğimi ve onun da buna dahil olduğunu* bir çırpıda söyledikten sonra ağzımdan sadece üç kelime döküldü:

"Bir daha görüşmeyelim."

Kısa, net ve belki de acılı.

Yollarımız orada ayrıldı Nihat'la. Sekiz yaşında yazdığı iki satır mektupla kendi anne babasını öldürmüş bir kız ve o mektubu postaya veren on beş yaşındaki bir oğlanın yolları, hayatları ayrıldı. *İki çocuk, ayrıldı.*

Bazı şeylerse hiç ayrılmamasına birleşti. Arkasında üç ceset bıraktığının bilincine dokuz sene sonra varan zihnim, azmettirdiği cinayetin zaman aşımına uğramıştı. Göğsüme oturan kallavi bir beton, içimde yeşerenleri ezip geçerken acının eşiğini çoktan geçtiğimi anladım. *Daha fazla üzülemezdim.*

Bu, Nihat'ı son görüşümdü. Sözlerim bitip kapıyı yüzüne kapattığımda, içimdeki tüm kapıları da dış dünyaya kapatmış oldum.

Sonra bir şey daha oldu. Ağlamaktan, öfkeden ve acıdan kapının önüne yığıldığımda, birden oldu. Ayağımın altından havalanan bir gazete parçası görmüştüm. Gözüme ilk çarpansa tek sütuna yazılmış ilgisiz bir haberin altı kelimelik başlığıydı:

"Gerçekler bir gün ortaya çıkacak!"

O gün, uyduruk bir gazetenin o alakasız haberi, geçmişle kopardığım bağa, aralık bir kapı olmuş, tuhaf bir güç vermişti bana. *Belki de bi' umut.* Lise sıralarından kalkıp gözümü üniversite kampüslerine diktiğimde, içimdeki o tuhaf güç, yerini daha da tuhaf bir kararlılığa bıraktı:

Gazeteci olacaktım.

Tek sütundaki beylik bir haber başlığı, yeni Deniz'in, *bendenizin* rotasını hiçbir belirsizliğe yer bırakmayacak şekilde belirlemişti. Geri kalan tüm her şey ise bulanık, gereksiz birer ayrıntı gibi gözükmeye başladı gözüme. Eskiyen her şeyle bağımı kopardım. *Kıyafetler, fotoğraflar, eşyalar...* Kimini attım, kimini yaktım. Annemin günlüğü ve mektupların olduğu sandığı kilitleyip kaldırdım. *Bir daha ne kilidini açtım ne içine baktım.* Sonra ağlamayı bıraktım. Gülmeyi-... Güldüğüm yoktu. Yürüdüğüm yolları değiştirdim, gittiğim bakkalı değiştirdim. Arkadaşlarımı-... *Arkadaşlarım yoktu.*

Sonrası çok daha kolay oldu. Dümdüz bir çizgide, hayata ve insanlara karşı müzmin bir kayıtsızlıkla ilerlemeye başladım. *Kaldı ki buna alışıktım.* Ruhumun kara deliklerindeki korkuları kimselere açmadım. Aklımı ve kalbimi, bir elek gibi tüm insan yığınları arasından

eledim, durdum. *Ben buydum.* Parçalanmış ailelerin o bilindik hikayelerinden biri. *Giriş, gelişme ve sonuç...* Her evresinden eksilerek geçmiştim. Çocukluğumu üç ceset arasında bırakmış, ilk gençliğimi, küçük bir sandığın içine kilitlemiştim. *Kadınlığımı ise hiç bilmedim.*

Kadınlığımı, yaralı halde evime gelen bir yabancıyla birlikte öğrenmek üzere ileriki yıllara ertelemiştim.

O vakit bilmiyordum. Fakat şimdi biliyorum. Dizlerine uzanarak, evvel zamanın dışından çıkıp gelen trajik çocukluğumu, bir masal gibi anlattığım bu yabancı adam, parçalanmış hikayemi sihirli elleriyle birleştirmişti. Çocukluğumu, ilk gençliğimi ve farkına dahi varamadığım kadınlığımı, tüm korkularımın içinden çekip çıkarmış, bana kaçacak yol, saklanacak yer bırakmamıştı;

Ne geçmişimden, ne korkularımdan ne de kadınlığımdan...

Beni omuzumdan kavrayıp yavaşça kaldırdığında yanaklarımdan dere yatağı gibi geçen yaşların, dizlerinde küçük bir havza oluşturduğunu gördüm. Yirmi beş yıllık ömrüm, gözlerimden dizlerine durgun bir suya dönüşene dek akmıştı. Damla damla akmış, birikmiş, patlamış ve nihayetinde ehlileşmişti. *Burası, hikayemin bittiği yerdi.*

"Sözün sularını tükettim ben, kaynağını kuruttum" diyordu, Şükrü Erbaş.

O gece, Yağız'ın kollarının arası, benim için tam da orasıydı. *Sözün kaynağının kuruduğu yer.* Hafızamda kalanlar, kulağıma çalınanlar, küçücük bir sandıkta kilitli duran mektuplar ve içinden zehir akan günlüklerin yarattığı hikayemi, hiçbir soru sormadan dinlemişti. *Dinlemiş ve susmuştu.* Bir şeyler söylemenin, birkaç teselli sözcüğüyle yersiz avuntularda bulunmanın o anın kusursuz büyüsünü bozmasına izin vermiyordu.

Neden sonra parmakları, sol avcumun içindeki minik yara izini bulduğunda kelimelerden arındırdığı ağzını, o yaranın tam da üzerine kondurdu. Ve uzun uzun öptü. *Korkunun izini siler gibi,* uzun uzun öptü onu.

Geçen saatlerin ardından ilk kez göz göze geldik o an. Şimdi yüzüme Deniz'in ardındakini görerek bakıyordu. *Bendenizi görerek.* Gözleri, aslımı suretimden ayırırken dudakları ise birkaç kez aralanıp birkaç kez kapanır gibi olmuştu. *Tükenen sözün kıyılarında dolaşıyordu.* Sıcacık ellerinin arasına aldığı yüzümü kendine yakınlaştırdığında yanaklarımdaki ıslaklığı başparmağı ile sildi ve sözün kıyısına sadece iki kelime bıraktı:

"Söz veriyorum."

Gözleri parlıyor, dışarı akması gereken tüm yaşları çeperlerinin içinde tutuyordu. Ben, kendine direnen halini avuçlarının arasından seyrederken Yağız'sa yineledi:

"Söz veriyorum."

Ardından dudaklarını göz kapaklarıma götürerek küçük bir öpücük kondurdu. Önce bir gözüme, sonra diğerine değen sıcak nefesi, gözyaşlarımı buharlaştırmıştı.

Gövdemi usulca göğsüne bastırırken aynı sözcükleri bir kez daha mırıldandı:

"Söz veriyorum."

Patlayacakmış gibi çarpan kalbinin sesi kulaklarıma dolarken iç çekerek sordum:

"Neye söz veriyorsun?"

"Neye söz verdiğimle değil, neye söz veremediğimle ilgilenmelisin" dedi, saçlarımın arasına uzun uzun öpücükler kondururken. "Mesela bu gece seni odana göndereceğime söz veremiyorum." Karanlığın içinde huzurlu bir liman gibi sığındığım gövdesine beni bir süre daha şefkatle bastırdıktan sonra bedenimi yatağa uzattı. Usulca arkama kıvrıldığında kollarını belime sıkıca kenetlemişti. Ve tam da o an, boynumdan çaldığı derince bir nefesi, çatallaşan sesiyle tenime üfleyerek kulağıma gecenin son kelimelerini bıraktı:

"Belki de bu kez bisikletinin selesini tutmak istiyorumdur. Sadece tek bir kere... Sadece tek bir gece için..."

Uyanmak

Uyumak ve uyanmak arası; bir otobüsün benzini bitebilir, ipteki çamaşırlar kuruyabilir, simitçi beş tezgah değiştirebilir, işçiler paydos edebilir, bir bebek doğabilir, bir insan ölebilir, bir insan gidebilir.

İnsan gidebilir.

Ellerimle yatağın sol tarafındaki boşluğu yokladım. Soğuktu. Fazla uzaklaşmış olabilir, dedim içimden. *Mesela mutfağa gitmiş olabilir.* Mutfak, uyku mahmuru bedenim için oldukça uzak bir mesafeydi.

Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Uykulu halimi üzerimden atmak için gözlerimi ovuşturmaya başlamıştım ki gözkapaklarıma değen metalik bir cismin soğukluğu ile irkildim. Ellerimi yüzümden çektiğimde bakışlarım sağ elimin yüzük parmağındaki parıltıya takıldı:

Bir yüzük.

Rüya mı görüyordum? *Hayır.* Hayır, etimi sıktığımda acıyordu. Rüya değildi. Gerçekti bu. Parmağımda bir yüzük vardı, dilimde ise onun adı:

"Yağız-..."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken hızlıca yataktan doğruldum. Ama kalkamadım. Gözüm bu kezse yatağın yan tarafındaki sehpa-

nın üzerinde duran, ikiye katlanmış bir kağıda takılmıştı. *Kalkamadım.* Çekimserce uzanıp aldığım kağıdı yine aynı çekimserlikle açtım. Gözlerim, kağıt, parmaklarımın arasından tüy gibi kaymazdan evvel, sonsuz gibi görünen o beyaz boşluğun ortasına yazılmış iki kısa cümleye kenetlendi:

"Artık gerçek bir nişanlıya benziyorsun. Seni böyle hatırlamak güzel olacak."

Kağıt zemine düşerken bense yataktan fırlar gibi kalktım. "Yağız..." dedim tekrar, önce sessiz sedasız. Sonra çok daha güçlü. "Yağız!"

Koridora çıktım. *Yoktu.* Lavaboya gittim. *Yoktu.* Salona baktım. *Kahvaltı masası vardı, kendisi yoktu.* Evin içinde ondan bir iz bulmak için deli gibi koşturmaya başlamıştım. Ama yoktu. Kapının arkasındaki askılık boştu. Sırt çantası, montları, ayakkabıları, hiçbiri... Ona ait hiçbir şey yoktu.

Sadece yüzük.

"Hayır-... Hayır, hayır." Panik içinde oradan oraya koşuyordum. "Hayır-... Böyle bir şey olmadı." Olmazdı. Gitmiş olamazdı. Bir gece önce beni kollarında uyutan adam, kağıda iki satır yazı ve parmağıma bir yüzük iliştirerek... *İyi de, neden?* Yok, hayır. 'Söz veriyorum' deyip hem de, neye bile verdiği belli olmayan bir sözle... Hayır, gidemezdi. Hatırlamaktan bahsederek beni geçmişe ait bir anı, bir elbise, bir fotoğraf gibi geride bırakamazdı.

Birden telefonuma sarıldım o an. Titreyen parmaklarım rehberimdeki adını güçlükle bulup tuşlamıştı:

"Yabancı" *aranıyor...*

Fakat birkaç saniye sonra kulaklarıma değen ses Yağız'a değil, telesekretere aitti:

"Böyle bir numara kullanılmamaktadır."

"Hayır-..." dedim o sıra, bir kez daha. "Yok, hayır. Hayır, hayır." *Gitmezdi, gitmiş olamazdı.* Aniden telefonu yatağa fırlatıp koşar gibi kapıya yöneldim. Ayağımda ev terlikleriyle merdivenleri hızlı hızlı indiğimde sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan sis kaplı sokak bomboştu. Önce sokağın sağına ardından soluna doğru koştum.

"Yağız!"

Nefes nefese kalmıştım. *Ya da nefessiz kalmıştım.* Soluduğum havanın ciğerlerime indiği yoktu. *Yağız'dan hiçbir iz yoktu.*

İçi boşalmış çuval gibi gövdemle yeniden eve girdiğimde, ayaklarım beni salondaki kahvaltı masasının başına götürdü. Kahvaltı, her sabah olduğu gibi tastamam hazırdı. Reçeller, peynirler, kızartılmış ekmekler... *O hariç her şey yerli yerindeydi.* Sandalyeden güç alarak büyük bir sessizlik içinde masaya oturdum o an. Önce masayı boş gözlerle izledim.

İzledim. İzledim. İzledim.

Sonra birden elim masadaki kahvaltılıklara gitti. Önümde her ne varsa tabağıma bol bol koydum ve büyük bir iştahla yemeye başladım. *Hızlı hızlı, büyük lokmalarla yiyordum.* Gözlerimden süzülen yaşların elimdeki ekmeğin üzerine damladığını fark ettiğimde, ne kadar süredir ağladığıma dair hiçbir fikrim yoktu. O sıra midemde feci bir bulantı hissettim. Elimden ekmeği fırlatıp koştura koştura lavaboya giderken yediklerimin hepsi boğazıma kadar dayanmıştı.

Kusmaya başladım. İçimdekileri, boğazımın ardında kopmak için bekleyen bir çığlıktan önce oluk oluk kustum. Başımı klozetten kaldırdığımda her şey bulanıktı. *Bastığım zemin, önümdeki duvar, geçtiğim koridor, karşıma çıkan kapılar, az evvel kalktığım yatak...* Gözümün değdiği her şey siliniyor, devasa bir karanlığın parçasına dönüşüyordu. *Bir şey hariç.* Salonda, pencerenin tam da çaprazında duran bir masa... O gayet netti. Büsbütün duruyordu. Yalpalaya yalpalaya gittim oraya. *Mükellef bir kahvaltı masasının başına.* Onunla ne yapacağıma ise aklım değil, çok daha hızlı davranan ellerim karar vermişti.

Bir anda kavradığım masa örtüsünü, dört ucundan tuttuğum gibi orta yerde birleştirdim. Kulağıma kırılan tabak, bardak sesleri geliyordu. *Önemli değil,* dedim içimden. *Bir şeyler kırılır.* Örtüyü, bohça

gibi sırtıma atıp evden tekrar çıktığımda, üzerimdeki yükten kurtulmam kolay oldu. Gördüğüm ilk çöp konteynırının içine attım onu. *Attım, ellerimi silktim, bitti, gitti.*

Apartmana geri dönerken alt komşum Recai Bey camdan bakıyor, bir yandan da cık cıklıyordu. Bir şeyleri kınaması için camdan bakması yeterliydi çünkü. Sebepler kendiliğinden geliyordu. *Bugünkü sebep sen misin, Deniz?*

Eve girdiğimde kendimi kuşkusuz daha iyi hissediyordum. Onları atmam iyi olmuştu. Çünkü ben kahvaltı etmekten nefret ediyordum. "Oh!" dedim, koridorun ortasında ellerimi yukarı kaldırıp gerinirken. Yetmiş bir gündür süren kahvaltı saçmalığı nihayet bitmişti. Recai Bey gibi kınayarak yolcu etmeliydim aslında hepsini.

Cık cık cık cık cık cık cık.

"İyi oldu!" dedim, koridorun orta yerinden hala kımıldayabilmiş değildim. Kahvaltılardan, kahvaltılıklardan kurtulmam iyi olmuştu. İyi olmuştu tabii.

Histerik bir kahkaha attım o an.

Sırf o hazırladı diye, başkasının elinden su dahi içemeyen ben, sırf Yağız olduğu için, bu evde, dört duvar arasında, bu evde, tüm duvarlarımın içinden geçtiği için, sırf o var diye ve şimdi sırf o yok diye-... Bu evde-...

Kahrolası bu evde, ben nasıl yaşayacağım artık?

"Uyumak istiyorum!" diye bağırdım birden. Olduğum yerde, hiç kımıldamadan duruyordum. "Ben-... Uyumak istiyorum." *Uykunda nişanlanıp uykunda terk edildin, Deniz. Şimdiyse aynı uyku içinde kalabilir ve orada ölebilir misin?*

Ruhum çekilmiş gibi öylece dikildiğim yerde, uyumak ve o gelmeden uyanmamak istiyordum. Böyle düşününce annem geliyordu aklıma. İçime ok gibi saplanan ağrıyla, boğazımda patlayan bir çığlıkla aklıma geliyordu. Kilitli geçmişimi görünmez bir anahtarla açıp yerine bıraktığı bir yüzükle ortadan kaybolan adamı, zavallı annemin, döneceğine söz verip giden babamı beklediği gibi bekleyeceğimi fark etmiştim o gün.

Parmağımda duran bilmem kaç karatlık hüznün o küçücük ihtimaline sığınarak, tutulmasını bekleyecektim, üstelik neye verildiğini dahi bilmeden kulağıma fısıldanan bir sözün...

Yaklaşık 7 yıl boyunca dijital bir platform üzerinden 93 bölüm halinde yayınlanan Kırmızı Anahtar serisi, geniş kitleleri yakalayarak 3,5 milyondan fazla okunma sayısına ulaştı. Gerçekleşen final bölümünün ardından kapsamlı bir revizyona alınan ve tüm bölümleri yeni baştan yazılan kurgu, Mart 2022 itibariyle ise kitap halinde derlenerek okuyucusuyla buluşmaya başladı.

Yazar, seriler halinde yayınlanacak Kırmızı Anahtar'ın bu ilk kitabında, Deniz isminde gazeteci bir genç kızın gözünden distopik bir Türkiye modeli çiziyor. Yer yer kara mizaha varan anlatımların olduğu, basmakalıp düşüncelerin başkarakterler tarafından sarkastik bir dille eleştirildiği kitap, siyasi ve toplumsal bir yozlaşmanın içinde filizlenen sarsıcı bir aşk hikayesine odaklanıyor.

O, tüm Türkiye'de aranan bir kanun kaçağı, izi sürülemeyen bir hacker...
Kimine göre hain, kimine göre kahraman...
Kamuoyunca bilinen kod adıyla; **"Redkey"**

Türkiye'deki aktif tüm sosyal medya hesaplarını ele geçirerek ülke tarihinin en büyük siber saldırısını gerçekleştiren Redkey, yayınladığı bir manifestoyla "Şahbozanlar" diye tanımladığı bir güruha savaş açtığını ilan eder. Eylemlerinin sebebini, ülkede çöken adalet sistemine karşı bir başkaldırı olarak açıklayan Redkey, kısa süre içinde, suçlu olduğunu iddia ettiği şahısları yakalayıp boyunlarına kırmızı bir anahtar takarak emniyet güçlerine teslim etmeye başlar. Yüzü ve kimliği kimse tarafından bilinmeyen bu anti-kahramanın yolu bir gün, kendi halinde yaşayan gazeteci Deniz'le kesiştiğinde ise olaylar gelişir.

Hikaye, kendini, belirli kalıp ve takıntıların içine hapseden gazeteci kız Deniz'in ağzından anlatılıyor. Genç kız, tekdüze giden hayatına bir anda giren ve tüm yaşantısını tepetaklak eden yabancı bir adamın üzerinden, kendi iç dünyasıyla hesaplaşmaya başlıyor.

MYTHOS KİTAP

